Cuprins
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50

Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59

Ultimul om

Mitch Rapp Cartea a treisprezecea

Vince Flynn

Drepturi de autor © 2012

Un activ nepreţuit al CIA a dispărut şi, odată cu el, secrete care, în mâini greşite, s-ar putea dovedi dezastruoase. Singura întrebare este dacă Mitch Rapp îl poate găsi primul?
Joe Rickman, şeful operaţiunilor clandestine ale CIA în Afganistan, a fost răpit, iar cele patru gărzi de corp ale sale au fost executate cu sânge rece. Dar experienţa lui Mitch Rapp şi nasul său pentru adevăr îl fac să se întrebe dacă nu cumva se pregăteşte ceva şi mai sinistru. Irene Kennedy, directorul CIA, l-a trimis în Afganistan pentru a-l găsi pe Rickman cu orice preţ.
Rapp, însă, nu este singurul care îl caută pe Rickman. FBI-ul este şi el, şi devine rapid evident că sunt mai puţin preocupaţi de găsirea lui Rickman decât de a da vina pe Rapp. Cu operaţiunile CIA în criză, Rapp trebuie să fie la fel de nemilos şi înşelător ca şi duşmanii săi, dacă are vreo speranţă de a-l găsi pe Rickman şi de a-şi duce misiunea la bun sfârşit. Dar cu elemente din propriul guvern care lucrează împotriva lui şi a intereselor americane, va fi Rapp oprit înainte de a reuşi?

Vince Flynn este autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, autor a treisprezece thrillere anterioare, printre care, cel mai recent, Kill Shot şi American Assassin. Locuieşte în Twin Cities împreună cu soţia sa şi cei trei copii. Vizitaţi site-ul său la www.vinceflynn.com
.

ATRIA BOOKS ATRIA
Emily Bestler Books/Atria Books
O divizie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Drepturi de autor © 2012 de Vince Flynn
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books, noiembrie 2012
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 Library of Congress Cataloging-in-Publication Data is available.
ISBN 978-1-4165-9521-2
ISBN 978-1-4391-0053-0 (ebook)

Tuturor profesorilor şi antrenorilor mei de la Saint Thomas Academy
care m-au învăţat că, pentru a reuşi în viaţă, trebuie să ridici ştacheta, nu să o cobori.

Recunoştinţe

Agentului şi prietenului meu, Sloan Harris, pentru încă o negociere fără probleme a contractului; întotdeauna te descurci. Lui Kristyn Keene de la ICM, felicitări pentru promovare şi lui Shira Schindel, care îi va lua locul asistentei preferate a tuturor. Lui Chris Silbermann, pentru o treabă excelentă în negocierea prelungirii contractului cu CBS Films. Pentru Lorenzo Di Bonaventura şi Nick Wechsler, pentru că au făcut ca filmul să fie tot mai aproape de realitate. Mi-aş dori să am răbdarea voastră. Editorului şi editorului meu, Emily Bestler, pentru cei cincisprezece ani de parteneriat minunat şi pentru cei care vor urma. Lui Kate Cetrulo şi Caroline Porter de la Emily Bestler Books, pentru că au avut grijă de toate detaliile care îmi lipsesc şi pentru că mi-au amintit cu blândeţe că trebuie să-mi predau temele. Pentru Jeanne Lee, pentru că nu dezamăgeşti niciodată. Mulţumesc pentru încă o copertă minunată. Lui Al Madocs, scopul meu este ca într-unul din aceşti ani să nu mai fiu nevoită să te trec în mulţumiri, dar deocamdată îmi pare rău, încă o dată, că te-am pus la grea încercare. Lui David Brown, dintre toţi oamenii cu care lucrez, nimeni nu mă face să râd mai mult. Este o plăcere să lucrezi cu tine, la fel ca şi Ariele Fredman, despre care ştim cu toţii că este cea care conduce cu adevărat departamentul. Pentru Judith Curr şi Louise Burke, vă mulţumesc pentru tot sprijinul vostru continuu. Lui Carolyn Reidy, pentru una dintre cele mai uşoare negocieri de contract, cu cea mai bună simţire a afacerilor, în care am fost implicat vreodată. Este o onoare să fac încă parte din familia Simon & Schuster după cincisprezece ani.
Mulţumită multor rugăciuni şi unei îngrijiri medicale excelente, mă simt mai bine decât m-am simţit în ultimii ani. Pentru toţi prietenii şi familia din Twin Cities şi nu numai, care au continuat să-mi susţină familia prin rugăciuni, urări de bine şi o mare bunătate, mă simt umilită. Pentru Dr. Bill Utz şi Dr. Eugene Kwon şi pentru oamenii extraordinari cu care lucraţi – cancerul e naşpa, dar cumva faceţi călătoria plăcută. Pentru Dr. Douglas Olson, radiologul meu, sunteţi în rugăciunile mele în fiecare zi. Prietenului meu, Dr. Mike Nanne, sunt impresionat de curajul tău.
Pentru draga mea soţie, Lysa, care a fost întotdeauna înţeleaptă dincolo de anii ei, îţi mulţumesc că mi-ai dat o parte din această înţelepciune atunci când am avut cu adevărat nevoie de ea. Acum, dacă aş putea să primesc şi eu puţin din harul tău, lucrurile ar merge cu adevărat în direcţia cea bună. Tu eşti lucrul meu preferat în viaţă.

Capitolul 1

Jalalabad, Afganistan

Cei patru oameni morţi erau aliniaţi pe podeaua sufrageriei din casa de siguranţă. Mitch Rapp a început cu cel din stânga. Faţa bărboasă, ochii întunecaţi, fără viaţă, şi gaura de glonţ de mărimea unei zecimi care marca centrul frunţii bărbatului, toate erau de aşteptat. Un singur glonţ, frumos şi îngrijit – aşa cum ar fi făcut-o Rapp. Următoarele două gărzi de corp arătau la fel, inclusiv cu urme de încreţituri roşii în centrul sprâncenelor. Al patrulea afgan era o poveste diferită. Fusese împuşcat în ceafă. Un sfert din faţa lui era acum un crater zimţat de carne, sânge şi oase. Rana de ieşire îi spunea că omul fusese împuşcat de ceva

mult mai mare decât un 9 mm – probabil un calibru 45 cu muniţie care se prăbuşea şi se rostogolea pentru a produce pagube maxime. Nu era nimic în această încurcătură care să-i dea lui Rapp vreo asigurare că lucrurile vor fi bine, dar această ultimă mică întorsătură a deschis uşa asupra a ceva ce nu voia să ia în considerare.
Rapp a lăsat gândul tulburător deoparte pentru o secundă, încercând să-şi imagineze cum se întâmplase. Primele semne indicau un asalt bine coordonat. Securitatea perimetrului fusese încălcată; linia telefonică, camerele de luat vederi, senzorii de mişcare, senzorii de căldură şi chiar şi tampoanele de presiune fuseseră scoase din funcţiune. Conexiunea de rezervă prin antena de satelit de pe acoperiş fusese, de asemenea, dezactivată. Oricine atacase casa de siguranţă avea cunoştinţele şi abilităţile necesare pentru a lovi locul fără a declanşa o singură alarmă şi fără a alerta forţa de reacţie rapidă aflată la mai puţin de un kilometru distanţă, la baza aeriană. Potrivit experţilor de la Langley, acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cu patru ani mai devreme, ei susţinuseră că adăpostul era inexpugnabil împotriva oricărei ameninţări pe care talibanii sau orice alt grup local ar fi putut să o inventeze. Rapp le spusese aceloraşi experţi că erau nişte mincinoşi. Nu văzuse niciodată o casă sigură inexpugnabilă din simplul motiv că oamenii trebuiau să vină şi să plece.
La fel ca majoritatea caselor de siguranţă ale CIA, aceasta era intenţionat fadă. Nu era arborat niciun steag american în faţă şi nu existau puşcaşi marini cu un aer de şmecher care să stea la poarta principală. Acesta era un loc negru unde fuseseră coordonate cele mai neplăcute aspecte ale războiului. Langley nu dorea să existe nicio înregistrare oficială a intrărilor şi ieşirilor traficanţilor de droguri, a sefilor de război, a traficanţilor de arme, a politicienilor locali, a poliţiei şi a ofiţerilor armatei afgane care erau pe val.
Casa arăta ca o casă de bloc cu două etaje din Jalalabad. Avea câteva îmbunătăţiri care o făceau unică, dar din exterior arăta murdară şi degradată, la fel ca toate celelalte case din cartier. Zidul de blocuri de zgură care înconjura proprietatea era acoperit cu o răşină specială, concepută pentru a preveni explozia în milioane de bucăţi şi distrugerea casei în cazul unei maşini capcană. Uşa din faţă, care părea simplă, conţinea o placă de oţel de un inch şi un cadru de oţel armat. Toate ferestrele erau din plexiglas antiglonţ, iar camerele şi senzorii de securitate de înaltă tehnologie erau ascunse pentru a nu atrage atenţia vecinilor. Langley îşi luase chiar şi precauţia neobişnuită de a cumpăra casele de pe fiecare parte şi de a muta acolo gărzile de corp şi familiile acestora. Totul pentru a proteja un singur om.
Joe Rickman era cel mai viclean şi mai strălucit agent operativ cu care Rapp lucrase vreodată. Se cunoşteau de şaisprezece ani. La început, Rapp nu ştia ce să creadă despre el. Rickman era vanilie pură. Nu exista nicio caracteristică fizică la el care să fie memorabilă. La un metru şi jumătate nu era nici înalt, nici scund. Părul său şaten şaten şaten se potrivea cu ochii săi căprui şi plictisitori, iar bărbia slabă completa liniile fade ale feţei sale rotunjite. În rarele ocazii în care îl auzeai vorbind, nu era niciodată animat, iar vocea lui era pur monotonă – genul de lucru care ar putea adormi cel mai agitat copil.
Chipul uitabil al lui Rickman îi permitea să se amestece în mulţime, iar cei care îl întâlneau erau aproape subestimat de prezenţa sa. Pentru Rickman asta era foarte bine. O mare parte din succesul său s-a clădit pe faptul că proştii l-au subestimat. Lucrase pentru CIA timp de douăzeci şi trei de ani şi se zvonea că nu pusese niciodată piciorul în sediul central. Cu doar câteva luni înainte, Rapp îl întrebase dacă zvonul era adevărat. Rickman îi răspunsese cu un zâmbet blând şi spusese că nu fusese niciodată invitat.
La vremea respectivă, Rapp a luat comentariul ca pe o încercare de autoironie şi de a face puţină glumă. Mai târziu şi-a dat seama că Rickman vorbea foarte serios. Rickman era unul dintre acei oameni care erau toleraţi doar în vremuri grele – de obicei în timpul războiului. În ultimii opt ani, el condusese războiul clandestin al Americii în Afganistan. Mai mult de un miliard de dolari în numerar trecuseră prin mâinile lui. Majoritatea banilor erau folosiţi pentru a mitui oamenii să joace în echipa potrivită, dar o bună parte din ei erau folosiţi pentru a ucide inamici şi pentru o listă de alte lucruri neplăcute care veneau odată cu teritoriul. Oamenii de la Langley nu voiau să ştie ce făcea Rickman. Voiau doar rezultate, iar Rickman era extrem de bun la asta. Sub faţada fadă a lui Rickman se ascundea o minte vicleană care se potrivea perfect pentru lumea duplicitară şi infinit de complicată a spionajului.
Rapp a înţeles nuanţa de teamă din vocea şefei sale când îl sunase cu puţin peste două ore în urmă. Când apăruseră gărzile de dimineaţă, descoperiseră cadavrele şi absenţa lui Joe Rickman şi îl alertaseră imediat pe John Hubbard, şeful bazei CIA de la Jalalabad. Hubbard îl sunase pe şeful său din Kabul şi de acolo

rahatul se rostogolise în sus. Rapp a primit un telefon de la directorul CIA, Irene Kennedy, în timp ce stătea la micul dejun în marea sală de mese de la baza aeriană Bagram. Tocmai sosise în ţară cu o seară înainte, într-o misiune de mare prioritate care acum era suspendată. Kennedy i-a transmis puţinele informaţii pe care le ştia şi i-a ordonat lui Rapp să ia următorul Blackhawk spre Jalalabad. Rapp nu s-a opus. El şi patru dintre membrii echipei sale au făcut călătoria şi au ajuns la sol în Jalalabad înainte de ora nouă dimineaţa. Hubbard i-a întâmpinat cu un convoi de trei SUV-uri şi un detaşament de securitate şi au plecat spre casă.
Langley l-ar fi vrut pe Rickman înapoi, dar Rapp avu sentimentul ciudat că, în ansamblu, ar fi preferat ca şeful operaţiunilor secrete să fie livrat într-un sac de cadavre. Ar fi fost imposibil să ţină secrete răpirile. Cunoştinţele operaţionale şi raza de acţiune a lui Rickman erau prea vaste pentru a fi ignorate. Echipe întregi ar fi fost deja adunate la Langley, lucrând non-stop pentru a evalua pagubele. Dacă Rapp nu-l găsea rapid pe Rickman, atunci operaţiuni complexe şi costisitoare ar fi trebuit să fie desfiinţate sau activele ar fi început să apară în morgi în tot Orientul Mijlociu, Asia de Sud-Vest şi dincolo de acestea. Mai devreme sau mai târziu, Congresul ar fi aflat de dezastru şi ar fi vrut răspunsuri. Pentru o bună parte din oamenii de la Langley, singurul lucru mai rău decât Rickman care ar fi divulgat secretele Companiei unui inamic ar fi fost ca Rickman să depună mărturie în faţa Congresului.
Rapp avea o istorie lungă şi oarecum complicată cu Rickman. Îl respecta pe om, dar îi luase ceva timp. Rapp se gândea cum ar fi gestionat un posibil ordin de eliminare a lui Rickman când s-a apropiat impunătorul Hubbard.
„Rahatul ăsta e foarte rău.”
Rapp a dat din cap.
„Este cât se poate de rău.” Hubbard şi-a frecat chelia şi a întrebat: „Cum naiba o să-l găsim?”.
„În acest moment nu sunt sigur.” Rapp ştia că şansele lor de reuşită erau minime, dar trebuiau să înceapă de undeva. „Asta va deveni foarte urât, iar dacă nu ai stomac pentru asta, Hub, îţi sugerez să te întorci la bază şi să te închizi în biroul tău.”
Hubbard l-a studiat pe Rapp o clipă şi apoi a dat din cap. „Nu trebuie să-ţi faci griji că voi deveni sensibil cu tine. Sunt aici de doi ani. Am văzut tot felul de nebunii.”
Majoritatea acelor „nebunii” erau chestii făcute de inamic. De data asta, ei vor fi cei care vor depăşi limita. „Ştiu că ai făcut-o”, a spus Rapp, „dar crede-mă, dacă vrem să-l recuperăm va trebui să fim mai nemiloşi decât îţi poţi imagina, iar dacă la un moment dat începi să ai îndoieli, e în regulă, dă-te la o parte, dar vreau să-mi promiţi că vei băga capul în nisip şi îţi vei ţine gura închisă.”
Hubbard i-a oferit un zâmbet nervos. „Pot să fac pe sergentul Schultz atunci când e nevoie.”
„Bine”, a răspuns Rapp, chiar dacă avea îndoieli.
„Deci, de unde vrei să începem?”.
Rapp şi-a întors atenţia la rândul de morţi.
„Gărzile de corp.”
Hubbard şi-a întors corpul de 1,85 metri spre rândul de bărbaţi şi şi-a strâns buzele. „Cred că îi putem exclude pe aceşti patru.”
Rapp s-a concentrat asupra bărbatului cu faţa crăpată. O treabă din interior era concluzia evidentă, dar gărzile de corp erau toţi tipi înrăiţi ai Alianţei Nordului. Era posibil ca unul dintre ei să fi fost mituit pentru a da informaţii cruciale despre sistemul de securitate, dar era puţin probabil. Totuşi, dacă unul dintre ei ar fi turnat, era de asemenea posibil ca talibanii, sau oricine ar fi fost responsabil de acest lucru, să fi decis să îl ucidă pe omul din interior imediat ce obţineau ceea ce doreau. Problema era că Rapp era destul de sigur că talibanii nu aveau nimic de-a face cu asta. A arătat spre bărbatul căruia îi lipsea o parte din faţă. „Concentrează-te pe acesta. Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre el... mai ales despre familia lui. Părinţii, soţia sau copiii lui au probleme medicale? Are probleme cu drogurile? Tot ce poţi găsi.”
„Şi ceilalţi opt?”
O echipă de experţi în interogare de la D.C. era în zbor, dar nu se aştepta să aterizeze decât peste treisprezece ore. „Dacă aveţi forţa de muncă, puteţi începe cu ei, dar mă îndoiesc că vor mai sta pe aici după aşa ceva. Ce ai face dacă cineva ţi-ar da o grămadă de bani ca să-ţi trădezi prietenii şi un om ca Rick?”. Prenumele lui Rickman era Joe, dar toţi cei care lucrau cu el îi spuneau Rick.

„Aş fugi.”
„Aşa este.” Rapp a arătat spre bărbatul care fusese împuşcat cu un pistol de calibrul 45. „Concentrează-te pe acesta deocamdată.”
„Deci crezi că talibanii l-au transformat?”
Rapp a ignorat întrebarea pentru moment şi a întrebat: „Cine a mutat aceste cadavre?”.
„Ce vrei să spui?”
„Cadavrele”, spuse Rapp arătând spre rândul de patru. „Nu au fost împuşcaţi aici. Uită-te la sângele de pe podea. Au fost târâte aici după ce au fost ucise.” Rapp a arătat spre scări. „Unul dintre ei a fost târât jos de la etajul doi.”
Hubbard a ridicat din umeri. „Erau aliniaţi aşa când am ajuns aici.”
„Gărzile de corp le-au mutat?”
„Nu din câte ştiu eu. Vrei să aflu?”
„Imediat.” Rapp s-a uitat spre uşa din faţă, unde una dintre gărzile de corp stătea la post cu un AK-47 în ambele mâini. „Vecinii... ... au auzit sau au văzut ceva noaptea trecută?”.
„Nu. Nimic.”
„Niciun semn de intrare prin efracţie?”
„Nu din câte am descoperit noi, dar nu ar fi avut nevoie să forţeze intrarea dacă unul dintre aceşti tipi îi ajuta.”
„Deci, nici o intrare forţată... patru gărzi de corp... patru împuşcături în cap... patru oameni morţi. Nu ţi se pare nimic neobişnuit în legătură cu asta?”
Hubbard s-a gândit o clipă şi a spus: „Nu sunt sigur unde vrei să ajungi.”
Rapp a arătat spre cadavrele unul după altul, spunând: „Nouă milimetri, nouă milimetri, nouă milimetri, nouă milimetri, calibru 45, şi pariez că toate au fost trase cu arme cu amortizor. O treabă destul de precisă. O bună disciplină de foc. Uită-te la pereţi.”
Hubbard a făcut o întoarcere de 360 de grade şi a spus: „Ce-i cu ei?”.
„Vezi ceva?”
„Nu.”
„Tocmai asta e ideea. I-ai văzut vreodată pe talibani operând aşa? Patru focuri de armă, patru lovituri şi nici un foc în plus. Talibanilor le place să scoată plumbul. Le cunoşti modul de operare. Ar fi venit în acest loc cu trei sau patru camioane şi ar fi început să descarce gloanţe RPG în toate cele trei clădiri. Locul ăsta ar fi fost ciuruit de gloanţe. Acest lucru a fost făcut de profesionişti”.
Hubbard a făcut o faţă acră şi apoi a dat din cap. „Da... ai dreptate. Capetelor de prosoape le place să arunce în aer rahaturi. Asta e mai degrabă ceva ce ar face băieţii noştri...”.
Hubbard a continuat să vorbească, dar Rapp încetase să mai asculte. Ideea că operatorii speciali americani fuseseră implicaţi era ceva la care nu se gândise şi la care nu voia să se gândească. Din momentul în care Rapp auzise că Rickman dispăruse, îl cuprinsese o teamă cruntă că era pe cale să se îndrepte spre gaura iepurelui. Rickman excela în meseria lui pentru simplul motiv că putea gândi cu cinci, zece, cincisprezece, chiar douăzeci de paşi înaintea inamicului, şi a tuturor celorlalţi, de altfel. Fuseseră multe momente în care Rapp nu înţelesese ce avea de gând omul pentru că nu era suficient de inteligent pentru a urmări modul de gândire al lui Rick.
„Ce zici de nemernicii ăia de la ISI?”. întrebă Hubbard. Rapp îi luase în considerare pe membrii mai puţin loiali ai Serviciului de Informaţii pakistanez. Ei ar fi fost pe listă, la fel ca şi alţii. „Nu-i uitaţi pe iranieni, pe ruşi şi pe chinezi.” Şi mai exista o altă posibilitate pe care Rapp nu era pregătit să o menţioneze. „Eu pariez pe ISI. Ăsta e exact genul de rahat pe care l-ar face.”
Lui Rapp i-a venit un gând. „Unde e câinele? Rottweilerul ăla mare şi nenorocit care nu a plecat niciodată de lângă Rick?”
„Ajax... a murit acum o lună.”
Rapp a fost surprins de această veste. „Ce a fost în neregulă cu el?”
„Nu ştiu. Rick era destul de supărat, totuşi. Câinele s-a îmbolnăvit, l-a dus la veterinar şi a trebuit să-l eutanasieze. Cred că Rick a spus că a fost cancer sau ceva de genul ăsta.”

Unul dintre membrii echipei lui Rapp a coborât pe scări cu o privire tulburată. Bărbatul avea părul blond şi ochii albaştri şi avea aproape cincizeci de ani. „Nu e bine”, a fost tot ce a avut de spus.
Rapp s-a uitat la Scott Coleman şi a spus: „Te rog, spune-mi că vorbeşti despre altceva decât despre seif. Spune-mi că seiful este neatins şi că toţi banii, hardurile şi laptopul sunt în siguranţă înăuntru.”
Coleman a clătinat din cap. „Toate au dispărut. Complet curăţat.”
Chiar dacă Rapp se aştepta la asta, păstrase o speranţă că ar putea să-i dea şefului său o veste bună. „La naiba, trebuie să o sun pe Irene şi să o anunţ.” Rapp s-a întins spre telefon, dar s-a oprit când a auzit o agitaţie la uşa din faţă.

Capitolul 2

Abdul Siraj Zahir s-a admirat în oglindă. La patruzeci şi opt de ani, era un om bătrân în ţara sa. Chiar şi printre oamenii de rând era greu să ajungi la maturitate. În domeniul de activitate al lui Zahir, provocarea era mult mai mare. Era un războinic, ca şi tatăl său şi ca şi tatăl său dinaintea lui. Tatăl său şi toţi cei trei fraţi mai mari ai săi erau morţi. Tatăl său şi cei doi fraţi mai mari fuseseră ucişi de sovietici, iar cel de-al treilea murise în mâinile Alianţei de Nord. Zahir învăţase din greşelile lor. Afganistanul era o ţară brutală în care singura persoană în care puteai avea cu adevărat încredere era cineva din propriul sat. Dincolo de asta, loialităţile erau un joc complicat şi mereu schimbător.
Zahir învăţase că, pentru a rămâne în viaţă, trebuia să fie brutal şi vigilent. Ştia că unii îl descriu ca fiind sadic şi paranoic, iar el purta asta ca pe o insignă de onoare – cu cât mai mulţi oameni se temeau de el, cu atât mai bine. În Afganistan, frica era la putere. Dacă nu reuşeai să-i faci pe oameni să se teamă de tine, deveneai o ţintă. Zahir nu voia ca viaţa lui să se sfârşească aşa cum se întâmplase cu tatăl şi fraţii săi, aşa că a alimentat frica. Nu a fost întotdeauna uşor, dar descoperise că se pricepea la asta.
Zahir şi-a tras în jos bluza gri de uniformă, a pocnit din degete şi apoi şi-a întins braţele. Ajutorul său s-a repezit înainte cu centura de serviciu din piele neagră lucioasă a lui Zahir. A catarat-o în jurul taliei ample a şefului său, s-a asigurat că era dreaptă, apoi s-a dat la o parte pentru ca Zahir să se poată admira în oglindă. Zahir a zâmbit la reflexia sa. Arma lui era un Smith & Wesson de calibrul 40, încă neîncărcat. Faptul că americanii i-o dăduseră gratis făcea ca proprietatea să fie cu atât mai delicioasă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimului deceniu omorând americani, iar acum era pe statul lor de plată.
Zahir a observat ceva în neregulă cu barba lui şi s-a apropiat de oglindă. Iritarea lui era îndreptată spre o porţiune de griş pe care nu o observase. A luat o sticlă de vopsea neagră de pe birou şi a introdus o perie mică. După câteva aplicări, griul dispăruse. Zahir a zâmbit la barba sa care arăta bine şi şi-a pus mâinile în şolduri. Arăta bine în uniformă. Era un pic cam strâmtă în jurul taliei, dar în Afganistan, secţiunea sa mediană în expansiune era un semn că era un om prosper.
Afganistanul era un loc unic. Era ca o farfurie Petri pentru supravieţuirea celor mai apţi. Din punct de vedere istoric, fusese întotdeauna o ţară aspră; verile fierbinţi, iernile reci şi geografia accidentată modelaseră o rasă de oameni extrem de duri. În ultimele trei decenii, o stare de război aproape constant nu făcuse decât să intensifice procesul de selecţie. A fi puternic din punct de vedere fizic nu mai era suficient. Trebuia să fii priceput la citirea alianţelor mereu schimbătoare care modelaseră şi remodelaseră structura de putere a ţării izolate. Sovieticii trebuiau să fie liniştiţi, apoi americanii şi partenerii lor pakistanezi, care au sponsorizat luptătorii wahhabi nebuni de peste Golful Persic, care, la rândul lor, au condus la talibani şi la inamicii lor, Alianţa de Nord, şi la un lung război civil. Apoi, americanii şi coaliţia lor au apărut şi i-au măturat pe talibani de la putere în câteva luni.
Abdul Siraj Zahir a reuşit să privească în viitor în acea zi, cu mai bine de un deceniu în urmă, şi să înţeleagă că talibanii se vor întoarce. Puterea aeriană americană şi armamentul lor avansat îi dăduseră îndoieli pe parcurs, dar Zahir cunoştea poporul afgan şi, mai ales, pe musulmanii devotaţi care reprezentau baza talibanilor. Aceştia ar fi murit până la ultimul om înainte de a-i lăsa pe aceşti oameni fără Dumnezeu să-i învingă. Zahir ştia, de asemenea, că americanii erau prea timoraţi ca să-i vâneze pe talibani ca pe nişte câini ce erau şi să-i extermine.

Aşa că Zahir i-a jucat pe toţi unul împotriva celuilalt şi nu a uitat niciodată soarta tatălui şi a fraţilor săi. A păstrat mica sa enclavă la sud-est de Jalalabad şi a schimbat taberele de câte ori a fost nevoie pentru a supravieţui. Zahir nu şi-a iubit şi nici nu şi-a urât ţara. Nu gândea în aceşti termeni. Trăia în această anumită parte a lumii, la fel ca majoritatea oamenilor ei, pentru că se născuse aici. Se considera o persoană cu o inteligenţă peste medie, cu o foarte bună înţelegere a ceea ce îi motiva pe oameni şi, mai ales, de ce se temeau aceştia.
În ciuda abilităţii sale de a simţi schimbarea, vânturile puterii, cea mai recentă întorsătură gigantică a fost ceva ce nici măcar el nu fusese în stare să prevadă. După ce omorâse nenumăraţi americani şi le luase banii, proştii veniseră la el cu o ofertă de muncă – o ofertă de muncă legitimă. Nu o simplă geantă cu bani, aşa cum făcuseră în trecut pentru anumite informaţii. Voiau ca el să devină comandantul poliţiei locale. A crezut că este o capcană, desigur, dar apoi a aflat că şi altor lei ca el li se oferiseră şi acceptaseră poziţii similare în cadrul poliţiei afgane. Era un nou impuls pe care americanii îl numeau programul de reintegrare.
Era în funcţie de doar şase săptămâni şi deja îşi umplea buzunarele cu mită de la oamenii de afaceri locali. Talibanii erau o preocupare, desigur. La urma urmei, aceştia aveau să îşi croiască în cele din urmă drumul înapoi la putere, dar nu pentru câţiva ani, iar între timp, Zahir avea să joace ambele tabere una împotriva celeilalte. Ar fi lucrat pentru americani, le-ar fi luat banii şi i-ar fi ţinut pe talibani la curent cu ceea ce aveau nevoie să ştie.
Ca întotdeauna, cel mai important lucru era să fie cu un pas înaintea duşmanilor văzuţi şi nevăzuţi. Zahir se înconjurase de mult timp de oameni cu o loialitate feroce. Nu exista în cercul său intim niciun om pe care să-l cunoască de mai puţin de zece ani, şi toţi erau din satul său. Erau din tribul său şi, în schimbul loialităţii lor, le proteja familiile. Zahir nu a petrecut niciodată mai mult de două nopţi în acelaşi loc şi, chiar şi cu noua sa legitimitate, şi-a continuat vechile obiceiuri. O parte din motiv era faptul că avea patru soţii. Toate aveau nevoie de atenţia lui, dar era dincolo de asta. Axioma era extrem de simplă: Nu-l puteau ucide dacă nu-l puteau găsi. Nopţile erau întotdeauna cele mai periculoase. Era perioada în care ucigaşii americani vânau. Îşi foloseau avantajul optic pentru a-i hărţui şi asasina conaţionalii.
De mulţi ani, Zahir evita să doarmă noaptea. Se asigura întotdeauna că era treaz de la miezul nopţii până cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Era ora preferată în care câinilor americani le plăcea să atace, aşa că el rămânea treaz şi în mişcare. Apoi dormea dimineaţa şi îşi desfăşura afacerile după-amiaza şi seara. Dimineaţa aceasta, însă, era diferită. După doar câteva ore de somn, Pamir, unul dintre oamenii săi de încredere, îl trezise cu o veste surprinzătoare. Un zvon se răspândise pe străduţele din Jalalabad, cum că un american notoriu fusese răpit din fortăreaţa sa. Domnul Rickman era un om foarte important care îi făcuse pe mulţi dintre compatrioţii lui Zahir extrem de bogaţi. Din nefericire, domnul Rickman îşi petrecuse, de asemenea, o mare parte din timp şi din bani încercând să-l ucidă pe Zahir. A fost de multe ori la limită, dar Zahir reuşise întotdeauna să fie cu un pas înaintea lui. Acum, când Zahir se afla în poziţia de a primi în sfârşit o parte din banii pe care americanul era atât de faimos pentru că îi împărţea, cineva îl înhăţase.
Zahir se mustrase în tăcere toată dimineaţa pentru că nu venise primul cu planul. Cu influenţa sa nou descoperită, era exact genul de operaţiune pe care ar fi putut să o pună la cale. Totuşi, după ce fusese învins la premiu, acum ar fi fost nevoit să se adapteze. Dacă ultimii treizeci de ani îl învăţaseră ceva, era că din haos se ivesc mari oportunităţi, mai ales pentru cei îndrăzneţi şi nemiloşi.
În reflexia din oglindă, Zahir îl văzu pe Pamir intrând. Bărbatul nu purta uniforma poliţiei locale afgane. Întotdeauna îi fusese mai potrivit să stea la pândă în umbră. „Ce ai învăţat?”
Pamir şi-a înclinat uşor capul şi a spus: „Mai mulţi americani sunt la casă. Mi s-a spus că au venit cu avionul din Kandahar în această dimineaţă şi au fost conduşi la casă de americanul înalt.”
„Hubbard?”
„Da.”
Zahir a strâmbat din nas. Omul local al CIA nu se putea compara cu el. Ar fi fost uşor să-l manipuleze.
„Domnul Sickles a fost cu ei?”.
„Nu.”

Acest lucru îl surprinse pe Zahir. Îi fusese foarte uşor să lucreze cu Sickles. Era uşor de sesizat faptul că Rickman şi Sickles nu se înţelegeau. Sickles îi spusese să se ferească bine de Rickman. Îi spusese că omul acela era o persoană asupra căreia nu avea niciun control, dar totuşi Sickles era omul de top al CIA în Kandahar. „Aceşti noi americani . ...ai vreo idee cine sunt?"
„Nu." Pamir a clătinat din cap. „Doar că erau şase dintre ei."
„Securitate?"
„Trei Humvee . . unul normal, unul cu turelă de calibru 50 şi altul cu turelă cu grenade."
„Şi oameni?"
„Opt în total. Ei controlează fiecare capăt de stradă."
Zahir a pufnit din nou în nas. Nu aveau să-i oprească niciodată vehiculele de poliţie. Ar trece pe lângă ele. Întorcându-se către Rashid, locotenentul său, a întrebat: „Oamenii sunt pregătiţi?".
„Da, domnule."
„Bine. Pune-i pe toţi să urce în vehicule. Vreau să fac o demonstraţie de forţă".
Pamir a întrebat: „Şi ce ai vrea să fac?".
„Continuă să-l cauţi şi raportează-mi în secunda în care afli ceva util."
Pamir a făcut o uşoară plecăciune şi a plecat. În biroul său exterior, Zahir a fost fericit să vadă mai mult de o duzină de bărbaţi care îşi legau noile veste antiglonţ şi îşi verificau armele – toate acestea, prin amabilitatea Statelor Unite ale Americii. Ce adunătură de proşti, s-a gândit el. Americanii aveau să înveţe o lecţie foarte dură în următoarele câteva luni.

Capitolul 3

Un grup de bărbaţi în uniforme ale poliţiei afgane încercau să-şi croiască drum în casă. Rapp privea cu iritare cum un bărbat cu o barbă neagră şi uleioasă îi certa pe bodyguarzii CIA. Barba bărbatului era în mod evident vopsită. Atât de mult încât arăta ca un actor de film mut care juca rolul unui pirat. În dreapta sa, l-a auzit pe Hubbard murmurând în sinea lui. Singurul lucru pe care Rapp l-a putut desluşi au fost cuvintele „Asta nu e bine".
„Cine este el?" a întrebat Rapp.
„Comandantul Abdul Siraj Zahir. ALP." ALP însemna Poliţia Locală Afgană.
„Care este povestea lui?"
„Până acum şase luni a fost un insurgent. Mai degrabă un şef al crimei, de fapt. A extorcat şi a răpit fiecare sat de aici până la graniţă, iar acum, cu noul program de reintegrare, geniile din Kabul au considerat potrivit să-l pună la conducerea poliţiei locale."
Informaţia a făcut clic şi Rapp şi-a amintit numele. El şi grupul său erau responsabili pentru o bună parte din bombele de pe marginea drumului din zonă. „Era pe statul de plată al lui Rick?"
„Lucrau la el." Hubbard le-a făcut semn gardienilor de la uşă şi a spus: „E în regulă. Lăsaţi-l să intre."
Cu o nemulţumire evidentă pe faţă, Zahir şi-a croit drum printre gardieni şi s-a apropiat de Hubbard, Rapp şi Coleman. Şi-a concentrat atenţia asupra lui Hubbard şi a dezlănţuit un torent de înjurături menite să puncteze părerea sa mai puţin strălucită despre abilităţile lui Hubbard şi părerea sa în general despre americani.
Rapp făcu un pas înapoi, ochii lui negri disecându-l pe acest om ciudat care îşi făcuse loc cu forţa atât de nepoliticos în casa conspirativă. Comportamentul bombastic şi fanfaronada nu erau cu totul neaşteptate, dar altceva era. Faptul că Hubbard îl lăsa pe acest gunoi uman să îl calce în picioare. Rapp şi-a amintit că Hubbard nu-şi permitea luxul de a zbura sub radar aşa cum o făcea el. Trebuia să raporteze şefului său din Kabul, Darren Sickles, care era mai preocupat de aparenţe decât de rezultate. Sickles trebuia să lucreze cot la cot cu supa de alfabet a agenţiilor şi departamentelor americane care veniseră cu programul de reintegrare sensibil. Consensul cu soldaţii de jos din Serviciul Clandestin era că Sickles nu îi susţinea. Rapp era dispus să parieze că acest stil de cooperare nesănătos şi neproductiv avea ceva de-a face cu Sickles.

Când Zahir a terminat de a-l certa pe Hubbard, s-a întors spre Rapp şi Coleman şi i-a întrebat: – Şi cine naiba sunt ăştia doi? De ce nu am fost sunat în legătură cu aceste crime?".
Nefiind niciodată genul care să fugă de o bătaie, Rapp s-a pătrat astfel încât să se afle la distanţă de atac de ofiţerul de poliţie. Chiar dacă bărbatul părea să aibă peste cincizeci de ani, probabil că, la fel ca Rapp, avea în jur de patruzeci de ani. Spre deosebire de Rapp, însă, el era plin de grăsime şi nu era în formă. Avea un pic de burtă şi barba aia ridicolă, neagră ca de pantof.
Hubbard a început să răspundă, dar Rapp s-a întins şi l-a apucat de braţ. Întorcându-şi privirea spre afgan, Rapp a spus: „Cine sunt eu nu e treaba ta. Cât despre motivul pentru care nu te-am sunat, asta ar trebui să fie evident. Eşti un golan şi un rahat".
Faţa lui Zahir s-a înroşit de furie şi a început să se bâlbâie.
Hubbard a ridicat mâinile şi a spus. „Comandante ... ... ceea ce încearcă să spună este că a fost o dimineaţă foarte aglomerată şi că eram pe punctul de a vă suna."
Rapp îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Zahir, dar îşi îndrepta mânia spre şeful bazei din Jalalabad. „Hub, taci din gură. Nu asta voiam să spun. Eram pe cale să-i spun acestui mic rahat galben că ştiu exact cine este şi că, dacă are jumătate de creier, va pleca naibii de aici înainte să-l împuşc."
„Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta." Zahir a făcut un pas înapoi şi a început să se agaţe de husa mare de piele pentru arma sa laterală.
Din pliul interior drept al jachetei sale, Rapp a scos Glock-ul său 19 cu o mişcare uşoară şi fluidă. Zahir încă se lupta cu clapeta de la toc când şi-a ridicat privirea şi a găsit rama neagră şi pătrată a pistolului lui Rapp în faţa lui.
„Vreau să mă asculţi", a spus Rapp pe un ton uşor, „şi nu vreau să scoţi niciun cuvânt până nu termin."
Coleman îşi scosese deja pistolul, un H&K mare, de calibrul 45, şi făcuse manevre pentru a-i acoperi pe ceilalţi doi poliţişti care se aflau la un pas în interiorul uşii. Siguranţa era deja dezactivată şi le-a vorbit ofiţerilor în paşto, spunându-le să îşi ţină mâinile la vedere.
Rapp a apăsat pistolul în faţa lui Zahir, chiar sub nas. „Iată ce trebuie să ştiţi. Eu nu sunt vreun mămăligar de la Departamentul de Stat sau vreun general de corporaţie cu două stele care crede că cea mai bună cale de a avansa în carieră este să vă pup în fund pe voi, teroriştii, şi să plec naibii de aici, pentru ca altcineva să vină să se ocupe din nou de voi toţi, nemernicilor, peste douăzeci de ani. Eu sunt tipul pe care îl cheamă când se întâmplă ceva rău. Eu sunt cel pe care îl aduc pentru a obţine rezultate, pentru că ştiu că nu joc după reguli. Ştiu cine eşti. Ştiu că ai ucis o mulţime de soldaţi şi că ţi-ai chinuit şi răpit concetăţenii pentru propriul profit. Eşti un bătăuş şi un rahat şi eşti genul de om pe care chiar îmi face plăcere să-l omor. În mod normal, nu mă gândesc prea mult la oamenii pe care îi împuşc, dar tu faci parte dintr-o categorie specială. M-am gândit că aş face o favoare rasei umane dacă ţi-aş pune capăt vieţii tale inutile. Adaugă la asta şi faptul că sunt într-o dispoziţie foarte proastă. De fapt, sunt într-o dispoziţie atât de proastă încât să-ţi trag un glonţ în cap ar putea fi exact ceea ce mă face să mă simt mai bine."
Rapp l-a studiat pe bărbat pentru o clipă, apoi şi-a înclinat capul spre umărul drept, ca şi cum s-ar fi gândit că ar putea exista o altă modalitate de a se descurca cu el. „În interesul corectitudinii, presupun că ar trebui să vă dau o şansă să mă convingeţi de contrariu."
Pieptul lui Zahir se zbătea în timp ce se străduia să-şi facă plămânii să funcţioneze. Ochii lui se plimbau nervoşi între Hubbard şi acest om nebun care îi înfigea un pistol în faţă. Fusese în preajma multor ucigaşi şi simţea că poate face diferenţa între pretinşii şi oamenii care vorbeau serios. Omul acesta avea privirea cuiva care, în mod clar, vorbea serios. Singurul colac de salvare care îi venea în minte era persoana care îl negociase pe Zahir să renunţe la căile sale nelegiuite.
„Domnul Sickles este un bun prieten de-al meu", spuse Zahir. „Este un prieten foarte bun. Este un om foarte important. Va fi foarte supărat când va afla despre asta."
Instinctul lui Rapp avea dreptate. Şeful postului din Kabul îl pusese pe acest tâmpit într-o poziţie de putere. „Darren Sickles", a spus Rapp, cu dispreţul picurând din fiecare cuvânt, „este important în mintea lui, dar asta e tot ce se poate spune."
„El este omul CIA aici, în ţara mea!"
„Este un idiot, iar faptul că te-a pus într-o uniformă de poliţist dovedeşte destul de mult acest lucru, aşa că va trebui să vii cu ceva mai bun decât Darren Sickles."

Zahir îşi lingea buzele uscate şi se străduia să găsească ceva care să-l facă pe acest american să se răzgândească asupra ameninţării sale josnice. După o tăcere incomod de lungă, nu-i venise nimic în minte, aşa că Zahir şi-a forţat un zâmbet pe faţă şi s-a retras cu un pas. „Cred că ar fi mai bine să plec.”
Rapp a apucat cămaşa de uniformă a bărbatului. „Asta nu este o opţiune. Ori vii cu o modalitate de a-mi arăta că ai putea fi util, ori îţi voi împrăştia creierii pe podea.”
Ochii lui Zahir au arătat speranţă şi a spus: „Util?”.
„Aşa este.”
„Pot fi extrem de valoros”.
„Te ascult.”
„Cunosc mulţi oameni... . Ştiu multe lucruri. Pot să-ţi obţin tot ce vrei.” Firea lui Zahir nu-i permitea să meargă decât până la un anumit punct şi a adăugat repede: „Pentru un preţ corect, bineînţeles.”
„Preţul corect”, a spus Rapp, amuzat de comentariu. „Îţi voi spune cum va funcţiona asta şi asta numai dacă îmi poţi dovedi că ar trebui să te las în viaţă. Nu vei fi plătit cu niciun ban. Singurul lucru pe care îl vei primi de la mine este viaţa ta, care presupun că este destul de importantă pentru tine.”
„Este foarte importantă pentru mine, dar nu sunt un om bogat.”
„Nu mai vorbiţi despre bani. Mă plictiseşti şi, dacă mă plictiseşti suficient, această negociere se va termina şi tu vei fi mort.”
„Spune-mi ce vrei să fac. Voi face orice.”
Rapp s-a gândit la Rickman. Adevărul era că foarte puţini oameni ştiau ce făcea omul acela. Într-un sens general, Kennedy şi alţi câţiva îi cunoşteau ordinele operaţionale, dar în ceea ce priveşte detaliile, Rickman îi lăsase în întuneric. Zahir ar putea fi în măsură să tragă cortina asupra unora dintre aceste detalii. „Omul care locuieşte aici, îl cunoşti?”.
„Domnul Rickman... foarte mult. Da. Am fost buni prieteni.”
„Să nu ne lăsăm purtaţi de val. De ce v-aţi hotărât să veniţi aici în această dimineaţă?”
„Treceam cu maşina şi am văzut mercenarii domnului Hubbard. Părea să fie ceva în neregulă, aşa că m-am oprit să investighez.”
„Ţi se pare că sunt prost, Abdul?”
„Nu”, a răspuns el rapid. „Nu am spus asta”.
„Atunci spune-mi adevăratul motiv pentru care te-ai oprit”. Rapp l-a privit pe bărbat agitându-se. Era clar că încerca să găsească o modalitate de a umbri adevărul. Răbdarea lui Rapp era pe sfârşite, aşa că şi-a luat pistolul şi l-a lovit pe Zahir în vârful capului. „Ştiu că minciuna este ca şi cum ai respira pentru tine.”
Rapp a scuturat din cap ca şi cum ar fi admonestat un copil. „Trebuie să lupţi cu asta. Te va ucide.”
Zahir şi-a frecat capul cu mâna dreaptă. „Am auzit un zvon.”
„Ce fel de zvon?”
„Că i s-ar fi întâmplat ceva domnului Rickman.”
„Continuă.”
„Că s-a întâmplat ceva foarte rău. Că a dispărut.”
„Şi cum ai aflat asta?”
Să împărtăşeşti informaţii fără să primeşti ceva în schimb era ceva foarte străin pentru Zahir, aşa că a minţit. „Unul dintre oamenii mei l-a văzut pe domnul Hubbard părăsind baza într-o stare de panică. Am început să dau telefoane şi în curând am aflat că ceva nu era în regulă la casa domnului Rickman.”
„Deci eraţi îngrijorat pentru domnul Rickman.”
„Da.”
„Şi de aceea ai apărut aici, comportându-te ca un măgar şi ameninţând oamenii.”
„Nu, am fost îngrijorat.”
Rapp s-a uitat la ceas. Era zece şi opt minute după ora zece dimineaţa şi avea o listă tot mai mare de priorităţi care necesitau atenţia lui imediată. Zahir, oricât de lipsit de reputaţie ar fi fost, ar fi putut într-adevăr să fie de folos. Rapp a luat o decizie rapidă. „Iată ce vom face. Tu vei lucra pentru mine. Vei afla cine l-a răpit pe domnul Rickman şi ai patruzeci şi opt de ore să vii cu răspunsurile de care am nevoie. Dacă mă dezamăgeşti, eşti un om mort.”

Zahir a încercat din nou să se retragă. Avea nevoie de spaţiu pentru a gândi şi nu putea face asta cu o armă în faţă, dar nu a reuşit să facă nimic. Americanul pur şi simplu l-a urmat. Ochii lui Zahir îl implorau pe Hubbard să-i acorde o amânare. Nu a primit niciun ajutor, aşa că s-a întors la ceea ce ştia cel mai bine. „Cu cât mă plăteşti?"
Rapp a râs, dar nu era nicio lejeritate în el. „Nu am de gând să te plătesc un rahat. De fapt, voi face exact opusul. Dacă aflu că mi-o tragi, o să trimit poza ta prin SMS la fiecare labagiu cu pistol din oraşul ăsta şi de cealaltă parte a graniţei, de asemenea, şi o să pun o recompensă de cinci sute de mii de dolari pe capul tău. Şi dacă te gândeşti să te duci pe dealuri, o să am un Predator pe urmele tale 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Dacă dai un telefon, dacă te îndepărtezi pentru o secundă, îţi voi băga o rachetă Hellfire în fund şi te voi arunca în aer."
Pentru Zahir, ameninţarea era mult prea reală. Se folosise de CIA pentru a-şi decima proprii duşmani, dându-le locaţiile şi numerele de telefon. Atacurile cu drone au fost foarte eficiente. După un pic de reflecţie, Zahir şi-a dat seama că, cel puţin pentru moment, nu avea de ales decât să meargă alături de acest om. El a dat încet din cap şi a spus: „Voi vedea ce pot face".
„Dacă vrei să trăieşti, vei face mai mult decât atât." Rapp a coborât arma şi a spus: „Dă-mi telefonul tău."
Zahir s-a zbătut să recupereze telefonul din buzunarul de la piept al cămăşii de uniformă gri-albastru. L-a predat lui Rapp, care i l-a înmânat lui Hubbard. „Du-te la etaj şi dă-i asta lui Sid. Spune-i că vreau ca de obicei şi pune-i pe prietenii noştri din State să o treacă în rotaţie intensă. Spune-i că am nevoie şi de o clonă." Hubbard a plecat, iar Rapp s-a concentrat din nou asupra lui Zahir. „O să ascultăm tot ce spui şi, dacă în orice moment nu voi fi mulţumit de eforturile tale, înţelegerea noastră cade."
„S-a terminat?"
„Off înseamnă că ai încălcat înţelegerea şi eşti mort."
„Şi ce se întâmplă dacă nu-mi place înţelegerea asta?"
Rapp şi-a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre faţa bărbatului. „Este destul de simplu. Îţi zbor creierii pe podea chiar acum şi tu sfârşeşti ca cei patru tipi de acolo." Rapp a făcut semn spre cele patru gărzi de corp.
„Nu prea îmi dai de ales."
„Şi când răpeşti săteni şi îi ţii pentru răscumpărare, le dai de ales?"
Zahir refuză cu încăpăţânare să răspundă.
„Ştiu că nu-ţi place asta, Abdul, iar motivul este destul de simplu. Eşti un bătăuş. Eşti obişnuit să împingi oamenii. Să-i ameninţi pe ei şi pe familiile lor cu violenţa pentru a obţine ceea ce vrei. Acum tu eşti cel care este agresat şi nu-ţi place, iar mie nu-mi pasă. Singurul lucru care contează e să înţelegi şi să accepţi înţelegerea noastră. Ai înţeles?"
Cu ţeava pistolului în faţă, Zahir ştia că nu avea decât o singură opţiune – să consimtă. Mai târziu, când era departe de acest nebun, putea să găsească o modalitate de a reveni asupra înţelegerii. „Nu mi-ai lăsat altă opţiune."
„Bine. Ţi-aş strânge mâna, dar ştiu că nu ar însemna nimic din moment ce plănuieşti să mă tragi pe sfoară cu prima ocazie pe care o ai, aşa că iată ce vom face." Rapp şi-a luat telefonul cu mâna dreaptă, a apăsat pe câteva pictograme, apoi l-a întins pentru a-i face o poză lui Zahir. „Zâmbeşte. Asta e pentru afişul pe care îl voi trimite cu o recompensă de cincizeci de mii de dolari pe capul tău."
„Dar ai spus..."
„Linişteşte-te, ştiu ce am spus. Dacă vei veni cu ceea ce am nevoie, vei fi bine. S-ar putea chiar să-ţi dau cele cincizeci de mii de dolari, dar dacă am cea mai mică bănuială că te joci cu mine, eşti terminat. Ai destui duşmani şi aşa, dacă pun o recompensă pe capul tău, vor face coadă să o ia. La naiba, probabil că e mai ieftin decât să iroseşti o rachetă pe fundul tău."
Hubbard s-a întors cu telefonul lui Zahir şi i l-a dat. I-a înmânat lui Rapp un telefon negru simplu cu clapetă. Rapp l-a ţinut în mână şi a spus: „Aşa vom vorbi unul cu celălalt. Voi putea să te urmăresc cu ambele telefoane, dar acesta este cel pe care îl vom folosi pentru a comunica." Rapp i-a dat telefonul. „Te voi suna peste două ore şi dacă nu răspunzi la telefon eşti mort. Dacă răspunzi la telefon şi îmi spui că nu ai descoperit nimic eşti mort. Înţelegi cum va funcţiona asta?".
Zahir a băgat cu reticenţă telefonul în buzunar şi a dat din cap. „Cum să-ţi spun?"

„Harry”, a spus Rapp, dându-i unul dintre pseudonimele sale. „Acum pleacă de aici şi află ce s-a întâmplat cu Joe Rickman.”

Capitolul 4

Bethesda, Maryland

Joel Wilson îşi bătea nerăbdător degetele mâinii drepte pe coapsa dreaptă în timp ce era condus pe străzile întunecate ale somnorosului cartier din Maryland. Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor, iar gândul de a-şi trezi şeful atât de devreme era mai puţin atrăgător, dar Wilson învăţase pe calea cea grea că bătrânul bătrân prost şi încrezut trebuia să fie ţinut la curent. Devenise o sursă tot mai mare de iritare pentru Wilson, a cărui energie dezlănţuită nu se potrivea prea des cu ritmul mai lent al lui Samuel Hargrave, directorul adjunct executiv al FBI pentru securitate naţională. Pentru cei din afara Biroului, titulatura postului nu însemna mare lucru, dar în cadrul FBI era o poziţie care crescuse semnificativ în statură după 11 septembrie 2001. Hargrave se ocupa de combaterea terorismului, de contrainformaţii şi de Direcţia de informaţii şi arme de distrugere în masă. El raporta cu îndatorire celui mai înalt om din FBI şi, dincolo de asta, a păstrat un profil extrem de scăzut şi a cerut acelaşi lucru de la oamenii săi – un alt punct sensibil pentru Wilson.

În opinia succintă a lui Wilson, Hargrave era o relicvă din vremea Războiului Rece al FBI, un om care nu mai era potrivit pentru a face faţă multiplelor ameninţări ale acestei lumi mai rapide. Îi amintea lui Wilson de acel profesor de drept cu sprâncene stufoase din filmul Paper Chase. Era o adevărată pacoste care îşi petrecea viaţa căutând să prindă cele mai mici greşeli, pierzând din vedere imaginea de ansamblu. Omului îi plăcea să scoată în evidenţă orice defect, oricât de mic ar fi fost. A fost cel mai anal-retentive, nemernic şi cicălitor pentru care Wilson a lucrat vreodată. Dacă prostul ar cădea mort de anevrism, Wilson ar putea continua să salveze ţara de diferitele ameninţări care îi dădeau târcoale.

Wilson credea că slujba lui era cea mai dificilă şi mai solicitantă din cadrul Biroului. Era director adjunct al Serviciului de contrainformaţii, ceea ce însemna că el, şi nu CIA, era vârful de lance. Era simplu. Cele mai mari ameninţări la adresa naţiunii erau reprezentate de agenţiile de informaţii străine şi de organizaţiile teroriste care căutau să atace şi să slăbească America. Treaba lui Wilson era să le oprească, precum şi pe acei americani care ar putea ajuta inamicul.

Hargrave era tot ceea ce nu ar trebui să fie un şef. Era un obstacol pentru fiecare decizie şi operaţiune pe care Wilson încerca să o lanseze. Frustrarea lui Wilson crescuse până în punctul în care a început să-l elimine pe Hargrave din procesul decizional, doar pentru a fi aspru mustrat de însuşi directorul FBI. Acesta a fost punctul cel mai de jos al carierei de 21 de ani a lui Wilson în cadrul Biroului, carieră de altfel excelentă, şi nu putea să vină într-un moment mai prost. Şeful lui Wilson, cel care conducea Divizia de contraspionaj, era în concediu de patru luni după o operaţie la spate care nu a decurs conform planului. Wilson fusese rugat să intervină şi să preia funcţia de director interimar. Era unul dintre cele mai râvnite trei posturi din cadrul FBI, iar Wilson nu a refuzat ocazia. A preluat funcţia ca şi cum ar fi condus locul de mai mulţi ani şi, nu după mult timp, a dat nas în nas cu Hargrave.

De atunci, Wilson a explorat toate căile imaginabile în jurul omului, dar a fost pus în impas. După cum însuşi directorul i-a spus în cele din urmă lui Wilson, „Biroul Federal de Investigaţii are un motiv pentru care se bazează pe un lanţ de comandă”. Wilson nu era de acord cu amândoi, dar nu era atât de încăpăţânat încât să se pună cu directorul, aşa că îl ţinea pe Hargrave la curent cu fiecare decizie a sa, indiferent cât de mică. Wilson avea senzaţia că Hargrave ştia ce pune la cale, dar până acum omul rămăsese imperturbabil. Evoluţiile din această seară, însă, ar putea fi suficiente pentru a-l desfiinţa.

Dar, deocamdată, Wilson era din nou obligat să execute acest dans stupid. Acesta era motivul pentru care se rostogolea pe această frumoasă stradă cu copaci din Chevy Chase, când ar fi trebuit să fie cu restul echipei sale la bordul unuia dintre Gulfstream 550 ale Biroului pentru o excursie în cealaltă parte a globului. Vehiculul a început să încetinească şi Wilson a observat că şoferul său căuta adresa corectă.

„Este acolo sus, pe stânga”, a spus Wilson. „Coloniala albă cu obloane verzi”. Sub respiraţie a adăugat: „Plictisitoare... la fel ca personalitatea lui”.
„Mă scuzaţi, domnule?” A întrebat tânărul agent.
„Nimic”, a răspuns Wilson.
Cal Patterson se afla în al treilea an în cadrul Biroului şi se considera un om norocos că era unul dintre cei mai tineri agenţi din Divizia de contraspionaj. Îi plăcea munca lui, dar şeful său îl făcea să fie nervos. Patterson a întors cu dezinvoltură volanul Fordului Taurus şi a introdus sedanul în aleea îngustă. „Vreţi să mă ocup de ceva în timp ce-l informaţi pe EAD, şefu'?”.
Wilson a apucat mânerul şi a spus: „Verifică-te cu echipa de intervenţie. Vreau ca toată lumea să fie în avion şi echipamentul lor să fie depozitat când ajungem. Ar fi trebuit să fim în aer acum o oră.”
„Îi voi anunţa, domnule”.
Wilson a închis portiera maşinii şi a înaintat pe aleea cărămizii căptuşită cu cărămidă. A aruncat o privire prin ceea ce părea a fi fereastra sufrageriei şi a putut vedea strălucirea slabă a unei lumini în ceea ce a presupus că era bucătăria. Pervazul din faţă era mic – suficient pentru două persoane. Wilson a întins mâna să apese pe sonerie şi apoi s-a prins. Probabil că era mai bine să bată la uşă la ora asta. Şi-a ridicat mâna stângă spre uşă şi a bătut cu degetele de două ori în uşa verde. A aşteptat o clipă lungă şi apoi a auzit mecanismul de blocare rotindu-se. Uşa s-a crăpat pentru a dezvălui fruntea înaltă a lui Samuel Hargrave. Fără nici măcar un semn din cap, Hargrave a deschis uşa şi i-a făcut semn lui Wilson să intre. Bărbatul în vârstă a închis uşa şi a pornit pe holul central spre partea din spate a casei. Wilson a luat în considerare papucii de piele neagră, pantalonii de pijama în carouri Black Watch şi halatul albastru marin. Bărbatul arăta de parcă ar fi ieşit de pe platoul de filmare al unui film cu Cary Grant. Wilson a început să se gândească la cum era să te naşti cu cincizeci de ani mai târziu, dar înainte de a ajunge prea departe, Hargrave l-a întrebat dacă ar dori o cafea.
„Nu, mulţumesc. M-am săturat deja şi mă aşteaptă un zbor lung”.
Hargrave l-a privit o clipă, disecându-i cuvintele, încercând să desluşească un mesaj umbrit. Şi-a turnat o ceaşcă de cafea neagră şi s-a aşezat la mica masă de bucătărie cu patru persoane. După o înghiţitură, a întrebat: „Un zbor lung... ... unde te îndreptţi?”.
„În Afganistan.” Wilson nu a oferit nimic mai mult.
„Afganistanul este o ţară mare. Vreun loc în mod special?”.
„Jalalabad.”
„Jalalabad”, a meditat Hargrave. „Cred că este o premieră.”
„O premieră?” Wilson s-a încruntat. „Nu înţeleg, domnule.”
Hargrave îi spusese de o sută de ori să-i spună Sam, dar Wilson tot refuza. Era o chestie de control, ştia el, dar Hargrave nu era dispus să facă o mare brânză din ceva atât de neînsemnat. Cu toate acestea, era un motiv în plus de îngrijorare că directorul său interimar al contraspionajului era o persoană care trebuia monitorizată îndeaproape. Dacă a jucat astfel de jocuri cu el, cum trebuie să fie cu colegii şi subalternii săi? Cum erau convingerile sale atunci când era vorba de respectarea legii? Hargrave învăţase cu mult timp în urmă că aceste lucruri mărunte puteau, în cele din urmă, să însemne mari probleme pentru Birou.
„În toţi anii în care am făcut asta, am fost scos din pat din multe motive, dar nimeni nu mi-a spus vreodată că zboară spre Jalalabad.” Hargrave îşi lăsă ceaşca jos şi îşi frecă ochii. „Chiar am devenit o agenţie globală de aplicare a legii.”
Nu mai spune, cretinule, s-a gândit Wilson. Unde naiba ai fost în ultimul deceniu?
„Şi de ce Jalalabad?”
„Joe Rickman.” Wilson avea în minte o ţintă mai mare, dar Rickman era suficient pentru moment. Hargrave era familiarizat cu acest nume. Auzise nişte zvonuri că ofiţerul sub acoperire devenise un pic obsedat de Wilson. Îşi dădea seama că temperamentalul Wilson era la limită, aşa că şi-a ales cu grijă cuvintele. „Ce a mai făcut domnul Rickman acum?”.
„Am primit un pont în urmă cu trei ore că a fost răpit dintr-o casă sigură din Jalalabad.”
Hargrave nu a vorbit timp de câteva momente. Mintea îi era ocupată de toate ramificaţiile pe care le avea faptul că cineva ca Joe Rickman ar fi căzut în mâinile duşmanilor Americii. A spune că bărbaţii şi femeile de la Langley ar fi fost tulburaţi ar fi fost puţin spus. „Ştiţi cine l-a luat?”

„Nu, dar mi se pare suspect momentul ales.”
„Suspect?” întrebă Hargrave cu un ton curios.
„L-am investigat în ultimele două luni.” Rickman, precum şi alte câteva persoane, dar Hargrave nu avea nevoie să ştie asta.
„Poftim?” a întrebat Hargrave, nu prea sigur că a auzit bine.
„Începând cu aproape un an în urmă am început să primesc nişte informaţii tulburătoare despre domnul Rickman. Acuzaţii că sustrăgea sume mari de bani din fondul său secret şi că se apropia puţin prea mult de nişte indivizi nefavorabili.”
Hargrave închise ochii şi apoi îşi ajută mâna dreaptă. „Ştiai despre asta de aproape un an şi nu mi-ai adus-o la cunoştinţă?”.
Spatele lui Wilson s-a înţepenit. „Nu a meritat atenţia dumneavoastră, domnule. Nu era nimic mai mult decât nişte zvonuri, pentru început. Dacă aş fi transmis toate zvonurile care intrau în biroul meu, aş fi alergat la etaj să mă întâlnesc cu dumneavoastră de opt ori pe zi.”
Hargrave simţea cum creşte presiunea şi şi-a reamintit că doctorii săi îl avertizaseră să nu se supere prea tare. „Domnul Rickman”, a spus el încet, „este un individ unic. Orice lucru care îl priveşte pe el şi activităţile sale se ridică automat în vârful grămezii, aşa că nu accept premisa dumneavoastră. Sunt foarte dezamăgit de faptul că aţi decis să-mi ascundeţi acest lucru.” Hargrave a clătinat din cap şi a adăugat: „Am mai discutat despre asta. Directorul însuşi ţi-a spus ce se aşteaptă de la tine.”
Wilson ştia că aşa se va întâmpla şi era pregătit. „Îmi pare rău, domnule, dar există unele circumstanţe atenuante.”
„Serios?”
„Da.”
„Vă ascult.”
Wilson s-a agitat intenţionat pe scaunul său. Voia să transmită sentimentul că lua totul foarte în serios. „Informaţia mi-a fost transmisă iniţial de o persoană foarte importantă care nu a vrut ca numele ei să fie legat în vreun fel de acest lucru.”
Hargrave îşi începuse cariera la FBI, iar apoi, la vârsta de patruzeci de ani, fusese numit la Curtea de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii Externe a SUA. Petrecuse unsprezece ani pe bancă şi ştia cum se juca acest joc. „Şi persoana respectivă este?”
„Mă tem că nu vă pot spune, domnule”. Wilson a rămas stoic, deşi în sinea lui se bucura foarte mult de faptul că faţa palidă a lui Hargrave se înroşise brusc.
„Asta este inacceptabil. Am stat în biroul directorului cu mai puţin de o lună în urmă şi el v-a spus în mod expres că trebuie să mă implicaţi în toate investigaţiile de care se ocupă biroul dumneavoastră. Nu a existat nicio zonă gri”. Hargrave a clătinat din cap. „Directorul va fi foarte dezamăgit. Nu sunt sigur că vei mai prinde acel zbor spre Jalalabad.”
Wilson se aşteptase la acest lucru şi era pregătit să ia direcţia corectă. „Domnule, nu a existat nicio investigaţie, ci doar nişte acuzaţii foarte îngrijorătoare făcute de un jucător foarte important. Nu mi s-a părut corect să vă aduc la cunoştinţă nimic din toate acestea, pentru că, sincer, era sub demnitatea dumneavoastră. Până când nu am reuşit să aflu dacă aceste acuzaţii sunt reale sau fictive, nu am vrut să dau problemei mai multă viaţă decât merită.”
Hargrave a disecat cuvintele timp de câteva secunde şi a întrebat: „Cine este actorul de putere care a făcut acuzaţiile?”.
„Aş prefera să nu spun, domnule”.
„Sunt sigur că nu ai vrea, dar aşa funcţionează acum lucrurile. Eu sunt şeful tău şi dacă vrei să zbori în cealaltă parte a lumii şi să cheltuieşti banii contribuabililor pentru a investiga un coleg angajat federal, trebuie să mă citeşti pe mine în această privinţă.”
Wilson şi-a încrucişat picioarele şi a făcut un mare spectacol uitându-se la ceasul rotund de pe perete. A suspinat şi a oferit: „Persoana în cauză este senator, domnule, şi, ca parte a înţelegerii noastre, m-a făcut să jur că numele său nu va fi târât în asta.”
„Ce convenabil.”
„Nu inventez asta”, a spus Wilson în defensivă.

„Nu contează. Dacă vrei să te urci în acel avion, îmi vei spune numele acestui senator misterios.”
„Domnule, mi-am dat cuvântul.”
„Îmi pierd răbdarea, Joel. Eu sunt şeful tău. Aici nu suntem la Cercetaşi, ci la FBI, iar noi avem reguli şi legi pe care suntem obligaţi să le respectăm. O promisiune personală pe care ai făcut-o unui politician nu are nicio valoare pentru noi. O să-mi spui tot ce ştii chiar acum, sau voi suna la Dulles şi îţi voi retrage planul de zbor, iar peste aproximativ patru ore voi lua micul dejun cu directorul şi îl voi informa despre cele mai recente activităţi ale tale. Când voi termina, îmi va cere recomandarea mea în ceea ce priveşte viitorul tău ca director interimar al Serviciului de Contrainformaţii.” Hargrave a făcut o pauză şi l-a privit pe Wilson pentru un moment neplăcut de lung. „Bazându-mă pe refuzul tău de a urma cel mai simplu dintre ordine, sunt destul de sigur că recomandarea mea va fi mai puţin strălucită.”
Wilson fusese destul de sigur că aşa se va desfăşura această mică dramă, dar pentru a fi convingător trebuia să îşi urmeze scenariul. A rostit numele. „Carl Ferris.”
Hargrave aproape că s-a înecat. „Vrei să-mi spui că ai lansat o investigaţie pe baza unor insinuări ale unuia dintre cei mai mari partizani care au servit vreodată în Senatul Statelor Unite?”
Wilson a făcut pe prostul. „Nu am nicio părere despre acest om, domnule. Când un senator american în funcţie cere o întâlnire privată, o iau foarte în serios.”
„Doamne, prostule”, a spus Hargrave cu ezitare. „Nu cred nici măcar o secundă că eşti atât de naiv.”
Hargrave se ridicase în picioare, făcând pasul acum – creierul lui se chinuia să găsească o modalitate de a descâlci această potenţială încurcătură înainte de a vedea lumina zilei. Carl Ferris era un maestru manipulator al presei şi al presupuselor fapte pe care le relatau.
Wilson a oferit o informaţie suplimentară. „Mi-a spus că ai avut ceva cu el.”
„Poftim?”
„Senatorul Ferris mi-a spus că nu vă place de el. Nu a vrut să intre în detalii, dar a spus că are legătură cu zilele în care aţi fost judecător la FISA.”
Hargrave s-a întors spre Wilson şi a spus: „Chestiunea la care face aluzie este sigilată şi nu poate fi discutată, dar pot să vă spun că senatorul nu s-a comportat bine.”
„Nu vreau să intru în mijlocul unei dispute între voi doi. Ceea ce s-a întâmplat nu este treaba mea.”
„Nu există nici o dispută.” Lui Hargrave nu-i plăcea felul în care Wilson transformase acest lucru într-o chestiune personală. „Ceea ce este în discuţie aici este faptul că, încă o dată, nu ai reuşit să mă ţii la curent cu ceea ce pui la cale şi acum eşti pe cale să te urci într-un avion cu una dintre echipele mele Go Team şi să te bagi într-o situaţie extrem de delicată.” Hargrave a apucat spătarul unuia dintre scaune şi a spus: „Permiteţi-mi să vă întreb ceva. Te-ai deranjat să te gândeşti cum vor reacţiona prietenii noştri de la CIA când vei apărea şi vei începe să-ţi bagi nasul în mijlocul acestei mizerii?”.
„Personal, nu-mi pasă deloc ce cred neanderthalienii ăia de la Langley”.
Hargrave mai întâlnise acest tip de comportament la alţii şi ştia cât de distructiv poate fi. „Suntem în aceeaşi echipă”, a spus el categoric.
„Iar treaba mea este să mă asigur că rămânem în aceeaşi echipă.”
„Ce vrea să însemne asta?”
„În departamentul meu, nimeni nu este mai presus de suspiciune. Treaba mea este să împiedic inamicul să pătrundă în aparatul nostru de securitate naţională, iar cel mai simplu mod în care inamicul poate face acest lucru este să determine pe unul dintre oamenii noştri să se întoarcă împotriva noastră.”
„Ce vreţi să insinuaţi?”
„Nu insinuez nimic. Faptele sunt că Joe Rickman este unul dintre cei mai întunecaţi spioni pe care îi are această ţară. Este o enciclopedie umblătoare şi respiratoare de lucruri atât de greşite încât e ridicol. Dacă a fost răpit, este de datoria noastră să îi oferim lui Langley asistenţa noastră capabilă, chiar dacă nu pentru alt motiv decât acela că trebuie să ne dăm seama de amploarea pagubelor. Noi ar trebui să fim agenţia coordonatoare, pentru că Dumnezeu ştie că Langley va dori să recunoască doar o parte din posibilele pagube. Avem nevoie de o contabilizare completă a expunerii noastre.”
Hargrave nu voia, dar trebuia să recunoască punctul de vedere. Peste şase luni ar putea arăta foarte rău dacă ar fi forţat Contraspionajul să stea deoparte. „Înţeleg de unde veniţi, dar vreau să vă purtaţi frumos.”

„Voi fi acolo pentru a oferi asistenţă în găsirea lui Rickman, iar dacă pe parcurs voi vedea că a fost încălcată vreo lege, vă voi consulta înainte de a-mi muta investigaţia într-o nouă direcţie.”
„Asta e ceea ce voiam să aud.”
Wilson a zâmbit. Nu era nevoie să raporteze celelalte preocupări ale sale în acest moment. După cum îl avertizase deja senatorul Ferris, Hargrave oricum nu le-ar fi crezut. Wilson se ridică în picioare, spunând: „Mulţumesc, domnule. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, trebuie să plec”.
„Încă un lucru, Joel. Vreau să verifici cu mine în fiecare zi. Trebuie să ştiu ce pui la cale.”
„Aveam de gând să fac asta, domnule.”
Hargrave l-a condus pe Wilson spre uşă şi l-a privit cum pleacă. Nu credea nici măcar o secundă că Wilson plănuia să-l ţină la curent şi i se părea şi mai puţin credibil că Wilson plănuia pur şi simplu să ajute CIA în găsirea lui Rickman. Cu toate astea, totuşi, a trebuit să-l lase să plece. Rickman era un bun valoros, iar FBI-ul trebuia să se asigure că interesele mai largi de securitate naţională erau luate în considerare. Cu toate acestea, nu putea scăpa de sentimentul că se întâmpla altceva aici. Ceva ce Wilson îi ascundea.

Capitolul 5

Jalalalabad, Afganistan
Hubbard era în mod clar agitat. Se dusese la fereastră pentru a-i privi pe Zahir şi pe oamenii săi plecând. Rapp l-a ignorat şi a luat un moment pentru a discuta ceva ce dorea ca Coleman să urmărească. Rapp tocmai își termina punctul de vedere când Hubbard s-a apropiat de ei.
Hubbard a clipit de câteva ori şi l-a întrebat pe Rapp: „Ai idee ce tocmai ai făcut?”.
„Cred că da”, a răspuns calm Rapp.
„Eu nu sunt sigur că tu ai. Omul acela este nebun”. Hubbard a arătat spre uşă ca şi cum Zahir ar fi fost încă acolo. „Trebuie să lucrez cu el. La ce naiba te-ai gândit?”
Rapp a rămas calm şi a spus: „Nu poţi mitui un astfel de tip. O să te tragă pe sfoară în cele din urmă. De fiecare dată. Singurul mod de a trata cu un tip ca Zahir este să-l faci să se teamă pentru viaţa lui.”
Hubbard era neîncrezător. „Darren o să se supere când o să afle. A muncit aproape un an ca să-l aducă pe Zahir înapoi în sânul familiei.”
La menţionarea prenumelui lui Sickles, Rapp a început să-şi piardă controlul. „Darren e un idiot.”
„Idiot sau nu, este şeful meu şi omul de top al Agenţiei aici, în Afganistan.”
„Ai terminat?” era mai mult un avertisment decât o întrebare.
„Nu ... . Nu am terminat. Sunt departe de a fi terminat. Vei sta aici cel mult o săptămână sau două, apoi te vei întoarce în Statele Unite, iar eu va trebui să mă ocup de el. Nu ştii nimic despre Zahir. E un ticălos nemilos. Probabil că o să mă omoare.”
„Atunci omoară-l mai întâi pe el”, a mârâit Rapp.
Hubbard se uită la Rapp de parcă şi-ar fi pierdut minţile. „Darren e supraveghetorul lui... . Nu pot să-l omor.”
„O să mă ocup eu de Darren. Între timp, trebuie să-ţi crească nişte coaie. Felul în care l-ai lăsat să intre aici şi să vorbească cu tine. Ce naiba e în neregulă cu tine? Lucrezi pentru agenţie, Hub, nu pentru Departamentul de Stat. Începe să te comporţi ca atare, sau găseşte-ţi altă slujbă. La naiba... ai mercenari, foşti talibani, Alianţa de Nord, foste forţe speciale ale coaliţiei... ... toţi sunt pe aici căutând să facă un ban. Puteai să te duci la Rick, să-i dai zece sau douăzeci de mii de dolari şi să găseşti cincisprezece tipi care ar fi fost dispuşi să-l împuşte în cap pe nemernic când ieşea dimineaţa din casă.”
„Nu e atât de uşor.”
„Serios?” a întrebat Rapp, cu maxilarul încleştat de furie. „Ei bine, atunci trebuie să fiu al naibii de Superman, pentru că am pierdut socoteala câţi ticăloşi ca Zahir am împuşcat de-a lungul anilor. Nu e o nenorocită de ştiinţă a rachetelor”, a spus Rapp, împungându-l pe Hubbard în piept.
„Darren şi-ar pierde minţile”, a spus Hubbard în propria-i apărare.

„Tocmai ţi-am spus, mă ocup eu de Darren.” Rapp de-abia aştepta să pună mâna pe puţulică de la creion. „Chiar acum vreau să lucrezi fiecare sursă pe care o ai. Începeţi să scuturaţi copacii şi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Rick, iar dacă daţi peste Zahir şi acesta se uită la voi în mod greşit, vreau să mă sunaţi. Ai înţeles?”
Hubbard a dat încet din cap, ştiind că nu era înţelept să continue să forţeze nota cu Rapp. „Da, o să mă ocup de asta.”
„Bine, şi nu uita că trebuie să ne mişcăm repede.” Rapp şi-a auzit numele strigat de la etaj. S-a uitat la scări şi apoi înapoi la Hubbard. I-a dat o palmă pe umăr bărbatului mai înalt şi a spus: „Aminteşte-ţi cine suntem, Hub. Nu accepta prostii... mai ales în următoarele patruzeci şi opt de ore. Dacă nu-l aducem pe Rick înapoi, Zahir va fi cea mai mică dintre problemele noastre”.
Hubbard se îndreptă spre uşă. Coleman stătea alături de Rapp, cu H&K-ul său de calibrul 45 atârnând liber de lângă el. Când agentul junior a dispărut, Coleman a spus: „Nu sunt sigur că e făcut pentru treaba asta.”
Nici Rapp nu era sigur, dar nu putea fi supărat pe Hubbard. „Dacă Darren Sickles ar fi fost şeful meu, numai Dumnezeu ştie cum aş fi ajuns eu.”
Coleman îşi ţinea ochii albaştri aţintiţi asupra uşii şi a spus: „Dacă Darren Sickles ar fi fost şeful tău, l-ai fi omorât. La naiba, Stan a fost şeful tău şi aproape că l-ai omorât, iar el este un ticălos dur. Sickles e un fătălău”.
Rapp s-a gândit la Stan Hurley, omul care îl antrenase. Kilogramă cu kilogramă, Hurley era cel mai dur om pe care Rapp îl cunoscuse vreodată – un nenorocit rău de tot. Asta se întâmplase cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, totuşi. Mai nou, Hurley începuse să-şi arate vârsta. Mintea lui era încă foarte ascuţită, dar părea fragil. „Nu se mai fac ca Stan.”
Coleman a schiţat un zâmbet. „Sigur că nu se mai fac, dar nu eşti prea departe.”
Rapp s-a prefăcut că se simte jignit. „Încerci să spui că sunt un bătrân înrăit, pus pe şotii, care bea şi fumează prea mult şi încă mai aleargă după femei ca şi cum aş avea douăzeci de ani?”
„Semeni mai mult cu el decât vei recunoaşte vreodată. Dacă ar fi fost aici, voi doi v-aţi fi bătut pentru a vedea cine trebuie să-i înfige o armă în faţă teroristului.”
Rapp a râs. „Da, şi ar fi câştigat, iar apoi ar fi zburat la Kabul şi i-ar fi făcut acelaşi lucru lui Sickles.”
„Ei bine, ziua este departe de a se fi terminat. Aş spune că sunt mai mult de cincizeci şi cincizeci de şanse ca tu şi Sickles să vă certaţi.”
Rapp a înjurat în sinea lui. Încă un lucru de rezolvat, se gândi el în sinea lui. Îşi auzi din nou numele strigat şi se îndreptă spre capătul scărilor, ocolind gărzile de corp moarte. S-a uitat în susul scărilor şi a întrebat: „Ce se întâmplă?”.
O brunetă şi-a băgat capul după colţ şi a spus: „Cred că ar trebui să vii aici sus. E ceva ce trebuie să vezi”.
Rapp a început să urce scările, ţinându-şi picioarele aproape de perete pentru a nu călca în urma de sânge mânjit. Sydney Hayek era cel mai nou membru al echipei lui Rapp şi fusese ideea lui Kennedy de a o pune pe Hayek să ocupe un loc vacant. Rapp fusese mai puţin entuziasmat din mai multe motive. Primul era destul de simplu – domeniul lui de activitate nu se preta la încredere în oameni. Marja de eroare era redusă, iar miza era atât de mare, încât Rapp a preferat să conducă o operaţiune cu o echipă cu personal insuficient decât să rişte un nou recrut care ar putea face ca întreaga echipă să fie ucisă. Al doilea motiv al reţinerii sale era evident – Hayek venise la ei de la FBI.
Rapp a lovit palierul superior şi a întrebat: „Ce se întâmplă?”.
La fel ca restul echipei, Hayek purta o jachetă de campanie de culoare măslinie, cu buzunarele umplute cu diversele unelte ale meseriei. Conform indicaţiilor lui Rapp, ea purta jacheta antiglonţ pe sub jacheta de teren pentru a atrage mai puţin atenţia. Purta, de asemenea, o pereche de blugi, o pereche de cizme de drumeţie Merrell şi o şapcă de baseball albastră a celor de la Detroit Tigers cu o lumină şi o mică cameră cu fibră optică prinsă de fiecare parte a vizierei. S-a uitat la Rapp cu ochii ei migdalaţi şi l-a întrebat: „Scott ţi-a spus despre seif?”.
„Da. Vreun semn de intrare prin efracţie?”
„Nu. Mă tem că se pare că a fost deschis de domnul Rickman.”
Rapp s-a încruntat. „Hai să nu tragem concluzii nefondate”.

Hayek a ridicat din umeri. „Nu l-am întâlnit niciodată pe om, dar presupun că era singura persoană pe o rază de câteva mii de kilometri care avea codul.”
Erau mai degrabă şapte mii de mile, dar Rapp nu s-a obosit să o corecteze. Hayek crescuse în Detroit, singura fiică a unor armeni care emigraseră din Liban. Vorbea fluent araba şi, cel mai important, putea să meargă pe străzile aproape oricărui oraş din Orientul Mijlociu fără ca cineva să o privească în ochi. Ca răspuns la acuzaţia ei, Rapp a spus: „El era singurul care avea codul”.
„Ei bine, seiful a fost deschis cu ajutorul codului. Nu a existat nicio manipulare a mecanismului de închidere şi, din câte îmi dau seama, nu a fost spart.”
„Sunteţi sigur.”
„Atât de sigur pe cât pot fi după ce am stat aici mai puţin de o oră.”
Rapp a încercat să-şi imagineze cum s-a întâmplat. „Deci a fost forţat să deschidă seiful sub ameninţarea armei.”
„Nu-l cunoşteam pe om, aşa că nu pot spune.”
După ce lucrase cu ea timp de şapte luni, Rapp începuse să-şi facă o idee despre cum opera Hayek. Era mai mult ceea ce nu spunea decât ceea ce spunea. „Aveţi unele îngrijorări.”
„Întotdeauna am îngrijorări.”
„Împărtăşeşte-le.”
„Unele lucruri nu au sens.”
„Cum ar fi?”
Ea a ezitat şi apoi a spus: „Vino aici şi îţi voi arăta.” Au pornit pe hol. „Ai grijă pe unde calci.”
Rapp s-a uitat în jos şi a păşit pe lângă o baltă de sânge considerabilă. Atunci a observat stropii de pe perete. „Ce-i asta?”
Hayek s-a uitat peste umăr. „Câte un lucru pe rând. Vreau să-ţi arăt mai întâi biroul.” A intrat în cameră şi s-a dus în spatele biroului. Nu existau ferestre, pereţii şi tavanul erau acoperite cu spumă acustică, iar podeaua era acoperită cu o serie de pătrate de cauciuc. În spatele biroului, o uşă îngustă acoperită cu spumă era deschisă. În spatele ei se afla seiful deschis.
„Ce să caut?” a întrebat Rapp.
„Nimic.” Hayek a stins lampa de pe birou şi apoi a apăsat lumina UV de pe vizor. S-a uitat la podeaua din faţa seifului şi apoi a extins zona, măturând lumina înainte şi înapoi. „Nu există sânge. Nici măcar o picătură.”
„Tot nu înţeleg.”
„Vino aici.” A traversat camera şi a păşit pe hol. A apăsat întrerupătorul şi a stins luminile de pe hol. Lumina UV de pe vizorul ei a luminat pete şi stropi de sânge. „O mulţime de sânge aici, dar niciunul acolo. Acum, nu-l cunosc pe Rickman, dar am auzit că era un om destul de serios.”
„Ce vrei să spui?”
„Am stat în preajma ta destul de mult timp ca să ghicesc că cineva ar trebui să te bată până la sânge înainte de a te gândi să deschizi seiful ăla.”
Rapp a dat din cap.
„Nu există sânge în birou.”
„Lucrurile dure ar fi putut începe oriunde . . jos, în bucătărie.”
Hayek a clătinat din cap. „Şi ar fi trebuit să fie sânge în acel birou ... chiar dacă ar fi fost doar mici urme, dar nu este niciunul.”
Teoria lui Hayek se adâncea încet-încet. „Ce altceva mai aveţi?”
„Această mizerie.” Hayek a arătat spre sângele de pe perete. „Cea mai bună presupunere este că aparţine uneia dintre gărzile de corp de la parter.”
„Cel căruia îi lipseşte jumătate din faţă?”
„Da.” Hayek s-a apropiat de perete. A arătat spre o bucată lipicioasă. „Am mostre din toate şi voi putea să le testez pentru verificare când ne vom întoarce în State, dar sunt 99 la sută sigur că este vorba de materie cerebrală cu puţin os şi sânge. În concordanţă cu rana prin împuşcare primită de necunoscutul numărul patru de la parter.”
„Şi în ce fel ar trebui să mă intereseze asta?”

„Uită-te la modelul stropirii.” Hayek s-a comportat ca şi cum ar fi ţinut o armă în mână. „Bodyguardul ar fi trebuit să fie cu faţa încoace, spre scări. Persoana a venit şi l-a împuşcat din spate. Glonţul i-a străpuns capul, a ieşit, lăsând acest strop mare pe perete, iar apoi bodyguardul a căzut cu faţa în jos aici. De aceea există această mare baltă de sânge.”
Rapp a studiat pata de sânge de pe perete. Totul se alinia. „Sunt de acord. Deci, ce vrei să spui?”
„Trei dintre cei patru gardieni au fost împuşcaţi în faţă... are sens. Ei reacţionau la intruziune. Mergeau în întâmpinarea ameninţării. Acesta, însă, este împuşcat în ceafă. Nu are sens. Ar fi trebuit să fie împuşcat acolo, în capătul scărilor, de către infractorii care urcau scările.”
Rapp a ignorat discursul ei poliţienesc. Era puţin iritat pe el însuşi pentru că nu şi-a dat seama mai devreme. „Cât de atent te-ai uitat la cadavrele de la parter?”
„Destul de aproape.”
„Aţi luat măsurători ale rănilor de intrare?”.
„Nu cu exactitate, dar sunt destul de sigur că primii trei bărbaţi au fost împuşcaţi cu o armă de nouă milimetri.”
„Şi de unde ştii asta?”
Hayek a ridicat o pungă Ziploc cu trei cartuşe de alamă. „Le-am găsit pe podea”.
„Şi al patrulea om?”
Hayek a clătinat din cap. „M-am uitat peste tot pe holul ăsta şi pe scări şi nu am găsit cartuşul.”
„Cea mai bună estimare a calibrului?”
„Cea mai bună presupunere... un .45... cu vârf gol. Cu siguranţă nu e acelaşi calibru care i-a omorât pe ceilalţi tipi.”
Rapp îşi trecea toate informaţiile prin cap, ştia unde îl duceau, dar nu voia să ajungă acolo, deşi ştia că trebuie să o facă. S-a uitat înapoi în birou. Nu era niciun semn de luptă. Nici un lucru nelalocul lui. Holul era o mizerie însângerată. Ochii lui Rapp s-au concentrat asupra stropilor ca la Rorschach. „Presupun că glonţul este îngropat în acel perete.”
„Da... Aveam de gând să-l scot, dar am vrut să te întreb mai întâi pe tine. Nu cunosc echipa asta care vine de la Langley... nu vreau să le calc pe degete.”
Ar fi fost o problemă, dar Rapp putea să se descurce cu ea. „Scoate-l cât de repede poţi. Mai e ceva despre care trebuie să-mi spui?”
Hayek a ezitat şi apoi a spus: „Nu”.
„Ce este?”
„Nimic.” Ea a dat din cap. „Voi şti mai multe când voi începe să compar mostrele de sânge cu cadavrele. Cred că vom putea să ne facem o imagine destul de clară a locului în care se aflau toţi când s-a întâmplat asta.”
„Bună treabă, Sid. Fă-mi o favoare şi păstrează asta între noi doi. Până nu ştim sigur, nu vreau ca cineva să umble cu idei pe jumătate găurite. Dacă cineva se bazează pe tine, trimite-l la mine. Ai înţeles?”
Kennedy îi ceruse să transmită cât mai multe informaţii cât mai repede posibil. Hayek îşi dădea seama că era prinsă între cei doi şefi ai ei, dar Rapp abia începea să aibă încredere în ea, aşa că a spus: „Am înţeles.”
„Bine. Încheie lucrurile şi fii gata să te retragi în zece minute.”
„De ce te grăbeşti?”
„Este o întâlnire în Kabul. Toată supa alfabetului.”
„Urăsti genul ăsta de întâlniri.”
„Urăsc orice fel de întâlnire, dar mai ales pe asta.” Rapp s-a gândit la Sickles conducând întâlnirea fără el. De ce lucra omul acela pentru Companie era dincolo de capacitatea lui Rapp de a înţelege. „Trebuie să mă asigur că un anumit idiot nu face acest spectacol de rahat mai rău decât este deja.”

Capitolul 6

Ambasada SUA, Kabul, Afganistan

„Nici măcar nu am auzit vreodată de acest om”, a spus femeia cu o frustrare evidentă. „Cine naiba se crede el?”.

Colonelul Hunter Poole a tras un ultim fum din ţigara sa, apoi a aruncat-o pe pietriş şi a strivit-o cu tocul cizmei sale negre de săritură. „Nu ştiu prea multe despre el.”

„Dar aţi auzit de el?”.

Poole ştia că trebuie să fie atent. Arianna Vinter era o femeie pasională, a cărei singură slăbiciune evidentă era că se credea capabilă să se impună cu brutalitate în orice victorie, iar din câte auzise despre acest individ, Rapp, probabil că nu era înţelept să-l atace în mod direct. Poole a ridicat din umeri şi a spus: „E un spion. Nu prea îşi fac reclamă la CV-uri”.

Vinter l-a privit pe militarul ei cu o strâmbătură sceptică a ochilor ei de alune. „Te reţii.”

Poole a jucat rece. „Am auzit câteva lucruri... genul de lucruri care nu ajung în rapoartele oficiale.” Şi-a mai aprins o ţigară şi a spus: „Este notoriu în anumite cercuri.”

„Notoriu cum?” a întrebat Vinter, trăgând adânc din ţigara sa subţire de mentol.

Legăturile lor deveniseră din ce în ce mai frecvente. Ambasada era un loc aglomerat şi înghesuit, iar fumatul în interior de către americani era strict interzis, chiar şi într-o ţară în care practic toată lumea fuma. Şi mai era şi simplul fapt că trebuiau să fie atenţi la relaţia lor. Aşa că au ajuns în acest colţ al complexului unde erau stivuite containerele de transport multicolore. Era în interiorul ţării, unde muncitorii şi ocazionalul cap de borcan veneau să se aprovizioneze, dar niciodată superiorii de la ambasadă, iar Poole şi Vinter erau cu siguranţă superiori.

Poole a pus o mână pe un container Conex de culoare ruginie şi s-a gândit la diversele zvonuri referitoare la Mitch Rapp. Bărbatul, ca şi Poole, avea în jur de 40 de ani. Spre deosebire de Rapp, însă, Poole avea un dosar impecabil. Absolvise în primii cinci la sută din promoţia sa la West Point, terminase Şcoala de Ranger şi apoi îşi croise drum prin marea Maşină Verde cu opriri la Colegiul de Comandament şi Stat Major al Armatei SUA şi la Şcoala de Guvernare John F. Kennedy de la Universitatea Harvard. A fost comandant de pluton în primul Război din Golf, iar la începutul campaniei din Irak era comandantul Companiei Alpha, al doilea batalion Ranger. A efectuat trei misiuni de luptă cu rangerii, două în Afganistan şi una în Irak. În timpul celei de-a doua misiuni în Afganistan, era ofiţer de informaţii în cadrul personalului Comandamentului Operaţiunilor Speciale Comune, când l-a auzit pe comandantul său spunând o poveste despre un ofiţer secret al CIA care a reuşit să intre prin cacealmaua într-un centru de detenţie de la Baza Aeriană Bagram, dându-se drept colonel al Forţelor Aeriene ale SUA din cadrul Biroului de Investigaţii Speciale.

Cu o săptămână mai devreme, doi comandanţi talibani de mare valoare fuseseră prinşi pe câmpul de luptă şi, până atunci, refuzaseră să vorbească. În mai puţin de o oră, Rapp a reuşit să îl convingă pe unul dintre ei să spună totul despre o operaţiune teroristă iminentă care urma să vizeze Statele Unite. Zvonurile despre modul în care a reuşit acest lucru erau variate, dar toate se învârteau în jurul unor tactici foarte orwelliene care au creat un amestec de teamă şi teamă în rândul oamenilor de la JSOC. Mai existau şi alte poveşti despre Rapp, majoritatea provenind din relatări la mâna a doua sau a treia despre isprăvile sale în ţara indienilor. Dacă ar fi fost de crezut, Rapp era o persoană capabilă de o violenţă extremă, cu o preocupare redusă pentru propria mortalitate şi cu un dispreţ absolut faţă de problemele politice şi juridice cu care bărbaţii şi femeile în uniformă trebuiau să se lupte.

Poole urmase regulile aşa cum ar fi făcut-o orice West Pointer inteligent şi acum era la un pas de a primi prima sa stea – un vis de-o viaţă, dar nu acolo avea să se termine totul. Poole simţea că avea ceea ce trebuie. Ţinta sa finală era preşedinţia Statului Major Întrunit, iar dacă asta funcţiona, cine ştia, poate chiar Biroul Oval era o posibilitate. Până de curând, lui Poole i-ar fi fost greu să înţeleagă un om ca Rapp. Poole fusese un adept al regulilor, dar Vinter îi deschisese ochii asupra realităţii din Washington. Îi arătase că existau momente în care regulile erau obstacole fără sens. Rapp părea să-şi fi clădit întreaga carieră şi reputaţie pe aceeaşi filozofie. Oricât de ispititor ar fi fost să facă economii, Poole ştia că trebuia să fie atent. Armata americană era un teren de joacă cu totul diferit. Un singur pas greşit în ochii generalului nepotrivit şi cariera ta era terminată.

Tocmai teama de un astfel de pas greşit l-a determinat pe Poole să tempereze ceea ce ştia despre Rapp. „Nu este uşor să separi realitatea de ficţiune în ceea ce-l priveşte, dar dacă crezi măcar jumătate din ceea ce se spune despre el, este un individ extrem de nesăbuit.” Genul de om care ar putea să-mi scufunde cariera, s-a gândit Poole.
„La naiba!” Vinter şi-a trântit ţigara în lateralul containerului, scântei care au căzut în cascadă pe jos. „Ultimul lucru de care avem nevoie acum este ca o brută de la CIA să strice totul. Am muncit mult prea mult.” Vinter s-a gândit la cariera ei de la Departamentul de Stat şi la toate sacrificiile pe care le făcuse pentru a urca pe scara ierarhică alături de toţi ceilalţi diplomaţi intriganţi şi complotişti. Acceptase această afurisită de detaşare în Afganistan din motive multiple şi complicate şi dintr-unul foarte simplu – pentru că asta îi va face să avanseze în carieră. Vinter ura Afganistanul. Era o ţară plină de oameni care erau blocaţi într-o cultură misogină străveche care ar fi trebuit să moară cu un secol în urmă. Locul era plin de fanatici religioşi hocus-pocus, care aveau mai puţin respect pentru femei decât aveau majoritatea bărbaţilor pentru câinii lor.
Oricât de mult îl deranja pe Vinter faptul că o gaşcă de ciudaţi cu barbă putea teroriza femeile cu impunitate, în timp ce guvernul american stătea deoparte, şeful ei îi spusese clar că existau alte priorităţi. Ordinele veniseră de la Casa Albă că, având în vedere că alegerile se băteau asupra administraţiei, trebuiau să accelereze retragerea militară. Administraţia căuta o scuză, orice scuză care să-i satisfacă pe alegătorii independenţi. Timp de mai mulţi ani, Vinter a insistat asupra reintegrării ca soluţie. Termenul iniţial fusese amnistie, dar nu a fost bine primit, aşa că a venit cu ceva mai benign. După mai multe grupuri de reflecţie şi 125.000 de dolari pentru una dintre cele mai bune firme de PR de pe K Street, au ajuns la reintegrare. Cuvântul avea un sunet mai clinic, dar, mai important, deschidea calea spre ieşire şi victorie.
A fost unul dintre acele momente rare din cariera lui Vinter în care geniul ei a dus la ceva ce nu-şi dorea. Se întâmplase cu aproape un an în urmă, când asistentul secretarului de stat îi spusese să vină la biroul de la palat pentru o întâlnire foarte importantă. Totul a început destul de bine. Secretarul i-a spus că preşedintelui i-a plăcut ideea ei. Vinter a radiat de mândrie, ca un copil care primeşte în sfârşit recunoaşterea cuvenită din partea unui părinte îndepărtat, apoi a venit partea proastă. Preşedintele voia ca ea să preia conducerea, să se ocupe de ideea ei şi să se asigure că va fi pusă în aplicare. Şeful ei i-a spus: „Preşedintele te vrea pe teren, la Kabul, pentru a supraveghea întreaga operaţiune. Îmi vei raporta direct mie. Punem multă putere în mâinile tale. Ambasadorului i se va spune să te ajute în orice fel ai nevoie, iar Casa Albă este pregătită să se sprijine foarte mult pe Pentagon şi CIA pentru a se asigura că te sprijină. Din toate punctele de vedere, dumneavoastră veţi conduce spectacolul din Afganistan”.
Vinter nu a auzit cu adevărat restul; mintea ei s-a agăţat de partea cu traiul în Kabul, ca şi cum ar fi fost o groapă care îi zdruncina oasele pe un drum altfel neted. Vinter călătorise în Afganistan în mai multe rânduri şi decisese de mult timp că detesta locul, dar aceasta era o maşină de făcut carieră. A ştiut aproape imediat că, dacă îşi făcea anul sau cei doi ani în iad, putea să ceară orice post ar fi vrut după aceea. Soţul ei nu era încântat că nu reuşise să îl consulte în privinţa deciziei, dar ştia că nu ar fi avut curajul să o înfrunte cu adevărat. Şi, în plus, fiul ei adolescent o scotea din minţi. Era prea mult testosteron în casă pentru gustul ei. A raţionalizat că ar putea fi cel mai bun lucru pentru ea să ia o pauză de la cei doi bărbaţi din viaţa ei, iar dacă asta făcea ca mariajul ei să se destrame, era ceva cu care se putea împăca. După şaptesprezece ani, schimbarea s-ar putea să nu fie cel mai rău lucru.
„El este o rotiţă mică într-o rotiţă extrem de mare”, a spus Poole, încercând să o calmeze.
Vinter era o femeie extrem de inteligentă şi de pasională, dar nu putea să facă faţă decât unei singure pasiuni odată, iar Poole era mai interesată să o facă să-şi ridice fusta în momentul de faţă. S-a întins şi şi-a pus mâna dreaptă pe umărul ei. „Un singur telefon la secretară şi poţi să-l trimiţi în Antarctica.” A început să-i frece umărul.
Vinter a răscolit această posibilitate în minte până când şi-a dat seama că micul ei militar era un pic prea serios în contactul fizic. „Ce naiba faci?”
„Încerc să te ajut să te relaxezi. Nu gândeşti limpede când eşti aşa.”
„Şi tu nu gândeşti clar când îţi laşi scula să gândească. Am mai văzut privirea asta în ochii tăi. Nu te îngrijorează faptul că eu gândesc clar, ci te concentrezi să faci sex.” Vinter a văzut rânjetul jucăuş de pe

faţa lui Poole. „Au trecut doar... cât... şase săptămâni şi deja te-am înţeles. Nu va fi nici o partidă de sex aici, între containerele de depozitare, ca doi câini în călduri. S-a întâmplat o dată. A fost un moment de slăbiciune şi nu se va mai întâmpla niciodată."
„Haide", a gemut Poole pe jumătate. A tras-o aproape, adăugând: „Am nevoie de tine".
„M-ai avut acum două zile. Nu cred că ai nevoie atât de mult."
„În mod normal, nu sunt aşa, dar tu mă înnebuneşti". I-a sărutat buzele în timp ce mâinile lui i-au găsit posteriorul.
Vinter l-a împins de la el. „Avem o întâlnire în zece minute. Revino-ţi. Zahir ameninţă că-şi va lua oamenii şi se va întoarce în munţi. Dacă se întâmplă asta, ar putea crea un efect de domino şi toate progresele pe care le-am obţinut în ultimul an vor dispărea. Totul pentru că un spion a fost răpit." S-a gândit la strania întorsătură a evenimentelor. „Am auzit că acest mercenar care încearcă să anuleze toată munca noastră grea îşi va arăta faţa la întâlnire."
Poole a tras mâna lui Vinter spre între picioare. „Apropo de muncă grea."
Vinter aproape că l-a pălmuit. „Încetează. Trebuie să ne concentrăm. Darren este absolut înnebunit. Spune că acest Rapp are probleme psihice grave. Ştii ce vor face cei de la Washington dacă vor auzi că am dat-o în bară?".
Lui Poole îi intrase în sfârşit în cap că nu aveau de gând să facă sex. A tras un oftat adânc. „Faci prea mare caz din asta. N-am stricat nimic. Suntem în grafic cu reintegrarea. Dacă treaba asta iese de sub control în acest moment, dăm vina pe Rapp. Îi dăm vina pe CIA şi ne dăm la o parte."
„Asta nu merge pentru mine. Eu nu dau greş." Vinter s-a înjunghiat în piept cu degetul arătător, încercând să adauge un accent inutil poziţiei sale. Ochii ei albastre sălbăticiţi de furie, a adăugat ea. „Nu mă întorc în D.C. un dezastru nenorocit."
Poole a oftat. Se părea că o confruntare era inevitabilă. S-a întrebat dacă exista vreo modalitate de a minimiza ciocnirea care se apropia. Vinter s-ar fi aşteptat la un sprijin sută la sută din partea lui, dar Poole hotărâse deja că ar fi o prostie să-l confrunte pe Rapp într-un mod atât de deschis. Poole învăţase că, atunci când intri în luptă împotriva unui inamic necunoscut, trebuie să laşi orgoliul deoparte şi să pregăteşti un plan de retragere tactică. Acesta era cursul prudent pe care trebuia să navigheze. Vinter avea să ţipe la el mai târziu, dar chiar şi cu sexul grozav, începuse să se plictisească de bătăile ei pe frunte. Poate că asta ar fi reprezentat o oportunitate de a echilibra balanţa şi de a o face mai ascultătoare.
„Am să te susţin, dar te avertizez că s-ar putea să nu fie genul de tip cu care vrei să te cerţi."
„Ei bine, eu nu sunt genul de femeie cu care vrei să te cerţi. Şi nu va fi o ceartă. O să-i smulg boaşele şi o să-l trimit la plimbare, iar asta va fi sfârşitul."
Oricât de mult ar fi vrut Poole să o creadă, nu împărtăşea nimic din încrederea ei. „Arianna, ştiu că nu voi reuşi să te fac să te răzgândeşti, dar să nu-mi spui că nu te-am avertizat." Neavând nici o dorinţă de a auzi răspunsul ei, Poole s-a întors şi a început să se îndrepte spre clădirea principală.

Capitolul 7

Cartierul general al Inter-Services Intelligence, Islamabad, Pakistan
Nadeem Ashan a păşit pe holul larg cu un sentiment de teamă. După douăzeci şi nouă de ani de muncă pentru serviciile secrete pakistaneze, s-ar fi crezut că Ashan ar fi obişnuit cu aceste hopuri, dar acest hop anume îl îngrijora din motive pe care era extrem de reticent să le împărtăşească cu oricine altcineva din clădire. Ashan era un navigator expert atunci când venea vorba de apele turbulente ale ISI, iar aceste cunoştinţe istorice nu făceau decât să-i sporească îngrijorarea tot mai mult. Locul acela nu era o birocraţie monolitică în care oameni cu vederi asemănătoare dădeau formă activităţilor de culegere de informaţii şi activităţilor secrete din Pakistan. ISI era o instituţie profund divizată şi sectară, compusă din profesionişti în domeniul informaţiilor şi personal militar care aveau idei foarte diferite despre ce era mai bine pentru ţara lor.

Principala linie de falie se afla între seculari şi fanaticii religioşi, cu diverse grupuri în cadrul fiecărei tabere. Seculariştii împingeau de obicei spre modernitate şi stabilitate. Aceştia avertizau de ani de zile că sprijinul acordat de agenţia de informaţii talibanilor din Afganistan şi Lashkar-e-Taiba din Kashmir, India, îi va mușca în cele din urmă în proverbialul lor posterior. Fanaticii religioşi îi vedeau pe talibani ca pe un aliat care ar putea fi folosit pentru a menţine Afganistanul vecin slab, iar elementul feroce naţionalist al grupului a refuzat să se clatine în sprijinul lor pentru teroriştii din Kashmir. Ura lor faţă de India era atât de profundă, încât i-au susţinut orbeşte pe sălbaticii care au ucis în mod intenţionat civili în efortul de a face din Kashmir un stat liber.
Cei din linia dură au fost demascaţi ca nişte nebuni nesăbuiţi în urma atacurilor teroriste din Mumbai, care s-au soldat cu 195 de morţi, iar faimosul hotel Taj a devenit o ruină în flăcări. Scandalul internaţional a fost asurzitor. În calitate de general adjunct pentru analiză şi relaţii externe, Ashan a auzit-o cel mai tare. Chiar înainte de atacurile de la New York şi Washington, Ashan avusese o relaţie foarte strânsă cu CIA şi MI-5. După aceste atacuri, Ashan a început să vadă cât de periculos era să susţină câinii corciturі ale jihadului. Chiar şi preşedintele Musharraf a început să vadă lumina, iar atunci când a trecut la sprijinirea Statelor Unite în Războiul împotriva terorismului, acei câini s-au întors împotriva lui şi au încercat fără succes să îi ia viaţa de şapte ori în timpul mandatului său ca şef de stat al Pakistanului. Doar cinci dintre aceste incidente au fost raportate. Ashan şi colegii săi de la ISI au ajutat la muşamalizarea celorlalte două datorită legăturilor conspiratorilor cu anumiţi oficiali din serviciile de informaţii.
Toate aceste incidente au fost jenante pentru ISI, dar niciunul dintre ele nu s-a comparat cu ceea ce a fost descoperit atunci când americanii au trimis una dintre unităţile lor de comando de elită pentru a-l ucide pe cel mai cunoscut terorist din lume. S-a dovedit că Bin Laden se ascundea în Pakistan de ani de zile. Ashan a ştiut imediat că facţiuni din cadrul ISI îl adăposteau. Banii ar fi schimbat mâinile, cu siguranţă, dar motivaţia principală era, fără îndoială, simetria ideologică. Indiferent cât de mult a încercat Pakistanul să nege acest lucru, exista un număr semnificativ de oameni din armata pakistaneză şi din ISI care susţineau şi aplaudau acţiunile talibanilor şi ale Al Qaeda.
Ashan era pe cale să se întâlnească cu un astfel de individ. Generalul-locotenent Akhtar Durrani era generalul adjunct al aripei externe a ISI. Durrani şi Ashan conduceau două dintre cele trei grupuri principale ale ISI. Influenţa lor era vastă şi amândoi raportau direct directorului general al ISI. Ashan reuşea să se deplaseze de la un capăt la altul între securişti şi adepţii liniei dure, în funcţie de situaţie, în timp ce Durrani era ferm în tabăra adepţilor liniei dure. Pragmatismul lui Ashan era motivat de un fapt evident – Pakistanul era o ţară musulmană în proporţie covârşitoare.
Ashan a trecut pe lângă gărzile de corp militare alese cu grijă şi pe lângă asistentul personal de sex masculin al colegului său cu nimic mai mult decât un semn din cap. Cartierul general al ISI era un complex vast, iar aripa de relaţii externe se afla la o distanţă sănătoasă de birourile aripei externe, dar chiar şi aşa, cei doi generali adjuncţi erau foarte apropiaţi. Aproape în fiecare zi, Ashan făcea lunga plimbare de la biroul său la cel al lui Durrani. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pakistanezi de vârsta lui, Ashan era foarte concentrat asupra sănătăţii sale. Niciunul dintre părinţii săi nu ajunsese la şaizeci de ani. Tatăl său a murit de un atac de cord provocat de ani de zile de fumat ţigări, iar mama sa a murit de cancer pulmonar provocat de ani de zile de fumat. Ashan detesta fumatul şi făcea tot posibilul să mănânce bine şi să meargă pe jos în fiecare zi. Avea intenţia de a trăi până la optzeci de ani.
Uşa grea a biroului lui Durrani era închisă. Ashan s-a uitat peste umăr la asistentul care verifica luminile de pe telefon.
„Este singur.”
Ashan a bătut la uşă şi a întors clanţa. A păşit în biroul mare şi dreptunghiular şi a fost învăluit de o ceaţă de fum gri. Ashan nu a ezitat. A apăsat un întrerupător de pe perete și zumzetul unui ventilator de evacuare a intrat în funcţiune. Instalase unitatea cu aproape patru ani în urmă, pentru că nu mai putea tolera să stea în biroul plin de fum. S-a gândit să-şi certe prietenul pentru că nu-l avea pornit, dar s-a gândit mai bine. Omul respira substanţele cancerigene direct în plămâni. Ventilatorul de evacuare a fumului nu ar fi făcut mare diferenţă.

„Nadeem”, a spus Durrani, lăsându-se pe spate în scaunul său cu spătar înalt din piele neagră, „ce plăcere”. Durrani era îmbrăcat în uniforma sa militară, pentru ca nimeni să nu uite dualitatea importanţei sale.
Ashan, care servise doar patru ani în Forţele Aeriene, era îmbrăcat într-un costum albastru şi o cravată galbenă. „Eram în cartier şi am decis să trec pe aici”.
„Făceai din nou exerciţii fizice”. Durrani a zâmbit şi i-a întins ţigara. „Te-am avertizat, dacă o ţii tot aşa, te va ucide.”
„Da, ştiu. Dacă aş fuma ca tine şi ca restul ţării, aş fi mult mai sănătos.”
„S-ar putea să te distrezi mai mult”, a spus Durrani cu un zâmbet larg care se forma sub mustaţa neagră amplă care părea a fi o condiţie obligatorie pentru a fi ofiţer în armata pakistaneză.
„Eu mă distrez din plin.” Ashan a continuat să treacă pe lângă cele două scaune din faţa biroului mare al prietenului său şi s-a aşezat pe scaunul de lângă fereastra care dădea spre una dintre multele curţi interioare ale complexului. Fotoliul era un alt lucru pe care îl comandase de unul singur. Cele două scaune din faţa biroului lui Durrani erau nişte chestii mici şi butucănoase care îi obligau pe ocupanţi să privească în sus la Durrani ca şi cum acesta ar fi stat în vârful K2. Ashan nu putea fi sigur, dar bănuia că aranjamentul scaunelor era o rămăşiţă din vechile vremuri coloniale, când ofiţerii britanici îşi conduceau ţara.
„Aşadar, ce te aduce în mica mea enclavă în această dimineaţă? Aveţi nevoie de trucurile murdare ale Aripii Externe pentru a vă salva din nou fundul?”
Mai mult în glumă decât în serios, Ashan a spus: „Trucurile tale murdare sunt de obicei cele care îmi pun posteriorul în apă fierbinte”.
„Oh, haide,” a spus Durrani cu un râs adânc. „Cu toţii avem rolurile noastre de jucat”.
Ashan nu era într-o dispoziţie atât de jucăuşă. Îl cunoştea prea bine pe prietenul său. Îi cunoştea capacităţile şi slăbiciunile, iar dacă fusese atât de prost încât să împrumute vreunul dintre oamenii sau expertiza sa pentru a facilita nebunia din Jalalabad, atunci cu toţii aveau mari probleme. „Să ne rugăm pentru o clipă ca nimeni din Aripa Externă să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat peste graniţă noaptea trecută.”
„La ce graniţă vă referiţi?”
Ashan îşi trecu o mână peste faţa lui bărbierită şi încercă să evalueze dacă ignoranţa vechiului său prieten era reală sau prefăcută. Bărbatul devenise atât de priceput în acest joc, încât Ashan nu mai putea să sesizeze diferenţa. A decis să joace direct. „Graniţa de la nordul nostru”.
„Ah ... . Domnule Rickman. Foarte nefericit. Sunt surprins că aţi aflat”.
Ashan era obişnuit cu împuşcăturile constante la adresa capacităţilor departamentului său. „Relaţiile externe sunt specialitatea noastră.”
„Cum aţi aflat despre asta?”
„De la ambasadă. Au trimis o telegramă în această dimineaţă.” Ashan a spus doar jumătate din adevăr. Vorbise şi el direct cu CIA. „Americanii sunt foarte supăraţi.”
„Îmi imaginez că sunt. Domnul Rickman nu este o persoană pe care aş vrea să o pierd.”
Ashan s-a întors şi a aruncat o privire pe fereastră. Simţea că prietenul său juca un fel de joc, dar nu mai putea fi sigur. Se cunoscuseră cu treizeci şi cinci de ani în urmă, pe când el studia la Oxford, iar Durrani era la Academia Militară Regală din Sandhurst. Pe atunci, Durrani era o carte deschisă – transparent în legătură cu pasiunile şi planurile sale. Ashan îi apreciase întotdeauna onestitatea şi felul direct de a fi. Cu toate acestea, ISI îl transformase încet-încet într-un maestru spion duplicitar, iar Ashan se temea că între ei exista o prăpastie tot mai adâncă. „Akhtar, trebuie să te întreb ceva.”
Durrani a schiţat un zâmbet de bun venit, făcându-i semn prietenului său să continue.
„Nu-ţi va plăcea această întrebare”.
„Oamenii îmi pun în fiecare zi întrebări care nu-mi plac. Face parte din munca mea. „
Ashan l-a privit cum îşi aprinde o altă ţigară, apoi l-a întrebat cu dezinvoltură: „Tu sau vreunul dintre oamenii tăi aveţi vreo informaţie despre răpirea lui Rickman?”.

Durrani nu a răspuns imediat, deoarece inspira adânc din fum pentru a se asigura că ţigara rămâne aprinsă. Numai proştii trebuiau să reaprindă o ţigară. A scuturat din cap şi a expirat, spunând: „Este o întrebare destul de amplă. Aţi putea fi mai precis?”.
„Ştiaţi că era o ţintă?” „Aveaţi cunoştinţă de faptul că era o ţintă?”.
„Personal, nu aveam cunoştinţă”.
„Şi oamenii dumneavoastră?”
Durrani a luat-o în derâdere. „De ce ar fi oamenii mei implicaţi în ceva atât de nechibzuit?”
Ashan ar putea veni cu o jumătate de duzină de motive care i-ar da dreptate. Avea de gând să lase lucrurile aşa cum erau şi atunci ceva l-a împins mai departe decât mersese cu prietenul său de ceva vreme.
„Poate că ar trebui să-mi spui, din moment ce amândoi ştim că unii dintre oamenii tăi au decis că a fost o idee bună să-l ascundă pe bin Laden de lume. În propria noastră curte, ar trebui să adaug.”
Expresia uşoară a lui Durrani s-a întărit. „S-a hotărât că nu vom discuta această chestiune.”
Da, se hotărâse. În urma jenantă a raidului echipei SEAL, preşedintele şi directorul general îi ceruseră lui Ashan să investigheze orice posibilă implicare a ISI în ajutorarea lui bin Laden. Un general de armată cu două stele primise ordin să investigheze potenţiala implicare a forţelor armate, de asemenea. Generalul s-a întors cu un raport jalnic care a absolvit armata de orice implicare. Ancheta lui Ashan era o cu totul altă problemă. Şase ofiţeri de informaţii erau implicaţi, precum şi cinci ofiţeri ai armatei şi o mână de subordonaţi, şi mai erau şi alţii. Înainte ca Ashan să-şi poată termina ancheta, directorul general a intervenit şi a confiscat toate probele şi a dispus distrugerea lor.
Ashan a fost furios, dar i s-a spus că a fost pentru binele Pakistanului. Directorul general i-a spus că americanii pătrunseseră în investigaţia sa şi că acum se aflau în posesia unor informaţii pe care le puteau folosi pentru a şantaja Pakistanul şi a-l determina să le facă pe plac. Ashan ştia că răspunsul era o invenţie completă. Investigaţia sa îl ducea la uşa unor persoane foarte influente. Era pe punctul de a dezvălui lumii că înalţi oficiali pakistanezi îl adăpostiseră pe cel mai cunoscut terorist din lume. În loc să facă curăţenie şi să-şi recunoască greşelile, preşedintele şi membrii de rang înalt ai cabinetului său au decis să îngroape întreaga problemă. Nicio persoană nu a fost pedepsită şi, întrucât concedierea celor implicaţi ar fi putut aduce şi mai multe speculaţii, li s-a permis să rămână în funcţiile lor. Ashan a găsit totul exasperant, dar nu i-a mai rămas decât o singură cale de atac. A transmis foarte discret şi cu grijă ceea ce ştia americanilor.
„Da, s-a decis să nu discutăm despre această chestiune, dar întotdeauna ne-am mândrit cu faptul că suntem realişti şi, din moment ce ne aflăm în biroul dumneavoastră, pe care amândoi îl ştim ca fiind sigur, nu văd niciun rău în a sublinia faptul că ştim cu certitudine că unii dintre oamenii dumneavoastră sunt într-adevăr nesăbuiţi.”
„Nu fiţi atât de îngâmfat. Şi departamentul dumneavoastră a fost implicat.”
„Da.” Ashan a dat din cap. „Un cretin nesăbuit, iar eu am făcut tot ce am putut pentru a-i face viaţa mizerabilă. L-am băgat într-unul dintre subniveluri să digitalizeze dosare vechi. Iar cei cinci oameni din departamentul tău, cum se descurcă?”.
„Cum îmi conduc departamentul este treaba mea.”
Ashan a luat răspunsul defensiv drept ceea ce era – o recunoaştere a faptului că gunoaiele duplicitare încă mai deţineau vechile lor poziţii. „Deci, acum că am stabilit că avem oameni în frumoasa noastră organizaţie care ar participa într-adevăr la un plan atât de nesăbuit precum răpirea cuiva ca Joe Rickman, cum propui să ne asigurăm că niciunul dintre oamenii noştri nu are nimic de-a face cu asta?”
„Aş sugera să nu facem nimic.”
„Nimic?”
„Chiar şi investigarea unui astfel de lucru va atrage atenţia americanilor. Nu văd nici un motiv pentru a-mi deschide aripa la mai multe acuzaţii din partea lor când sunt convins că oamenii mei nu au avut nimic de-a face cu asta. Afganistanul este un loc dur, după cum au aflat americanii. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă cu mult timp în urmă”.
Ashan nu a făcut nicio încercare de a-şi ascunde exasperarea. „De ce trebuie să continuaţi să-i trataţi pe americani ca şi cum ar fi inamicul nostru?”.

Durrani şi-a înjunghiat ţigara în scrumiera mare de cupru şi şi-a încrucişat mâinile peste cămaşa verde şi strâmtă a uniformei. „Afganistanul este jucăria noastră. Britanicii au crezut că este jucăria lor pentru o lungă perioadă de timp, apoi ruşii au crezut că o pot lua, iar apoi americanii, în aroganţa lor, au crezut că pot face ceea ce nici britanicii, nici ruşii nu au putut realiza. Au crezut că pot îmblânzi sălbaticii şi că pot lua ceea ce este al nostru."
Ashan a clătinat din cap. Mai auzise toate acestea înainte. „Din nou, aţi omis în mod convenabil partea în care Al Qaeda i-a atacat."
„Ne-am fi putut ocupa noi de al Qaeda pentru ei. Tot ce trebuiau să facă era să ceară. Nu era nevoie să ne invadeze vecinul. Uitaţi-vă la toate pagubele pe care le-au provocat."
Ashan a început să vorbească şi apoi s-a oprit. Totul era o pierdere de timp. Trecuseră deja prin toate acestea. Lui Durrani îi plăcea să se prefacă în ignoranţă şi să îşi exprime antipatia faţă de americani, în timp ce le lua cu plăcere banii. Se zvonea că ar fi băgat în buzunare milioane de dolari pe parcursul războiului, o parte din ei venind, fără îndoială, direct de la Rickman. Ashan fusese pe punctul de a lansa acuzaţia în mai multe rânduri, dar îşi păstrase întotdeauna suficient control pentru a evita sinuciderea. Durrani nu fusese singurul care luase bani. Majoritatea liderilor de la ISI primeau o formă de plată de la americani, inclusiv Ashan însuşi. Problema cu Durrani era că a luat banii şi apoi a lucrat febril pentru a submina obiectivele legitime ale aliatului lor.
„Pagubele pe care le-au provocat? Şi presupun că voi credeţi că nu am avut niciun amestec în această mizerie... antrenarea şi finanţarea mujahedinilor şi apoi a talibanilor şi chiar a unor membri ai Al Qaeda."
„Afganistanul este un dezastru, dar este dezastrul nostru. Este timpul ca americanii să plece."
„Şi ce credeţi că încearcă să facă? Acest program de reintegrare cu care i-am ajutat este pentru ca ei să se poată retrage."
„Şi să menţină o reţea de spioni plătiţi pentru a continua să manipuleze afacerile din această regiune."
Durrani a clătinat din cap. „Este inacceptabil."
„Este de înţeles, având în vedere tot prin ce au trecut."
„Ne-ar permite să ne amestecăm în afacerile ţărilor din sfera lor geografică de influenţă?" Durrani nu a aşteptat un răspuns. „Mai mult ca sigur că nu ar face-o. Şi-au epuizat ospitalitatea. Este timpul ca ei să se întoarcă acasă."
Din ce în ce mai mult, acesta era modul în care se desfăşurau conversaţiile lor. A insista mai mult ar fi fost o pierdere de timp şi de energie. „Şi cum rămâne cu Rickman?"
Generalul a ridicat din umeri. „O altă victimă a războiului. Toţi cei implicaţi în această încurcătură au pierdut mii de oameni. Rickman este doar un alt cadavru."
Ashan clătină din cap, cu neîncredere autentică. „Aici te înşeli. Joe Rickman nu este doar un alt cadavru. El este unul dintre cele mai importante bunuri ale CIA şi nu vor sta cu mâinile în sân în timp ce este torturat. Omul are prea multe secrete... secrete extrem de valoroase."
„Îi exagerezi importanţa, şi chiar dacă n-ai face-o, mult noroc în găsirea lui."
„Exagerez importanţa lui." Ashan s-a ridicat şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a biroului mare. S-a pus cu faţa spre prietenul său şi a spus: „Ştii pe cine au trimis americanii să-l găsească pe Rickman?".
„Habar n-am."
Ashan a pus ambele mâini pe birou şi a spus: „Vechiul tău prieten Mitch Rapp."
Durrani şi-a întors privirea şi a înghiţit în sec. După un moment de tăcere, a spus: „Îi vom oferi orice asistenţă de care are nevoie." Cuvintele erau plate, fără niciun angajament real în spatele lor.
„Akhtar, suntem prieteni de multă vreme. Nu vreau să reacţionezi ... . Nu vreau să spui niciun cuvânt. Pentru prima dată, te rog să mă asculţi. Mitch Rapp este un om extrem de periculos. Faptul că l-au trimis aici dovedeşte cât de serioşi sunt americanii în privinţa recuperării lui Rickman. Lui Rapp nu-i pasă de diplomaţie sau de politică. Este ultimul om pe care vreţi să îl înşelaţi. Va ucide pe oricine are vreo legătură cu asta. Voi pleca acum, dar vă sugerez să vă ţineţi de cuvânt. Oferiţi-i orice asistenţă de care are nevoie, iar dacă aflaţi că vreunul dintre oamenii voştri i-a ajutat pe talibani..."
„Nu avem nicio idee cine a făcut asta", a spus Durrani, cu mai mult decât o nuanţă de iritare în glas.
„Aveţi dreptate", a spus Ashan cu o voce liniştită, „dar putem face câteva presupuneri, iar dacă suspecţii obişnuiţi sunt implicaţi, putem aproape garanta că undeva, cineva are o legătură cu ISI. Trebuie să ne

punem oamenii la treabă. Ei trebuie să ne spună ce descoperă şi noi trebuie să le predăm informaţiile americanilor. Ştiu că acest lucru este dureros pentru tine, dar trebuie să te comporţi ca un aliat adevărat.”
Durrani arăta de parcă ar fi luat o muşcătură dintr-o lămâie acră. „M-am săturat de americani şi de aroganţa lor. Aceasta nu este problema mea. Îl pot găsi singuri pe Rickman.”
Ashan făcu un pas înapoi. „Bine, prostule încăpăţânat. Rapp te-a avertizat deja ce-ţi va face dacă îl înjunghii din nou pe la spate.” S-a retras spre uşă şi a întrebat: „Ţi se pare că este un om care nu-şi duce la îndeplinire ameninţările?”
„Nu mi-e frică de Mitch Rapp.”
Ashan şi-a pus mâna pe clanţa uşii, cu un sentiment autentic de tristeţe în inimă. Prietenul său se transformase într-un bătrân prost şi încăpăţânat care credea că americanii nu aveau hotărârea de a juca acest joc urât la nivelul lui nemilos. Pentru americanul obişnuit avea dreptate, dar Mitch Rapp nu era în niciun caz obişnuit. Ashan a deschis uşa şi, peste umăr, a spus: „Dacă nu ţi-e frică de domnul Rapp, atunci trebuie să-ţi faci un examen la cap.”

Capitolul 8

Kabul, Afganistan
Rapp s-a uitat pe hubloul uriaşului MRAP Cougar. Drumul de la aeroport până la ambasadă era scurt, puţin mai puţin de trei kilometri. Corpul de ingineri al armatei făcuse o treabă bună lărgind drumul Great Massoud pentru a elimina cât mai multe puncte de strangulare. Au fost instalate camere de luat vederi, iar asfaltul proaspăt a împiedicat insurgenţii să încerce să îngroape bombe pe marginea drumului. Nu era permisă parcarea pe stradă, iar trotuarele erau curăţate de gunoaie, vânzători şi cam tot ce putea ascunde o bombă la marginea drumului. În ciuda tuturor acestor măsuri de precauţie, Rapp era cuprins de anxietate. În timp ce majoritatea oamenilor îşi găseau confortul în vehiculele protejate împotriva ambuscadelor rezistente la mine, Rapp se gândea la ele ca la nişte sicrie mari şi rulante. Puteai la fel de bine să pictezi un semn pe partea hulpavă pe care să scrie „Infideli”. Rapp prefera o formă de transport mai discretă. Serviciul Clandestin de la Langley a cumpărat vehicule de model mai vechi şi a pus contractori privaţi să se asigure că maşinile sunt în stare mecanică excelentă. Ocazional, se mai adăugau geamuri antiglonţ şi ceva blindaj, dar în Afganistan, Rapp a considerat că cheia era să schimbe des vehiculele şi să se amestece în mulţime.
Când au ajuns la marea întoarcere de la colţul ambasadei, Rapp a simţit cum i se strânge pieptul. Erau aproape de poartă şi aici le plăcea nebunilor să atace. Vehiculul s-a oprit brusc. Erau al treilea dintr-un convoi de trei vehicule. Rapp s-a uitat la Coleman cu iritarea revărsată pe faţă şi a întrebat: „De ce ne oprim?”.
Coleman i-a dat uşor din umeri. „Probabil că ne verifică legitimaţiile.” „Vrei să-mi spui că tâmpiţii ăia nu ne-au autorizat în prealabil?”. „Habar n-am.” Coleman a zâmbit, amuzat de nervozitatea lui Rapp. Rapp a apăsat butonul pentru a coborî trapa din spate. „Ei bine, n-am de gând să fiu o ţintă uşoară.” Pe măsură ce scările coborau, Rapp le-a navigat agil înainte de a le coborî complet.
Coleman a râs de el şi a apăsat butonul pentru a închide trapa. Băieţii de la securitatea Forţelor Aeriene care conduceau vehiculul bombăneau în faţă, dorind să ştie cine era cretinul care tocmai le compromisese vehiculul securizat. Coleman le-a făcut semn să plece şi şi-a cerut scuze.
Afară, Rapp s-a trezit faţă în faţă cu un puşcaş marin american care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Caporalul i-a făcut lui Rapp un semn din cap cunoscător şi a spus: „Nici mie nu-mi plac chestiile astea”.
Rapp a aruncat o privire rapidă în jur şi şi-a dat seama că puşcaşul marin făcea parte dintr-o echipă de securitate care fusese împinsă la o sută de metri de poarta principală. Se aflau într-un semicerc distanţat la fiecare treizeci de picioare; un pichet liber conceput pentru a crea un buzunar sigur în timp ce acreditările erau verificate şi vehiculele controlate. Zidurile de protecţie împotriva exploziilor din perimetrul ambasadei, geamurile balistice şi pereţii întăriţi cu Kevlar erau impenetrabile în faţa maşinilor-capcană,

dar vizitatorii erau vulnerabili în timpul acestei scurte ferestre în care se aflau la uşa ambasadei. Două echipe de pompieri formate din patru oameni au compus securitatea extinsă.
Ce treabă de rahat, se gândi Rapp în sinea lui. Erau un fir de armă subţire aici, pentru a încetini orice nebun care se năpustea asupra porţii cu un vehicul încărcat cu explozibil. Primele lor focuri de armă cu M-4 nu aveau şanse să oprească vehiculul şi nici gloanţele din M249 SAW. Era treaba tunurilor mari de calibru .50 de la poartă să facă o gaură în motorul oricărui vehicul neautorizat.
„Cum ai ajuns să te alegi cu acest praf de puşcă?". întrebă Rapp, în timp ce ochii lui continuau să mătură zona.
Puşcaşul marin a bătut cele două chevron de pe mânecă. „Rahatul se rostogoleşte la vale şi, după cum îi place să îmi amintească artileristul meu, Corpul de armată nu este o democraţie. Aşa că fac ceea ce mi se spune".
Rapp a dat din cap – a înţeles că aşa trebuia să fie. „Mult noroc." Rapp s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa de lângă poarta mare de oţel. Un sergent în uniforma sa de luptă utilitară cafeniu şi echipat cu veste antiglonţ l-a interceptat. Rapp a scos un set de credenţiale false ale Departamentului de Stat.
Sergentul a luat acreditările şi a spus: „Aşteaptă aici". S-a îndreptat spre cea mai apropiată cabină de pază şi a strecurat legitimaţia prin cutia de metal. Câteva momente mai târziu, s-a întors cu legitimaţiile false ale lui Rapp şi cu o insignă. „Sunteţi înarmat, domnule Cox?"
Rapp a dat din cap şi a spus: „Nu", deşi avea asupra sa două pistoale şi un cuţit. L-a urmat pe sergent până la uşa mică şi a intrat. De partea cealaltă îl aştepta o faţă cunoscută. Rapp nu a fost nici încântat, nici deranjat să-l vadă pe Mike Nash. „Irene a decis să trimită întăriri".
Nash era ataşat echipei lui Rapp de aproape cinci ani şi fusese promovat recent director adjunct al Centrului de combatere a terorismului de la Langley. „Eu sunt doar primul val. Atrage băieţi clandestini de peste tot."
Rapp făcu o grimasă. Nu avea timp şi nici răbdare să se ocupe de toţi aceşti oameni. Şi şi-a dat seama repede că nu va trebui să o facă. De aceea Nash se afla aici. Totuşi, trebuia să aibă un cuvânt de spus în ceea ce urmau să facă aceşti oameni, altfel ar fi sfârşit prin a cădea unii peste alţii. „Şi ce ne vom face cu toată lumea?".
Nash a ridicat din umeri. „Vor bate câmpii până când vom găsi ceva mai specific."
În mod normal, Rapp ar fi fost drastic împotriva atragerii unei atenţii prea mari asupra a ceea ce făceau, dar acest mic dezastru era o problemă unică. Bătaia prin tufişuri era un început la fel de bun ca oricare altul pentru moment. „Vreun ordin?" a întrebat Rapp, ştiind că vor fi.
„Da", a spus Nash, în timp ce şi-a îndreptat capul spre o alee mărginită de copaci, făcându-i semn lui Rapp să îl urmeze. Cei doi bărbaţi semănau suficient de mult ca să fie confundaţi ca fraţi. Rapp era cu cinci ani mai mare şi cu un centimetru mai înalt. Avea părul negru cu o notă de gri, pe când cel al lui Nash era şaten închis. Principalele asemănări se regăseau în fălcile lor pătrate şi în comportamentul general. Când au ajuns la o distanţă bună de poartă, Nash şi-a găsit un loc sub un chiparos impunător. „Ce ai aflat în Jalalabad?".
„Patru gărzi de corp moarte, seiful e gol, laptopul lui a dispărut şi numai Dumnezeu ştie ce altceva. E un dezastru nenorocit."
„Vreo pistă?"
„Nu prea." Rapp a dat din cap. „Deşi am întâlnit un nemernic pe nume Zahir. A fost terorist, dar acum se presupune că e prietenul nostru." Tonul lui Rapp a făcut evident că nu credea ultima parte.
„Abdul Siraj Zahir. Sunt familiarizat cu activitatea lui. I-am avertizat atât pe Rick, cât şi pe Sickles că nu vrem să ne băgăm în pat cu el, dar m-au ignorat."
„Ei bine, nenorocitul a apărut la casa conspirativă şi a încercat să se dea mare."
„Şi sunt sigur că ţi-ai folosit toate abilităţile diplomatice pentru a dezamorsa situaţia."
„Eşti un om inteligent. S-a căcat pe Hubbard, iar când nu am mai putut suporta, i-am înfipt un pistol în faţă şi l-am ameninţat că-i zbor creierii."
Nash a râs. S-a gândit pentru scurt timp să-i spună lui Rapp cât de periculos putea fi Zahir, dar şi-ar fi irosit răsuflarea. Mitch îi cunoştea prea bine genul. „Nu e cea mai subtilă abordare."

„Ascultă ... . Mi-ar plăcea să fiu şiret şi isteţ în legătură cu asta, dar nu avem timp. Ori îl aducem înapoi în următoarele câteva zile, ori se va dezlănţui iadul.”
Nash a fost de acord. „Irene este de acord. Cu toţii cunoaştem situaţia şi ştim ce trebuie făcut.”
Rapp bănuia că cei mai înalţi din D.C. erau de aceeaşi părere. „Ascultă, am mai văzut filmul ăsta. Spun tot felul de rahaturi, vorbesc dur şi cer rezultate, iar apoi noi fugim şi începem să dăm cu piciorul în uşi şi să batem la capete, iar peste un an, dacă lucrurile încep să se scurgă, se vor preface şocaţi şi vor cere să ne legănăm de catarg.”
„Nu sunt în dezacord, dar cel puţin de data aceasta, Irene spune că Departamentul Apărării, Departamentul de Stat şi Casa Albă sunt cu toţii de acord.”
Rapp tot nu credea. „Asta spun ei acum, dar eu îţi spun . . pe parcurs ne vor lăsa baltă atât de repede încât te va face să te învârţi în jurul capului.”
„Probabil că ai dreptate, dar ce naiba o să facem noi în privinţa asta? Ori jucăm după carte şi privim cum totul se destramă, ori devenim duri şi sperăm să-l recuperăm înainte de a vărsa bijuteriile familiei.”
„Ştiu ce trebuie să facem şi sunt dispus să o fac, dar nu mă vei convinge că clovnii ăia din D.C. ne vor susţine nici măcar o secundă.”
Nash nu avea prea multă încredere în colegii săi birocraţi şi cu atât mai puţin în politicienii care conduceau oraşul, dar aceştia aveau mai multă influenţă decât îi credea Rapp. „Ştiai că Rick a devenit de facto plătitorul de facto al acestui program de reintegrare?”.
Rapp a fost surprins de veste. „Credeam că statul conducea acest rahat de grup.”
„Erau agenţia principală, dar nu aveau mijloacele necesare sau, bănuiesc, curajul de a da mâna cu această colecţie de inadaptaţi, aşa că preşedintele a întrebat-o pe Irene dacă am putea să o ajutăm.”
„Şi ea a spus da.”
„Corect, aşa că Irene are ceva mai multă influenţă asupra tuturor de data aceasta, din moment ce toţi au semnat. Poate că vor fi mai cooperanţi.”
„Nu-mi voi ţine respiraţia.”
„Niciunul dintre noi nu se aşteaptă ca tu să o faci, ceea ce este ceea ce trebuie să discutăm. Această întâlnire care va avea loc ... . Irene vrea ca tu să fii discret.”
„De ce?”
„Ea lucrează direct cu Sec Def şi Sec Statul pentru a le ţine oamenii în frâu. Casa Albă o ajută şi ea crede că îi poate convinge pe toţi să închidă ochii şi să-şi acopere urechile pentru următoarele şaptezeci şi două de ore.”
„Mie îmi convine.”
Nash a apăsat. „Ea nu vrea ca tu să te lupţi cu nimeni.”
Rapp a luat-o în derâdere şi a dat din cap. „Cu cine?”
„Cu oricine.”
„Ce zici de idiotul de Sickles?”
„Vrea ca eu să mă ocup de el.”
„Serios”, a spus Rapp cu o sprânceană ridicată, „atunci ar fi bine să-l ţii departe de mine.”
Nash ştia că nu va fi uşor, iar faptul de a ocoli problema nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.
„Ascultă... toată lumea ştie că ai dreptate în această privinţă, dar ai o istorie de a nu te juca frumos pe terenul de joacă cu ceilalţi copii.”
Rapp a auzit primul MRAP intrând pe poartă, a scuturat din cap, frustrat, şi a spus: „Scuipă. Nu sunt în cea mai răbdătoare dispoziţie în dimineaţa asta”.
„Niciodată nu eşti într-o dispoziţie răbdătoare, aşa că am nevoie să o iei mai încet pentru o secundă... ascultă-mă. Va fi o femeie în această şedinţă... . Arianna Vinter... ai auzit de ea?”
„Nu.”
„Este de la stat... ea este cea care a venit cu toată treaba asta cu reintegrarea. Se pare că e o adevărată „spargatoare de mingi”... are multe relaţii şi nu se teme să mestece funduri.”
„Minunat.”
„Da... Ei bine, Irene crede că voi doi veţi avea o problemă.”
„De ce aţi vrea să mă puneţi într-o cameră cu femeia asta? „

„Crede-mă, Irene s-a gândit mult şi bine la asta.”
„Atunci de ce să nu sar peste asta?”
„Ne-am gândit la asta, dar Irene vrea ca ei să înţeleagă cât de serioasă este situaţia şi vrea ca toţi să ştie că noi conducem spectacolul până când Casa Albă va spune altceva.”
„Atunci nu văd nicio problemă.”
„Irene nu este atât de sigură. Nu vrea să te distragă atenţia şi crede că acest Vinter va face exact asta.”
Ăsta era genul de lucruri care îl înnebunea pe Rapp. În cele mai bune vremuri, nu putea să dea doi bani pe sentimentele vreunui birocrat de la Departamentul de Stat, dar acum, în mijlocul uneia dintre cele mai grave debacle pe care Agenţia le văzuse în ultimele decenii, fitilul lui era atât de scurt, încât era gata să explodeze. A arătat cu degetul spre Nash şi era pe punctul de a dezlănţui un torent de înjurături, când Coleman s-a rostogolit şi l-a întrerupt.
„Mike, cum a fost zborul tău?” Coleman i-a întins mâna.
„Bine.” Nash i-a strâns mâna şi apoi a arătat spre Rapp cu degetul mare. „Încerc doar să-l calmez pe prietenul nostru”.
„Nu-ţi pierde timpul. Unde este Stan? Trebuie să vorbesc cu el.”
Fără nici un alt motiv aparent decât menţionarea lui Stan Hurley, comportamentul lui Nash s-a topit într-o mască de îngrijorare la menţionarea omului care îi antrenase atât pe el, cât şi pe Rapp.
Rapp şi-a dat seama imediat. „Ce s-a întâmplat?”
„Nu va face călătoria.”
„De ce?”
Nash s-a uitat la pământ câteva secunde, apoi a spus: „A primit nişte veşti proaste în timp ce voi eraţi în aer.”
„Ce fel de veşti proaste?” a întrebat Rapp.
„Cancer.”
„Rahat”, a spus Rapp în sinea lui. „Plămânii lui?” Stan Hurley fumase mai bine de patruzeci de ani.
Nash a dat din cap. „În stadiul patru. Îi dau şase luni. Poate un pic mai mult... poate un pic mai puţin.”
Era ca şi cum toată energia lui Rapp l-ar fi părăsit. Pur şi simplu i se topise din cap până în picioare şi pe trotuar. Relaţia lui cu Hurley era una complicată, care nu putea începe mai prost, dar în ultimele două decenii, bătrânul irascibil devenise un mentor extrem de valoros. Adesea era singura persoană în care Rapp se putea încrede cu adevărat. Hurley era singurul om care mersese cu adevărat în pielea lui. Rapp s-a îndepărtat de Coleman şi Nash şi a început să meargă. Nu avea nicio destinaţie în minte, ci doar sentimentul că avea nevoie să fie singur pentru a-şi putea stăpâni tristeţea care începea să-l cuprindă.

Capitolul 9

Atenţia asasinului era concentrată pe ecranul de cincisprezece inci al laptopului său. Pe uşa camerei sale de hotel fusese atârnat un semn „Nu deranjaţi”, pentru a se asigura că menajera nu intra din greşeală înăuntru şi nu-l prindea făcând ceva nefast. Chiar şi aşa, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi avut prea multe de văzut. Au dispărut vremurile cu tot echipamentul de supraveghere voluminos; trepieduri pentru camere mari cu obiective şi mai mari, aparate de înregistrare video şi microfoane parabolice cu antenă mare şi valiza mare plină de monitoare pentru video şi audio. Toate acestea încap acum într-un dispozitiv fără fir nu mai mare decât o cutie de şerveţele. Ajutase la proiectarea acestuia în timpul său liber, tocmai pentru un astfel de motiv. Americanii ar fi fost încântaţi să pună mâna pe ceva atât de portabil şi de eficient.
Actul de supraveghere era mult mai complicat decât s-ar fi crezut. Ţintele statice, cum ar fi ambasadele, efectuau adesea contra-supraveghere. Să stai la fereastra unei camere de hotel vizavi de o ambasadă importantă, cu un binoclu la ochi şi un set de camere de fiecare parte, era un bilet aproape sigur pentru a-ţi fi spartă uşa şi pus un sac pe cap. Ceea ce ar fi urmat după aceea era cu siguranţă foarte neplăcut.
Asasinul fusese la capătul lor o singură dată şi îşi petrecuse ani de zile încercând să şteargă săptămâna neplăcută petrecută ca oaspete al Serviciului de Informaţii Externe al Rusiei. Nu dorea să mai fie din nou

subiectul unei asemenea barbarii şi, deşi americanii nu erau la fel de nemiloşi ca ruşii, demonstraseră că puteau fi brutal de eficienţi în faţa unui inamic care refuza să îmbrace uniforma.
Noul echipament de supraveghere era format din două camere şi un microfon direcţional. Ambele camere erau capabile de o mărire extremă, dar pentru scopul asasinului a păstrat una pe setarea de unghi larg, astfel încât să nu piardă din vedere imaginea de ansamblu. Cele două camere şi microfonul erau combinate în cutia gri de mărimea unui ţesut. Aceasta era montată pe un trepied mic şi uşor, cu un motor care îi permitea să rotească şi să focalizeze aparatul de la distanţă. Funcţiile erau controlate cu ajutorul unui joystick şi al mouse-ului laptopului. În loc să stea la fereastră şi să rişte să se expună, el s-a aşezat pe pat cu computerul uşor în poală.
Se simţea bine să fie din nou în joc. Asasinul nu se retrăsese niciodată complet, dar îşi redusese semnificativ numărul şi tipul de contracte pe care le accepta. Călătorea în continuare foarte mult – în cea mai mare parte pentru a se ocupa de finanţele sale îndepărtate, dar îşi crease şi o slujbă care îi oferea acoperirea perfectă pentru a călători. Acum era consultant în domeniul securităţii. După ce îşi petrecuse atâţia ani încercând să afle cum să ucidă pe cineva, a fost o tranziţie uşoară. Practic, acesta îşi urmărea clientul şi apoi, în loc să-l ucidă, îl interoga, subliniind vulnerabilităţile sale şi măsurile de precauţie pe care ar trebui să le ia. Salariul era bun, iar munca era oarecum satisfăcătoare, deşi în cele din urmă dezamăgitoare. Să vânezi un seamăn fără să-l omori era un pic ca şi cum ai primi jumătate de muie – palpitant, dar în cele din urmă dezamăgitor.
Acest contract, însă, fusese puţin neobişnuit încă de la început. Fusese contactat prin intermediul firmei sale legitime de consultanţă pentru o slujbă în Abu Dhabi. Avea multe afaceri în Emiratele Arabe Unite, aşa că nu s-a gândit la asta. O săptămână mai târziu, asasinul s-a cazat în camera sa de la Jumeirah at Etihad Towers. O oră mai târziu, în apartamentul său a fost livrat un pachet care conţinea un smartphone, o explicaţie foarte vagă a postului care i se oferea şi modul în care urma să fie plătit. Clientul său era extrem de precaut, ceea ce îi plăcea asasinului. De asemenea, i-a plăcut că clientul oferea o sumă mare de bani. Finanţele sale erau încă într-o formă decentă, dar 3 milioane de dolari ar fi fost o sumă importantă. Singurul lucru care nu-i plăcea era faptul că ţinta era descrisă doar în termeni vagi. Dar, chiar dacă nu-i plăcea, nu era chiar atât de neobişnuit. Cei mai serioşi clienţi te făceau de obicei să treci prin câteva etape pentru a evalua dacă puteau avea încredere în tine, iar apoi îţi dezvăluiau identitatea completă a ţintei. Mărimea contractului, combinată cu provocarea de a asasina un oficial american în Afganistan, era prea mult pentru a rezista. Aşa că, conform instrucţiunilor, a pornit smartphone-ul, a apăsat pe pictograma de trimitere a mesajelor şi a introdus răspunsul în caseta de dialog. Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă. De atunci, asasinul zburase mai mult de douăzeci de mii de mile şi primise un milion de dolari în trei transferuri bancare separate. Conform ordinelor primite, se cazase la Kabul Grand Hotel în ziua precedentă şi aşteptase cu răbdare instrucţiuni suplimentare.
Cu cinci minute mai devreme, un mesaj îl informase că ţinta se îndrepta spre el într-un convoi militar format din trei vehicule. Primul MRAP de culoare cafeniu a intrat în vizor şi asasinul a fost tot mai nerăbdător să afle în sfârşit identitatea ţintei. Îşi petrecuse mare parte din ultimele două săptămâni întrebându-se cine ar putea fi. Îi plăceau provocările, aşa că o parte din el spera să fie ambasadorul sau un general cu patru stele, iar pe baza onorariului dorinţele sale aveau toate şansele să se împlinească. Cu toate acestea, făcuse câteva verificări, iar ambasadorul era deja la ambasadă, aşa că putea să-l excludă. Camioanele s-au oprit în faţa porţii principale a ambasadei, aşa cum era de aşteptat. Câteva secunde mai târziu, a privit cum se deschidea trapa din spate a ultimului vehicul. Un cap a ieşit în lumina puternică a soarelui şi asasinul a strâmbat din ochi când a văzut un bărbat coborând în grabă treptele. Degetele sale au ajustat rapid aparatul de fotografiat şi au apropiat imaginea de bărbat. Părul de pe ceafa asasinului s-a iritat de o combinaţie de emoţie şi teamă. Slujba lui tocmai trecuse de la complicat la periculos.
Majoritatea ţintelor sale de-a lungul anilor fuseseră oameni de afaceri sau oficiali guvernamentali care erau fie prea corupţi, fie prea pioşi. De obicei, bărbaţi în vârstă de cincizeci sau şaizeci de ani, care nu erau în formă, cu simţurile aproape complet amorţite de femei, droguri, băutură şi o viaţă de lux. Erau adesea înconjuraţi de gărzi de corp care erau mult trecute de prima tinereţe. Bărbatul pe care îl privea acum pe ecran era departe de a fi trecut de prima tinereţe şi, chiar dacă pierduse un pas, era poate unul dintre cele mai periculoase animale de pe planetă. Trecuseră câţiva ani de când asasinul îl văzuse ultima

oară pe agentul CIA, dar detaliile experienţei sale de moarte apropiată îi rămăseseră pentru totdeauna întipărite în psihic. Încă se mişca cu acel amestec rar de atletism, graţie şi ameninţare. S-a oprit lângă un soldat şi a rostit câteva cuvinte. Asasinul a privit cum capul lui Rapp se întorcea dintr-o parte în alta, cercetând peisajul în căutarea vreunei ameninţări.
Prima sa întâlnire cu Rapp fusese straniu de asemănătoare. Chiar şi atunci exista o parte din instinctul său de supravieţuire adânc înrădăcinat care îi spunea că nu era cineva cu care să se pună cu el. Provocarea, însă, s-a dovedit a fi prea mare pentru a rezista, iar asasinul a fost norocos că era în viaţă. Raţiunea ar fi dictat că Rapp se afla aici pentru a-şi proteja potenţiala ţintă. Asasinul a parcurs o listă rapidă de posibilităţi. Un oficial CIA de nivel mediu nu ar fi obţinut o plată de trei milioane de dolari, şi era puţin probabil ca Rapp să-şi piardă timpul călătorind în locul unei astfel de persoane. Era posibil să fie vorba de un oficial afgan, dar, din nou, preţul era prea mare. Imaginea femeii i-a venit în minte aproape fără efort. Irene Kennedy era directorul CIA, iar ea şi Rapp erau foarte apropiaţi. Ar fi fost perfect logic.
Trebuia să fie Irene Kennedy, directoarea CIA. Asasinul a avut brusc sentimentul că făcuse o greşeală imensă. Ca regulă generală, CIA nu era o organizaţie cu care să vrei să încrucişezi sabia, tocmai pentru că avea oameni ca Rapp care te-ar fi vânat până la capătul lumii pentru a regla conturile. De asemenea, preţul părea cam mic pentru cineva ca Kennedy.
Pentru o clipă lungă, asasinul şi-a analizat opţiunile. Dacă ţinta era Kennedy, cea mai inteligentă variantă ar fi fost să-şi împacheteze echipamentul şi să prindă următorul zbor de la Kabul. Nu ar fi contat unde, atâta timp cât ar fi fost cât mai departe de aici. Dacă se ajungea la asta, el ar fi returnat toţi banii şi şi-ar fi luat cheltuielile. Avea nevoie de bani, dar nu merita. Şansele de reuşită cu Rapp implicat scădeau cu cel puţin jumătate şi mai erau şi alte probleme care complicau lucrurile. Nu avea să-i ia mai mult de cinci minute să-şi împacheteze echipamentul. A luat telefonul HTC One pe care i-l lăsase angajatorul său. Cu un simplu SMS avea să afle identitatea ţintei. Înţelegerea fusese de aşa natură încât, odată dezvăluită identitatea, asasinul nu mai putea da înapoi. A fost tentat să fugă, dar era mai curios să afle identitatea ţintei. Asasinul a tastat mesajul: Convoiul a sosit. Sunt pe poziţie.
A apăsat butonul Trimite, apoi s-a aşezat şi l-a privit pe Rapp intrând în incinta ambasadei printr-o poartă. Până acum, clientul fusese bun în privinţa răspunsurilor. Fusese un dans ciudat până în acest moment, dar care avea o anumită logică. Contractul se derulase într-un mod gradat. Termenii de bază fuseseră convenţi, dar ţinta nu trebuia să fie dezvăluită până când nu se afla în ţară şi în poziţia de a acţiona.
Cinci minute au trecut, apoi zece, iar asasinul devenea neobişnuit de nerăbdător. S-a dus la baie şi a auzit bipul telefonului în timp ce se spăla pe mâini. Când s-a întors în dormitor, a deschis textul şi s-a uitat fix la pictograma unui fişier criptat, apoi a apăsat pe ea. O fracţiune de secundă mai târziu, o fotografie a lui Mitch Rapp i-a cuprins ecranul. Asasinul a scăpat telefonul pe pat şi aproape că a deschis jaluzelele, înainte de a se prinde.
„Cum naiba ... ...", a scăpat în timp ce a început să transpire. Şi-a spus să se calmeze şi să se gândească foarte bine la asta. Trebuia să existe o cale de ieşire din asta. Trei milioane de dolari nu erau suficienţi bani pentru a înfrunta pe cineva ca Rapp. 10 milioane de dolari nu erau suficienţi, şi chiar dacă ar fi fost, mai erau şi alţi factori de luat în considerare. Asasinul şi-a trecut degetele prin părul şaten închis şi a intrat în baie. S-a privit în oglindă şi s-a întrebat cum de ajunsese într-o situaţie atât de ridicolă. Era vorba de bani, bineînţeles, şi de fiorul vânătorii. Viaţa domestică devenise extrem de plictisitoare, dar era mai bine decât să fii mort.
„Care sunt şansele?", a întrebat cu voce tare. Întrebarea i-a îndreptat mintea într-o direcţie mistică şi acum se concentra asupra unui cuvânt puternic, vechi de mii de ani. Era karma, bineînţeles. Era singurul lucru care putea explica şansele. Ceea ce făcuse cu ani în urmă îl condusese aproape sigur în acest loc. Avea o datorie şi era timpul să o achite în întregime. Cu o convingere absolută, asasinul ştia ce trebuie să facă. S-a întors în dormitor şi a transmis fişierul criptat pe laptopul său, unde a început să analizeze dosarul lui Rapp. Era incredibil de detaliat. Atât de detaliat, încât l-a făcut pe asasin să se îngrijoreze cu privire la cine îl angajase. Existau foarte puţine organizaţii care puteau pune la cale aşa ceva.
A revenit la ecranul de supraveghere şi l-a găsit pe Rapp vorbind cu un alt bărbat în incinta ambasadei. Şansele erau ameţitoare, dar câştigul ar fi fost mult mai bun decât cele trei milioane de dolari. Un zâmbet de anticipare s-a răspândit pe faţa asasinului. Acesta avea să fie poate cel mai satisfăcător contract din

cariera sa. Trucul, desigur, ar fi fost să se apropie suficient de mult de Rapp fără să-l alerteze mai întâi. Dacă Rapp l-ar fi detectat, ar fi fost mort înainte de a avea şansa de a-şi încasa datoria.

Capitolul 10

Sala de conferinţe se afla în afara unuia dintre coridoarele interioare de la etajul şase al ambasadei. Era teritoriul Departamentului de Stat, ceea ce nu-i plăcea lui Nash, dar Kennedy voia ca el să facă acest unic efort de a se purta frumos şi de a-i face pe aceşti oameni să înţeleagă care era miza. Dacă nu se aliniau după aceea, trebuia să-l elibereze pe Rapp. Ideea că Nash îl putea controla pe Rapp era ridicolă. I-a spus exact acest lucru lui Kennedy, dar ea a rămas încăpăţânată în această privinţă. Nu a vrut să intre în detalii despre motivul pentru care trebuiau să treacă prin acest mic dans, dar, în calitate de director al CIA, Kennedy nu simţea întotdeauna că trebuie să explice fiecare ordin pe care îl dădea. Ea funcţiona la un nivel care depăşea cu mult înţelegerea lui Nash, fiind influenţată de oameni şi organizaţii cărora, din fericire, el nu trebuia să le răspundă. Adăugaţi la asta faptul că ea era cea mai inteligentă persoană pentru care lucrase vreodată, iar el a decis să execute pur şi simplu ordinele ei.
Totul se întâmpla la Washington. Aici, în Afganistan, însă, el se îndoia din nou de înţelepciunea strategiei ei. Să spui că Rapp nu era potrivit pentru acest gen de lucruri nu era în întregime corect. O descriere mai exactă ar fi fost să spunem că aceşti alţi oameni nu erau potriviţi pentru Războiul împotriva terorismului. Rapp era mai motivat decât orice altă persoană pe care o întâlnise vreodată, iar pentru asta a fost nevoie de multă obişnuinţă. Lipsa lui de răbdare era un produs secundar al acestei motivaţii şi al cunoaşterii intime a inamicului. În timp ce alţii dezbăteau o problemă din toate unghiurile imaginabile, adesea certându-se pe grade, Rapp analiza aceeaşi problemă cu o rapiditate uluitoare şi apoi alegea un curs de acţiune sau decidea să nu acţioneze. Cu toate acestea, setarea sa implicită era, de cele mai multe ori, să acţioneze. Rapp a înţeles că energia cinetică era mai aptă să aducă rezultatul dorit decât să stea degeaba aşteptând ca inamicul să acţioneze primul. Dacă reuşeau să treacă de această întâlnire fără ca Rapp să-l lovească pe Sickles, Nash ar fi considerat-o o realizare majoră.
Darren Sickles, şeful staţiei, îl asigurase pe Nash că sala era sigură. Nash a primit informaţia ca şi cum ar fi fost mulţumit, apoi şi-a urmat propriile protocoale şi a pus în linişte un membru al echipei sale să caute dispozitive în cameră. Sickles a aflat despre asta cu puţin timp înainte de începerea şedinţei şi i-a spus lui Nash că se simte jignit. Având în vedere că ordinele lui Kennedy erau primordiale, acesta i-a oferit lui Sickles scuze cu jumătate de gură şi a spus ceva de genul că niciodată nu poţi fi prea precaut. Existau şanse foarte mari ca Nash să includă reacţia lui Sickles într-un raport atunci când această saga s-ar fi încheiat. Kennedy a predicat vigilenţa atunci când a fost vorba de a se asigura că liniile de comunicare erau sigure. Nimeni din comunitate nu avea dreptul să se simtă jignit de faptul că cineva avea grijă suplimentară să se asigure că o cameră era curată. Faptul că Sickles a simţit nevoia să-l anunţe pe Nash că se simte jignit a fost juvenil.
Totuşi, Nash se obişnuia din ce în ce mai mult cu asta. Când fusese chemat să conducă Centrul de Contraterorism al CIA, la vârsta relativ tânără de treizeci şi nouă de ani, enervase o întreagă pleiadă de profesionişti care aveau mai multă experienţă decât el. Nash se gândea la toate acestea cât mai puţin posibil, dar existau anumite persoane în preajma cărora trebuia să se poarte cu mai multă prudenţă, iar Sickles tocmai îşi adăugase numele pe acea listă.
Nash a ieşit din lift şi a fost surprins să îl vadă pe Rapp stând singur pe hol. „Tocmai am pierdut o sută de dolari.”
„De ce?”
„Nu credeam că o să apari.”
Rapp a ignorat încercarea de umor a prietenului său. „Hai să mergem. Cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai repede mă pot întoarce la ceea ce este important.”
Rapp s-a întors şi a pornit pe hol.
„L-ai văzut pe Darren?” a întrebat Nash.

Rapp a clătinat din cap.
„Știi că e supărat... ... nu?”.
Rapp s-a oprit, s-a întors brusc, a dat impresia că va exploda, apoi s-a stăpânit.
„Am vrut doar să mă asigur că știi cum stă treaba”, a spus Nash, un pic în defensivă.
„Crede-mă, știu minciuna pământului și mă doare-n cot de Darren Sickles și de faptul că este sau nu ofensat.”
„Mitch, asta vine de la Irene. Aș fi preferat să nu participi la această întâlnire, dar ea a insistat să fii aici. De ce, habar n-am. Așa că, dacă nu crezi că îți poți ține cumpătul în frâu, atunci cred că ar trebui să pleci.”
Pe chipul lui Rapp a trecut destulă furie încât Nash a făcut un pas înapoi. Rapp a spus: „Să fim clari în legătură cu ceva. Știu că ai un nou titlu elegant și un birou frumos la Langley, dar nu ești în lanțul meu de comandă. Ești băiatul de mesaj al lui Irene și, personal, nu mă interesează ce crezi tu. Dacă Irene mă vrea aici, atunci mă voi comporta ca un bun soldat. Voi urma ordinele ei, dar nu am nevoie de aportul tău personal sau al lui Darren Sickles sau al oricui altcuiva, de altfel.”
Nash era obișnuit cu asperitățile lui Rapp, dar era ceva mai mult decât atât. Cei doi bărbați avuseseră destule discuții aprinse de-a lungul anilor, dar de data aceasta părea să existe o animozitate autentică – ca și cum Rapp credea acum că se aflau în tabere opuse.
Nash a respirat adânc și a spus: „Niciodată nu ai fost unul care să urmeze ordinele și cu siguranță nu văd de ce ai începe acum”.
„Foarte amuzant, uriașule. Chiar nu am chef de prostiile tale. O să joc jocul tău, dar te avertizez, idiotul de Sickles ar face bine să aibă grijă de el, altfel trec peste masă.”
„Nu-l lăsa pe Darren să te afecteze. Se sperie pentru că toate astea s-au întâmplat sub supravegherea lui. Probabil că e speriat de moarte că asta îi va pune capăt carierei.”
„Da... ei bine, și eu sunt speriat. Joe Rickman a dispărut și dacă nu-l aducem înapoi, cadavrele vor începe să se adune de aici până la Islamabad și Teheran și Dumnezeu știe unde altundeva. Oameni buni care și-au pus fundurile la bătaie pentru noi vor muri și, în plus, tocmai am aflat că omul care m-a antrenat, cu care am lucrat în ultimii douăzeci și ceva de ani, are cancer în fază terminală. Așa că scuzați-mă dacă nu prea am chef să am de-a face cu acești oameni și cu războaiele lor meschine pentru teritoriu.”
„Nu-i nimic. Nici eu nu aștept cu nerăbdare, dar trebuie să lucrăm cu acești oameni. Chiar tu ai spus-o ... . Dosarele lui Rick au dispărut. Acești oameni sunt singura noastră speranță. Avem nevoie de ceea ce au ei. Trebuie să știm cu cine s-a întâlnit Rick. Cineva a intrat înăuntru și a ajutat la realizarea acestui lucru.”
Rapp a dat încet din cap. „Știu că avem nevoie de rahatul lor, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i pupăm în fund.”
„Ba da, așa e. Cel puțin pentru început.”
Rapp a mormăit ceva pentru el însuși și apoi a plecat.
Nash l-a urmat cu câțiva pași în urmă, întrebându-se dacă nu cumva diagnosticul lui Hurley îl afectase pe Rapp mai dur decât ar fi bănuit.
E adevărat, lucraseră îndeaproape împreună de mult timp, dar ambii bărbați aveau o latură emoțională la fel de moale ca granitul. Nash îl urmă pe Rapp în sala de conferințe, închizând ușa în urma lui.
În stânga lui, în colțul din spate, se aflau Sickles, Arianna Vinter și un bărbat despre care presupunea că era ataşatul militar al Departamentului Apărării. Nash își zgâriase jacheta în timpul zborului. Nu-și putea aminti numele lui pe loc, dar își amintea că era un West Pointer. Camera era decorată în mod standard de către guvern. Covorul era un amestec întunecat de gri și negru, care avea să servească la ascunderea oricăror pete, iar o masă mare, maro, cu un blat din lemn fals, domina încăperea. În centrul mesei se afla o tavă cu un ibric de cafea, smântână, îndulcitor, zahăr, câteva paie, o jumătate de duzină de căni și tot atâtea sticle de apă. Erau zece scaune negre pivotante dispuse câte patru pe fiecare parte și câte unul la fiecare capăt.
Vinter a ridicat mâna într-un gest pentru a-l reduce la tăcere pe Sickles, apoi le-a zâmbit celor doi bărbați care tocmai intraseră în încăpere. „Bună dimineața. Presupun că sunteți domnul Rapp și domnul Nash.”
Rapp nu a vorbit, așa că Nash a răspuns în locul lor. „Așa este. Presupun că sunteți Arianna Vinter.”
„Da, vă rog să luați loc.”

Nash a observat că era mult mai drăguță decât în fotografia de pe legitimația ei emisă de guvern. Nash s-a uitat la bărbatul din stânga lui Vinter şi a observat vulturul de pe pe peticul din centrul pieptului şi numele din partea dreaptă a pieptului. Întinzând mâna peste masă, Nash i-a întins mâna şi a spus: „Mike Nash, domnule colonel. Mă bucur să vă cunosc".
Poole i-a luat mâna. „Contraterorism, nu-i aşa?"
„Aşa este."
Poole s-a uitat la Rapp şi i-a întins mâna. „Colonel Poole, ataşat militar. Domnule Rapp?"
Dând din cap, Rapp a luat mâna bărbatului, dar nu a spus nimic. După o strângere de mână fermă, Rapp s-a aşezat.
„Pot să vă ofer ceva de băut?". a întrebat Vinter. Rapp şi-a ţinut gura închisă şi a oferit doar o uşoară clătinare din cap. Nash a spus: „O cafea ar fi minunată".
Vinter a luat carafa şi a turnat o ceaşcă. „Mi se pare că eşti genul de om care o ia neagră".
„Aşa este." Nash a zâmbit. „Mulţumesc." Nash a luat cana şi a aşezat-o în faţa lui.
Vinter le-a spus lui Poole şi lui Sickles să ia loc, apoi a luat un loc vizavi de Rapp şi Nash. Sickles era în dreapta ei, iar Poole în stânga ei. Şi-a îndreptat privirea spre Rapp şi, cu o voce dulce, a spus: „Domnule Rapp, nu ne-am mai întâlnit niciodată. Cu ce anume vă ocupaţi pentru CIA?".
„Fac parte din Serviciul Clandestin".
„Aveţi un titlu?"
Rapp a clătinat din cap. „Îi raportez direct inspectorului-şef Kennedy."
„Înţeleg", a spus Vinter, aşezându-şi mâinile pe masă. Şi-a examinat degetele timp îndelungat, apoi, cu o voce dezinvoltă, a întrebat: „Credeţi că sunt proastă, domnule Rapp?".
Rapp nu a muşcat momeala. În schimb, s-a întors spre Nash şi i-a aruncat o privire care spunea: „Ăsta e spectacolul tău... ... simte-te liber să te bagi.
Nash şi-a curăţat gâtul. „Arianna, nu sunt sigur că am înţeles întrebarea".
Expresia ei s-a aprins pentru scurt timp, în timp ce şi-a îndreptat atenţia către Nash. „Nu mă adresam ţie. Mă adresam colegului dumneavoastră, domnul Rapp. Acum, domnule Rapp, v-am pus o întrebare directă. Credeţi că sunt prost?"
„Nu vă cunosc."
„Nu mă cunoaşteţi. Asta e tot ce ai de spus."
„Nu v-am mai întâlnit niciodată şi nu am auzit nimic despre dumneavoastră până în această dimineaţă, aşa că nu sunt în măsură să vă răspund la întrebare. Ai putea fi un geniu sau un imbecil. Deocamdată nu pot răspunde la această întrebare, dar continuaţi să vorbiţi şi ar trebui să vă pot da un răspuns în câteva minute."
Vinter a inspirat îndelung. „Credeţi că preşedintele este un om inteligent?".
Rapp s-a gândit la asta pentru o clipă. Omul avea punctele lui forte şi punctele slabe, dar, per total, nu era un prostănac. „Da, cred că preşedintele este un om deştept."
„Ei bine, preşedintele m-a pus la conducerea acestei mici găuri infernale pentru că a considerat că sunt cea mai bună persoană pentru această sarcină. Eu şi echipa mea am lucrat extrem de mult pentru a pune în aplicare planul preşedintelui şi lucrurile mergeau foarte bine până când ai apărut tu în această dimineaţă şi ai băgat o armă în faţa unuia dintre aliaţii noştri." Faţada plăcută a lui Vinter se topea încet, dezvăluindu-i latura ei furioasă. „Ştiu că te crezi un şmecher, dar trebuie să înţelegi ceva. Eu sunt şeful aici şi dacă nu-mi place de tine şi de ceea ce pui la cale, o să-ţi găseşti fundul în următorul zbor care pleacă de aici. M-ai înţeles?"
În loc să răspundă la întrebare, Rapp s-a întors din nou spre Nash şi a spus: „Cred că ar fi mai bine să te ocupi tu de asta."
„Arianna, ne aflăm într-o situaţie unică. Niciunul dintre noi nu pune la îndoială ceea ce ai realizat, dar trebuie să înţelegi..."
„Nu am nevoie să înţeleg nimic", a spus Vinter, tăindu-şi mâna prin aer ca o lovitură de karate. „Eu trăiesc aici. Ştiu ce se întâmplă. Voi doi nu ştiţi." A făcut semn cu degetul spre Nash şi apoi spre Rapp. „Nu am de gând să vă las să veniţi aici şi să stricaţi un an de muncă pentru că sunteţi supăraţi că unul dintre băieţii voştri cu sacul negru a fost răpit. În niciun caz nu se va întâmpla aşa ceva. Aşa că hai să fim

foarte clari în legătură cu asta. Nu vreau ca voi doi să mergeţi la baie fără să-mi cereţi permisiunea mai întâi. Nu vorbiţi cu nimeni implicat în reintegrare decât cu aprobarea mea. M-aţi înţeles?"
Rapp a ridicat mâna ca şi cum ar fi aşteptat să fie chemat de profesorul său.
„Ce?" întrebă Vinter.
„Am răspunsul la întrebarea ta... . Cred că eşti un imbecil. Ar putea exista şi unele probleme psihologice subiacente, dar ar trebui să petrec mai mult timp cu tine, ceea ce nu se va întâmpla. Dincolo de asta, sunt destul de sigur că eşti prost."
Tenul uniform al lui Vinter a devenit pătat de furie. „Nu-ţi bate joc de mine. Nu am de gând să te avertizez din nou. Voi doi nu sunteţi la conducere. Eu sunt la conducere aici. Dau un singur telefon şi fundul tău şchiop se află în următorul transport militar care pleacă... de fapt, mă voi asigura că este unul dintre cele mari, cu toate accesoriile care te fac să te simţi de parcă ai fi fost într-un blender."
„Un C-130", a spus Rapp, „vibraţiile mă ajută să dorm".
„Mă doare-n cot dacă vibraţia îţi dă erecţie. O singură mişcare greşită şi voi doi aţi dispărut."
„Ascultă," a spus Nash, „suntem cu toţii în aceeaşi echipă."
„Eu nu sunt în echipa voastră", a spus Vinter cu o convingere absolută.
Rapp şi-a îndreptat atenţia către şeful de staţie al CIA. Faptul că se hotărâse să stea de cealaltă parte a mesei spunea multe despre el. „Te-ai deranjat să o informezi despre cine suntem?".
Sickles şi-a curăţat gâtul. „I-am dat câteva informaţii de bază."
„Asta e tot?"
„Mai mult sau mai puţin."
Nash şi-a lăsat capul în mâini şi a aşteptat ceea ce urma să se întâmple. De data asta nu putea fi învinuit Rapp. Femeia aceasta alesese în mod clar lupta. Rapp ştia că Sickles se abţinea. Aveau să revină asupra tuturor acestor lucruri mai târziu, când aveau să le păstreze în familie, iar Rapp avea să-i reamintească lui Sickles, într-un mod foarte convingător, unde trebuia să se afle loialitatea lui. Dar deocamdată problema era Vinter. S-a uitat peste masă cu ochii lui aproape negri şi a întrebat: „Îţi place slujba ta?".
„Lasă-mă să ghicesc ... ... asta este partea în care îmi vei pune o grămadă de întrebări şi apoi mă vei ameninţa. Ei bine, o să vă scutesc de timp. Nu mă poţi ameninţa. Sunt de neatins. Sunt persoana de contact a preşedintelui în Afganistan. Eu conduc spectacolul aici".
„Sunt câţiva generali şi un ambasador care ar putea să nu fie de acord cu tine, dar nu am timp să mă cert cu tine. Dacă tu eşti la conducere, cu atât mai bine. Trebuie să ne predai tot ce ai lucrat cu Joe Rickman."
„Asta nu se va întâmpla. Sunt informaţii strict secrete."
Rapp clătină din cap cu semi-incredere. „Îţi dai seama că suntem de la CIA? Treaba noastră este o informaţie clasificată."
„Nu sunt informaţiile mele clasificate."
După ce a dat din cap de câteva ori, Rapp s-a ridicat. „Deci nu va exista nicio cooperare?".
„Ţi-am spus care este înţelegerea. Voi doi nu vă mişcaţi fără să vorbiţi mai întâi cu mine. Vom vedea cum vă comportaţi şi apoi vom reveni asupra cooperării."
Uitându-se la Sickles, Rapp a întrebat: „Ai informat-o despre cât de serioasă este situaţia?".
„Înţelege situaţia şi ştie şi despre reputaţia ta. Am lucrat mult şi din greu la reintegrare şi niciunul dintre noi nu este prea fericit să vă vadă dând buzna aici şi începând să distrugeţi tot ce am realizat."
Rapp s-a uitat lung la Sickles. Abia îi venea să creadă ce auzea. A arătat spre şeful de staţie, a pocnit din degete, apoi şi-a agăţat degetul mare spre uşă. „Aţi terminat. Ieşi naibii de aici. O să vin să te caut în biroul tău când am terminat".
„Nu ai niciun drept să..."
„Darren", a strigat Rapp, „taci din gură. Am tot dreptul. Am sprijinul deplin al DCI în acest caz şi jur pe Dumnezeu, dacă nu ieşi din această cameră în următoarele cinci secunde, poţi să-ţi iei adio de la pensie. Aşa cum este, fundul tău este în apă fierbinte. Joe Rickman a fost răpit sub supravegherea ta. Ai vreo idee cât de rău e?"
„I . . ."
„Nu contează. Doar pleacă naibii de aici. O să vorbim despre asta în biroul tău. Du-te ... acum ... mişcă-te".

Sickles încercase să-l sune pe Kennedy de trei ori în această dimineaţă şi Kennedy nu-i răspunsese la niciunul dintre apeluri. Poate că Rapp spunea adevărul. Şeful de secţie s-a ridicat şi a ieşit din încăpere fără să mai spună un cuvânt.
Când uşa s-a închis din nou, Rapp s-a uitat la Poole şi a spus: „Dacă preferaţi să plecaţi şi dumneavoastră, n-o să mă auziţi plângându-mă."
„Voi rămâne."
„Bine." Întorcându-şi din nou atenţia către Vinter, Rapp a spus: „S-ar putea să crezi că ai legături... s-ar putea chiar să crezi că eşti important şi în anumite cercuri s-ar putea să fii, dar nu şi de data asta."
„Oh, chiar aşa?"
„Da ... . Permiteţi-mi să vă explic cum funcţionează acest lucru. Noi suntem tipii pe care îi cheamă când se întâmplă ceva rău. Du-te şi sună-ţi şeful când am terminat. O să-ţi spună acelaşi lucru. De fapt, sunt destul de sigur că îţi va spune să faci ceea ce îţi cerem şi apoi să te dai naibii din calea noastră."
Vinter a clătinat din cap. „Secretarul de stat are încredere deplină în mine. După ce îi voi spune ce i-ai făcut comandantului Zahir în această dimineaţă, tu vei fi cel care se va ruga să te lase să-ţi păstrezi pensia."
„Dă-i drumul şi ia această decizie, dar nu uita că te-am avertizat. Porcăria asta cu reintegrarea este o tâmpenie de cerc şi toţi cei care sunt cineva în D.C. ştiu asta. Este o şmecherie ca să putem declara victoria şi să plecăm naibii de aici. Dacă Joe Rickman e răpit, e o treabă serioasă şi toţi ştiu asta. Vezi tu, capul lui e plin de multe secrete urâte care îl vor face de râs pe şeful tău şi pe mulţi alţi grei din D.C. Nu le place să fie făcuţi de râs, aşa că micul tău cerc de bătăuşi va trece în plan secundar faţă de problema mea pentru o vreme. Nu prea îmi pasă dacă ziarele tipăresc lucruri urâte despre şeful tău sau despre oricine altcineva, dar îmi pasă de toţi agenţii care lucrează pentru noi şi care, mai mult ca sigur, vor sfârşi morţi dacă nu-l găsim pe Rick și nu-l găsim repede."
„Habar n-ai cu cine te pui, dle Rapp."
„De fapt, am o idee foarte bună. Eşti o puştoaică răsfăţată care a făcut cum a vrut toată viaţa ei." A arătat spre verigheta ei şi a adăugat: „Soţul tău este mizerabil. Un amărât de fiu de căţea bătut pe frunte. Probabil că îi ţii ouăle într-o cutiuţă pe birou şi, după atitudinea ta egoistă din această dimineaţă, aş spune că sunt şanse destul de mari să ai o aventură cu colonelul de aici. Ideea este că nu-mi pasă cine eşti tu, dar ar fi bine să-ţi pese cine sunt eu şi să înţelegi că sunt cel mai rău fiu de căţea pe care îl vei întâlni vreodată. De aceea m-a trimis preşedintele aici. Pentru că vrea rezultate şi ştie că nu voi tolera oameni ca tine. Aşa că dă-i drumul şi sună-ţi şeful şi pe oricine altcineva de care ai nevoie şi, după ce îţi vor spune cu toţii ce tocmai ţi-am spus eu, vei preda fiecare fărâmă de informaţie pe care o ai despre Joe Rickman şi despre nemernicii cu care l-ai pus să facă afaceri. Iar dacă nu o vei face, îţi garantez că tu vei fi cel care se va afla în următorul zbor de aici."

Capitolul 11

Jalalalabad, Afganistan
Zăcea pe podea, purtând doar o pereche de boxeri din armata americană, ghemuit în poziţie fetală, cu faţa şi trupul zdrobite până la sânge. Joe Rickman a încercat să-şi deschidă ochii, dar aceştia erau fie prea umflaţi, fie prea plini de sânge uscat pentru a ceda. Nu mai simţise niciodată o asemenea durere. Nici nu-şi imaginase vreodată că ar putea fi atât de gravă. Antrenorii lui de la Fermă îl avertizaseră, iar el dăduse din cap ca şi cum ar fi înţeles tot ce spuneau atunci, dar ei i-au spus că nu. Oricine care nu trecuse prin asta nu putea înţelege niciodată cât de rău era. Acum Rickman înţelegea. Până acum îşi păstrase cumpătul, dar cu greu. Existau câteva momente în care fusese pe punctul de a renunţa. Îşi spusese că vor şti când să se oprească. La urma urmei, Rickman ştia întotdeauna când să-şi cheme oamenii să se oprească.
Stătuse la nenumărate interogatorii şi nu pierduse niciodată vreun subiect. Totuşi, metodele lui Rickman şi ale colegilor săi erau ceva mai clinice. Înainte de începerea unui interogatoriu, se întâlneau şi puneau la

punct un scenariu. Ce întrebări urmau să fie puse şi ce metode urmau să folosească pentru a provoca durere. Rickman nu era niciodată unul care să se murdărească pe mâini, bineînţeles. Nici măcar nu-i plăcea ca oamenii lui să se murdărească pe mâini. De aceea era un mare fan al electricităţii. Era plăcută şi curată. Nu era nevoie să cureţe sângele când totul era gata. Echipa lui aprecia şi asta, pentru că ei erau cei care trebuiau să cureţe camera. Nu era ca şi cum puteai să iei un om de serviciu şi să îl aduci în centrul de detenţie securizat pentru a curăţa sângele de la o şedinţă dură care, în ochii unora dintre compatrioţii săi, era vădit ilegală.
Răpitorii lui Rickman erau, evident, mai puţin preocupaţi de mizerie. Oamenii din această parte a lumii acceptau mult mai uşor tortura. Într-un anumit sens, aceste animale urmau versiunea lor de scenariu. Îi cruţaseră picioarele şi organele genitale şi, în cea mai mare parte, îl plesniseră mai degrabă decât îl loviseră în cap. Majoritatea bătăilor fuseseră aplicate cu un furtun de cauciuc şi cu palmele deschise, metode menite să provoace durere fără a provoca răni care să pună viaţa în pericol. Cel puţin asta îşi tot spunea în timp ce primea fiecare lovitură. Chiar şi în timpul apogeului bătăii, Rickman ţinuse un inventar atent al locului şi al modului în care îl loveau. Din fericire, se abţinuseră să nu-l lovească în cap de prea multe ori. În afară de un atac de cord, cel mai simplu mod de a pierde un subiect în timpul unui interogatoriu era să creezi o hemoragie în creier.
Rickman încercă din nou să-şi încerce ochii şi reuşi să deschidă parţial unul dintre ei. Pleoapa a fluturat la viaţă pentru a dezvălui împrejurimile umede. Se afla într-un fel de pivniţă cu podea de pământ. Cearşafuri albe erau aşezate de-a lungul pereţilor. Gazdele sale pictaseră cu spray cuvântul Infidel în negru pe unul dintre cearşafuri. Aceştia au avut grijă să respecte scenariul în timp ce filmau bătaia şi au păstrat cuvântul „Infidel” în cadru, chiar în spatele lui.
Locul mirosea a urină. Acesta a fost primul lucru la care s-a gândit Rickman când l-au adus aici şi i-a provocat repulsie. Era un obsedat de curăţenie şi ideea de a fi ţinut captiv într-un loc atât de infect îi dădea aproape la fel de multă anxietate ca şi iminenta şedinţă. După ce a început bătaia, însă, mirosul a devenit rapid cea mai mică dintre problemele sale. Iar acum îi păsa şi mai puţin, din moment ce era destul de sigur că adăugase ceva la potpuriu în timpul bătăii.
Rickman a încercat să-şi ridice capul, dar îl durea prea tare, aşa că a rămas întins şi a încercat să facă un inventar al durerii sale. Aproape fiecare centimetru al corpului său îl durea, dar erau câteva zone care ieşeau în evidenţă. Principala dintre ele erau coastele. Era destul de sigur că câteva dintre ele erau rupte sau cel puţin învineţite. Cea mai mare parte a şedinţei se desfăşurase cu braţele lui Rickman atârnate deasupra capului de un dispozitiv de pe tavan – flancurile lui fiind expuse la loviturile brutale. Chiar şi atunci când nu-l băteau, umerii îi urlau de durere, de parcă urmau să fie smulşi din orbite.
Rickman a adunat puterea de a se rostogoli de pe o parte pe spate. A tresărit când frânturi de durere i-au străpuns cutia toracică. Încet, şi-a întors capul spre uşă. Camera video era montată pe un trepied. Lumina roşie de sub obiectiv îi spunea că încă înregistra. Asta era bine. Să înregistreze totul, din partea lui. A auzit mişcare şi voci în afara uşii. Rickman s-a încordat cu anticiparea faptului că bătaia va începe din nou. Uşa s-a deschis, aruncând mai multă lumină în cameră. Bărbatul a oprit camera şi s-a aşezat deasupra lui Rickman. Purta o cămaşă gri până la genunchi cu pantaloni largi gri, pe care localnicii îi numeau Perahan Tunban. S-a ghemuit şi a ţinut o sticlă de apă la buzele umflate ale lui Rickman.
„Va fi mult mai uşor dacă le spui ceea ce vor să ştie. Nu trebuie să fie aşa.”
„Cred că îmi place durerea. Ce pot să vă spun?”
Bărbatul s-a încruntat şi a clătinat din cap într-un mod trist. După o clipă lungă, a scos din buzunar un flacon de pastile şi a scos capacul. A bătut două pastile în palma mâinii sale şi apoi le-a băgat una câte una în gura lui Rickman. „Acestea te vor ajuta”.
Rickman a încercat să le scuipe, dar bărbatul i-a acoperit gura cu mâna şi i-a spus: „Nu fi prost.”
Un pic de apă şi pastilele au alunecat imediat. Bărbatul s-a ridicat şi s-a întors spre uşă. A deschis-o şi a făcut semn unui alt bărbat să intre. Noul bărbat purta o mică geantă neagră.
Lui Rickman i-a trecut prin minte că era doctor. Ăsta era un semn bun. Răpitorii lui luau totul în serios.
Bărbatul a căzut într-un genunchi lângă Rickman şi i-a pus un stetoscop pe piept. După care i-a pus o manşetă pentru tensiunea arterială şi apoi i-a dilatat ambii ochi cu o lanternă. După nu mai mult de două minute, medicul a anunţat că era suficient de puternic pentru a relua interogatoriul.

Doctorul a plecat, doi noi bărbaţi au intrat în cameră, cu măştile trase pentru a le ascunde feţele. Camera a fost pornită din nou, iar bărbatul cu pantaloni gri largi a dat din cap pentru ca cei doi bărbaţi să continue. O frânghie a trecut printr-un scripete de pe tavan şi a fost legată de încheieturile lui Rickman. Cei doi bărbaţi au tras de frânghie şi l-au tras pe Rickman în poziţie de drepţi.
„De data aceasta vei răspunde la întrebările mele . . da."
Rickman s-a uitat la bărbat prin singurul ochi bun şi i-a scuipat un glob de sânge în faţă. Bătaia a început imediat. În mod ciudat, loviturile nu au durut la fel de mult de data aceasta. Şi-a spus să rămână puternic. Nu va mai dura mult. Nu avea cum să mai fie, altfel ar fi putut muri, şi se îndoia că oamenii ăştia ar fi vrut asta. Disciplina era primordială.

Capitolul 12

Kabul, Afganistan
Toată lumea a făcut greşeli. Ceea ce conta era modul în care le gestionai. Recunoaşteţi-le, faceţi câteva ajustări şi mergeţi mai departe. Cel puţin aşa fusese învăţat Rapp. Orice altceva mai puţin de atât era contraproductiv, egoist și, de obicei, necinstit. Lui Rapp nu-i plăcea să i se irosească timpul în circumstanţe normale, dar într-o criză ca aceasta îl enerva când oamenii nu puteau măcar să lase deoparte problemele lor, să ia o găleată cu apă şi să ajute la stingerea afurisitului de incendiu. Să se poarte ca Sickles şi să nege că se făcuse o greşeală, iar micul aragaz sub presiune din capul lui Rapp se încingea atât de tare încât devenea exploziv.
Exista o posibilitate clară ca Rapp să-i rupă maxilarul şefului de secţie şi Nash ştia asta. De asemenea, nu putea să-l învinovăţească, dar în acest moment putea sau nu să le rezolve problemele. Existau anumiţi tipi la Langley care erau de modă veche şi care ar fi fost mai mult decât dispuşi să încaseze o bătaie dacă asta i-ar fi salvat de la a fi târâţi înapoi la Langley, dar Sickles nu era unul dintre ei. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult în acest moment decât să se declare victimă, iar Nash nu putea permite să se întâmple asta.
Rapp s-a oprit în faţa uşii securizate care ducea la birourile ambasadei CIA. S-a uitat la Nash şi a spus: „Mai spune-mi o dată de ce crezi că avem nevoie de el".
„Îi cunoaşte pe aceşti oameni. A lucrat cu Rick în ultimii doi ani. Trebuie să aibă nişte informaţii care ne-ar putea fi de folos. Dacă îl trimitem înapoi la Langley, va deveni semnificativ mai puţin cooperant."
„Mă doare-n cot. Îl trimitem înapoi la Langley şi îşi va da seama foarte repede că nu sunt singurul care e supărat pe el. Cariera lui este terminată dacă nu capătă repede o religie, şi chiar şi atunci l-aş băga în vreun cub."
Înainte ca Nash să poată răspunde, Coleman s-a apropiat şi a spus: „A sunat Hubbard. A vorbit cu veterinarul ăla din J Bad".
„Şi?"
„Veterinarul spune că nu a eutanasiat niciodată câinele. I-a spus lui Hub că nu şi-a dat seama ce are, aşa că l-a trimis pe Rick la un alt veterinar de aici, din Kabul. Un spital de animale mai bun."
„Deci Hub s-a înşelat sau a fost dezinformat?"
„Nu sunt sigur că am înţeles."
„Ne-a spus că câinele a fost eutanasiat de un veterinar din Jalalabad. Rick i-a spus asta sau a presupus asta?".
„Nu ştiu."
„Fă-mi legătura cu el la telefon. Vreau să vorbesc cu el." Rapp s-a întors cu faţa la Nash. „Ai cam un minut să mă convingi. Trebuie să fim afară, nu aici. Trebuie să dărâmăm uşa tuturor ticăloşilor pe care îi găsim şi poate că, dacă simţim că Iranul se află în spatele acestei afaceri, trebuie să le întoarcem favoarea."
„Sunt la fel de supărat pe el ca şi tine. A încălcat prima noastră regulă. A uitat pentru cine lucrează. Nu este statul ... ... ci noi. Dar ai spus-o chiar tu. Timpul trece. Această pistă se răceşte cu fiecare secundă şi să recunoaştem... Rick are creierul, nu şi muşchii. Dacă nu a cedat deja, nu va mai dura mult. Avem

nevoie ca Darren să ne dea totul acum. Nu peste două sau trei zile, când se va întoarce la Langley şi Irene îl va face să vadă în sfârşit ce măgar a fost."
Lui Rapp nu-i plăcea, dar Nash avea dreptate. „Atunci puneţi toate cărţile pe masă şi daţi-i două opţiuni clare: Ori îşi revine şi îşi aminteşte pentru ce echipă joacă, ori e terminat. Asta e ultima lui şansă."
Nash a dat din cap şi a spus: „Cred că tu ar trebui să fii cel care transmite acest mesaj."
Înainte ca Rapp să poată răspunde, Coleman i-a înmânat telefonul. „Hub... ţi-a spus Rick că l-a eutanasiat pe Ajax la veterinarul de acolo din Jalalabad sau ai presupus că a făcut-o?". Rapp a ascultat cum Hubbard i-a transmis răspunsul şi apoi a spus: „Trimite-mi prin SMS informaţiile despre veterinarul de aici din Kabul. O să am o discuţie cu el". Rapp i-a înmânat telefonul înapoi lui Coleman şi, înainte ca acesta să îi poată întoarce problema lui Darren Sickles, Nash a pus şi el o întrebare.
„Despre ce a fost vorba?"
Rapp nu avea de gând să intre în bănuielile sale. Nu înainte de a avea mai multe informaţii. „Încerc doar să urmăresc câteva piste. Darren este al tău. Trebuie să ies din clădirea asta sau voi comite acte de violenţă grave."
„Dă-mi cinci minute", a implorat Nash, ridicându-şi degetele de la mâna dreaptă.
„Nu. M-am săturat să vorbesc. Trebuie să mă întorc acolo."
„Un veterinar... ... ce naiba o să-ţi spună?".
„Nu-ţi face griji pentru mine. Concentrează-te pe Darren şi pe ceilalţi idioţi. Mai avem mai mulţi oameni care vin", îşi verifică Rapp ceasul, „cam peste trei ore. Trebuie să se pregătească de plecare şi asta înseamnă că trebuie să le pui la punct un plan de joc."
Faţa lui Nash s-a acrit. „Cine a spus că eu sunt şeful de birou?".
„Se potriveşte cu noul tău titlu elegant. Eşti cel mai în vârstă om de pe teren, aşa că trebuie să stai aici şi să ai grijă de toată lumea în timp ce noi mergem să dărâmăm nişte uşi şi să batem câteva capete."
„Asta e o porcărie."
Rapp a zâmbit. „Eşti un erou naţional. Nu ne putem permite să te pierdem."
„Alte prostii", a lătrat Nash. „Şi tu ai fost acolo. De fapt, tu erai nebunul nenorocit care s-a năpustit asupra tipilor ăstora cu nimic altceva decât un pistol."
„Shhhhh." a spus Rapp cu un deget peste gură. „Aceasta este o informaţie clasificată." A râs şi apoi i-a spus lui Coleman: „Pune-le şaua băieţilor".
„Vrei să călătoreşti uşor sau în forţă?".
„Uşor... doar tu, eu, Joe şi Reavers. Şi nimic din rahatul ăla de MRAP." Rapp a început să meargă cu Coleman lângă el. „Găseşte-ne o berlină veche şi stricată."
Nash era cu adevărat în conflict în timp ce-i privea pe Rapp şi Coleman mergând pe holul lung. Îl durea să nu fie inclus în chestii de genul ăsta. Devenise oficial un împingător de hârtii şi asta îl omora. O făcea pe soţia lui mult mai fericită şi, având în vedere că avea patru copii, dintre care unul încă în scutece, probabil că era o idee bună să-şi agaţe pintenii în cui, dar, Doamne, îi lipsea.

Capitolul 13

Asasinul omorâse optzeci şi şapte dintre semenii săi. Cel puţin atât numărase el în mod special. Probabil că mai erau câţiva, gărzi de corp şi altele asemenea, care muriseră mai târziu din cauza rănilor suferite în mâinile lui. Aşa că el a motivat că numărul ar putea fi de până la o sută, dar numărătoarea oficială era de optzeci şi şapte. De multe dintre aceste omoruri era mândru, oameni urâţi care creau durere şi distrugere în goana lor după putere sau profit. Au fost, de asemenea, mai multe pentru care ştia că va răspunde în faţa creatorului său. Cele mai multe dintre acestea au apărut la începutul carierei sale, înainte de a-şi perfecţiona abilităţile şi de a deveni mai selectiv. Unele au fost greşeli, iar altele au fost o simplă lipsă de experienţă. Îşi folosise mâinile, firele, cuţitele şi otrava, dar cel mai adesea folosea un pistol sau o puşcă. Au fost câteva momente regretabile când a folosit explozibili, care erau extrem de eficienţi, dar indisciplinaţi, în sensul că şansele pentru daune colaterale creşteau dramatic.

Se pricepea să ucidă. Prea bun, de fapt, şi asta a fost ceea ce i-a adus aproape căderea. Nu deveneai bun în această meserie din lipsă de încredere, dar puteai cu siguranţă să sfârşeşti mort din cauza unei supraabundenţe de încredere în abilităţile tale. După treisprezece ani de activitate, a învăţat că existau anumite momente în care trebuia să spui nu – uneori fără alt motiv decât faptul că ai spus da de prea multe ori. Provocarea de a-ţi testa abilităţile şi banii erau motivaţii incredibile, iar el se trezise concurând pentru a fi cel mai bun. Din ce în ce mai mult, avea nevoie să accepte cele mai dificile slujbe, pentru a-şi putea dovedi sieşi că nu avea egal. Era o prostie, într-adevăr, ca şi cum într-o zi ar fi avut loc o ceremonie de premiere pentru cel mai mare asasin din ultimul deceniu.
În cele din urmă, orgoliul său şi un salariu extrem de mare l-au pus pe un curs de coliziune cu mortalitatea. Acea singură misiune a schimbat totul. L-a făcut mai înţelept. Era încă încrezător, dar era, de asemenea, foarte conştient de slăbiciunile sale şi de faptul că existau alţii la fel de talentaţi ca şi el, şi chiar câţiva mai buni. Ultima şi ultima piesă a fost poate cea mai greu de judecat. Din necesitate, nu şi-a întâlnit niciodată angajatorii. Nu voia ca ei să ştie cum arată, iar dacă aveau ceva creier, ştiau că era mai bine să nu se dezvăluie unui ucigaş de talie mondială. Acest tip de aranjament necesita un intermediar capabil să negocieze contractele şi să se asigure că plăţile sunt făcute la timp. De-a lungul anilor, a folosit trei astfel de persoane. Primii doi muriseră – unul din cauze naturale, celălalt de la un glonţ în ceafă, în timp ce se plimba pe îndelete prin parcul del Retiro din Madrid. Se pare că spaniolul nu îmbrăţişase pe deplin aspectul confidenţial al muncii lor şi nu ajuta faptul că îi fura bani.
Agentul său din ultimii peste doi ani fusese un rus şi până în acel moment lucrurile merseseră bine. Acest contract actual începea să capete mirosul unei slujbe pe care ar fi trebuit să o refuze. Separă problema cea mai evidentă, care era ţinta, şi rămăsese cu o sumedenie de steguleţe roşii. Principalul dintre ele, angajatorul său se arăta a fi un obsedat de control. Chiar în ultimele ore, angajatorul anonim îi furnizase informaţii care îl lăsau să se întrebe cine ar putea fi. Era firesc să se întrebe astfel de lucruri în acest domeniu de activitate, dar, de cele mai multe ori, exista o motivaţie simplă. Aceasta începea să se simtă altfel. Omul misterios îl alimenta cu informaţii care puteau fi furnizate doar de cineva din interior. În mintea asasinului, asta ridica distinct posibilitatea ca el să fie urmărit. Angajatorul anonim conducea acum lucrurile la un nivel care nu-i plăcea asasinului. Acest angajator era un păpuşar care credea că trebuie să tragă sforile asasinului, ca şi cum acesta ar fi fost un amator. După ce i-a dezvăluit că ţinta nu era nimeni altul decât Mitch Rapp, un hamal i-a livrat un plic mare de manila cu care conţinea o adresă, o hartă, o cheie şi instrucţiuni specifice despre când şi cum trebuia să tragă. Asasinul s-a simţit la început jignit. La urma urmei, el era profesionistul. Dacă acest angajator era atât de bun la asta, ar fi trebuit să vină şi să tragă el însuşi.
Asasinul şi-a verificat însă orgoliul şi, pentru moment, a fost dispus să exploreze ceea ce simţea din ce în ce mai mult ca un contract care ieşea din parametrii săi normali de risc. O voce din capul său, cea care era guvernată de bunul simţ, îi spunea să meargă la aeroport şi să părăsească imediat ţara. Dacă era supravegheat, însă, acest lucru ar putea cauza o problemă. Cealaltă voce din capul său, cea care uneori îl putea face să se suprasolicite, îi spunea că acest lucru era mult prea interesant pentru a renunţa. Deocamdată, curiozitatea şi câştigul mare de bani au luat cel mai bun cuvânt.
Şi-a recuperat paşaportul cu pseudonimul din seiful hotelului, împreună cu un card de credit corespunzător şi bani lichizi, precum şi alte forme de identitate uzate, pe care orice agent vamal experimentat s-ar fi aşteptat să le găsească în portofelul unui bărbat în vârstă de patruzeci de ani. A îmbrăcat o pereche de pantaloni cargo, cizme de drumeţie, o cămaşă de teren şi o vestă North Face gri deschis. În buzunarul cargo stâng al pantalonilor a strecurat un cuţit pliabil Kershaw Black Blur în cazul în care ar fi avut nevoie să ucidă discret pe cineva.
Apoi a venit ceea ce el considera a fi colacul său de salvare, în cazul în care lucrurile ar fi mers drastic de rău. Şi-a aşezat rucsacul special conceput pe pat şi a trecut în revistă echipamentul. Înăuntru se afla un pistol FNH 5.7 cu o singură acţiune şi încărcare automată. Tragea cu aproape toate armele de mână cunoscute de om, iar în mâinile unui trăgător antrenat nu exista un pistol mai bun pentru a fi purtat într-un schimb de focuri, din trei motive: Primul era reculul redus al armei, al doilea era capacitatea de 20 de cartuşe, iar al treilea era cartuşul unic de 5,7 x 28 mm, capabil să învingă toate armurile, cu excepţia celor mai bune. Pistolul avea un amortizor scurt ataşat la capăt şi trei încărcătoare suplimentare. Pachetul

conţinea, de asemenea, două grenade paralizante M84 cu temporizator, despre care învăţase că puteau fi foarte utile în cazul în care avea nevoie de o distragere a atenţiei pentru a-şi duce treaba la bun sfârşit. Rucsacul în sine era cea mai impresionantă piesă de echipament. Era confecţionat din ţesătură balistică şi, prin tragerea rapidă a unui fermoar şi prin smulgerea unui mâner, putea să tragă jumătate din rucsac peste cap, unde i se sprijinea pe piept. Cu câteva mişcări rapide, care nu au durat mai mult de două secunde, rucsacul a devenit o vestă tactică antiglonţ, cu pistolul şi celelalte instrumente de care avea atâta nevoie la îndemână pe pieptul său. Şi-a agăţat un rucsac în jurul taliei. Înăuntru se afla un al doilea obiectiv pentru aparatul său digital şi un Beretta subcompact de 9 mm cu un amortizor de doi centimetri la capăt. Restul echipamentului său a fost aruncat într-o geantă neagră generică de bagaje de mână. Era întotdeauna atent la ceea ce atingea, aşa că nu i-a luat mai mult de cinci minute să cureţe camera. Hotelul era plin de camere de supraveghere, şi nu l-ar fi surprins dacă ambasada avea acces în timp real la aceste camere. Nu exista absolut nicio îndoială că imaginea lui ar fi fost captată şi, oricât de mult nu-i plăcea, nu putea face nimic pentru a împiedica acest lucru să se întâmple.

Aşa că şi-a pus în jurul gâtului aparatul foto Canon EOS 5D Mark II pentru a-şi completa acoperirea de fotograf independent şi s-a îndreptat spre hol. A păstrat cele două carduri de chei, unul în rucsac şi celălalt în portofel, în cazul în care ar fi avut nevoie să se întoarcă la hotel, dar experienţa trecută îi spunea că nu se va mai întoarce. De fapt, era extrem de probabil să plece în grabă din ţară. A zâmbit pentru toate aparatele foto digitale din hol şi apoi i-a cerut portarului un taxi. Bărbatul l-a întrebat dacă pleacă, iar el i-a spus că nu, deşi era foarte probabil să facă exact asta.

Asasinul fusese în aproape toate oraşele mari de pe toate continentele, cu excepţia Antarcticii. Avea o foarte bună înţelegere a modului în care standardele de viaţă fluctuau de la o ţară la alta. Chiar şi cu toţi banii pe care americanii şi partenerii lor de coaliţie îi folosiseră pentru a construi infrastructura oraşului, Kabul era încă practic o groapă infernală. Gunoaiele erau lipite de bordurile aproape fiecărei străzi pline de gropi, iar dacă oraşul deţinea un măturător de stradă, nu exista nicio dovadă în acest sens. Altitudinea relativ mare şi lipsa ploilor au contribuit la acoperirea totul cu o peliculă de murdărie. Dincolo de asta, locuitorii oraşului păreau să îmbrăţişeze ideea de a-şi arunca gunoaiele oriunde doreau, aproape ca şi cum ar fi fost o distracţie naţională.

Şoferul era un tip vorbăreţ, ceea ce nu-i plăcea asasinului, dar lucrurile se precipitau atât de repede încât nu era timp să fie pretenţios. În mod normal, ar fi schimbat taxiul de cel puţin trei ori, dar era mai interesat să verifice locaţia în care i se spusese să-l ucidă pe Rapp. Asta era partea care îl enerva mai mult decât orice altceva. Era un profesionist şi era obişnuit să-şi aleagă singur locul şi ora. Toată chestia asta devenea un pic prea orchestrată.

Clădirea de birouri se afla la o jumătate de stradă de râul Kabul, o mlaştină noroioasă de gunoaie care, la sfârşitul primăverii şi începutul verii, se revărsa pe maluri din cauza toamnei, din cauza toamnei, dar care încetase până la un firicel de apă şi dezvăluia din nou că locuitorii din Kabul considerau râul ca pe o groapă de gunoi. Chiar dacă biroul se afla la doar câţiva kilometri de hotel, drumul a durat aproape cincisprezece minute. Lipsa semafoarelor şi traficul intens de la amiază au făcut ca mersul să fie lent. Araba lui era suficient de elementară pentru a afla că şoferul vorbea engleza, ceea ce a uşurat mult lucrurile. După câteva târguieli, au căzut de acord asupra a ceea ce ar costa să-l angajeze pentru următoarele câteva ore. Asasinul i-a indicat locaţia în care dorea să aştepte şi apoi a rupt o bancnotă de o sută de dolari în două. Şoferului nu i-a plăcut deloc asta. După câteva înjurături, asasinul i-a explicat că va primi cealaltă jumătate când se va întoarce şi, de asemenea, o bancnotă nouă de o sută de dolari. Acest lucru a părut să îl calmeze puţin pe om. Cei doi au făcut schimb de numere de telefon mobil şi apoi asasinul a părăsit taxiul împreună cu geanta cu role în portbagaj.

A înconjurat blocul, făcând fotografii pe măsură ce mergea, dar în realitate făcea o înregistrare digitală a tot ce se întâmpla. Era un cartier rezidenţial mixt de afaceri, cu un număr bun de clădiri cu două şi trei etaje. După standardele europene, locul era o groapă de gunoi, dar aici, în Kabul, era considerat de clasa superioară. Vânzătorii se aliniau pe ambele părţi ale străzilor şi vindeau de toate, de la popularele veste pe care le purtau majoritatea bărbaţilor, la scaune şi mese de plastic viu colorate, până la ceai, cu o selecţie surprinzător de variată. Existau vânzători de fructe şi produse de aproape toate tipurile imaginabile. Aceşti

negustori, știa asasinul, ar fi avut degetul pe pulsul acestei străzi pe care trăiau şase zile pe săptămână, de la răsăritul până la apusul soarelui. Orice lucru ieşit din comun şi ei ar fi părut puţin agitaţi.
Avea grijă să nu pară că trage direct asupra unor persoane anume, pentru că i-ar fi putut face să fie nervoşi. Mai degrabă făcea să pară că face fotografii de la distanţă cu obiecte îndepărtate. Spitalul veterinar se afla aproape de capătul blocului, cu un parc alături, care era adiacent uşii laterale a spitalului. Clădirea de birouri din care trebuia să facă fotografia era peste drum şi la aproximativ 80 de metri mai jos. La prima vedere, locaţia era perfectă.
Asasinul a aruncat o ultimă privire întâmplătoare în jur şi apoi a intrat în clădire. Nu exista într-adevăr un hol, ci doar un mic palier pentru scările care duceau la etajul doi. A făcut o trecere rapidă prin primul etaj şi a fost alarmat să vadă că nu exista o ieşire secundară. Acesta era un motiv suficient pentru a renunţa la misiune, dar avea ceva timp liber şi curiozitatea l-a împins să urce treptele până la etajul doi. I-a luat o clipă ca ochii lui să se adapteze la lumina slabă. A trecut pe lângă biroul care se afla în instrucţiunile sale şi a mers până la capătul holului, unde a fost uşurat să găsească o scară care ducea spre acoperiş. Întorcându-se la birou, a desfăcut fermoarul de la rucsacul de sub braţ şi şi-a strecurat mâna dreaptă în jurul mânerului Beretta, în cazul în care ar fi avut nevoie de el. Cheia a alunecat destul de uşor în încuietoare.
Asasinul a rămas în spatele cadrului uşii şi a împins uşa. Biroul era un spaţiu simplu de cincisprezece pe cincisprezece metri, cu pereţi murdari şi crăpaţi şi cu mochetă uzată în locurile în care fusese aşezat biroul chiriaşului anterior. Sub fereastră, cineva instalase o masă pliantă şi un scaun. Deasupra mesei se afla o geantă dreptunghiulară din nailon cafeniu pe care o mai văzuse de multe ori. A închis şi a încuiat uşa şi s-a apropiat de geantă ca şi cum aceasta l-ar fi putut muşca. După ce a ezitat o clipă, a luat o pereche de mănuşi de latex din rucsacul său de buzunar şi le-a pus pe fiecare mână. A trecut fermoarul până la capăt de-a lungul perimetrului şi a îndoit cu grijă partea de sus pentru a descoperi un Heckler & Koch HK 416 nou şi strălucitor. Un fluierat uşor de admiraţie a trecut pe lângă buzele asasinului. H&K 416 era cea mai avansată carabină M-4 disponibilă. Arma era dotată cu optică de top care, în mâinile asasinului, o făcea letală până la şase sute de metri. La optzeci de metri, o lovitură în cap ar fi fost floare la ureche. Sistemul de operare cu piston cu gaz, cu cursă scurtă, livra cartuşul cu o precizie incredibilă şi, mai important, arma se bloca foarte rar.
A ridicat arma din cutie şi a întors-o în mâini. Suprimătorul era ascuns într-un compartiment separat. Carabina era o piesă fină de artizanat. Degetul mare a apăsat butonul de eliberare a încărcătorului şi a inspectat cartuşele. Conform cererii sale, încărcătorul era încărcat cu revoluţionarul cartuş subsonic 300BLK de la Remington, care avea o putere mult mai mare decât cartuşul standard de 5,56 mm. A aşezat încărcătorul înapoi în armă, a activat vizorul EOTech şi a adus arma la umărul său drept. Stând la un metru şi jumătate în spatele ferestrei, a ochit uşa din faţă a clinicii. Cu ambii ochi deschişi, punctul roşu s-a echilibrat perfect pe mânerul uşii. La această distanţă scurtă nu ar fi fost nevoie de trepied sau baston de tragere. La această distanţă nu avea nevoie de lupa de 3 ori, dar a pus-o totuşi la locul ei. Voia să vadă dacă era cineva acolo care îl urmărea. A pornit spre stânga şi a căutat o poziţie probabilă de lunetist. După cinci minute de sondare atentă, nu a rămas cu nicio dovadă că era urmărit, dar ştia că absenţa unei astfel de dovezi nu însemna nimic. Dacă persoana era bună, era un lucru simplu să ascundă o poziţie care se afla la o mie de metri distanţă. După ce a aşezat H&K 416 înapoi în servietă, a luat un plic de manila şi a aruncat conţinutul pe masă. Era o hartă făcută de mână care arăta locaţia accesului pe acoperiş şi o linie de exfiltrare prin mai multe acoperişuri până la o scară care ducea spre stradă. A pus-o într-o parte şi a luat o fotografie a lui Rapp. Aceasta l-a făcut să se încrunte. Angajatorul său îi furnizase deja aceeaşi fotografie prin SMS. Şi-a luat bricheta şi a ars atât harta, cât şi fotografia, aruncându-le pe podea şi călcându-le în covor când nu mai erau decât câteva fragmente.
Şi-a luat aparatul foto digital şi a început să parcurgă imaginile pe care le înregistrase. După aproximativ trei minute, a ales doi indivizi interesanţi care păreau să-i acorde un pic prea multă atenţie. Erau, de asemenea, situate în mod convenabil la fiecare capăt al blocului.
Asasinul era pe punctul de a explora mai departe acest lucru când a sosit un mesaj care îl informa că domnul Rapp era pe drum. Timpul estimat de sosire era de şase minute. A simţit cum inima începe să i se accelereze – ceva ce nu i se mai întâmplase de mult timp. Asasinul a inspirat adânc de câteva ori, apoi şi-a

scuturat braţele pentru a încerca să dea drumul la o parte din tensiune. De ce să pună doi supraveghetori pe stradă dacă aveau deja ochii pe ţintă? Răspunsul era, din păcate, evident. Nu se aflau aici pentru a-l supraveghea pe Rapp. Stăteau la posturile lor şi făceau unul din două lucruri. Primul era destul de simplu. Succesul sau eşecul său ar fi fost raportat aproape în timp real angajatorului său. Fără niciun rău real, dar un alt semn că angajatorul său avea la dispoziţie nişte atuuri serioase. A doua posibilitate era mai ameninţătoare – angajatorul său plănuia să-l ucidă imediat ce Rapp ar fi fost rezolvat.

Capitolul 14

Toyota 4Runner argintiu nu mai fusese spălat de mai bine de o lună. Parbrizul avea o adâncitură de la o piatră şi o crăpătură care se târa pe jos, murind colţul din dreapta. Bara de protecţie din faţă fusese puţin folosită, dar nu la fel de mult ca cea din spate. Ambele părţi aveau destule zgârieturi şi lovituri, astfel încât vehiculul se potrivea perfect pe străzile sălbatice din Kabul. Toate acestea îl făceau pe Rapp fericit, deoarece prefera cu mult anonimatul în locul vehiculelor mari, placate cu oţel, care strigau U.S.A.
Rapp se afla în spate şi se uita pe geamul murdar al pasagerului din spate la nimic anume. Mintea lui revedea ceea ce văzuse în acea dimineaţă la casa conspirativă. Sydney Hayek nu credea că va primi rezultatele balistice preliminare decât peste douăzeci şi patru de ore, iar Rapp începea deja să creadă că nu avea nevoie de ele. Felul în care erau împrăştiate cadavrele prin casă, gaura mare de calibrul 45 din spatele capului unuia dintre ei şi sistemul de securitate care fusese învins fără nici cel mai mic avertisment, totul arăta rău. Aruncă şi câinele peste toate astea şi s-a cutremurat la posibilele rezultate. Adevărata întrebare era de ce?
Rickman era o pasăre ciudată, nu exista nicio îndoială în privinţa asta, dar era un mare salt de la a fi puţin diferit la a fi un trădător. Rapp ştia că se grăbea puţin, totuşi. Câinele ar fi putut fi o greşeală sinceră. Hubbard ar fi putut cu uşurinţă să nu-l fi auzit bine pe Rickman sau să fi presupus pur şi simplu că acesta ar fi eutanasiat câinele la clinica locală, dar când Rapp avea astfel de senzaţii, de cele mai multe ori se dovedeau a fi corecte. Diferenţa de data aceasta era că el spera să se înşele.
Maslick era la volan şi marele Reavers călătorea ca un puşcaş, cu barba lui stufoasă şi întunecată, o pereche de ochelari Oakley cu ramă şi expresia lui standard de „fuck-off” pe faţă. Asemenea unui pitbull, nu era cea mai prietenoasă creatură când venea vorba de feţe noi, dar imens de loial celor pe care îi cunoştea. Coleman îi fusese comandant când cei doi bărbaţi fuseseră SEAL şi apoi după ce continuaseră să lucreze împreună ca antreprenori privaţi pentru CIA. Maslick fusese fost membru al Delta Force şi fusese ataşat echipei lui Rapp, din când în când, timp de trei ani. Amândoi bărbaţii aveau o detaşare rece care fusese perfecţionată prin uciderea unor inamici care încercaseră cu disperare să-i ucidă pe ei primii. Nu păreau niciodată nervoşi, dar nu încetau niciodată să supravegheze peisajul în căutare de ameninţări.
Rapp îşi scoase telefonul şi verifică dacă exista vreun e-mail nou de la Langley care ar fi putut să facă lumină asupra locaţiei lui Rickman. Kennedy îi spusese că Rickman era prioritatea numărul unu pentru Agenţia Naţională de Securitate până când preşedintele spunea altceva. Fiecare conversaţie, e-mail, tweet şi text pe o rază de o mie de kilometri era tradus şi zdrobit de supercomputerele Cray ale NSA. Trebuia să descopere ceva. Rapp spera doar că era suficient pentru a obţine o pistă solidă.
„Deci ai de gând să-mi spui de ce ţi s-a sculat un veterinar?” Rapp şi-a ridicat privirea de pe telefon şi s-a întrebat cât de mult ar trebui să împărtăşească cu Coleman. Nu era vorba că nu avea încredere în el. În afară de Kennedy şi poate Hurley, nu era nimeni în care să aibă mai multă încredere, doar că o presimţire ca asta putea să otrăvească ceea ce încercau să facă.
Coleman aşteptă câteva secunde ca Rapp să răspundă şi apoi spuse: „Nu eşti singurul care crede că chestia asta nu miroase bine”.
Rapp nu a făcut nicio încercare de a-şi ascunde surpriza. „Despre ce vorbeşti?”
„Te rog . . . . Am participat la destule schimburi de focuri ca să ştiu cum se petrec lucrurile. Eşti agăţat de garda de corp ... cel căruia îi lipseşte jumătate din faţă.”
Rapp şi-a confirmat suspiciunile cu o simplă mişcare din cap.

„Şi mie mi-a sărit în ochi. Restul au fost împuşcaţi cu toţii cu nouă milimetri şi apoi mai e tipul ăsta care a fost evident împuşcat cu un 45 şi amândoi ştim că Rick îşi iubeşte Kimber-ul mare."
„Iar tipul a fost împuşcat în ceafă în timp ce se deplasa pe hol, departe de biroul şi dormitorul lui Rick", a adăugat Rapp.
„Am observat acelaşi lucru, dar apoi am început să mă gândesc, dacă Rick a aflat că acest bodyguard i-a întins o cursă? Poate că a avut nişte suspiciuni şi apoi tipul s-a dus şi a scos sistemul de securitate din funcţiune. La naiba, Rick putea să fi dormit. A auzit agitaţia de jos şi, ca un ultim act de disperare, l-a împuşcat pe tipul ăsta în ceafă."
Rapp a răscolit în minte scenariul lui Coleman, sperând că acesta îi va explica temerile. „Nu mă gândisem la asta." Rapp a încercat să şi-l imagineze pe Rickman fiind trezit din pat şi intrând în acţiune. Joe Rickman era orice, dar nu era deloc un soldat de rând. Oficial, era un ofiţer de caz de nivel mediu în cadrul Serviciului Clandestin al CIA. Neoficial, îşi petrecuse ultimii opt ani conducând operaţiunile secrete ale Serviciului Clandestin în Republica Islamică. El nu apărea pe diagramele de flux care au fost transmise Congresului. Nu exista niciun titlu important înaintea numelui său. Nu era şef de secţie sau director adjunct. Era o gaură neagră care se întâmpla să fie depozitarul unui munte de secrete murdare şi urâte. Până acum nimeni nu cunoştea cifra exactă, dar cea mai bună presupunere era că mai mult de un sfert de miliard de dolari în numerar trecuseră prin mâinile lui Rickman în timp ce acesta jucase acest joc periculos. Nu a existat nicio supraveghere, nicio contabilitate, nimeni de la Washington nu i-a cerut chitanţe şi nu l-a călărit să completeze formulare de cheltuieli. Cei în costume nu voiau să ştie detaliile a ceea ce făcea Rickman şi, datorită creierului său mare, reuşea să ţină totul în ordine fără să noteze nimic. A continuat să treacă testul cu detectorul de minciuni de două ori pe an, iar asta era suficient de bine pentru cei din conducere. Rapp se temea de ceva vreme că era o reţetă pentru dezastru.
Da, Rick îl iubea pe Kimber, dar putea exista o prăpastie absolută între a petrece timp în poligon într-un mediu controlat şi a fi smuls dintr-un somn adânc şi a nu te împuşca în picior. Cu cât Rapp contempla mai mult mizeria, cu atât mai mult se gândea că cel mai mare semnal de alarmă era sistemul de securitate. Dacă Coleman avea dreptate, iar singurul bodyguard fusese omul din interior, avea nevoie să vadă dovada că tipul ăsta avea capacitatea de a învinge un sistem de securitate extrem de complicat. Rapp nu era un prost şi fusese împiedicat de multe ori de aspectul tehnologic al slujbei sale. De aceea călătorea în mod normal cu experţi precum Marcus Dumond, care era un hacker extraordinar.
„Rick nu era un trăgător", a spus Rapp. „Nu spun că nu este posibil, dar mi-e greu să-l văd pe Rick băgându-i un glonţ în ceafă unui tip în miez de noapte. Mai ales unul dintre aceşti gardieni duri pe care i-am ales".
„O să aflăm. Dacă bodyguardul era rău, va fi ceva. Acum, cum rămâne cu veterinarul ăsta?"
Rapp a oftat. „Rick avea un câine."
„Îmi amintesc. Un Rottweiler... ... se lăfăia peste tot. Chestia nu-l părăsea niciodată de lângă el... îl trata ca şi cum ar fi fost copilul lui." Coleman a dat din cap cu dezaprobare. „Nu ai cum să dresezi un astfel de câine."
„L-am întrebat pe Hub despre câine. A spus că a fost bolnav. Avea doar şase ani sau ceva de genul ăsta. Rick l-a dus la veterinar în J-bad şi l-a eutanasiat. I-am spus lui Hub să vorbească cu veterinarul şi să se asigure că câinele a fost eutanasiat."
„Veterinarul nu l-a eutanasiat."
„Nu. De fapt, nu şi-a putut da seama ce era în neregulă cu el, aşa că i-a spus lui Rick să îl ducă la veterinarul din oraşul mare, aici în Kabul."
Coleman părea sceptic. „Sună cam mult." Maslick a anunţat că se aflau la două străzi distanţă de clinică. Rapp s-a uitat pe fereastră când au trecut pe lângă o camionetă Ford Ranger verde, care era principalul mijloc de transport al departamentului de poliţie local. Patru bărbaţi stăteau în spate, echipaţi în echipament de luptă complet. Mai mult pentru el însuşi decât pentru Coleman, a spus: „Da... ei bine, suntem pe cale să aflăm".

Capitolul 15

Fereastra biroului era formată din două bucăţi de sticlă care alunecau lateral şi aveau un cadru de aluminiu. Nu exista niciun paravan, iar canalul era plin de atât de multe resturi încât era dificil de deschis fereastra. Nu era nici o zi caldă, nici o zi rece de octombrie, iar la felul în care oamenii fumau în acest oraş, o fereastră crăpată nu s-ar fi evidenţiat ca o posibilă ameninţare, chiar şi pentru cineva atât de conştient ca Rapp. Asasinul a decis că patru centimetri i-ar fi oferit o rază de acţiune suficientă pentru a acoperi cei vreo douăzeci de metri din faţa uşii principale a clinicii. Şi-a verificat încă o dată linia de vizibilitate şi apoi s-a întors la întrebarea care îl rodea la nervi.
Era posibil ca angajatorul său să fie zgârcit şi să fi vrut pur şi simplu să economisească 1,5 milioane de dolari, dar, având în vedere cât de mult mersese până acolo, era puţin probabil. Explicaţia mai plauzibilă era că acestui obsedat de control de la celălalt capăt al mesajelor şi plicurilor nu-i plăceau capetele libere, iar asasinul era pe cale să devină un capăt liber. Se mândrea cu instinctele sale, iar atunci când un vânător îşi dă seama că în curând ar putea deveni vânat este un sentiment imposibil de ignorat. Mintea lui se grăbea să-şi calculeze căile de scăpare, când un gând cu adevărat înfricoşător l-a lovit direct în cortexul cerebral. Dacă angajatorul său ar fi descoperit cumva trecutul său cu Rapp? Cu siguranţă existau câteva persoane în guvernul american care cunoşteau detaliile acelei catastrofe. Balanţa din mintea lui, care încerca să pună în balanţă onestitatea angajatorului său şi posibilitatea că i se înscenase o înscenare, a tresărit brusc în favoarea celei din urmă, ca şi cum o nicovală ar fi căzut pe partea aceea. În mintea asasinului nu mai exista nici un dubiu. I se întinsese o cursă.
Uşa din faţă nu părea o opţiune prea bună, întrucât ambele capete ale străzii erau supravegheate, dar acoperişul îi dădea o îngrijorare şi mai mare. Era evident că era calea de scăpare pe care angajatorul prefera să o ia, ceea ce însemna probabil că îl aştepta o capcană. S-a uitat în jos la telefonul care fusese legătura lui cu angajatorul şi a avut sentimentul ameninţător că era folosit pentru a-i urmări fiecare mişcare. Chiar mai rău, chestia ar putea avea o mică bombă în ea. Nu îndeajuns pentru a-l omorî decât dacă era plasată lângă urechea lui. De mai bine de un deceniu, agenţiile de informaţii foloseau telefoane mobile pentru a asasina duşmani. A decis că nu va răspunde la niciun apel.
Ca la un semnal sonor, telefonul a sunat şi ecranul s-a aprins. Asasinul a tresărit uşor şi s-a simţit jenat. Controlul nervilor săi ar fi făcut diferenţa dintre viaţă şi moarte. Ecranul îi spunea că ţinta lui era la mai puţin de un minut distanţă. De asemenea, i-a indicat marca şi modelul vehiculului. Ca prin reflex, a luat M-4 şi a fixat amortizorul la capătul ţevii. Ochii lui s-au uitat peste carcasă, făcând un inventar rapid. Încărcătorul din puşcă era singurul prevăzut. Nu existau rezerve în cazul unui schimb de focuri. A lăsat să iasă un oftat adânc şi i-a venit gândul că încăperea însăşi ar putea fi cablată pentru sunet şi imagine sau, mai rău, ar putea fi capcană pentru a exploda după ce îşi va fi îndeplinit misiunea. Această idee, mai mult decât orice altceva, l-a făcut să treacă la treabă. Şi-a pus praştia tactică pe cap şi a făcut câţiva paşi înapoi, astfel încât nimeni de pe stradă să nu-l poată vedea. A adus puşca în sus şi a testat praştia ca şi cum ar fi încercat să găsească nivelul corect de tensiune. Şi-a strecurat ochiul în spatele vizorului şi a plasat punctul roşu pe uşa din faţă a clinicii. Mintea lui număra deja secundele până la sosirea lui Rapp. În acest moment, totul era natural, băgat în creierul lui prin repetiţie. Din punct de vedere fizic, făcea tot ceea ce ar fi făcut în mod normal şi, dacă era urmărit, nu ar fi existat niciun motiv pentru ca angajatorul său să creadă că era pe urmele lui. A coborât puşca şi şi-a păstrat respiraţia uşoară. Împuşcătura avea să aibă loc în timpul unei ferestre scurte – poate cinci secunde, în timp ce Rapp ieşea din vehicul şi se îndrepta spre uşă.
Deşi totul părea normal din punct de vedere fizic, mintea lui se comporta cu totul altfel. Trecea în revistă la nesfârşit toate opţiunile disponibile, încercând să calculeze care ar fi fost calea care i-ar fi dus la cea mai bună şansă de supravieţuire. Dintr-o dată, banii nu mai însemnau prea mult. Oh, avea să păstreze cei 1,5 milioane de dolari şi, dacă reuşea să iasă viu din acest iad, avea să facă tot posibilul să-l găsească pe nemernicul care îi întinsese o cursă. S-a întrebat dacă Yuri era implicat în asta. Agentul său, un fost ofiţer de informaţii al SVR-ului rusesc, era mai mult decât capabil să facă ce era mai bine pentru el. De aceea, asasinul nu-l întâlnise niciodată faţă în faţă şi comunica cu el aproape în întregime prin e-mail. Toate

acestea aveau să fie abordate mai târziu. Deocamdată, trebuia să rămână concentrat pe salvarea propriei ascunzişuri.
SUV-ul Toyota se rostogoli la vedere sub el şi se opri la bordură chiar în faţa clinicii. Asasinul a ridicat puşca şi, datorită tehnologiei moderne a vizorului său EOTech, a reuşit să ţină ambii ochi deschişi. Şi-a sincronizat perfect următoarea mişcare. Toate cele patru uşi ale SUV-ului s-au deschis şi bărbaţii s-au îngrămădit afară, toţi purtând şepci de baseball. Chiar dacă nu-i putea vedea faţa lui Rapp, a ştiut care dintre ei era într-o fracţiune de secundă. A glisat punctul roşu din centrul vizorului pe mijlocul spatelui lui Rapp şi şi-a mutat degetul de la apărătoarea trăgaciului la trăgaci. L-a privit pe Rapp cum acoperea terenul dintre maşină şi uşa din faţă, urmărindu-l fără probleme cu arma.
Deodată, capul asasinului a tresărit spre uşă ca şi cum ar fi auzit un zgomot pe hol. Degetul i-a alunecat de pe trăgaci şi s-a îndreptat. S-a îndreptat rapid spre uşă şi a ascultat orice alt sunet. După câteva secunde, s-a întors la fereastră doar pentru a vedea că Rapp era deja în clădire. Doi dintre oamenii lui stăteau pe trotuar, urmărind maşina. A făcut tot posibilul să pară dezamăgit. Asasinul a luat camera, a scos cardul de memorie şi l-a strecurat în buzunar. Nu voia să umble cu aparatul de fotografiat.
Neştiind ce avea să găsească pe hol, a desfăcut M-4-ul şi apoi a tras de cablul de la rucsacul care îl transforma în vestă tactică. Voia să aibă acces rapid la una dintre grenadele sale paralizante, în cazul în care cineva îl aştepta pe hol. După ce a luat M-4, s-a îndreptat spre uşă şi nu a ezitat. A deschis-o şi a aruncat o privire rapidă. Holul era gol, aşa că s-a îndreptat cu viteză spre scări şi a coborât un etaj. Când a împins uşa principală pe trotuar, era pe deplin angajat. M-4 era agăţat cu glonţul chiar sub axila dreaptă şi amortizorul jos, lângă coapsa stângă. Mâna dreaptă ţinea mânerul, dar degetul său era clar vizibil şi nu era pe trăgaci. Când a intrat pe stradă, s-a uitat în stânga şi apoi în dreapta şi toate temerile sale au fost validate. La capătul fiecărui bloc erau parcate camioane de poliţie pline cu ofiţeri în echipament complet de luptă. Când s-a uitat peste drum la oamenii lui Rapp, a văzut că şi aceştia îi observaseră. Cel cu barbă l-a observat primul. Şi-a schimbat cu dezinvoltură poziţia şi şi-a adus puşca într-o poziţie în care putea să elimine rapid această potenţială ameninţare.
Asasinul şi-a lăsat arma să atârne de gât, ridicându-şi ambele mâini la înălţimea umerilor, cu palmele în afară. Când a fost la şase metri distanţă, şi-a continuat mişcarea şi a spus: „Trebuie să vorbesc cu Mitch”.
Familiaritatea din vocea lui părea să-i relaxeze puţin pe cei doi câini de pază. Asasinul a micşorat distanţa până la doi metri şi apoi s-a oprit. S-a uitat la dreapta şi apoi la stânga. Unul dintre bărbaţii pe care îi văzuse mai devreme vorbea la un telefon mobil şi a început să strige şi să le facă semn poliţiştilor să coboare din camion. Un al doilea camion cu încă şase bărbaţi s-a oprit în spatele primului. Asasinul a rezistat impulsului de a ridica puşca şi de a-l împuşca pe observatorul cu telefonul mobil.
În schimb, s-a întors spre cei doi americani mari şi, într-o engleză aproape impecabilă, a spus: „Cred că ar fi mai bine să chemaţi întăriri”.

Capitolul 16

În sala de aşteptare sărăcăcioasă se aflau patru persoane, un câine, trei pisici şi o pasăre. Pasărea se afla într-o colivie în spatele tejghelei recepţionerului, la fel ca şi cele două pisici care dormeau în coşuri de răchită. Un băieţel de nu mai mult de opt ani ţinea lesa unui căţeluş, în timp ce mama lui stătea protectoare lângă el. Un bărbat în vârstă, cu o ţigară atârnându-i din gură, legăna o pisică neagră cu aspect bolnăvicios căreia îi lipseau smocuri mari de păr. Bătrânul părea deprimat. Niciunul dintre adulţi nu l-a privit în ochi, dar băieţelul i-a oferit lui Rapp un zâmbet prietenos. Rapp i-a întors gestul cu o mişcare din cap în semn de mulţumire. Majoritatea oamenilor din Kabul încercau să îi ignore pe străini, iar Rapp nu îi învinovăţea deloc. Ţara lor fusese în război aproape constant timp de treizeci de ani. Erau alţii care te priveau fix ca şi cum ar fi vrut să te ucidă, şi o mică minoritate care zâmbea şi poate chiar te saluta.
Rapp s-a apropiat de biroul de recepţie din formica albastră. O tânără drăguţă, îmbrăcată într-un hijab negru, s-a uitat la el şi l-a întrebat în engleză: „Cu ce vă pot ajuta?”.
„Arăt eu atât de american?” a întrebat Rapp, încercând să pară jignit.

„Nu, dar aşa este”. Ea a arătat peste umărul lui Rapp spre Coleman.
Rapp s-a întors şi s-a uitat la părul blond şi la ochii albaştri ai prietenului său. Etnia nord-europeană a lui Coleman îl făcea aproape imposibil să se amestece în operaţiuni ca aceasta. „Da”, a spus Rapp, „lucrează pentru Naţiunile Unite. Cred că este suedez sau ceva de genul ăsta. Nu înţeleg nimic din ce spune. În orice caz, speram să vorbim cu doctorul Amin.”
„Îmi pare rău, dar este la universitate în acest moment.”
„Îl aşteptaţi să se întoarcă în după-amiaza asta?”
„În mod normal, nu, dar dacă suntem ocupaţi, trece pe la noi în drum spre casă. Pot să vă întreb ce trebuie să discutaţi cu el?”.
Rapp a ezitat. Nu obişnuia să împărtăşească informaţii, dar această femeie părea destul de drăguţă şi poate că ar putea să-l scutească de un pas. „Este o chestiune destul de importantă.” Rapp şi-a recuperat legitimaţia lui Joe Cox, încrustată în aur, cu sigiliul Statelor Unite şi cu cuvintele importante, oarecum vagi, ofiţer federal, în relief şi în relief. „Încercăm să dăm de urma unei persoane dispărute. Ni s-a spus că şi-a adus câinele la clinica dumneavoastră în urmă cu aproximativ o lună. Era american, iar câinele său era un Rottweiler. Vă amintiţi pe cineva ca el?”
Ea a clătinat din cap. „Nu, dar eu sunt aici doar cu jumătate de normă. Aveţi un nume?”
Rickman avea şi el mai mult de câteva pseudonime. Rapp habar n-avea dacă folosise vreunul, aşa că a început cu numele real al lui Rickman. Recepţionera şi-a învârtit scaunul şi a mers cu crabul până la un rând de dulapuri cu dosare. Rapp s-a uitat peste umăr şi l-a găsit pe Coleman cu braţele încrucişate la piept şi dând din cap.
„Suedez? Ce naiba e în neregulă cu tine?”.
Rapp a început să râdă, apoi ochii lui au surprins ceva dincolo de uşile de sticlă. Mâna stângă i-a alunecat printre faldurile sacoului şi în jurul mânerului Glock-ului său de 9 mm. Schimbarea de comportament a lui Rapp nu a trecut neobservată de Coleman, care s-a întors întâmplător la 180 de grade pentru a vedea ce se întâmpla. Lui Rapp abia îi venea să creadă ce vedea. Era ca şi cum o fantomă ar fi ieşit din trecutul său nu foarte îndepărtat. Cu aproape patru ani în urmă, mai exact. L-a privit pe bărbat trecând pe lângă Reavers şi Maslick, oprindu-se pentru scurt timp să arate cu degetul spre ceva în josul străzii. În mintea lui Rapp era o mişcare pentru a le distrage atenţia, dar Rapp nu putea fi distras. Nu de acest om. Şi-a scos pistolul şi a îndreptat ţinta spre capul celui care îi omorâse soţia.
Recepţionera a spus ceva, dar Rapp nu a auzit-o. Era prea atent la bărbatul care intra pe uşă. Singurul lucru care l-a împiedicat pe Rapp să îl împuşte pe loc a fost faptul că acesta avea mâinile în aer în ceea ce părea a fi o poziţie autentică de predare.
Coleman a întrebat: „Este cine cred eu că este?”.
„Da.”
Una dintre uşile de sticlă s-a deschis şi asasinul a păşit încet în hol. S-a uitat la Coleman şi apoi s-a concentrat asupra lui Rapp. „Trebuie să vorbim şi trebuie să o facem repede.”
„Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te împuşc.”
Louie Gould şi-a ţinut mâinile în aer şi a dat uşor din umeri. „Îţi pot da mai multe, dar, din moment ce timpul este esenţial, să începem cu faptul că nu te-am împuşcat în cap când ai ieşit din camionetă acum un minut. Şi mai important, cred că vei avea nevoie de ajutorul meu în viitorul foarte apropiat. Posibil în următoarele 30 de secunde.”
În ciuda furiei care-i curgea prin vene, pistolul lui Rapp era extrem de stabil. „Despre ce naiba vorbeşti?”
Gould aruncă o privire rapidă prin sala de aşteptare. Ar fi preferat să poarte această discuţie într-un cadru mai intim, dar nu era timp pentru asta, aşa că, înainte de a intra în detalii, s-a uitat la prietenul cu părul blond al lui Rapp şi a spus: „Le-am spus băieţilor tăi de afară că ar trebui să cheme întăriri, dar nu cred că mi-au urmat sfatul. Crede-mă, o să vrei să dai acel telefon şi să o faci repede.” Asasinul i-a spus apoi lui Rapp: „Încă mai accept câte un contract ocazional.”
Rapp a clătinat din cap. „Asta nu făcea parte din înţelegere.”
„Ştiu”, a spus el, ruşinat, „dar aveam nevoie de bani şi am fost foarte selectiv.” Şi-a scuturat capul, arătând primul semn de frustrare. „Putem discuta toate astea mai târziu. Important este că am acceptat un contract de la un angajator anonim. Instrucţiunile mele au fost să zbor la Kabul ieri. În urmă cu

aproximativ nouăzeci de minute am primit instrucţiuni să vin la o clădire de birouri de pe această stradă. Când am ajuns, mă aştepta această puşcă împreună cu o fotografie a ţintei mele." Gould a arătat spre Rapp. „Pe tine."
„Eşti plin de rahat."
„Aş vrea să fiu, dar nu asta e adevărata problemă." Gould îşi ţinea mâinile ridicate în timp ce făcea un pas înapoi pentru a vedea dacă putea vedea ce se întâmpla la un capăt al blocului. În timp ce făcea asta, unul dintre oamenii lui Rapp a intrat pe uşă.
Era Maslick. „Se întâmplă ceva aici. Ambele capete ale străzii sunt blocate de poliţie şi au cam zece tipi la fiecare capăt care par să plănuiască un fel de asalt."
Gould a confirmat cu ochii lui ceea ce spusese bărbatul. „Sunt aici ca să te omoare. Şi pe mine, de asemenea, presupun."
O singură împuşcătură de puşcă a spart calmul relativ al după-amiezii. Cei patru bărbaţi din hol erau cu toţii veterani de luptă şi niciunul dintre ei nu a tresărit. Cu toţii s-au uitat la Reavers, care stătea în picioare pe trotuar. Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacţiona, a răsunat o fuziladă de gloanţe. Uşile de sticlă s-au spulberat şi, când s-au uitat în sus, Reavers cădea la pământ.
Coleman a strigat peste vuietul împuşcăturilor de puşcă: „Foc de suprimare? Îl prind eu."
Rapp s-a mutat în stânga şi l-a împins cu spatele la perete, în timp ce Maslick s-a mutat în dreapta şi a făcut acelaşi lucru. Ambii bărbaţi au început să tragă focuri de armă bine ţintite spre ofiţerii aflaţi la capătul opus al străzii. Coleman şi-a pus arma în toc, a tras de uşă şi l-a apucat pe Reavers de vesta tactică. Bărbatul mare nu s-a mişcat din prima încercare, aşa că Coleman şi-a pus toată forţa. Gloanţele îi treceau pe lângă cap în ambele direcţii. A dat înapoi în zona de recepţie şi a observat imediat dunga de sânge roşu de pe podeaua de gresie albă. Aflat în afara liniei de tragere directă, a îngenuncheat şi a încercat să găsească locul în care fusese împuşcat. Mâinile lui au alunecat pe corpul lui Reavers, căutând sânge. În câteva secunde a găsit două răni fatale. Prima era în linia părului, în partea dreaptă sus a capului, iar cea de-a doua era în zona inghinală. Creierul lui Reavers dispăruse, dar inima încă mai bătea, iar după cum arăta balta de sânge de pe podea, artera femurală îi fusese lovită.
În bătălie, trecerea timpului a încetinit pentru Coleman. Într-o scurtă clipă a recunoscut că prietenul său murise şi că nu era momentul să se ocupe de asta. Asta avea să vină mai târziu – furie, frustrare, tristeţe autentică şi câteva râsete, cu siguranţă, dar acum era vorba de supravieţuire.
„Reavers este mort", a anunţat Coleman deasupra vuietului de foc. A luat puşca M-4 a prietenului său şi a început să îşi înghesuie încărcătoarele de rezervă în vesta şi în buzunarele de marfă.
Rapp a furat o privire rapidă la corpul fără viaţă al lui Reavers, apoi a observat privirea speriată de pe faţa băieţelului. A strigat către Coleman. „Du-i pe aceşti oameni înapoi într-una din sălile de examinare!".
Gould a apărut lângă Rapp şi s-a lăsat în genunchi. A început să tragă focuri unice bine ţintite. În mai puţin de cinci secunde a numărat trei morţi cu tot atâtea focuri. „Trebuie să punem pe cineva pe acoperiş. „ După alte câteva împuşcături, a strigat: „Şi ar fi bine să vezi dacă poţi găsi pe cineva care să vină să ne ajute!".
„Scott", a lătrat Rapp fără să-şi ia ochii de pe stradă, „sună-l pe Mike şi spune-i cu ce ne confruntăm. Spune-i că avem nevoie de o Forţă de Reacţie Rapidă cât mai repede, altfel suntem cu toţii morţi." Rapp a făcut un pas înapoi, a ejectat un încărcător gol şi a băgat unul nou. Strigându-i înapoi lui Coleman, a adăugat: „O navă de luptă ar fi bună!" Rapp a tras câteva gloanţe şi a văzut un om căzut la pământ. Apoi, uitându-se la Gould, a spus: „Urcă-te pe acoperiş şi vezi ce poţi face. Mă voi alătura vouă cât de repede pot. Câtă muniţie ai?".
Gould a clătinat din cap. „Doar acest încărcător de treizeci de cartuşe, iar apoi am rămas doar cu pistolul meu."
Rapp a notat marca şi modelul pistolului din vesta lui Gould. „La distanţele astea, pun pariu că te descurci destul de bine cu chestia aia."
Gould a dat din cap. „Cel mai bun."
„Vom vedea asta. Ia un încărcător în plus pentru M-4 de la tipul blond şi apoi mişcă-ţi fundul pe acoperiş înainte să murim cu toţii."

Capitolul 17

Coleman îi ascunsese pe bătrân, pe mamă şi pe fiu, pe animalele lor şi pe recepţioner într-una din sălile de examinare din capătul holului. Rapp presupunea că mai erau câteva asistente şi cel puţin un veterinar undeva în clădire, dar nu putea face mare lucru pentru siguranţa lor, în afară de a ţine la distanţă poliţia locală până la sosirea cavaleriei. Din câte îşi dădea seama, mai sosiseră încă trei camionete pline cu poliţişti îmbrăcaţi de luptă. Se punea întrebarea: puteau fi atât de mulţi poliţişti din Kabul corupţi?
Intrarea din faţă a clinicii era o încurcătură de sticlă spartă şi piatră ciobită. Uşa şi cele două ferestre laterale erau complet distruse, iar rama metalică era răsucită şi perforată de loviturile de glonţ. Rapp se afla la un metru şi jumătate de margine, cu spatele lipit de perete. Maslick se afla chiar vizavi de el. Alternau săriturile şi câteva focuri de armă pentru a-i împiedica pe poliţişti să se năpustească asupra uşii. Până acum reuşeau, dar cu greu. Rapp îl privi pe Maslick cum ejecta un încărcător uzat şi introducea unul nou. Avantajul lor în această luptă era capacitatea de a lovi ţintele cu o precizie constantă şi înfricoşătoare. Coleman, Maslick şi Rapp trăgeau cu toţii mii de cartuşe de antrenament pe lună cu pistoale, carabine şi puşti lungi. Rapp habar nu avea cât de mult se antrena Gould, dar onorariul său era probabil un bun predictor al abilităţii sale. Chiar dacă erau în inferioritate de arme, totul avea să se rezume la muniţie.
Rapp ştia câte ceva despre cum erau selectaţi şi antrenaţi aceşti oameni. Cei mai mulţi dintre ei încercau pur şi simplu să îşi câştige existenţa şi erau extrem de curajoşi, deoarece talibanii îi vizau adesea pe ei şi familiile lor. Ideea că toţi erau corupţi i se părea puţin exagerată. Era mai plauzibil ca cineva din lanţul lor de comandă să fi fost corupt. Rapp s-a gândit la comandantul Zahir din Jalalabad. Până de curând, omul fusese un terorist şi avea o recompensă pe capul lui, din partea guvernului american. Nu numai că recompensa dispăruse, dar omul era acum pe statul nostru de plată. Câţi ticăloşi ca Zahir purtau acum uniforma poliţiei afgane? Nevinovaţi sau nu, aceşti poliţişti încercau să-l ucidă pe Rapp şi pe oamenii lui, aşa că nu-i mai rămăsese nicio alternativă dacă voia să supravieţuiască.
O nouă ploaie de gloanţe se izbi de peretele din faţă al clădirii, împroşcându-l pe Rapp cu pietricele mici. A sărit afară, a tras două focuri de armă bine ţintite şi s-a ascuns înapoi în hol, în timp ce peste o duzină de gloanţe răzbăteau în locul în care se afla cu mai puţin de o secundă în urmă. Rapp clătină din cap de furie. Fusese mai aproape decât i-ar fi plăcut. S-a uitat din nou la Maslick şi a observat o pată de sânge pe umărul său drept. Poziţia aceasta devenea rapid prea fierbinte pentru a se apăra. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei avea să iasă la iveală şi să încaseze un glonţ în cap. Rapp a luat o decizie pripită şi i-a ordonat lui Maslick să urce pe acoperiş.
Maslick a încercat să se certe, dar Rapp i-a spus clar că nu era timp de discuţii. În timp ce Rapp îşi începea retragerea din hol, a trecut pe lângă cadavrul lui Reavers. A observat pistolul Sig P226 aflat încă în husa de coapsă a bărbatului. Îngenunchind, Rapp a luat pistolul şi cele trei încărcătoare de rezervă. Furia a început să clocotească la suprafaţă şi Rapp şi-a spus: „Jur pe Dumnezeu că am să-i omor pe idioţii ăştia care au venit cu porcăria asta de reintegrare”. Imaginea lui Sickles i-a apărut în minte lui Rapp şi deodată i-a trecut prin minte că Sickles probabil că îl recrutase pe omul care acum încerca să-l ucidă.
Rapp şi-a pus căştile în ureche şi a căutat numărul de mobil al lui Sickles. A apăsat pe număr şi a ascultat cum a început să sune. Rapp a părăsit holul şi a intrat pe holul care despărţea clădirea în două. La capătul celălalt, Coleman stivuia şi împingea echipamente spre o ieşire laterală.
Luând poziţie lângă cadrul uşii, astfel încât să poată acoperi intrarea din faţă, Rapp a început să se întrebe dacă peretele în spatele căruia se afla era suficient de gros pentru a opri un glonţ de calibrul 223. Răspunsul era probabil că nu, aşa că, atunci când vocea lui Darren Sickles a intrat pe linie, Rapp s-a întors în hol. „Hei, cretinule”, a lătrat Rapp peste vuietul de focuri de armă, „ţi-a spus Mike în ce furtună de rahat ne aflăm?”.
Rapp şi-a pus pistolul în toc, a păşit în spatele biroului de recepţie şi a început să tragă în sus de blatul greu de formica.
„Tocmai mi-a spus. Nu am.”

„Taci din gură şi ascultă-mă.” Rapp a mai împins o dată blatul şi acesta s-a desprins. „Asta e vina ta. Tu i-ai recrutat pe nemernicii ăştia şi ai fost suficient de prost să crezi că poţi avea încredere în ei.” Rapp a apucat vârful şi l-a târât înapoi pe hol. „Vei pune mâna pe nenorocitul de telefon şi îi vei suna pe fiecare dintre ei şi le vei spune că voi pune o recompensă de un milion de dolari pe fiecare dintre capetele lor nenorocite, iar eu voi fi cel care o va colecta.”
Rapp a aruncat topul greu pe tocul uşii şi s-a sprijinit de el. Şi-a scos din nou arma, simţindu-se mult mai bine în privinţa poziţiei sale, dar nu la fel de bine în privinţa lui Sickles, care se tot lăbărţa cum că nu înţelegea nimic din toate astea. Că pur şi simplu nu avea sens. Având lucruri mai importante de făcut decât să asculte speculaţiile fără sens ale lui Sickles, Rapp a strigat: „Darren, mă doare-n cot de ce crezi tu! Pune naibii mâna pe telefon şi lămureşte-i pe nenorociţii ăştia că am de gând să-i vânez şi să-i omor”.
Rapp a fost tentat să-i spună lui Sickles că îl va omorî şi pe el, dar probabil că ar fi fost o ameninţare extrem de contraproductivă, aşa că şi-a muşcat limba şi a închis.
Rapp ştia care va fi următoarea lor mişcare şi probabil că nu va dura mult. Statele Unite dotaseră poliţia afgană cu echipament de asalt care includea berbeci, puşti de vânătoare, încărcături cu panglică şi scuturi antirevoltă antiglonţ. Scuturile antirevoltă antiglonţ îl îngrijorau cel mai mult pe Rapp. Tot ce trebuia să facă un comandant grijuliu era să ia câteva scuturi şi să facă pe vechea ţestoasă romană. Primul om din linie ţinea scutul direct în faţa lui, iar al doilea ţinea scutul deasupra lor, protejându-i de oamenii de pe acoperiş. Se năpusteau asupra uşii din faţă cu unul sau două rânduri de oameni. Dacă se întâmpla asta, Rapp ştia că îl vor copleşi pe el şi micul său pistol de 9 mm în câteva secunde. Gândul de a muri astfel l-a pus pe gânduri pe Rapp şi a strigat pe hol: „Scott?”.
Coleman a împins o masă mare de examinare din metal împotriva grămezii sale şi s-a întors să se uite la Rapp. „Ce?”
„Ai dat peste vreo butelie de oxigen?”
„Da.” Lui Coleman nu trebuia să i se spună ce să facă. S-a ascuns într-una din camere şi a ieşit cu două butelii verzi. Le-a târât pe hol de gât şi le-a aruncat la picioarele lui Rapp.
Rapp şi-a ţinut ochii şi pistolul pe uşă şi a întrebat: „Mai sunt?”.
„Da.”
„Pune-le în faţa grămezii de acolo şi urcă-ţi fundul pe acoperiş.”
Coleman a clătinat din cap. „Urcă-te tu pe acoperiş. Mă ocup eu de asta.”
„Nu mai pierde timpul. Aruncă tancurile acolo jos şi mişcă-te. Probabil că au rămas fără muniţie.”
Coleman a mai lăsat cu reticenţă încă două tancuri lângă uşa laterală şi apoi s-a oprit pentru a-i oferi puşca M-4 a lui Rapp Reavers.
„Nu... nu e nevoie de asta aici jos. Aici totul este de aproape. Mişcă-ţi fundul pe acoperiş şi câştigă-ne ceva timp.” Coleman a început să plece, dar Rapp l-a apucat de braţ. „Ce a spus Mike?”
„A spus că va aduce nişte trăgători aici cât de repede este omeneşte posibil.”
„Sună-l înapoi şi spune-i că acceptăm orice. Pune un Little Bird să ne dea o livrare de muniţie şi poate un SAW sau două.” Rapp se uită înapoi la uşa din faţă. „Poate şi nişte grenade.”
„Mă ocup de asta.” Coleman îşi scoase telefonul şi îl suna din nou pe Nash. „Sună dacă ai nevoie de ajutor.”
Rapp ştia că nu va da un astfel de telefon. Îi va ţine la distanţă cât de mult va putea şi apoi, dacă va mai fi în viaţă, va şchiopăta până pe acoperiş. Ce mod de rahat de a muri, se gândi Rapp. Toate încercările pe care le avusese la limită şi urma să ajungă să fie ucis de oameni care trebuiau să-i fie aliaţi. A auzit vocea răguşită a lui Stan Hurley spunându-i să înghită. Acum nu era momentul să te gândeşti la moarte, decât dacă nu era vorba de mortalitatea celuilalt tip pe care te concentrai. Lui Hurley îi plăcea să spună că, indiferent cât de rău mergeau lucrurile, exista întotdeauna o cale de ieşire. Rapp se agăţa de această idee, în timp ce volumul de focuri de armă se diminuase – doar câte o pocnitură ici şi colo, în loc de băşcălia susţinută de gloanţe care se izbeau de clădire.
Din păcate, Rapp ştia ce însemna asta. Era prea devreme pentru ca Nash sau Sickles să fi fost în stare să recheme câinii, aşa că era mai probabil ca cineva aflat într-o poziţie de comandă cu o jumătate de creier să fi apărut şi să pregătească acum oamenii pentru un asalt organizat. Rapp îşi încasează pistolul şi trage cele două rezervoare de oxigen în hol. S-a oprit la aproximativ doi metri de uşa din faţă, a aşezat rezervoarele

pe lateral, apoi şi-a scos arma. Ca nu cumva să creadă că nimeni nu păzea uşa din faţă, a alunecat de-a lungul peretelui până când a avut un unghi din care să tragă. A tras două focuri de armă, apoi încă două şi s-a ascuns înapoi în hol. Era destul de sigur că primele două împuşcături nimeriseră un om, dar cele două au ricoşat inofensiv într-un scut antirevoltă din plexiglas transparent. Rapp s-a întors la poziţia sa de pe hol cu sentimentul premonitoriu că s-ar putea ca aceasta să fie o situaţie din care nu va putea ieşi.

Capitolul 18

Gould a deschis trapa şi a fost nevoit să se urce cu forţa pe acoperişul plat. Undeva acolo, se temea el, un lunetist era încă la pândă. S-a rostogolit pe o parte, cu M-4-ul ţinut protector în ambele mâini, apoi s-a târât până la parapetul acoperişului. Era un parapet de piatră de un metru şi jumătate care îi asigura o acoperire suficientă. Şi-a adus cu grijă capul deasupra buzei şi a scanat clădirile de peste drum. Neavând niciun trăgător la vedere, s-a ridicat pe genunchiul drept şi a adus capătul puştii la umărul drept. Gould a balansat botul peste marginea acoperişului, măturând-o de la stânga la dreapta cu ambii ochi deschişi, deschizătura mare şi pătrată EOTech aducându-i ţintele clar în vizor.
Observatorul în haine civile stătea în spatele unuia dintre camioanele poliţiei, cu telefonul mobil ţinut la urechea stângă.
„Aici erai, nenorocitule”, a spus asasinul cu un zâmbet care îi încreţea buzele. Gould a plasat punctul roşu chiar deasupra telefonului mobil, a dat drumul unei expiraţii egale şi apoi a apăsat cu dezinvoltură pe trăgaci. Puşca a sărit un sfert de centimetru, dar Gould nu a pierdut din vedere ţinta. Glonţul greu a spulberat telefonul mobil şi apoi a explodat prin capul bărbatului, pulverizând sânge, oase şi materie cerebrală într-un mini nor ciupercă pe oamenii şi pe strada de lângă el.
Trei ofiţeri de poliţie au rămas în picioare, în stare de şoc, cu ochii holbaţi la bărbatul care tocmai îi îndemnase să acţioneze, iar după trei secunde, toţi zăceau morţi pe stradă. Gould şi-a lucrat ţintele metodic, păstrând puşca în modul de tragere unică. Poliţiştilor le-a luat aproximativ zece secunde pentru a-şi da seama că exista o nouă ameninţare pe acoperiş, dar asta i-a costat scump. Şapte ofiţeri fuseseră trimişi la faţa locului. Gould era pe punctul de a-şi învârti puşca pentru a se apuca de treabă cu poliţiştii de la celălalt capăt al străzii, când aerul din jurul lui a explodat cu pocniturile ascuţite ale gloanţelor. A căzut la pământ în spatele buzei, în timp ce gloanţele începeau să se lovească de piatră ca un ciocan pneumatic. A durat o secundă până să se afunde, dar Gould şi-a dat seama că poziţia sa fusese descoperită şi că oamenii de la celălalt capăt al străzii aveau ceva mai mult de adus în luptă decât puşca M-4 relativ uşoară. Din moment ce tot ce aveau era furnizat de americani, era probabil că era vorba de arma automată de pluton M249 de calibru mai greu, M249 Squad Automatic Weapon sau SAW. Mitraliera trăgea cu cartuşul NATO mai greu de 5,56 x 45 mm şi era eficientă până la o mie de metri. Gould a presupus că trăgeau de la nu mai mult de o sută de metri.
Mitraliera a continuat să grebleze marginea acoperişului, plouând cu cioburi de piatră asupra lui Gould. Pentru moment, tot ce putea face Gould era să se adăpostească sub marginea acoperişului şi să încerce să se mute într-o altă poziţie. De unul singur, aceasta era sinucidere curată. Gould a început să se întrebe de ce mai rămăsese prin preajmă. Îşi făcuse treaba şi îl avertizase pe Rapp. E adevărat, actul nu fusese în întregime altruist, deoarece îl scosese din propriul colţ fierbinte, dar acum se afla într-o situaţie şi mai puţin dezirabilă.
A aruncat o privire peste acoperiş, întrebându-se ce se afla de cealaltă parte. Nu-şi putea da seama dacă între cele două clădiri era un mic spaţiu liber sau dacă împărţeau un zid. În cel mai rău caz, ar fi trebuit să sară un gol. Ar putea apoi să se strecoare pe acel acoperiş şi să găsească acces la stradă. Poliţia ar fi atât de concentrată pe acest schimb de focuri, încât era sigur că va trece neobservat. Gould s-a hotărât. Făcuse destule, iar martirajul chiar nu i se potrivea, aşa că era timpul să fugă înainte ca alte sute de poliţişti să apară şi să dărâme clădirea în jurul lor.

Era timpul să-şi salveze propriul fund, aşa că, fără alte dezbateri interne, Gould s-a rostogolit pe burtă şi a început să se târască spre partea cealaltă. La jumătatea drumului, unul dintre oamenii lui Rapp a ieşit din trapă şi a întrebat: „Unde te duci?”.
Gould a ignorat întrebarea şi a spus: „Răzbesc parapetul cu focuri de mitralieră”.
Bărbatul a dat din cap, s-a uitat la parapet şi a întrebat: „Din ce direcţie vine?”.
Gould a arătat spre stânga lor.
„În regulă, întoarce-te acolo, aproape de mijloc, şi când îţi dau semnalul, bagă pușca peste parapet. Nu te obosi să tragi niciun foc până nu mă ocup de mitralieră. Mergeţi.” Maslick l-a privit pe bărbat cum se târăşte şi apoi s-a târât până la colţ în patru labe.
Odată ajuns pe poziţie, şi-a verificat arma şi a vizualizat ceea ce urma să facă. Apoi a fluierat şi i-a făcut semn bărbatului să facă mişcarea. Maslick a privit cum ţeava neagră a trecut peste parapet. O fracţiune de secundă mai târziu, poziţia a fost lovită de focuri de armă. Maslick şi-a pus arma la umăr şi a sărit peste parapet. Sub el, la nu mai mult de cincizeci de metri distanţă, şase camionete verzi ale poliţiei blocau intersecţia. Oamenii erau înghesuiţi în spatele fiecăruia, dar în bancheta unuia dintre vehicule, un bărbat era ghemuit, cu un M249 în mâini şi cu bipedul sprijinit pe acoperişul cabinei. Maslick l-a adus pe bărbat în centrul vizorului său chiar în momentul în care mitraliera a rămas fără muniţie. Ofiţerul de poliţie se întorsese pentru a lua un alt bidon de muniţie din pânză, când Maslick l-a împuşcat în cap.
Faptul că Maslick tocmai omorâse pe cineva care, mai mult ca sigur, era de partea lui era irelevant pentru fostul operator Delta Force. Singurul lucru la care se gândea, în timp ce începea să împuşte un om după altul, era prietenul său Mick Reavers.

Capitolul 19

Refluxul numărului relativ de focuri de armă trase la intrarea din faţă îi aducea lui Rapp o mică mahmureală de adrenalină. Nu era prima dată când se confrunta cu această problemă fiziologică. Se întâmplase de multe ori înainte. Începea cu un gât uscat şi un stomac acru. Pentru majoritatea oamenilor ducea în cele din urmă la o durere de cap, uneori una debilitantă, dar Rapp se alegea doar cu uscăciunea şi cu stomacul deranjat. Mâinile îi tremurau puţin, iar vederea i se înceţoşa la marginile îndepărtate, dar stăpânea aceste două probleme cruciale. Fie prin voinţă, fie prin repetiţie, corpul său nu mai era la fel de şocat de aceste experienţe de moarte apropiată.
Urechea stângă a lui Rapp răsuna de la toate împuşcăturile care fuseseră trase. Ori de câte ori era posibil, el opera cu un amortizor. Făcea acest lucru din mai multe motive, printre care se număra furtişagul, precizia sporită şi faptul că nu voia să fie surd până la vârsta de cincizeci de ani. Din cauza rapoartelor zgomotoase de la toate focurile de armă, aproape că nu a auzit semnalul sonor în urechea dreaptă care ieşea din căştile sale Bose Bluetooth.
A băga mâna în buzunar pentru a se uita la ID-ul apelantului părea un efort prea mare, aşa că a apăsat pe butonul din partea de sus a dispozitivului şi a spus: „Rapp”.
„Sunt Mike. Tocmai am vorbit cu Scott. Nu am reuşit să convingem pe nimeni de la poliţia afgană să coopereze, dar sunt pe drum cu nişte băieţi de la JSOC.”
„Sper că cu elicopterul.”
„Da... Avem două Black Hawk şi două Little Birds.” „TIMPUL ESTIMAT DE SOSIRE?”
A fost o pauză lungă, apoi: „În clipa asta, ei pornesc păsările. Sperăm să fim în aer în următoarele şaizeci de secunde”. Pilotul mi-a spus că ar trebui să ajungem la post la două minute după aceea. Nu sunteţi departe.”
Rapp s-a îndepărtat de perete şi a respirat adânc. Nu-i plăcea liniştea şi a simţit brusc nevoia să vadă ce se întâmpla pe stradă. În timp ce se deplasa încet prin hol, a întrebat: „Aţi discutat despre ROE-urile voastre?”. Rapp ştia că asta avea să-l ia pe Nash prins cu garda jos. ROE, sau regulile de angajare, în cadrul armatei, şi mai ales al Operaţiunilor Speciale, erau foarte specifice. Acestea descriau cine putea fi

angajat şi cum, iar Rapp se îndoia foarte mult că şefii aveau de gând să îi lase pe trăgătorii lor să vină şi să deschidă focul asupra poliţiei afgane, indiferent cât de aiurea era situaţia.
„Nu, nu am făcut-o."
„Daţi-mi voie să vă scutesc de durerea de cap de a încerca să rezolvăm mizeria asta. Avem poliţie la ambele capete ale străzii. Bănuiesc că atunci când veţi apărea, vor crede că sunteţi aici pentru a-i ajuta. Să sperăm că nu vor mai trage. Puneţi avioanele Black Hawk deasupra lor şi loviţi-i cu rotorul de spălare şi apoi aduceţi Little Birds să ne ridice pe acoperiş. Nu cred că vor trage în voi, dar nu vă pot promite nimic."
„O să transmit mai departe. Altceva?"
„Da. Dacă nu reuşesc să ies de aici, trebuie să ştii ceva. Numele Louie Gould îţi sună cunoscut?"
A fost un moment de tăcere, urmat de: „Omul care ţi-a ucis soţia?"
„El este. Cineva l-a angajat acum câteva săptămâni pentru a îndeplini un contract în Kabul. Spune că nu a ştiut că sunt eu până azi dimineaţă. Era instalat într-o clădire de birouri de peste drum şi trebuia să mă împuşte când aş fi apărut să văd veterinarul."
„Cum naiba..."
„Exact... vrei să-mi spui cum naiba a ştiut cineva acum două săptămâni că voi fi în Kabul vorbind cu acest veteran, când eu nici măcar nu ştiam că voi fi aici?".
„Habar n-am, dar gata cu prostiile astea că n-o să reuşesc. Ajungem acolo în câteva minute şi, după ce te scot din nou din foc, o să ne dăm seama ce naiba se întâmplă."
„Îţi spun eu ce naiba se întâmplă. Cineva mi-a întins o cursă. Rick a fost prima piesă de domino şi au ştiut cum vom reacţiona. Ne-au păcălit." Rapp s-a deplasat cu grijă de-a lungul peretelui până când s-a aflat la câţiva metri de intrarea aruncată în aer.
„Gould mai e cu tine?"
„Da, e pe acoperiş." Singurii poliţişti pe care Rapp îi putea vedea se adăposteau în spatele vehiculelor lor.
„Ţi-a spus Scott că am pierdut Reavers?".
„Da. Îmi pare rău pentru asta."
Rapp şi-a flexat genunchii şi apoi a scos capul afară, astfel încât să poată vedea pe toată lungimea faţadei clădirii. S-a aplecat înapoi chiar în momentul în care a răsunat o rafală de focuri de armă. Ceea ce a văzut l-a speriat mai mult decât împuşcăturile. „Mike", a strigat Rapp în timp ce se grăbea să traverseze holul, „se pregătesc să atace clădirea cu scuturi antirevoltă. Ar fi bine să vă mişcaţi sau nu va mai rămâne nimeni de salvat."
„Ne urcăm în păsări chiar acum. Mai aşteptaţi câteva minute."
Rapp nu s-a deranjat să răspundă. S-a mutat în spatele bucăţii de Formica şi şi-a schimbat pistolul în mâna dreaptă. A numărat secundele în minte, s-a gândit că poliţiştilor le va lua încă opt secunde să se târâie pe trotuar în formaţia lor strânsă. Şi-a întins braţul, a ochit Glock-ul pe unul dintre tancuri, apoi a decis că ar fi mai bine să tragă pistolul mai aproape şi să leagăne mânerul cu mâna stângă. Primul scut a intrat în vizor, bărbatul din spatele lui strângând scutul cu braţul stâng şi ţinând un pistol în mâna dreaptă. Au urmat trei bărbaţi, toţi cu scuturi, doi protejându-şi flancurile, iar al patrulea ţinându-şi scutul deasupra capului. Când au ajuns la uşa din faţă, Rapp şi-a strecurat capul în spatele Formica, a închis ochii şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul de 9 mm a perforat primul rezervor, iar explozia a fost instantanee.
Rapp a încercat să tragă arma înapoi în spatele adăpostului său relativ, dar nu a avut timp suficient. Energia undei de şoc l-a lovit ca un ciocan uriaş. S-a izbit de blat şi l-a aruncat pe Rapp în celălalt capăt al holului şi în peretele îndepărtat. Rapp a ricoşat în perete şi a alunecat pe podea, blatul şi o bună parte din perete căzând peste el. Auzul îi dispăruse complet. A încercat să deschidă ochii, dar a simţit că alunecă, căzând într-o gaură adâncă şi apoi totul s-a făcut negru.

Capitolul 20

Coleman s-a alăturat lui Maslick şi Gould pe acoperiş chiar când lucrurile se liniştiseră. Soarele începea să alunece de pe cerul plin de nori şi vântul se înteţea puţin. Coleman a alergat pe acoperiş, ghemuit, în timp ce gloanţe sporadice treceau pe deasupra. Făcu o verificare rapidă a muniţiei împreună cu ceilalţi doi şi apoi le înmână fiecăruia câte un încărcător de treizeci de cartuşe, lăsându-i lui două. Coleman a analizat apoi situaţia la ambele capete ale blocului. Se părea că Maslick şi Gould luaseră bătaia de la poliţie. Coleman mai văzuse asta de multe ori. Puneţi un grup de Operatori Speciali într-un schimb de focuri cu o forţă superioară ca mărime şi ei vor echilibra balanţa mai repede decât v-aţi putea imagina. Simplul fapt era că la aceste distanţe nimereau ceea ce trăgeau. Era demoralizant pentru forţa adversă, care privea cum un prieten după altul era împuşcat în cap. Cei care reuşeau să rămână în viaţă primeau foarte repede mesajul că era o idee bună să îşi ţină capul jos. Iar atunci când decideai să ţii capul plecat încetai să mai devii un luptător eficient pentru simplul motiv că nu puteai nimeri o ţintă dacă nu erai dispus să te expui şi să îţi îndrepţi arma cum trebuie.
După ce fusese de multe ori în luptă, Coleman ştia să recunoască fluxul şi refluxul unei bătălii. Adrenalina frenetică a angajamentului iniţial era aproape întotdeauna urmată de o acalmie, când fiecare tabără îşi făcea bilanţul pierderilor şi fie se retrăgea, fie se pregătea pentru un alt asalt. Dinamica acestei bătălii a dictat cine ce urma să facă. Ei nu erau în poziţia de a lansa un asalt, aşa că cealaltă parte ar fi trebuit să facă următoarea mişcare.
Coleman se duse la marginea acoperişului, la câţiva metri distanţă, şi se lăsă în genunchi. „Vreo mişcare pe acoperişurile de peste drum?”
Gould a aruncat o privire peste stradă. Fusese îngrijorat de acelaşi lucru. Vizavi de ei se afla o clădire cu trei etaje care reprezenta înălţimea blocului. Gould şi-a îndreptat puşca spre clădire şi a spus: „Dacă pun câţiva trăgători decenţi acolo sus, ne-ar putea face viaţa un calvar.”
„Da ... ... fii cu ochii pe ea”.
Gould s-a uitat în spatele lor. Existau mai multe poziţii ridicate pe acoperişuri pe o rază de cinci sute de metri. „Dacă ajung în spatele nostru, suntem terminaţi.”
Coleman şi-a verificat ceasul. „Vom pleca de aici înainte ca ei să-şi dea seama de asta.”
În depărtare, a auzit zgomotul surd al paletelor de rotor. Coleman s-a uitat spre est, spre aeroport. La început nu a putut găsi nici un semn al elicopterelor, deoarece zburau atât de jos, apoi a văzut strălucirea mişcării în timp ce acestea zgâriau acoperişurile la aproape trei kilometri distanţă.
„Scott!”
Coleman a întors capul şi s-a uitat la Maslick, care arăta cu degetul peste marginea clădirii.
„Avem probleme.”
Coleman s-a uitat în jos şi i-a văzut pe oamenii cu scuturi antiglonţ transparente formându-se de-a lungul marginii clădirii. S-a uitat în dreapta sa şi a văzut acelaşi lucru. L-a apucat pe Gould şi a spus: „Du-te acolo şi ajută-l”.
Un glonţ s-a izbit în partea de sus a parapetului de piatră, la doar câţiva centimetri de faţa lui Gould. Acesta şi-a dat seama aproape imediat, după traiectorie, că trebuia să fi venit de sus. Plonjând în faţă din genunchi, l-a împins pe Coleman la pământ în timp ce o ploaie de gloanţe lovea poziţia lor. Gould s-a rostogolit de pe Coleman şi a spus: „Mă ocup eu de oamenii de peste drum”. I-a înmânat lui Coleman una dintre canistrele din vesta sa. „Este doar un flash-bang, dar ar putea fi de ajutor”.
Coleman a luat-o de la el. „Voi încerca să le atrag focul într-o secundă.” În patru labe a rămas lângă margine şi a început să se târască spre colţul îndepărtat. S-a uitat înapoi la Gould, a numărat cu degetele în jos şi s-a ridicat pe un genunchi. A fost surprins să vadă patru ţevi de armă îndreptate în direcţia lui generală dintr-o poziţie ridicată. Se aştepta doar la unul sau două. Degetul arătător drept al lui Coleman a început să stoarcă rapid cartuşe. Ţinta lui era departe de a fi exactă, deoarece încerca să le atragă atenţia acestor oameni pentru ca Gould să obţină câteva focuri bune.
Gould a apărut o secundă mai târziu şi şi-a mutat rapid diafragma pe poziţie. A plasat punctul roşu pe capul celui mai apropiat bărbat şi a tras. Exact în aceeaşi clipă a văzut o străfulgerare a botului de la bărbatul pe care încerca să îl ucidă. Înainte ca Gould să aibă şansa de a căuta o a doua ţintă, a fost trântit la pământ. Şi-a dat seama imediat că era vorba de umărul stâng. S-a uitat şi a văzut cercul aproape perfect de sânge care creştea încet. Umărul îi ţipa de durere, dar Gould ştia că rana nu era fatală. Cel puţin nu era

dacă primea îngrijiri medicale într-un viitor nu foarte îndepărtat. Cea mai bună speranţă pentru asta era dacă îşi mişca fundul şi se întorcea în luptă. Cu un mârâit şi cu mai mult efort decât ar fi trebuit, s-a pus din nou în genunchi şi a ţintit spre bărbaţii de peste drum. Mâna stângă a lui Gould era încă funcţională, aşa că ţinta lui era la fel de sigură ca întotdeauna, deşi ştia că s-ar putea să nu dureze. Doar două capete erau vizibile. Gould l-a aliniat pe primul, a tras şi a văzut cum omul a căzut. Îşi muta puşca în poziţie pentru a doua împuşcătură când s-a auzit o explozie puternică sub el. Clădirea s-a cutremurat pentru o secundă, apoi totul a fost liniştit.
„La naiba", a strigat Coleman. „Acoperă-mă." A rupt-o la fugă pe acoperiş spre trapă.
Gould şi-a pus arma la umăr şi a început să tragă asupra poziţiei de pe acoperişul de peste drum. Au apărut brusc mai multe butoaie şi a trebuit să caute adăpost sub parapetul de piatră. Când s-a uitat înapoi, tipul cu părul blond dispăruse. Gould a stat întins pe spate o clipă, încercând să examineze pagubele suferite la umăr, apoi a devenit brusc conştient de zgomotul tot mai puternic al rotoarelor de elicopter care tăiau aerul.
Coleman şi-a găsit drumul spre scara de jos la fel de repede cum te-ai fi aşteptat de la un tip care îşi petrecuse o bună parte din viaţă pe nave. Când a ajuns la scară, avea M-4-ul lui Reavers în funcţiune şi era gata de atac. A zburat pe scări şi a intrat într-un nor de resturi plutitoare în holul de la primul etaj. Nu-i păsa câţi oameni erau, avea de gând să se năpustească asupra lor frontal. Înaintând pe coridor într-un ritm susţinut, a văzut grămada de moloz lângă locul unde îl văzuse ultima dată pe Rapp. Inima lui Coleman s-a scufundat când a călcat pe grămadă şi şi-a înclinat arma spre stânga pentru a-i ataca pe bărbaţii care urmau să intre pe uşa din faţă.
A fost şocat să nu găsească nicio persoană în picioare. Pe trotuar, chiar în faţa intrării din faţă, era o încâlceală de cadavre. Coleman a văzut o mişcare şi aproape că a tras. Unul dintre poliţişti încerca să se rostogolească pe o parte. Conştiinţa lui Coleman a luat-o razna şi şi-a luat degetul de pe trăgaci. Două sunete au umplut brusc liniştea relativă. Primul era un geamăt scăzut, care părea să se stingă, iar al doilea era vuietul elicopterelor de la Operaţiuni Speciale ale SUA, care cu siguranţă creştea în volum.
Coleman s-a întors şi a privit în jos la grămada de moloz peste care tocmai trecuse. A început să smulgă din grămadă plăci de tavan şi bucăţi de lemn şi de gips-carton, iar apoi a văzut blatul albastru pe care Rapp îl folosise pentru a-şi fortifica poziţia. Apoi a zărit o mână şi un braţ. Coleman a eliberat puşca, lăsând-o să atârne de praştia din jurul gâtului. Luându-şi ambele mâini, a ridicat bucata mare de Formica, dezvăluind un Rapp prăfuit şi palid. A aruncat placa mare într-o parte, s-a lăsat în genunchi şi s-a uitat fix la faţa fără viaţă a lui Rapp. Coleman a pus un deget pe gâtul lui Rapp pentru a-i căuta pulsul şi apoi l-a plesnit de câteva ori pe fiecare obraz.
Rapp a gâfâit, ochii i s-au deschis larg, iar mâna stângă a sărit în sus şi l-a apucat pe Coleman de gât. Coleman i-a îndepărtat mâna lui Rapp de la gât aplicând o presiune potrivită pe încheietura mâinii. „Sunt eu, idiotule. Crezi că poţi să te ridici?" Fostul Navy SEAL şi-a dat seama, după felul în care Rapp îşi rotea ochii, că încă nu era pe deplin împăcat cu ideea. Şi-a plimbat mâinile în sus şi în jos pe corpul lui Rapp, căutând eventuale răni. Semnătura thump-thump a elicopterelor devenea din ce în ce mai puternică cu fiecare secundă. Gândul că ar putea pierde cursa sau, mai rău, că una dintre păsări ar fi fost spulberată de pe cer pentru că nu se aflau pe LZ, îl făcu pe Coleman să sară peste restul evaluării medicale. S-a ridicat în picioare şi l-a apucat pe Rapp de vesta tactică, trăgându-l în picioare. Rapp s-a clătinat şi aproape că a căzut în stânga, dar Coleman l-a ţinut în echilibru.
„Haide... pe aici. Maşina noastră ne aşteaptă."
„Despre ce naiba vorbeşti?"
„Avem o întâlnire dublă fierbinte." Coleman s-a ghemuit, i-a aruncat braţul drept al lui Rapp în jurul gâtului, apoi i-a deplasat pe cei doi pe hol. „Nu vreau să întârzii. Haide, trebuie să ne grăbim."
„Unde naiba suntem?" Rapp s-a clătinat din nou şi picioarele i-au cedat.
Coleman s-a chinuit să-l ţină în picioare şi apoi a decis că trebuie să schimbe tactica. L-a învârtit pe Rapp spre el, s-a aplecat şi l-a aruncat pe Rapp peste umăr. Coleman l-a ridicat în braţe ca un pompier şi a început să urce treptele. „La naiba, te-ai îngrăşat."
„Lasă-mă jos, idiotule. Ce faci?"

„Îţi salvez fundul ăla gras, prostule.” Coleman a ajuns la etajul doi şi s-a oprit la scara care ducea spre acoperiş. Spălătura rotorului de la unul dintre elicoptere sufla prin deschizătură. Coleman nu credea că poate urca pe scară cu Rapp pe umăr, aşa că l-a lăsat jos.
Pupilele lui Rapp erau mari ca nişte farfurii.
„La naiba”, a murmurat Coleman. L-a întors pe Rapp spre scară şi şi-a aşezat mâinile pe treapta de deasupra capului său. „Haide, urcă. Să mergem.”
Rapp şi-a întors capul şi i-a aruncat o privire goală.
Coleman a ţipat la el: „O să murim dacă nu te mişti. Revino-ţi!” Coleman l-a apucat de talie şi a început să-l împingă pe scară.
Rapp părea să iasă în cele din urmă din starea de stupoare, cu mâinile apucându-se de treptele de deasupra lui.
„Aşa e”, l-a împins Coleman să continue, în timp ce înaintau dureros de încet. Din fericire, Maslick a apărut în deschiderea trapei. A apucat unul dintre umerii de pe vesta lui Rapp şi l-a smuls practic pe acoperiş. Până când Coleman a eliberat scara, marele fost operator Delta Force îl pusese pe Rapp în picioare şi îl trăgea spre una dintre Păsările Mici care îl aşteptau.
Coleman a privit cum gloanţele au început să lovească pământul din jurul lui Rapp şi Maslick. Şi-a ridicat M-4-ul la umăr, a pus selectorul pe automat complet şi a început să radă cu focuri de armă linia acoperişului de peste drum. Coleman a mărşăluit constant înainte, iar când arma sa s-a blocat, a ejectat încărcătorul uzat şi a introdus unul nou, încărcând arma şi apoi lansând o altă salvă.
Furişându-se pe sub rotoarele Little Bird, Coleman a continuat focul de suprimare şi a sărit pe banca exterioară de la babord. S-a uitat în compartimentul din spate şi i-a văzut pe Rapp şi Gould grămadă pe podea. Maslick stătea pe banca de la tribord şi făcea foc de acoperire. Coleman şi-a luat degetul de pe trăgaci şi s-a întins în faţă, lovindu-l pe pilot pe umăr. Coleman i-a făcut semn cu degetul mare în sus şi pasărea s-a ridicat imediat în aer.
S-au înclinat spre dreapta, ceea ce i-a oferit lui Coleman un bun punct de observaţie pentru a trage asupra clădirii cu oamenii de pe acoperiş. Nimeni, însă, nu se ridica pentru a trage în elicopter. Fie erau cu toţii morţi, fie înţeleseseră în sfârşit aluzia că era o idee bună să rămână jos. Pe măsură ce luau altitudine şi se distanţau, Coleman şi-a eliberat puşca şi s-a legat în centură. Atunci a observat că Rapp era din nou inconştient. S-a întins şi l-a plesnit pe obraz. Coleman văzuse o mulţime de contuzii, iar aceasta nu era ceva obişnuit. Gould zăcea lângă Rapp, cu o gaură de glonţ în umăr, cu faţa crispată de durere. Lui Coleman i se părea că îşi aminteşte că a văzut şi el sânge pe Maslick. Un spital era mai important decât să se întoarcă la ambasadă. În plus, CIA îşi avea centrul de detenţie la baza aeriană Bagram.
Aplecându-se în faţă, a strigat peste vuietul rotoarelor şi al motorului: „Trebuie să mergem la Bagram. Direct la spitalul bazei”.
Pilotul a dat din cap şi a început să vorbească în microfonul de buze. Aproximativ cinci secunde mai târziu, Little Bird şi unul dintre Black Hawk au părăsit formaţia şi s-au îndreptat spre nord-est pentru zborul de cincisprezece minute către baza aeriană principală a SUA şi centrul său de traume de nivel unu. Black Hawk-ul a tras pe lângă el, iar Coleman l-a putut vedea pe Mike Nash stând în spatele Black Hawk-ului mult mai mare şi vorbind la o cască. Repercusiunile a ceea ce tocmai se întâmplase aveau să fie uriaşe. Probabil că Nash se ocupa deja de ele. Coleman îl verifică din nou pe Rapp. Era încă inconştient, ceea ce, din punct de vedere medical, era îngrijorător, dar exista şi un aspect pozitiv. Dacă Rapp ar fi fost treaz în acest moment, probabil că i-ar fi pus pe drum pentru a ataca sediul poliţiei din Kabul.
Niciun politician afgan sau oficial al Departamentului de Stat nu ar fi putut să-l calmeze pe Rapp. Chiar şi lui Kennedy i-ar fi fost greu să-l convingă să se retragă. Singurul lucru care l-ar putea opri ar fi un pat de spital. Odată ce Rapp a început, Coleman ştia că nu va mai fi posibil să-l oprească. Va ucide până la ultimul oficial corupt pe care va pune mâna.

Capitolul 21

Jalalalabad, Afganistan

Rickman nu se mai întreba dacă avea coastele rupte – era convins. Trei dintre ele, era destul de sigur. Amândoi ochii erau acum ferm închişi, pielea atât de umflată şi de strânsă încât probabil că arăta ca şi cum s-ar fi transformat într-o insectă. Limba îi spunea că doi dintre dinţi îi fuseseră scoşi şi un al treilea era ciobit. În cele din urmă se rupsese. Auzise maxima de multe ori înainte – toată lumea a cedat. El nu era diferit, desigur, şi nimeni nu se aştepta să reziste prea mult timp. Trăise o viaţă izolată de durerea fizică. Fusese angajat pentru intelectul său, nu, ca Mitch Rapp, pentru instinctele sale de prădător. Agonia emoţională despre care Rickman putea scrie o carte, dar chestia asta fizică era cu totul altceva. El se pregătise. Într-un sens conceptual larg, înţelesese cum va fi şi că nu va dura la nesfârşit, că cicatricile fizice se vor vindeca.

Nimic, însă, nici o cantitate de meditaţie şi de consideraţie atentă nu-l putea pregăti pentru brutalitatea absolută, pentru agonia de par care ar fi rezultat din faptul că terminaţiile sale nervoase ar fi fost atât de agresate. A existat o oarecare jenă că nu a putut rezista nici măcar două zile. La abia douăzeci şi patru de ore de la începerea torturii, Rickman a cedat. Secretele au ieşit la iveală într-un torent. Bâlbâia de la un subiect la altul ca un dependent de crack care nu-şi putea ţine firul gândurilor. Ar fi fost nevoie de mai mulţi experţi pentru a descifra ceea ce spusese cu adevărat, iar acest lucru a fost intenţionat din partea lui Rickman. Era suficient adevăr în cuvintele sale pentru a-i face să îl creadă, dar existau şi capcane şi înşelăciuni care ar fi dat CIA-ului timpul necesar pentru a manevra şi, eventual, pentru a salva câţiva oameni. Mai erau şi câteva conturi de reglat, câţiva duşmani care ar fi trebuit acum să răspundă în faţa talibanilor şi să apere ceea ce el spusese că făcuseră. Cuvintele ar fi fost o risipă, aşa cum se întâmpla întotdeauna în cazul unor grupări precum talibanii. Grupul era tot ceea ce conta. Nevoile individuale nu erau importante. Cu cât persoana încerca mai mult să nege ceva ce nu putea fi dovedit, cu atât mai mult li se părea acestor proşti obtuzi că acea persoană se punea pe sine înaintea nevoilor grupului. Incapabili să descifreze ceea ce se întâmplase cu adevărat, talibanii acţionau în mod previzibil. Îl omorau pe cel perceput ca trădător. A fost un amestec complex de fapte, minciuni sfruntate, jumătăţi de adevăr şi dezinformări complicate, care a fost posibil doar cu ajutorul geniului lui Rickman.

Ei credeau că deţin controlul, dar nu era aşa. Până când va termina cu ei, Rickman îi va face pe aceşti proşti să se omoare între ei. Teroristul ar fi fost înfruntat cu teroristul. Din nefericire, câţiva aliaţi ar fi fost ucişi, dar tabăra lui nu era lipsită de vină. Soldaţii mureau în fiecare săptămână în acest război. Câteva resurse de informaţii nu meritau să se agite prea tare.

Rickman a auzit uşa deschizându-se şi nu s-a obosit să încerce să deschidă ochii. Nu mai încercase de câteva ore. Erau prea umflaţi ca să funcţioneze cum trebuie. Simţea un anumit sentiment de calm. Sfârşitul era aproape, iar apoi durerea avea să înceteze.

„A sosit timpul", anunţă o voce constantă şi blândă.

Rickman a suspinat. Îl prefera atât de mult pe acesta în locul celorlalţi. Era deştept şi chiar ştia ce întrebări să pună. „Dar mă distrez atât de mult". Rickman a încercat să zâmbească prin buzele umflate.

„Ştiu că te distrezi, dar cu toţii avem ordinele noastre de urmat." „Da", a spus Rickman, „trebuie să fim cu toţii soldaţi buni".

Bărbatul s-a ghemuit lângă Rickman, rămânând cu spatele la cameră. Cu îndemânare, a strecurat o seringă nevăzută în cotlonul braţului stâng al lui Rickman, în timp ce se prefăcea că îi ia pulsul bărbatului. A apăsat pistonul. Se îndoia că Rickman a observat înţepătura. Corpul bărbatului era atât de copleşit de durere încât această mică înjunghiere nici nu s-ar fi înregistrat.

„Deci, acum că am început să vorbesc, ar fi bine dacă am putea să desfăşurăm întrebările ulterioare într-un cadru mai civilizat."

„Hmm . . . ." Bărbatul părea să mediteze la cererea lui Rickman. „Există o singură problemă."

„Şi care ar fi aceea?"

„Ne-ai minţit."

„Nu v-am minţit. V-am spus ceea ce aţi vrut să ştiţi."

„Ahh ... . Mi se pare interesant modul în care ai formulat asta. „Mi-aţi spus ceea ce am vrut să ştiu". Nu asta am vrut. Am vrut adevărul."

„Ţi-am dat adevărul."

„Ba nu”, a spus bărbatul cu o voce lipsită de emoţie.
Rickman a devenit nervos şi a început să tuşească sânge. „Ţi-am spus totul”, a reuşit să rostească în apărarea sa.
„Eşti un om viclean”. Tonul lui se schimbase în cel al unui tată dezamăgit. „Ştim cu toţii acest lucru. Aşa că bătăile vor trebui să continue, dar nu-ţi face griji. Vei învăţa foarte repede că jocurile tale nu merită efortul.”
„Te rog.” Rickman s-a întins orbeşte, agăţându-se de braţul bărbatului. „Fac tot ceea ce mi-aţi cerut.”
Bărbatul s-a ridicat şi a făcut un pas înapoi. „Nu totul. Ne-ai spus câteva dintre secretele tale, dar ne-ai spus şi multe minciuni. Asta înseamnă că va trebui să facem asta pe calea cea mai grea.”
„Vă rog!” Rickman a început să plângă. „Vă voi spune ceea ce vreţi să ştiţi.”
Bărbatul purta o mască pe faţă şi a dat din cap cu tristeţe. „Îmi vei spune adevărul... nu ceea ce vreau să știu. Adevărul este singurul lucru care te va salva.”
„Îţi voi spune adevărul, atunci”, a implorat Rickman.
„Da, vei spune.” Bărbatul s-a întors şi a trecut pe lângă camera de filmat, lumina roşie a acesteia strălucind. În hol, şi-a dat jos gluga şi a aruncat-o pe o masă de lemn. Cei doi bărbaţi aşteptau ca nişte câini ascultători instrucţiunile despre ce să facă în continuare. Vazir Kassar era neliniştit cu privire la modul în care să procedeze. Nu avea prea multă încredere în aceşti oameni. Unul dintre ei a început să vorbească, dar Kassar a ridicat o mână. Bărbaţii învăţaseră cel puţin atât. Kassar dispreţuia oamenii care vorbeau prea mult şi le explicase celor doi semidocţi că nu exista nimic din ceea ce puteau spune la care el să nu se fi gândit deja.
După ce a pescuit o ţigară şi a aprins-o, Kassar a exhalat un nor de fum şi a spus: „Este timpul să mărim durerea”.
Ambii bărbaţi au dat din cap cu nerăbdare. Cel mai înalt dintre cei doi a spus: „Organele genitale... putem să-l lovim în organele genitale acum?”.
„Da, îl puteţi lovi în organele genitale”. Kassar nu s-a bucurat deloc de acest lucru. Pur şi simplu făcea parte din muncă. „V-am dat zona pe care vreau să vă concentraţi. Unde ştiu că a minţit. Vei mări durerea până când ne va spune adevărul. Da?”
„Da”, au răspuns ambii bărbaţi.
Kassar le-a făcut semn cu mâna să continue. A mai tras un fum din ţigara sa în timp ce cei doi naivi îşi puneau măştile. Kassar nu putea să scape de sentimentul că aceşti doi proşti ar putea cumva să strice totul. Nu existau garanţii în viaţă, şi cu siguranţă nici în apele periculoase în care înotau. Kassar s-a aşezat pe un scaun de lemn şi a privit monitorul unic. A verificat ora la ceas şi a făcut un calcul rapid. „Nu ar trebui să dureze mult”, şi-a spus el.
Rickman a fost legat din nou de încheieturi. Încă nu apucaseră să pună mâna pe el, dar deja răcnea. Bărbaţii au început să-l lovească pe rând în cap şi să-i arunce insulte după insulte. Kassar îşi dădea seama că omul CIA îşi pierdea controlul legendarei sale inteligenţe. Era treaz de o zi şi jumătate şi fusese bătut atât de crunt încât abia se mai putea ţine pe picioare. Era epuizat şi în pragul unei prăbuşiri complete. Bărbaţii s-au oprit pentru o clipă şi apoi, fără avertisment, unul dintre ei a luat un furtun de cauciuc şi l-a azvârlit între picioarele lui Rickman, lovindu-l în zona inghinală. Un glob de sânge a ieşit din gura lui Rickman, în timp ce întregul său corp se convulsiona în faţă. Strâmbăturile sale s-au transformat în suspine, iar bărbia i-a fost acoperită cu scuipat, lacrimi şi sânge. Rickman îi implora să se oprească, dar bărbaţii nu l-au luat în seamă. Îl băteau la propriu în timp ce Rickman îşi făcea nevoile în boxeri. Acest lucru nu a făcut decât să-i supere şi mai tare pe bărbaţi. Palmele au fost înlocuite acum cu pumni.
Kassar l-a văzut pe Rickman cum se prăbuşea brusc, picioarele cedând complet. Pakistanezul s-a apropiat mai mult de ecran şi a încercat să vadă ce s-a întâmplat. Nu era ceva neobişnuit ca un subiect să îşi piardă cunoştinţa în timpul unui interogatoriu. Kassar şi-a verificat din nou ceasul şi s-a încruntat în timp ce cei doi bărbaţi continuau să-şi bată prizonierul inconştient.
Le-a mai trebuit încă un minut ca să-şi dea seama că ceva nu era în regulă, iar până atunci era prea târziu.

Capitolul 22

Baza aeriană Bagram, Afganistan

Rapp a auzit voci. A deschis ochii şi a privit un tavan pe care era aproape sigur că nu-l mai văzuse niciodată. Creierul său nu părea să funcţioneze prea bine, deoarece singurul lucru pe care l-a putut desluşi a fost că se afla într-un pat şi că îl durea capul. Vocile veneau de undeva de undeva de la picioarele lui. Mişcarea ochilor i-a provocat disconfort, dar a reuşit să zărească doi bărbaţi şi o femeie care vorbeau. Niciuna dintre feţele lor nu îi era cunoscută, dar unul dintre bărbaţi şi femeia purtau halate albe. Celălalt bărbat era îmbrăcat în ceea ce părea a fi o pijama albastru deschis. Rapp nu ştia de ce, dar hainele lor aveau pentru el o semnificaţie pe care nu o putea înţelege.

A închis ochii şi a lăsat să iasă un oftat lung. Dintr-o dată, cei trei oameni se aflau deasupra lui, doi în dreapta şi unul în stânga lui. A deschis ochii şi a putut să le vadă buzele mişcându-se, dar totul era încâlcit. Dintr-o dată, femeia i-a aprins o lumină puternică în ochi. Lui Rapp nu-i plăcea deloc, dar membrele sale se simţeau ca şi cum ar fi fost învelite în beton, aşa că tot ce putea face era să stea întins acolo. Gândul de a le mişca îl durea capul, aşa că a renunţat la idee şi a lăsat-o pe femeie să mute lumina de la un ochi la celălalt. Când, în cele din urmă, ea a stins lumina, a fost atât de uşurat încât a adormit din nou.

Rapp habar nu avea cât timp stătuse inconştient, dar ceva mai târziu s-a trezit şi a dat de o faţă cunoscută. Capul i s-a rostogolit spre dreapta, iar acolo, pe un scaun de lângă patul său, se afla cineva care ştia că era foarte important pentru el. Nu i-a putut spune numele ei, sau de unde o cunoştea, dar ştia că ar fi trebuit să ştie. Într-un moment de panică, s-a întrebat dacă îşi ştia propriul nume. I-a venit destul de repede, dar când s-a întrebat unde se afla, i-au venit în minte o jumătate de duzină de oraşe, ceea ce l-a făcut să se întrebe cu ce se ocupa. Apoi lucrurile au devenit cu adevărat tulburi.

„Te-ai trezit", a spus femeia cu un zâmbet cald.

Rapp a observat ochii căprui familiari, ochelarii şi părul castaniu tras într-o coadă de cal strânsă, iar apoi ceva a făcut clic. „Şefu'."

Irene Kennedy a spus: „Ne-aţi făcut un pic de griji".

„Unde mă aflu?"

„La spitalul Heath Craig Joint Theater ... . Baza aeriană Bagram." Rapp s-a încruntat şi o altă legătură i-a venit în minte. „Afganistan?"

Kennedy l-a privit cu ochi evaluatori. „Mitch, care este ultima ta amintire?".

Rapp s-a uitat pe lângă ea, spre peretele îndepărtat. O parte din creierul său îi spunea să blufeze, dar o altă parte îi spunea că trebuie să-i spună adevărul. Nu-şi putea aminti totul despre ea, dar ştia că era cineva în care putea avea încredere – poate singura persoană în care putea avea cu adevărat încredere.

„Există apă pe aici?"

Kennedy a apucat un pahar de plastic acoperit cu un pai roz care ieşea dintr-o gaură rotundă din centrul capacului. Ea a ridicat înălţimea de pe patul lui Rapp cu aproximativ 15 centimetri şi apoi a ţinut paiul la buzele lui. După ce el a tras o înghiţitură bună, ea a repetat întrebarea. „Deci... care este ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?".

Rapp a încercat să-şi amintească, dar nu-i venea nimic. A dat uşor din umeri şi a spus: „Nu ştiu".

„Dar îţi aminteşti cine sunt eu? Unde lucrezi? Lucruri de genul ăsta?"

„Mi-a luat o clipă să-mi amintesc de tine . . nu mi-a venit imediat."

„Şi unde lucrezi?"

„Ahh... Cred că e în Washington, dar nu ştiu exact unde".

„Titlul meu?"

„Eşti şeful meu."

Kennedy a dat din cap. Doctorii o avertizaseră că lucrurile ar putea fi peticite. „Sunt directorul Agenţiei Centrale de Informaţii".

„Oh", a spus Rapp, în timp ce ceva se potrivea. „Acum îmi revine în minte."

„Bine. Îţi aminteşti de fiul meu?"

Rapp a început să scuture din cap, apoi s-a oprit din cauza durerii. „Îmi pare rău."

„Nu-i nimic. Numele lui este Tommy. Voi doi sunteţi destul de apropiaţi.”
„Ce s-a întâmplat cu mine?” Rapp şi-a dus o mână la cap şi a tresărit.
„A fost o explozie. Te-ai lovit la cap. Aveţi umflături pe creier. Se numeşte hematom subdural”.
„Explozie?”
Ea a clătinat din cap. „Nu cred că vrem să intrăm în asta acum. Faptul că eşti treaz şi destul de lucid este un semn bun. Doctorii mi-au spus că toate acestea sunt normale şi că, cu timpul, ar trebui să-ţi recuperezi cea mai mare parte, dacă nu chiar toată memoria.” Kennedy a zâmbit şi a afişat o faţă curajoasă. Rapp era agentul ei de top. Chiar şi la 90 la sută putea fi excepţional, dar asta depindea de care 10 la sută se pierdea.
„Cât timp am fost inconştient?”
„Puţin peste o zi.”
„O zi?” întrebă surprins Rapp.
„Da.” Şi fusese o zi stresantă. Douăzeci şi unu de ofiţeri de poliţie morţi, toţi ucişi de oamenii ei şi de un asasin, ceea ce a complicat şi mai mult întreaga afacere. Deocamdată, ea stătea pe gânduri cu privire la această informaţie specială. Faptele, aşa cum le adunase, arătau că lui Rapp şi oamenilor lui nu le rămăsese altă soluţie decât să se apere. Aceste fapte, însă, nu contau pentru poporul afgan şi pentru liderii lor politici – cel puţin nu în perioada imediat următoare măcelului. Preşedintele îi ordonase lui Kennedy să meargă în Afganistan pentru a vedea dacă poate îndrepta mizeria înainte ca pagubele să fie ireversibile. În momentul în care a aterizat, ea era în posesia informaţiilor de care avea nevoie. Oamenii ei îl identificaseră deja pe comandantul corupt al poliţiei afgane care ordonase atacul. Bărbatul dispăruse pur şi simplu, iar casa sa sponsorizată de guvern fusese golită de orice lucru de valoare. Contactele din cadrul Poliţiei Naţionale Afgane au confirmat că majoritatea ofiţerilor de poliţie care au fost ucişi erau foşti membri talibani pe care comandantul corupt îi adusese în cadrul forţelor. Toţi făceau parte din programul de reintegrare lăudat al Departamentului de Stat. Kennedy a dat undă verde pentru ca agenţii săi să înceapă să împărtăşească aceste informaţii la scară largă.
În momentul în care a aterizat, afganii erau ferm divizaţi. O tabără a celor mai duri refuza să dea vina pe altcineva în afară de America pentru catastrofă. Nu a fost un şoc pentru nimeni care urmărea politica afgană faptul că aceşti oameni erau cei care împinseseră reintegrarea în primul rând. Cea de-a doua tabără era formată din diversele grupuri care luptaseră cu talibanii timp de mai bine de un deceniu şi care avertizase primul grup că planul lor de a-i aduce în rândurile lor era lipsit de viziune şi naiv.
Kennedy a sosit la ambasada SUA şi, după ce i-a făcut o primire foarte rece lui Darren Sickles, l-a dat afară din birou şi l-a chemat pe preşedinte şi echipa sa de securitate naţională. În maniera ei analitică tipică, ea a transmis informaţiile referitoare la comandantul corupt al poliţiei afgane. Preşedintele a pus doar două întrebări. Bănuiam că acest comandant era un oul rău şi dacă Kennedy credea că acest lucru are legătură cu răpirea lui Rickman?
La prima întrebare era uşor de răspuns. CIA avea un dosar la fel de stufos ca o carte de telefon despre generalul-locotenent Abdul Rauf Qayem. Avertizase Departamentul de Stat că omul era un taliban înrăit şi nu trebuia inclus în programul de reintegrare. Kennedy a transmis acest lucru cât se poate de imparţial. Secretarul de stat ar fi fost bătut din cauza asta, iar Kennedy nu avea nevoie să se îngrămădească. Aveau o bună relaţie de lucru şi voia să o păstreze aşa. Răspunsul la cea de-a doua întrebare a preşedintelui a fost mai puţin clar. Kennedy nu era pregătită să împărtăşească informaţiile legate de Louie Gould până nu ştia mai multe. Se părea că răpirea lui Rickman şi atacul asupra lui Rapp făceau parte dintr-un efort coordonat pentru a afecta capacitatea CIA de a opera în Afganistan. Totuşi, până când nu a obţinut mai multe informaţii, i-a spus preşedintelui că se pleacă de la premisa că cele două evenimente sunt legate.

Capitolul 23

Kennedy a mai petrecut încă zece minute cu Rapp, atât răspunzând cât şi eludând întrebările lui şi sondând cu blândeţe pentru a măsura profunzimea pierderii de memorie. Incapacitatea sa de a-şi aminti

informaţii se întindea pe toate aspectele vieţii sale. Totuşi, a apărut un tipar – mintea lui era goală atunci când venea vorba de ceva care implica ultimele trei zile. Înainte de asta, lucrurile erau mai puţin clare, dar amintirile lui Rapp păreau să se îmbunătăţească pe măsură ce fiecare amintire se potrivea la locul ei. Nevrând să-l copleşească, nu s-a obosit să-i spună că, în miezul nopţii, doctorii fuseseră pe punctul de a-i găuri capul pentru a scurge sângele coagulat care crease presiune pe creier. Prognosticul era foarte îndoielnic în acest moment.
Medicii militari aveau o vastă experienţă în ceea ce priveşte traumatismele craniene provocate de explozii. Fiecare caz era diferit. Unii pacienţi progresau până la o recuperare completă cu nimic mai mult de o săptămână de repaus la pat, în timp ce alţii nu îşi reveneau niciodată complet în ciuda celor mai bune eforturi şi îngrijiri medicale. Kennedy nu-şi permitea să se gândească la ce era mai rău. De-a lungul anilor, Rapp dovedise că avea o capacitate extrem de puternică de a supravieţui la ceea ce i-ar fi ucis pe majoritatea oamenilor. Refuzul său de a se lăsa descurajat, în ciuda şanselor copleşitoare, deşi îl punea adesea în pericol, era exact ceea ce îl împingea să nu renunţe niciodată. Moartea pur şi simplu nu era o opţiune.
Însănătoşirea lui în acest moment depindea de odihnă şi relaxare – două lucruri care îi erau la fel de străine lui Rapp precum a nu lătra la un străin era pentru un câine. Acest lucru l-a pus pe Kennedy într-o dilemă unică. Avea nevoie de Rapp pentru a-l găsi pe Rickman. Nu mai exista niciun alt activ care să poată îndeplini această sarcină. Existau şi alţii care ar fi putut ajuta, dar ea avea nevoie de comportamentul neînfricat şi nemilos al lui Rapp pentru a se ocupa de răufăcătorii care orbitau în jurul intereselor lor în această parte a lumii. Din nefericire, el a fost pus pe tuşă până când medicii i-au spus altceva. Deocamdată erau vagi, spunându-i că probabil va fi ţinut la pat o săptămână şi apoi va urma o altă săptămână de reabilitare. O varietate de simptome ar putea persista, inclusiv letargie, dificultăţi de vorbire, dificultăţi de mers, vedere înceţoşată, amorţeală, dureri de cap, amnezie, ameţeli şi dureri. Ultima parte nu l-a îngrijorat pe Kennedy. Pragul de durere al lui Rapp ieşea din tipare. Ea miza pe faptul că îşi va reveni cu mult înainte, dar nu se putea baza pe asta, aşa că i-a spus că avea nişte treburi de rezolvat, dar că se va întoarce să-l vadă peste puţin timp.
Kennedy l-a găsit pe unul dintre doctori pe hol, un maior al Forţelor Aeriene, şi i-a spus că Rapp era treaz. L-a pus la curent cu conversaţia lor, iar doctorul a spus că aceasta era o evoluţie foarte pozitivă. Apoi s-a scuzat şi s-a dus personal să-şi verifice pacientul.
Kennedy l-a găsit pe Coleman în micul salon cu două dintre gărzile sale de corp. Ea le-a cerut oamenilor ei puţină intimitate şi s-a aşezat lângă Coleman.
Kennedy l-a apucat de mână pe Coleman. „Ştii că i-ai salvat viaţa”. Coleman s-a simţit jenat. „Hai să nu devenim melodramatici”. Un zâmbet neobişnuit de mare s-a răspândit pe faţa lui Kennedy. „Nu cred că înţelegi. Vei putea să-i ţii asta deasupra capului ani de zile.”
Coleman i s-a alăturat cu un zâmbet larg. „Ai dreptate. Singura problemă este că eu cred că mi-a salvat viaţa de cel puţin două ori. Sunt încă în urmă.”
„Memoria lui este puţin şubredă în acest moment. Poate că va uita că este în faţă. N-o să-i spun niciodată.”
„E treaz?”
Kennedy a dat din cap.
Coleman a răsuflat uşurat. „Slavă Domnului. Cum se simte?”
„Pare să fie bine, dar nu-şi aminteşte prea multe.”
„Ce înseamnă asta?”
„Nu sunt sigur că ştia cine sunt eu când s-a trezit. M-a recunoscut, dar a trebuit să se străduiască să-mi spună numele. Şi-a amintit propriul nume, dar nu a putut să-mi spună unde lucra... cel puţin nu la început. Pe măsură ce vorbeam, din ce în ce mai multe lucruri păreau să se aşeze la locul lor.”
„Rick?”
„Habar n-am. De fapt, nu cred că-şi poate aminti vreun detaliu din ultimele şaptezeci şi două de ore.”
„La naiba.” Coleman îşi lăsă faţa în mâini. „Deci e în afara serviciului.”
„Aş spune că cel puţin pentru următoarea săptămână.”
„Ce vom face?”

„Nu sunt sigur în acest moment. Ai curajul să preiei conducerea?”. Kennedy credea că ştie răspunsul, dar trebuia să pună întrebarea.
Coleman s-a gândit o clipă şi apoi a spus: „Am impulsul necesar, dar eu şi Mitch suntem foarte diferiţi. Ştiţi asta. Nu mă tem să încalc câteva reguli şi chiar câteva nasuri, dar sunt un amator, în comparaţie cu el. Singura altă persoană pe care o ştiu care ar putea să o facă este Stan şi, din ce am auzit ieri, nu este tocmai pregătit pentru această provocare.”
„Ce zici de Mike?” a întrebat Kennedy, referindu-se la Mike Nash, directorul ei de contraterorism.
După ce a inspirat brusc, Coleman a clătinat din cap. „Îmi place Mike, dar nu sunt sigur că este făcut pentru chestiile astea dure. Nu-l învinovăţesc. Are o soţie şi copii şi tu i-ai dat o funcţie importantă cu un titlu frumos. Se va descurca bine şi, dacă ar fi pus cu spatele la zid, ar face orice pentru a supravieţui, dar nu despre asta este vorba.”
„Ce este asta?”
„Dacă îl vrei pe Rick înapoi, trebuie să găseşti pe cineva care să fie dispus să arunce la gunoi regulamentul. Ai nevoie de cineva ca Mitch, care nu dă doi bani pe politică... cineva care să nu aibă frică. Cineva care să îi facă pe aceşti nemernici să se teamă pentru viaţa lor.”
Kennedy a fost de acord. Singura problemă era că nu avea un astfel de om disponibil. „Louie Gould... ai avut ocazia să vorbeşti cu el?”
„Doar pentru scurt timp.”
„Îi crezi povestea?”
Coleman a lăsat să iasă un mic râs care spunea ce credea despre întrebare. „Nu sunt sigur că cred ceva din ce iese din gura tipului ăluia. Ce spune Mike?” Nash şi un alt interogator CIA îl etichetaseră pe Gould încă din noaptea precedentă, încercând să desluşească minciunile sale.
„Spune că progresul este lent. Mă duc acolo într-un minut. Gould nu ştie asta, dar am o anumită influenţă asupra lui. Ne va spune tot ce trebuie să ştim şi încă ceva.”
„Dacă am putea afla cine l-a angajat... totul s-ar putea aranja.”
„Ar fi frumos dacă ar fi atât de uşor, dar cred că există nişte firewall-uri care vor face acest lucru foarte dificil.”
„Probabil, dar el ar putea să ne indice direcţia corectă.”
„Mă bazez pe asta.” Kennedy a închis ochii pentru scurt timp şi apoi a spus: „Ai pierdut un om?”.
Coleman purta pe faţă amintirea fatidică. „Da... unul dintre cei mai buni.”
„Mick Reavers.”
„Aşa este.”
Kennedy îşi dădea seama că Coleman avea nişte emoţii cu care încă nu începuse să se confrunte. Şi-a întors privirea şi a spus: „Prin canalele din spate i-am spus foarte clar că îi vreau corpul înapoi până la sfârşitul zilei.”
„Apreciez asta.” Coleman a privit o secundă în cealaltă parte a camerei şi s-a holbat la un poster cu un A-10 Warthog. „Nu a avut nicio şansă. L-au împuşcat înainte ca el să-şi ridice arma.”
Nu se întâmpla prea des ca Kennedy să-şi permită să se enerveze, şi era şi mai rar să o arate. Presupunea că ea umplea golul lăsat de Rapp şi Hurley. „Scott, vreau să clarificăm ceva. Nu vom permite ca porcăria asta să rămână necontestată. Am mai mulţi trăgători pe drum şi în douăzeci şi patru de ore voi avea nişte ţinte pentru tine. Îl vom găsi pe generalul Qayem. S-ar putea să nu fie în această săptămână sau în următoarea, dar îl veţi găsi şi îl veţi ucide. M-aţi înţeles?”
Coleman a dat din cap. „Asta speram să spui”.
„Şi până când vom termina, bănuiesc că vor mai fi câteva nume adăugate pe lista noastră.”

Capitolul 24

Cartierul general al Inter-Services Intelligence, Islamabad, Pakistan

Ashan fusese convocat în biroul directorului general şi credea că ştie de ce. Oamenii lui îl informaseră cu privire la evoluţiile de peste graniţă. Nu numai că Rickman dispăruse, dar şi un alt agent din Jalalabad dispăruse şi avusese loc un atentat la viaţa lui Mitch Rapp. În calitate de general adjunct al Aripei de Relaţii Externe, singurul lucru care îl surprindea pe Ashan era că nu aflase direct de la americani. Chiar şi aşa, el le dăduse indicaţii oamenilor săi, atât din Jalalabad, cât şi din Kabul, să îi ajute pe omologii lor de la CIA.
ISI era o parte extrem de controversată, dar influentă, a guvernului pakistanez. În ultimii ani, se făcuseră presiuni pentru ca agenţia de informaţii să devină mai responsabilă. Parlamentul a decis că cel mai bun mod de a evita viitoarele scandaluri ar fi să se asigure că şeful agenţiei de spionaj nu era cineva prea special. Cu alte cuvinte, voiau o persoană pe care să o poată controla. Au găsit exact persoana potrivită în generalul Ahmed Taj din cadrul Forţelor Aeriene. Cariera lui Taj în Forţele Aeriene fusese petrecută aproape în întregime în aprovizionare şi logistică. Avea atât o predilecţie, cât şi o aptitudine pentru mutarea oamenilor şi a echipamentelor din punctul A în punctul B. Ashan observase acest lucru cu ceva timp în urmă, deoarece se părea că aproape de fiecare dată când era chemat în biroul lui Taj i se ordona să se urce într-un avion şi să plece undeva. Când fusese informat de întâlnire, îşi sunase soţia şi o rugase să-i facă o geantă, pentru orice eventualitate. Biroul directorului general era decadent. Spaţiul era aproape la fel de mare ca un teren de tenis. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu lambriuri din lemn de trandafir de un maro intens şi existau trei şeminee din granit. Majoritatea pereţilor erau acoperiţi cu biblioteci, dar se făcuseră actualizări care includeau câteva monitoare mari cu ecran plat ascunse cu gust în spatele unor tapiserii.
Ashan a ajuns cu cinci minute mai devreme şi a fost iritat să-l găsească pe prietenul său, generalul Durrani, aşezat şi împărţind ceaiul cu şeful lor. Îi stătea bine lui Durrani să sosească mai devreme în încercarea de a reforma şi de a dicta ordinea de zi. Sala era împărţită în trei părţi. În extrema stângă se afla biroul mamut al directorului general, o masă cu hărţi şi patru scaune. Mijlocul încăperii era dominat de o masă de conferinţă pentru şaisprezece persoane. Cei mai mulţi pe care Ashan îi văzuse vreodată la masă erau şase persoane. În dreapta se afla o zonă de şedere. O canapea masivă din piele, care putea găzdui şase persoane, era centrată pe şemineu. Alte două canapele încadrau zona în jurul unei măsuţe mari de cafea din sticlă.
Taj l-a salutat pe Ashan şi l-a întrebat dacă doreşte un ceai. Ashan a acceptat cu amabilitate şi s-a aşezat singur pe una dintre canapelele mai mici. Şi-a acceptat ceaiul şi farfurioara cu ambele mâini şi le-a aşezat pe masa de sticlă. I-ar fi plăcut foarte mult să ştie ce discutaseră cei doi bărbaţi, dar nu ar fi vrut niciodată să pară atât de disperat. În plus, existau şanse mari să i se dezvăluie în timpul conversaţiei lor.
„Cum merg lucrurile în Relaţiile Externe?” a întrebat Taj.
Ashan a fost încântat să vadă că, într-o pauză faţă de predecesorii săi, Taj era îmbrăcat într-un costum gri deschis, spre deosebire de uniforma sa militară. „Ne înţelegem bine.”
„Bine. Deci”, a spus Taj, luându-şi ceaşca de ceai şi luând o înghiţitură, „presupun că aţi urmărit evoluţiile recente din Afganistan.”
„Da.”
„Ce părere aveţi?” Taj avea o înălţime mai mică decât media şi faptul că stătea singur în mijlocul canapelei masive îi dădea un fel de aspect copilăresc.
Ashan ura astfel de întrebări deschise. Mai ales atunci când în spatele lor exista probabil o agendă sau cel puţin o opinie formată. Treaba lui era să-i ofere directorului general părerile sale, aşa că a tras o scurtă răsuflare şi a mers mai departe. „Se pare, cel puţin din punct de vedere al momentului, că cineva a decis să lanseze o operaţiune împotriva prietenilor noştri americani.”
„Aveţi vreo idee despre cine?”
Aici era punctul în care lucrurile deveneau întotdeauna dificile. Ashan a decis să înceapă cu prudenţă.
„Dincolo de suspecţii obişnuiţi, nu, domnule.”
„În ceea ce priveşte suspecţii obişnuiţi... . Aş vrea să aud lista ta.”
„Talibanii sunt alegerea evidentă, deşi mă îndoiesc că au organizarea necesară pentru a putea desfăşura o operaţiune atât de complicată.”
„Explică, te rog.”

„Trei ţinte diferite, toate individuale, ceea ce înseamnă că este foarte greu de prezis unde se vor afla în avans. Din tot ceea ce ştim, talibanii singuri nu au mijloacele necesare pentru a realiza aşa ceva."
„Singuri?"
„Ei sunt", a început Ashan, apoi s-a oprit. Exista o modalitate mai sigură de a proceda. „Tot ce trebuie să facem, domnule, este să ne uităm la o hartă. Afganistanul nu are ieşire la mare." Ashan i-a bifat pe vecini. „Iran, Turkmenistan, Uzbekistan, Tadjikistan, China şi noi."
„Nu-i omiteţi pe americani", a intervenit Durrani.
Ashan a fost izbit de prostia afirmaţiei. „Credeţi că CIA îşi face asta singură?".
„Nu pretind că ştiu cum gândesc americanii. Spun pur şi simplu că sunt foarte investiţi în menţinerea influenţei lor asupra regiunii."
Ashan a decis să lase prostia declaraţiei colegului său să stea de una singură. „Din punct de vedere istoric, stanienii nu au avut nicio relaţie cu talibanii. Dacă a fost ceva, ei au fost atraşi în orbita Americii. Este, totuşi, posibil ca Rusia să fie implicată."
„Aveţi vreo dovadă?"
„Nu", a spus Ashan cu o mişcare rapidă a capului. Deşi se pare că în ultima vreme se bucură foarte mult să-i înţepe pe americani, aşa că ar trebui măcar să-i luăm în considerare. Iranul este din ce în ce mai influent şi ştim cu toţii că au ură din belşug pentru a încerca ceva atât de îndrăzneţ. China, până acum, nu a arătat aproape niciun interes în regiune. În ceea ce priveşte motivul, acest lucru este destul de evident. Nu există resurse naturale, în afară de comerţul cu opiu. După cum am discutat, dacă Afganistanul ar avea petrol, China ar fi foarte interesată".
Directorul general şi-a frecat degetele de-a lungul mustăţii în timp ce se gândea la această analiză. „Aşa că noi credem că este probabil să fie vorba fie de iranieni, fie de ruşi."
„Mai există o posibilitate, domnule. Aţi uitat de noi." A fost imediat evident că Durrani aşteptase acest lucru.
„Ţi-am spus că va încerca să ne atragă în această mizerie sordidă."
„Nu încerc să fac aşa ceva", a răspuns Ashan cu o voce lipsită de tensiune. „Directorul general mi-a cerut analiza şi i-am dat-o."
Durrani l-a ignorat pe vechiul său prieten şi s-a uitat direct la Taj. „Te-am avertizat. Acest lucru este periculos. Nu are absolut nicio dovadă, dar este dispus să ne implice. Cât timp crezi că va dura până când americanii vor afla despre asta? Au spioni peste tot în această clădire." Mutându-şi fundul astfel încât să poată sta direct cu faţa la Ashan, a întrebat: „Câte persoane ai anunţat despre asta?".
Ashan ar fi izbucnit în râs dacă toată chestia nu ar fi fost atât de serioasă. „Akhtar, cred că nu mă asculţi. Lasă-mă să-ţi spun altfel. Dacă aţi fi în locul americanilor, de unde aţi începe să căutaţi?".
„Nu dau doi bani pe americani. Aceasta nu este problema noastră. Este a lor şi ar trebui să rămână aşa. Nu să-i ajutăm să încerce să ne implice."
Ashan s-a aşezat pe spate şi a ridicat mâinile în sus. „Domnule director general, nu-i înţeleg animozitatea. Nu este loc pentru ea aici."
Taj părea că şi-ar fi dorit ca întreaga problemă să dispară pur şi simplu, dar cu aceşti doi subordonaţi cu voinţă puternică, şansele ca acest lucru să se întâmple erau foarte mici. „Cred că amândoi aveţi puncte de vedere valabile." Uitându-se cu blândeţe la Durrani, a adăugat: „Chiar ar trebui să adoptaţi o abordare mai puţin agresivă când vine vorba de americani. „
„Presupun că, atunci când suntem în biroul dumneavoastră, doriţi să vorbim liber." Durrani s-a prefăcut rănit de admonestarea şefului său.
„Cu excepţia cazului în care", a adăugat Ashan rapid, „subiectul implică relaţia nepotrivită a departamentului dumneavoastră cu talibanii. Atunci nu avem voie să vorbim liber."
Durrani şi-a dat seama că se pregătise pentru replică şi a putut vedea că furia lui îl împingea pe directorul general spre poziţia lui Ashan. Decât să vorbească şi să rişte să îl îndepărteze şi mai mult pe director, şi-a închis gura şi a început un lung rechizitoriu intern împotriva prietenului său.
Taj a luat o ultimă înghiţitură din ceaiul său, l-a aşezat pe farfurie şi a împins-o la câţiva centimetri distanţă. După ce s-a aplecat pe spate şi şi-a aruncat braţul peste spătarul canapelei, a anunţat: „Cred că

trebuie să le arătăm americanilor sprijinul nostru. Nadeem, am vorbit mai devreme cu directorul Kennedy. Se află la baza aeriană Bagram. Aş vrea să zbori până acolo şi să ne oferi ajutorul".
Durrani a sărit practic în picioare. „Cu siguranţă nu puteţi vorbi serios. Nu am încredere în el. Nu am încredere deloc. De unde ştii că nu-i va spune ceea ce tocmai ne-a spus nouă?".
Ultima dată când Ashan îşi văzuse prietenul atât de supărat fusese după raidul lui bin Laden. „L-ai mai întâlnit pe directorul Kennedy." Intelectul femeii în cadrul comunităţii de informaţii era bine cunoscut. „Nu crezi că s-a gândit deja la asta? Nu crezi că întregul fiasco bin Laden nu i-a rămas întipărit în minte?".
„De ce tot aduci asta în discuţie?"
„Pentru că e relevant." Lui Ashan nu-i venea să creadă că trebuia să continue să sublinieze ceva atât de evident. „Cu cât mă gândesc mai mult la asta, dacă aş fi în locul lor, primul loc unde m-aş uita ar fi Aripa Externă."
Durrani era în picioare de data aceasta, înjunghiind aerul cu degetul, ameninţându-l pe Ashan că cariera lui s-a terminat. „Nu mai este loc pentru iubitorii de anglo în lumea noastră. Suntem o naţiune suverană. Nu câinii lor dresaţi. Dacă aş fi..."
„Tu nu eşti eu şi trebuie să-ţi spun, Akhtar, că te comporţi ca un om care are ceva de ascuns."
„Nu voi sta aici şi nu voi accepta asta", a proclamat Durrani, uitându-se la director pentru sprijin.
Taj a făcut o mişcare de calmare cu mâinile. „Luaţi loc, toată lumea trebuie să se calmeze."
Ashan a simţit că ar fi vrut să sublinieze că doar o singură persoană trebuia să se calmeze, dar Taj era suficient de inteligent ca să ştie asta. Aducerea în discuţie nu ar fi făcut decât să o irite pe Durrani.
„Akhtar, dacă nu ai încredere în Nadeem, atunci cred că ar trebui să-l însoţeşti la Bagram." Taj a făcut o pauză lungă şi apoi a ridicat un deget precaut. „Lipsa ta de control emoţional, însă, mă îngrijorează. Dacă nu te poţi comporta într-un mod civilizat şi util cu prietenii noştri americani, atunci nu vreau să te apropii de ei. Ne-am înţeles?"
Durrani arăta de parcă cineva tocmai îl hrănise cu forţa cu un sandviş de rahat. Nu voia să plece, mai ales nu acum. Trebuia să fie cu ochii pe lucruri, dar în acelaşi timp îl durea gândul că Ashan îi lingea pe americani. În cele din urmă, singura alegere raţională era să rămână în Islamabad. Dacă Ashan avea dreptate, şi el avea de obicei dreptate în privinţa acestor lucruri, americanii aveau deja departamentul său sub ochiul lor vigilent. Ashan putea merge să se poarte frumos cu americanii. Durrani ar fi rămas acolo unde era şi s-ar fi asigurat că nu exista nimic care să le stârnească mânia.

Capitolul 25

Baza aeriană Bagram, Afganistan
Birourile CIA se aflau în afara drumului principal dinspre aeroport, într-o zonă care adăpostea Centrul de Fuziune a Intel şi mâncătorii de şerpi de la Comandamentul Operaţiunilor Speciale Comune. Langley avea, de asemenea, un alt imobil la capătul îndepărtat al liniei de zbor, unde îşi adăposteau avioanele şi alte câteva lucruri. Era propriul lor mic domeniu în cadrul bazei aeriene întinse. Din necesitate, spionii trebuiau să împărtăşească informaţii cu diversele ramuri militare, dar existau momente în care nu era înţelept ca CIA să fie prea deschisă cu confraţii săi militari. La urma urmei, necesitatea era mama invenţiei, iar CIA avea o nevoie reală de a păstra secretă o mare parte din ceea ce făcea. Louie Gould a fost un exemplu perfect. Bagram avea un centru de detenţie nou-nouţ şi strălucitor, plin de camere de rugăciune, covoraşe de rugăciune, jocuri video, televizoare cu ecran plat şi un Coran pe fiecare pat. Punerea unui om ca Gould în grija armatei a fost o idee proastă în mod inerent, pentru simplul motiv că, odată ce ar fi pus mâna pe el, ar fi existat un dosar oficial.
Kennedy i-a spus clar lui Nash, după dezastrul cu poliţia afgană, că identitatea lui Gould trebuia să fie ţinută secretă faţă de toţi cei din afara cercului lor apropiat. A mers atât de departe încât l-a pus pe Darren Sickles şi pe oricine altcineva de la ambasadă pe o listă de excludere. Până când nu ştiau mai multe, Gould nu era nimic mai mult decât un alt angajat al lui Rapp care a fost împuşcat în timpul conflictului.

Kennedy dorea ca el să fie ţinut sub tăcere până când putea să-l interogheze ea însăşi. Cei doi aveau o istorie comună de care era sigură că Gould nu era pe deplin conştient. Primele rapoarte arătau că fusese evaziv şi necooperant când fusese interogat de Nash. Kennedy avea o pârghie de care era aproape sigură că Nash nu era conştient.
Kennedy a părăsit spitalul şi a cerut echipei sale de securitate să o ducă înapoi la hangarul unde era parcat avionul ei.
Clark Jones, şeful echipei sale de securitate, i-a aruncat o privire îngrijorată. „Plecăm?"
„Nu ... doar nişte treburi de care trebuie să mă ocup."
S-au rostogolit pe străzile cu asfalt neted ale bazei în Suburbanul negru care le fusese pus la dispoziţie de şeful bazei. Au trecut pe lângă oficiul poştal, un Burger King, un centru de fitness şi o grămadă de alte clădiri nedeslușite. Locul era o mică felie de America. Hangarul se afla în capătul îndepărtat al liniei de zbor, departe de ochii curioşilor. Arăta ca toate hangarele. Elicopterele parcate pe pistă nu erau cu nimic diferite de Black Hawk-urile armatei americane de pe toată linia de zbor. SUV-ul negru a intrat în hangar şi două frumoase Gulfstream G550 au intrat în vizor – în mod vizibil, nu existau însemnele Forţelor Aeriene ale SUA. Trei avioane de supraveghere MC-12 cu două turbopropulsoare erau grupate în celălalt colţ, iar o sumedenie de alte avioane şi elicoptere mai mici erau împrăştiate în spaţiul cavernos.
Vehiculul lui Kennedy s-a oprit în apropierea birourilor de sticlă. Echipa ei de securitate a sărit din vehicul înainte ca ea să poată pune mâna pe uşă. Bill Schneeman, şeful bazei, o aştepta pe Kennedy lângă uşa birourilor. Gărzile de corp au coborât şi şi-au format bula de protecţie în jurul directorului. Toată chestia i se părea cam mult, dar Jones îi ţinuse o predică fermă în timpul zborului de întoarcere. Jones se ocupase de detaşamentul ei de ceva mai puţin de doi ani. Aceasta era prima dată când „făcea legea", aşa cum o numea el. Rareori era pus la curent cu detaliile amănunţite a ceea ce se întâmpla, dar, datorită proximităţii sale, aduna adesea frânturi de informaţii.
În acest caz, aflase despre răpirea lui Rickman, unul dintre cei mai importanţi oameni ai ei în Afganistan, şi despre atentatul la viaţa lui Mitch Rapp, cel mai de încredere consilier al ei şi cel mai important agent antiterorist. Mai era o altă informaţie de care nu era la curent. John Hubbard, şeful bazei din Jalalabad, dispăruse, iar agenţii locali îl căutau cu disperare. Chiar şi fără să ştie de Hubbard, Jones şi oamenii săi au planat ca nişte mame prea protectoare faţă de primul copil. Totul era foarte sufocant.
Schneeman a început să se apropie de Kennedy, dar s-a oprit de cealaltă parte a echipei de securitate.
„Şefu',„ a strigat Schneeman cu rânjetul său tipic de şmecher, „crezi că ai putea să-i faci pe băieţii tăi să se relaxeze puţin? Noi deţinem acest loc. Toţi jihadiştii sunt de cealaltă parte a firului".
Kennedy i-a aruncat lui Jones o privire deoparte. „Clark, dacă tot suntem la bază, crezi că aţi putea să vă relaxaţi puţin postura?". Kennedy şi-a pus cuvintele sub forma unei întrebări, dar tonul ei făcea să fie evident că era un ordin.
Jones nu a tresărit. Ochii săi negri şi pielea neagră şi întinsă îi dădeau o intensitate fără noimă care era perfectă pentru slujba sa. Ar fi putut la fel de bine să aibă scris pe frunte „Nu te pune cu mine". Pentru o clipă a părut că urmau să aibă cel puţin o confruntare, dacă nu o confruntare. Jones s-a uitat în jurul hangarului ca şi cum ar fi făcut o ultimă verificare a ameninţărilor şi apoi le-a făcut semn oamenilor săi să îi lase directorului puţin loc.
Schneeman a trecut pe lângă oamenii mari cu toate armele şi a întins mâna. „Bine aţi venit la Spa Bagram".
Kennedy a zâmbit la referinţă. La Cartierul General, oamenilor le plăcea să glumească pe seama faptului că misiunea de la Bagram era floare la ureche. Majoritatea oamenilor detaşaţi la Bagram se întorceau subţirei, în formă şi în cea mai bună formă a carierei lor. Totuşi, Kennedy cunoştea adevăratul preţ al detaşării. Căsătoriile se destrămaseră din cauza distanţei şi, în mai multe cazuri, a infidelităţii. Problema cea mai mare, însă, era stresul – orele lungi de lucru şi cerinţele mari de rezultate îi extenuaseră pe o bună parte dintre oamenii ei.
„Îmi pare rău că nu am trecut mai devreme pe aici, dar eram la spital", s-a oferit Kennedy.
„Nu-ţi face griji în privinţa asta. Cum se simte?"
„Mai bine. Este treaz, dar se pare că va fi indisponibil pentru o vreme."
„Nu asta am vrut să aud... . Mă refer la partea cu faptul că nu va fi în stare de funcţionare."

„Ştiam ce vrei să spui.” Foarte puţini oameni ştiau că Kennedy apelase din ce în ce mai des la Schneeman pentru a se informa despre ceea ce se întâmpla în ţară. Îşi pierduse încrederea în Sickles cu câteva luni în urmă, când începuse să primească rapoarte despre entuziasmul său nedisimulat pentru reintegrare. Cum de unul dintre cei mai importanţi oameni din Serviciul Clandestin putea crede că planul era o idee bună, era dincolo de capacitatea de înţelegere a lui Kennedy. Vina, ştia ea, îi aparţinea în totalitate, deoarece ea fusese cea care îl făcuse şef de post la Kabul, iar apoi prostul se împrietenise prea mult cu contingentul de la Departamentul de Stat, cu acea femeie îngrozitoare, Arianna Vinter, în special.
„Ce ai aflat despre Hubbard?”
„Nimic până acum. Telefonul lui nici măcar nu apare pe sateliţi, ceea ce ştim amândoi că este un semn foarte rău.” Schneeman a ridicat din umeri şi a adăugat: „Nu-mi place să vă dau alte veşti proaste, dar asta este ceea ce este.”
„Continuă să cauţi. Nu putem continua să pierdem oameni în felul acesta. „ Era pe punctul de a adăuga faptul că era jenant, dar ştia că ar fi sunat egoist. Aceştia erau oamenii pe care ea îi trimitea în pericol. Prioritatea ei numărul unu era să-i aducă înapoi în viaţă.
„Nu am de gând să vă mint. Mulţi dintre oamenii noştri sunt speriaţi. Ei cred că acest lucru trebuie să facă parte dintr-un plan mai mare al talibanilor de a ne schilodi în ţară.”
„S-ar putea să aibă dreptate.”
După ce se uită o secundă la pantofii lui, Schneeman a spus: „Nimeni nu m-a refuzat încă, dar aproape că a trebuit să-i pun să tragă la sorţi pentru a vedea cine se va duce la J-bad să-l caute pe Hubbard.”
Kennedy nu a primit bine această informaţie. Acesta era un alt motiv pentru care avea nevoie de Rapp. Atitudinea lui neînfricată şi neînfricată era contagioasă. Ultimul lucru de care avea nevoie în acest moment erau agenţi care se temeau să părăsească baza. Dacă problema se agrava, va trebui să se bazeze pe JSOC pentru muşchi. Operatorii speciali împărtăşeau maniera îndrăzneaţă a lui Rapp.
Schneeman făcu semn spre o uşă de lângă birourile cu pereţi de sticlă. „Pot să vă aduc o ceaşcă de cafea?”.
„Ceai, vă rog.”
Schneeman a condus şi ea l-a urmat. „Îmi cer scuze, dar lucrurile sunt destul de agitate pe aici. Incluzând cele nouă persoane din anturajul dumneavoastră, avem cincizeci şi şase de persoane suplimentare care au fost aduse în ultimele două zile.”
„Trebuie să îi împingeţi afară. Câţi oameni aţi trimis la J-bad?”.
„Îi ţin pe toţi analiştii aici sus. Am trimis şase agenţi operativi şi doisprezece tipi de la SOG. Le-am spus că nu vreau ca nimeni să plece singur nicăieri. Am alocat doi tipi SOG pentru fiecare agent şi trebuie să se prezinte la fiecare oră.”
Au intrat într-o mică sală de odihnă cu un cuptor cu microunde şi un frigider. Schneeman a început să scotocească prin dulapuri până când a găsit o cutie cu ceaiuri asortate. I-a înmânat cutia lui Kennedy şi apoi şi-a turnat o ceaşcă de cafea, iar Kennedy o ceaşcă de apă fierbinte.
„Când a fost măturată ultima dată această cameră?”. a întrebat Kennedy.
Schneeman cunoştea aşteptările lui Kennedy. „Acum mai puţin de treizeci de minute.”
A dat din cap în semn de satisfacţie şi a întrebat: „Cât de strâns lucra Rick cu Darren?”.
„Răspunsul scurt este că nu sunt sigur. Adică, sunt aici aproape tot timpul. Darren conduce spectacolul din Kabul. Nu mă întrebaţi cum, dar cred că a înţeles că eu sunt înlocuitorul lui. A fost un adevărat nemernic în ultimele cinci luni. Vestea bună e că sunt norocos dacă îl văd o dată pe lună. Vestea proastă e că nu şi-a condus oamenii. Habar n-am ce puneau la cale el şi Rick.”
Kennedy i-a făcut o mică încruntare neîncrezătoare. Treaba lor era să adune fapte, dar amestecate cu faptele erau adesea o mulţime de bârfe şi insinuări. „Brian, nu te poţi aştepta sincer să cred că nu ai auzit nimic.”
„Tipul este şeful meu direct, Irene, şi este un adevărat nemernic. Nu pentru tine, desigur, dar pentru majoritatea celor care lucrează pentru el, este insuportabil.”
„Înţeleg că există un lanţ de comandă, dar cum vă aşteptaţi ca eu să iau decizii bune când nu-mi spuneţi nimic despre aceste lucruri?” Rapp o avertizase că el credea că Sickles era depăşit de situaţie, dar nimeni altcineva nu se deranjase să scoată măcar un sunet.

„Nu ştiu ce să spun. Suntem la mii de kilometri distanţă. Ne descurcăm cu ceea ce avem, aşa cum putem. Toate acestea sunt decizii care se iau cu mult peste nivelul meu de plată."
Kennedy nu avea de gând să insiste asupra subiectului. Schneeman avea dreptate, bineînţeles. Să te duci pe la spatele şefului tău pentru a spune că era incompetent, fără nicio dovadă reală, era o modalitate excelentă de a-ţi torpila cariera. „Asta rămâne între noi doi. Darren nu va mai fi şef de staţie prea mult timp."
Schneeman nu era total surprins. „Cât de mult timp?"
„Nu sunt sigur că va rezista până la sfârşitul zilei, dar mai întâi trebuie să scot câteva lucruri de la el, aşa că va trebui să vedem."
Schneeman era cât pe ce să întrebe cine va fi înlocuitorul său, dar s-a gândit că ar suna prea interesat. În schimb, s-a întors la subiectul anterior. „Au fost câteva lucruri care nu prea au trecut testul mirosului."
Kennedy şi-a încrucişat braţele la piept şi a întrebat: „Cum ar fi?".
„În ultimele câteva luni, păreau să dea cu adevărat drumul la acest program. Dădeau pungi cu bani la fiecare dobitoc din ţară. Cei mai mulţi dintre ei tipi pe care ne-am petrecut ultimii zece ani încercând să-i ucidem." Schneeman a dat din cap dezgustat şi a adăugat pe un ton acid: „Nenorocitul de Abdul Rauf Qayem... . I-am spus lui Darren că îi voi trage un glonţ în cap tipului, iar el poate să bage banii în buzunar. Ştii ce a făcut Darren?".
„Nu", a răspuns Kennedy.
„S-a speriat, şi nu din cauza glonţului în cap. Mi-a ţinut o mare prelegere despre biroul inspectorului general şi despre faptul că erau pe urmele lui. Cum aveau controale pentru a se asigura că fiecare bănuţ a fost contabilizat."
Kennedy a fost surprinsă, deoarece toate acestea erau o noutate pentru ea. „Inspectorul general?"
„Aşa este."
Din motive evidente, inspectorul general de la Langley avea o anumită autonomie; până la urmă, asta era ideea, un grup intern însărcinat să se asigure că spionii respectau regulile. Ideea era aproape ridicolă şi, desigur, fusese impusă Agenţiei de către politicienii din Capitoliu. Faptul că ei credeau că va funcţiona era interesant în sine. Dacă CIA putea pătrunde în cele mai importante guverne ale lumii, cât de dificil ar fi fost să recruteze câteva persoane care lucrau în biroul inspectorului general? Răspunsul a fost simplu – nu a fost. Kennedy avea oameni în birou care o ţineau la curent cu orice lucru important. Dacă aceştia s-ar fi ocupat de Rickman şi de această afacere de reintegrare, Kennedy ar fi ştiut. Totuşi, ca măsură de precauţie, ar fi trebuit să facă o mică verificare dublă.
„Dar Hubbard?" întrebă Kennedy.
El a dat din umeri. „Este destul de competent".
„Am auzit că a devenit omul de încredere al lui Rick."
„Da. Dacă avea nevoie de ceva greu de făcut, de obicei aranja asta prin Hubbard, deşi..." Vocea lui Schneeman s-a întrerupt. Se gândea la ceva ce auzise.
„Ce?" întrebă Kennedy.
„Rick era implicat cu o mulţime de personaje rele. Întotdeauna a fost aşa, dar când a început chestia asta cu reintegrarea, a început cu adevărat să umble cu o mulţime dură. Am aflat ceva de la unul dintre băieţii de la SOG. Mai mult o plângere, de fapt."
SOG însemna Grupul de Operaţiuni Speciale. Erau braţul paramilitar al Serviciului Naţional Clandestin şi erau bărbaţii şi femeile pe care Kennedy îi folosea pentru a desfăşura operaţiuni secrete. „Ce ai auzit?"
„Un tip mi-a spus că securitatea lui Rick era un rahat de câine. Nu înţelegea de ce a dat totul pe mâna băştinaşilor. A spus că un tip ca Rick ar trebui să aibă mereu cu el câţiva trăgători americani. Avea o ţintă prea mare în spate ca să încredinţeze totul unor mercenari locali."
„I-ai transmis această îngrijorare lui Darren?"
„Da."
Era prima dată când Kennedy auzea de toate astea. „Deci, detaliile normale ale lui Rick . . ."
„Au rămas la baza aeriană şi i-a folosit din când în când când, când avea nevoie să facă o demonstraţie de forţă."

Kennedy a luat în considerare noile informaţii pentru un moment. În urma unor chestii ca aceasta, anumite informaţii puteau căpăta o importanţă supradimensionată. Şi-a spus să nu se agaţe de ea. Dacă era importantă, avea să revină asupra ei mai târziu. „Deci nu avem nicio idee despre locul unde ar putea fi Hubbard?".
„Niciuna, şi am vorbit cu o mulţime de surse."
„Bine." Ea se uită înapoi spre uşă. „Prioritatea noastră numărul unu în acest moment este să-l găsim pe Hubbard. Numărul doi este Qayem."
„Am înţeles."
„Bine. Acum spune-mi ce aţi aflat tu şi Mike de la oaspetele nostru."

Capitolul 26

Nash urmase întocmai ordinele lui Kennedy. Vroia ca Gould să fie tratat cu respect până când nu spunea altfel. Rana de la umăr nu era prea gravă. Glonţul trecuse net prin el şi lăsase o încreţitură de mărimea unei monede de zece cenţi la intrare şi una de un sfert de mărime la capătul din spate. Era uşor să-l faci pe Gould să treacă drept unul dintre pistolarii angajaţi de CIA pe care îi foloseau pentru securitate. Oficialii medicali de la spitalul de bază lucraseră de mai multe ori cu oameni din toate ţările NATO, iar CIA avea reputaţia de a externaliza. Medicii învăţaseră să nu cerceteze prea adânc cu oameni care nici măcar nu recunoşteau că lucrau pentru CIA şi, în schimb, aruncau acronimul generic OGA, care însemna „Other Government Agency".
Doctorul a curăţat şi a peticit rana lui Gould, i-a dat nişte sânge, i-a administrat nişte antibiotice şi, la îndemnul lui Nash, l-a trimis la plimbare. După ce au părăsit spitalul în seara precedentă, Nash şi Schneeman l-au dus pe Gould la hangarul aerian unde aveau o suită de camere care serveau şi ca centru de interogare. Nu era nimic mai mult decât două camere izolate fonic, una dintre ele cablată pentru sunet şi video, iar cealaltă pentru recepţie şi monitorizare.
Interogatoriul iniţial nu a produs nimic mai mult decât aceeaşi poveste pe care Gould o spusese de la început. Acceptase un contract şi i s-a ordonat să zboare la Kabul şi să aştepte instrucţiuni suplimentare. A petrecut o noapte la Grand Marriott, apoi a primit un mesaj şi i s-a spus să meargă la clădirea de birouri de peste drum de clinica veterinară. În timp ce aştepta să tragă, a primit pentru prima dată fotografia bărbatului pe care trebuia să îl ucidă. Atunci a descoperit că este vorba despre Mitch Rapp.
„Înţelegi istoria noastră?" l-a întrebat Gould pe Nash.
Nash era obosit şi avea nervii întinşi. Probabil că ar fi trebuit să facă pe prostul, dar Gould îi dădea atât de puţin de lucru, încât a spus: „Te referi la faptul că i-ai ucis soţia însărcinată? Da, sunt conştient că, alături de violatorii de copii, eşti probabil cel mai mare rahat de pe planetă. Aşa că va trebui să mă scuzi dacă nu cred niciun cuvânt care iese din gura ta".
Gould a suspinat ca şi cum acest om era atât de previzibil şi a spus: „Îţi spun adevărul".
„Vrei să auzi adevărul?". a spus Nash, aplecându-se peste masă, cu maxilarul sfâşiat de furie. „Adevărul este că nu înţeleg de ce Mitch ţi-a cruţat viaţa. Înţeleg de ce nu a putut să-ţi ucidă soţia şi copilul, dar tu . . ." Nash a clătinat din cap. „Nu are nici un sens, iar eu sunt dincolo de a încerca să înţeleg. E prietenul meu, i-ai cauzat o grămadă de durere, aşa că m-am gândit că ar trebui să-i fac o favoare şi să te arunc într-un Black Hawk, să zbor până la unul dintre poligoanele de la distanţă şi să te arunc pe uşă. Nimeni nu va şti că ai plecat. Soţia şi copilul tău probabil că mi-ar mulţumi."
A fost singurul moment în care Gould a arătat vreo emoţie, dar a durat doar o fracţiune de secundă. „Nu vrei să faci asta", a spus Gould, recăpătându-şi calmul.
„Şi de ce nu?"
„Pentru că te pot ajuta."
Nash a râs de el. „Am stat de vorbă jumătate de noapte şi nu ai spus nici măcar un singur lucru care să mă ajute."
„Ţi-am spus, trebuie să vorbesc cu Mitch".

„El nu vrea să vorbească cu tine, aşa că va trebui să ai de-a face cu mine.”
Şi aşa a continuat să se învârtă în jurul valorii de cea mai mare parte a nopţii, Nash şi Schneeman făcând cu rândul, niciunul dintre ei neobţinând informaţii utile de la asasin. La ora patru dimineaţa, Nash l-a sunat pe Kennedy în zbor şi i-a dat un raport vag care cuprindea ceea ce aflaseră, adică cam nimic. Kennedy i-a spus lui Nash că dorea ca toţi să se culce, inclusiv Gould. În ciuda furiei pe care o simţea faţă de bărbat, Nash nu l-a împiedicat pe Schneeman să-i dea lui Gould un sac de dormit, o pernă şi o pătură. Uşa s-a încuiat pe dinafară şi au pus un gardian pe hol şi altul în camera de observaţie pentru a supraveghea prizonierul.
L-au lăsat pe Gould să doarmă până aproape de prânz, apoi l-au hrănit şi au luat-o de la capăt. Din nou, Nash nu a reuşit să afle nimic de valoare. Gould a refuzat să vorbească cu altcineva în afară de Rapp. Cu tot ceea ce făcuse acest clovn, Nash nu înţelegea de ce nu-şi scoteau mănuşile şi nu-l pălmuiau. Se gândea la ce fel de chestii dure ar vrea să încerce, când uşa s-a deschis.
„E timpul pentru o pauză”, a anunţat Schneeman.
„Nu e ceva personal”, i-a spus Gould lui Nash. „Trebuie să vorbesc cu domnul Rapp”.
Nash şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. Schneeman a închis uşa şi l-a condus pe Nash în sala de observaţie, unde îl aştepta Kennedy.
„Cum merge treaba?” Kennedy a pus întrebarea chiar dacă ştia că nu aflaseră nimic.
„Prostii.”
Kennedy i-a digerat răspunsul grosolan cu o mişcare din cap, apoi s-a uitat la monitoarele de supraveghere. „Deci nu am aflat nimic de valoare.”
„Cam aşa se rezumă totul”, a spus Schneeman.
„Ştergeţi totul.”
„Poftim?”
„Ştergeţi tot ce aveţi despre Gould. Nu vreau nici cea mai mică dovadă că a fost aici.” Când a observat că ei ezitau, a spus: „Nu are nicio valoare. Ştergeţi toate înregistrările şi apoi opriţi toate echipamentele.”
„Care este planul tău?” a întrebat Nash.
„Voi intra acolo şi el îmi va spune ceea ce vreau să ştiu”.
„Serios”, a arătat Nash un zâmbet strâmb. „O să-l întrebi pur şi simplu.”
„Aşa este”, a spus ea fără o încredere nejustificată. „Acum, dacă ai vrea să deschizi uşa pentru mine, aş vrea să vorbesc cu el.”
Kennedy l-a urmat pe Nash până în camera de interogatoriu, unde a introdus codul din patru cifre de pe încuietoarea cifrului. Nash a ţinut uşa deschisă pentru şefa lui şi apoi a încercat să o urmeze înăuntru. Kennedy a ridicat o mână. „Mă ocup eu de asta.” Lăsându-l pe Nash uimit pe hol, a închis uşa şi s-a întors cu faţa la Louie Gould. Kennedy a luat loc şi a studiat chipul unui bărbat la care îşi petrecuse mai mult timp gândindu-se decât îşi dădea seama chiar şi ea. Avea o faţă drăguţă. Nimic prea ascuţit, iar gura lui avea un zâmbet moale aproape perpetuu. Era un contrast interesant faţă de Rapp, a cărui faţă era compusă din linii ascuţite. Rapp ştia cum să se integreze şi să ascundă faptul că era un ucigaş, dar trebuia să depună un efort. Gould era un talent înnăscut. Ochii lui blânzi aveau în ei o tristeţe pe care ea era sigură că o folosise pentru a trece de mai multe gărzi de corp.
„Ştii cine sunt eu?” a întrebat Kennedy.
Gould a clătinat din cap.
„Eşti sigură?” a spus Kennedy în timp ce îi oferea un zâmbet slab.
„Îmi pare rău.”
„Domnule Gould, ştiu mai multe despre dumneavoastră decât v-aţi putea imagina.”
„Trebuie să vorbesc cu domnul Rapp.”
„Mă tem că asta nu se va întâmpla.”
„De ce?”
„Pentru că dacă îl las să intre aici, sunt sigur că vă va ucide.”
Gould a scos un oftat adânc şi şi-a lăsat ochii trişti să cadă pe masa de lucru. „Vreau să încerc să-l ajut. Ştiu că îi sunt dator.”
„Atunci de ce nu încetezi să mai minţi?”

„Nu mint.” Gould părea exasperat. „De ce nu mă crede nimeni?”
„Nu poţi vorbi serios?” a întrebat Kennedy mai mult amuzat decât supărat. „Îţi pun o întrebare simplă... ştii cine sunt eu, şi nici măcar nu poţi răspunde la asta?”.
„Ba da. Ţi-am spus că nu ştiu cine eşti.”
„Şi minţi. Vezi tu, domnule Gould, ştiu tot ce este de ştiut despre tine. Unde ai crescut, unităţile în care ai servit când erai în Legiunea Străină Franceză şi o bună parte din oamenii pe care i-ai ucis în ultimii cincisprezece ani şi ceva.”
Gould a ridicat din umeri. „Nu sunt impresionat.”
Kennedy a afişat unul dintre acele zâmbete încrezătoare pe care numai o persoană care are toate cărţile în mână le poate afişa. „Nu încerc să vă impresionez, domnule Gould. Încerc pur şi simplu să grăbesc acest proces şi să vă fac să renunţaţi la şarada dumneavoastră. „
Arătând o urmă de furie, Gould s-a aplecat în faţă şi a spus: „Dacă nu eram eu, Rapp şi restul oamenilor tăi ar fi fost morţi. Este cineva pe aici care ştie cum să arate puţină recunoştinţă?”
„Şi dacă nu ştii cine sunt eu, cum se face că ştii că sunt oamenii mei?”
Gould şi-a scuturat întrebarea. „A fost o presupunere norocoasă.”
„Nu, nu a fost”, a spus Kennedy cu o încredere absolută. „Amândoi ştim că tu ştii cine sunt eu. Ceea ce încerc să-mi dau seama este de ce crezi că negând că mă cunoşti îţi va ajuta cumva cauza.”
„Este o pierdere de timp. Cheamă-l pe Rapp aici. Până nu faci asta, nu spun nimic. Nu am făcut nimic rău. V-am ajutat”, a spus Gould în timp ce se înţepa în piept.
„Poate că am putea să o sunăm pe soţia ta şi să încerci să-i explici ce făceai în Kabul?”.
„Bună încercare.”
„Claudia şi cu mine am vorbit ieri”.
„Eşti plin de rahat. Crezi că, pentru că ai un nume, mă poţi speria şi mă faci să cred că ai ceva împotriva mea.”
Kennedy a făcut o pauză. Nu era sigură dacă îl admira modul în care se ţinea de povestea lui sau îl considera un prost. Avea să îşi descopere răspunsul în următoarele minute.

Capitolul 27

Rapp s-a trezit dintr-un nou somn şi a găsit o nouă femeie aşezată la căpătâiul lui. Exista un sentiment similar de recunoaştere, ca şi cum ar fi avut un trecut comun, o colecţie de amintiri firave la care nu putea avea acces, dar care totuşi erau acolo, dincolo de raza lui de cuprindere. Era, de asemenea, ceva diferit. Cu Kennedy sentimentul fusese unul de siguranţă şi familiaritate, aproape ca şi cum ar fi fost rude. Cu această femeie exista o emoţie care îi spunea că istoria lor era foarte diferită de aceea de a fi fraţi.
Rapp a încercat să-i spună numele. Avea între 30 şi 30 de ani, cu părul negru ca de corb tras la spate într-o coadă de cal joasă şi lejeră. Avea nişte ochi frumoşi şi întunecaţi, în formă de migdală, aşezaţi deasupra unor pomeţi înalţi şi a unui maxilar puternic. Era cu atât mai uimitoare cu cât nu purta niciun fel de machiaj. Dacă Rapp era îndrăgostit de ea sau o poftea, era uşor de înţeles de ce.
Memoria îi revenea pe bucăţi şi, chiar dacă nu putea să o localizeze pe această femeie, era convins că ea însemna pentru el ceva mai mult decât o simplă prietenă ocazională. S-a prefăcut familiar, a zâmbit şi a întrebat: „Ce mai faci?”.
Sydney Hayek i-a întors zâmbetul şi a spus: „Sunt bine. Tu eşti cea pentru care suntem cu toţii îngrijoraţi”.
Rapp s-a prefăcut că nu e mare lucru. „Sunt puţin inflamat, asta e tot”.
„Am auzit că ai ceva probleme de memorie.”
Rapp nu a observat un accent. Dicţia ei era plată, ca a tuturor prezentatorilor de televiziune. Probabil că era din Midwest, dar arăta de parcă s-ar fi născut în Amman sau Beirut. Michigan i-a venit în minte, dându-i primul indiciu despre identitatea ei. „Aşa mi-au spus şi mie.”
„Ei bine?”, a întrebat ea într-o manieră neprovocatoare.

„Ei bine, ce?”
„Cum stai cu memoria?”
Rapp a ridicat mâna şi a lăsat-o să se clatine înainte şi înapoi. „E puţin cam nesigură.”
Hayek i-a aruncat o privire suspicioasă. „Cum mă cheamă?”
Rapp a zâmbit. „Știu că eşti din Michigan.”
„Aşa este.”
Din motive pe care nu le cunoştea la momentul respectiv şi pe care nu şi le putea explica mai târziu, a întins mâna şi a apucat-o de mână. „Îmi pare rău. Simt că eşti importantă pentru mine. Că am împărtăşit ceva care ar putea fi important.”
Nu era uşor să o vezi pe Hayek roşind cu pielea ei netedă de măslin, dar aşa era. Buzele ei au format un zâmbet care era în parte şoc şi în parte pur şi simplu măgulitor. „Lucrăm unul cu celălalt.”
„Şi am sentimentul că există ceva mai mult decât munca în relaţia noastră.”
Hayek şi-a curăţat gâtul şi a râs. Simţise tensiunea dintre ei, dar istoricul ei de relaţii de muncă era atât de prost încât o ignorase cât putuse de bine putuse. Asta nu însemna, totuşi, că nu era atrasă de el. Ba chiar era foarte mult. Până în punctul în care era îngrijorată că începuse să-i afecteze munca. Îşi permisese chiar să se întrebe în minte cum ar fi fost. Rapp era o forţă atât de dinamică, volatilă, dar într-un mod foarte previzibil, încât chiar o speriase la început. Bărbatul de vizavi de ea acum, însă, era o nouă versiune a lui Rapp, în care toate acele ziduri fuseseră înlăturate. Pentru o fracţiune de secundă a fost tentată să-i spună că aveau o relaţie serioasă, apoi s-a hotărât să nu o facă.
În schimb, tăria ei juvenilă a preluat controlul şi a spus: „Ne-am culcat unul cu celălalt în ultimele şase luni”.
Ochii lui Rapp s-au deschis larg. „Serios?”
Hayek a izbucnit în râs şi, incapabilă să vorbească pentru că nu se putea opri din râs, a reuşit să dea din cap. În cele din urmă, după aproximativ zece secunde, a spus: „Nu, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta. Suntem colegi de serviciu... ... tu eşti şeful meu”.
Rapp părea supărat. „Asta e nasol.”
„Îmi pare rău.” Ea a mai chicotit puţin, şi-a pus cealaltă mână peste cea a lui Rapp şi a spus: „Nu a fost foarte drăguţ din partea mea.”
Rapp a schiţat un zâmbet şi a întrebat: „Crezi că există vreo şansă să reuşim?”.
Hayek a râs şi mai tare de data aceasta şi a trebuit să-şi acopere gura. Nu-i stătea deloc în fire lui Rapp, aşa că şi-ar fi dorit să fi înregistrat pentru a le arăta tuturor. Nu, asta ar fi rău, s-a gândit ea, dar ar fi amuzant să i-o arate. „Ţi-au dat vreun calmant?”
Rapp a zâmbit, iar zâmbetul lui i-a dat răspunsul la întrebarea ei. Acum era rândul lui să-i strângă mâna în amândouă ale lui. „Eşti sigură că nu ne-am culcat niciodată împreună?”

Capitolul 28

Kennedy îl manevrase pe Gould exact în locul în care îl dorea. Afacerea serviciilor de informaţii însemna multe lucruri, dar, redusă la elementele sale de bază, era vorba despre oameni. Cum interacţionau aceştia cu alţi oameni în activităţile zilnice normale şi cum îşi puteau schimba comportamentul într-o situaţie stresantă. Era uşor să pierzi din vedere acest lucru şi să te concentrezi asupra tuturor imaginilor din satelit, a interceptărilor de semnal şi a rapoartelor nesfârşite ale analiştilor, dar totul se întorcea la interacţiunea umană. Kennedy era destul de sigur că Gould era un misogin. Se putea observa în modul în care îşi trata soţia. Pentru un misogin era aproape imposibil să subestimeze o femeie.
„Deci”, a spus ea, „crezi că eşti singurul care păstrează secrete?”. „Toată lumea are secrete”.
„Claudia ... soţia ta, are secrete?”.
Kennedy a văzut o fisură în comportamentul său detaşat. Menţionarea soţiei sale într-un mod atât de personal a avut efectul dorit. „În caz că ai uitat, ea a fost cea care m-a contactat după ce ai dat-o în bară şi ai ucis-o pe soţia lui Mitch. Vezi tu, ea ştia că nu putea aduce un copil pe lume cu un asemenea nor negru

deasupra capului ei. Spre deosebire de tine, ea a înţeles. Înţelege că nu poţi lua o viaţă nevinovată şi să te aştepţi să creezi viaţă."
„Păstrează-ţi psihobabele pentru cineva căruia îi pasă. Îmi pot doar imagina câţi oameni ai ucis de-a lungul anilor."
Unii oameni aflaţi în poziţia lui Kennedy ar fi încercat să discute cu Gould despre fineţuri şi să susţină că ei nu uciseseră pe nimeni, dar Kennedy nu se amăgise niciodată că nu fusese implicată pentru că altcineva apăsase pe trăgaci. Înţelegea pe deplin responsabilităţile meseriei sale. Kennedy nu voia să se abată de la subiectul în cauză, dar trebuia să clarifice ceva mai întâi. „Va trebui să mă scuzaţi, dar nu sunt atât de naivă încât să cred în relativismul dumneavoastră postmodern. Am omorât oameni, mai mulţi oameni decât tine, dar există câteva diferenţe destul de clare între noi. Nu am primit nici un onorariu, nici recompense, nici plăţi contractuale pentru oamenii pe care am ordonat să îi ucid şi, mai mult ca sigur, nu găsesc o emoţie perversă în asta, aşa cum faci tu. Omor oameni răi în efortul de a ţine în siguranţă oameni nevinovaţi. Tu, pe de altă parte ... ... nu contează pentru tine dacă ucizi oameni buni sau oameni răi, atâta timp cât cineva este dispus să îţi plătească onorariul."
„Te rog", a spus Gould în batjocură.
„Nu sunt sigur de ce crezi că acest joc este util, dar amândoi ştim adevărul. Tu nu eşti un om bun. Eşti un nesimţit egoist şi narcisist care, în ciuda faptului că i s-a oferit o a doua şansă în viaţă, nu a putut renunţa la o profesie extrem de periculoasă. O profesie în urma căreia, probabil, tu, soţia şi fiica ta veţi fi ucişi."
„Te rog, nu-mi mai da lecţii şi du-te după domnul Rapp."
Kennedy era gata să arunce bomba. „Claudia şi cu mine am ţinut legătura în ultimii patru ani. De obicei, sună atunci când le-ai părăsit pe ea şi pe Anna pentru a pleca într-una dintre călătoriile tale în care pretinzi că trebuie să te întâlneşti cu bancherii tăi." Kennedy a surprins schimbarea din ochii lui şi a ştiut că l-a prins. „Am pus chiar să fii urmărit de câteva ori."
Gould a clătinat din cap. „Nu ştiu despre ce vorbeşti."
„Nu te pricepi prea bine la asta."
„Nici tu nu eşti."
„Oamenii mei te-au urmărit atunci când l-ai ucis pe vechiul tău partener de afaceri Gaspar Navarro, în parcul acela din Spania." Această informaţie ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l face să cedeze, dar era evident că avea o dâră de încăpăţânare destul de severă. „Credeai că lua bani de la tine, da?".
Gould a clătinat din cap. „Nimic din toate astea nu contează. Rapp este singura persoană cu care voi vorbi."
„Asta nu se va întâmpla, domnule Gould".
„De ce?"
„V-am spus deja . . . Sunt destul de sigur că dacă vă pun pe amândoi într-o cameră împreună, el vă va ucide şi, ca să fiu sincer, aş vrea să vă ţin în viaţă pentru o vreme."
„De ce?"
„De ce crezi?"
El a ridicat din umeri ca şi cum nu ar fi avut nici cea mai vagă idee.
„Tu deţii informaţii de care am nevoie. Informaţii pe care mi le vei da cândva în următoarele un minut sau două, după părerea mea."
Gould i-a râs în nas. „Oh, o să începem acum procesul de interogare îmbunătăţită lăudat al CIA? Te rog, dacă tu crezi că aceste tehnici vor funcţiona pe mine eşti un prost."
„Asta nu se întâmplă foarte des, dar sunt tentat să te testez doar ca să-ţi văd aroganţa dezbrăcată."
„Tortura nu va funcţiona şi încă nu m-aţi convins de ce aş vrea să vă spun ceva."
Kennedy a zâmbit. „Pentru că eu deţin cheia viitorului tău şi chiar ţin la soţia ta. Cred că este o persoană bună care s-a îndrăgostit de omul nepotrivit. N-aş vrea să-i reproşez asta ... faptul că eşti un mincinos în serie şi un criminal, printre altele."
„Nu ştii nimic despre mine."
„Nu ai putea să te înşeli mai mult. Domnule Gould. De fapt, cred că îmi pasă mai mult de soţia ta decât îţi pasă ţie. Te-ai băgat în pat cu nişte oameni răi. Cred că se poate spune că te-au vrut mort ieri, după ce le-ai terminat treaba. Oameni ca ei nu se vor opri până nu vor obţine ceea ce vor. Ei fug acum, încercând să

se asigure că nu mai există nimic care să îi lege de tine. Aşa că, în timp ce tu stai aici şi refuzi să vorbeşti, soţia şi copilul tău sunt vulnerabili. Cei care te-au angajat nu ştiu că eşti aici." Kennedy s-a ridicat în picioare. „Vor începe să te caute şi, în cele din urmă, îţi vor găsi soţia şi copilul."
„Doar nu te aştepţi să cad în capcană, nu-i aşa?"
„Ba da, domnule Gould, pentru că dacă eu i-am putut găsi, bănuiesc că şi angajatorul dumneavoastră o poate face."
„E o cacialma."
Kennedy rostea fiecare cuvânt într-un ritm staccato. „Nelson, Noua Zeelandă... . 4102 Vickerman Street."
Ea a văzut panica în felul în care i-a tresărit obrazul drept. Cel puţin lui îi păsa de ei. „Vreţi să vă descriu casa?".
Faţada s-a topit la menţionarea oraşului, ca să nu mai vorbim de adresa lui. A clătinat din cap.
„Le-am pus pe Claudia şi pe Anna în custodie de protecţie aseară." Kennedy s-a întors spre uşă. „Şi ca să ne fie clar, am făcut-o pentru că nu cred că ar trebui să moară din cauza lăcomiei şi prostiei tale."
Gould a simţit cum pereţii se închid în jurul lui. L-a privit pe Kennedy întinzând mâna spre soneria de lângă uşă şi a scăpat din gură: „Cum ne-ai găsit?".
Kennedy s-a întors pe jumătate şi s-a uitat în jos la Gould. „Aceasta este ultima ta şansă, domnule Gould. Ori îmi spui tot ce vreau să ştiu, ori îi voi spune Claudiei cum ai continuat cu micul tău hobby în ciuda faptului că i-ai promis că ai terminat. Îi voi spune despre tipul de oameni cu care aţi lucrat şi cum le-aţi pus pe ea şi pe Anna în pericol, totul pentru propria dvs. satisfacţie egoistă. Şi apoi îţi poţi petrece restul vieţii într-o celulă, agonizând din cauza prostiei tale şi întrebându-te cum arată fiica ta cu fiecare zi de naştere care trece. Deci, cum rămâne, domnule Gould, sunteţi gata să vorbiţi sau vreţi să continuaţi cu aceste jocuri stupide?".
Cu capul atârnat în înfrângere, Gould a spus: „Sunt gata să vorbesc". „Cum mă numesc şi cu ce mă ocup?".
„Sunteţi doctorul Irene Kennedy. Director al Agenţiei Centrale de Informaţii".
Kennedy a dat din cap şi a apăsat pe sonerie. Acesta s-a deschis o secundă mai târziu, dezvăluindu-l pe Nash. Ea i-a spus: „Am nevoie de un stilou şi un bloc de hârtie. Domnul Gould este pe cale să ne dea o mulţime de informaţii".
Nash a părut mai mult decât surprins că şeful său reuşise să realizeze ceea ce el nu reuşise, şi asta în doar câteva minute. A încuviinţat din cap şi s-a întors să aducă ceea ce îi ceruse.
„Şi poţi să porneşti totul din nou." Kennedy a lăsat uşa să se închidă şi l-a privit pe bărbatul ciudat care stătea vizavi de ea. „S-ar putea să nu înţelegi asta, dar îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu tine."
Gould a privit-o cu ochi neîncrezători.
„Ştiu că este greu de crezut pentru cineva ca tine, dar este adevărat. Mitch ţi-a cruţat viaţa din motive pe care nu le înţeleg în totalitate, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva există un motiv mai mare pe care niciunul dintre noi nu l-a înţeles şi încă nu-l înţelege." Kennedy a urmărit un semn că bărbatul era capabil să simtă fie vinovăţie, fie recunoştinţă. Nu a văzut niciuna dintre ele, dar nu era nemulţumită, pentru că expresia lui era una de teamă, iar Kennedy ştia din experienţă personală că frica putea fi un mare motivator. „Aveţi un rol de jucat aici, domnule Gould. Nu ştiu încă care este, dar cred că suntem pe cale să aflăm."

Capitolul 29

Joel Wilson era obişnuit să facă ceea ce voia. Atât de mult încât, atunci când oamenii nu se supuneau capriciilor sale, devenea un ticălos atât de insuportabil, încât singura opţiune a adversarilor săi era să se predea. Cel puţin aşa funcţiona de obicei, dar, din când în când, Wilson dădea peste cineva care era mai mult decât dispus să se bată cu el de la picior la picior în micul său joc de ameninţări, conjecturi sălbatice şi fanfaronadă pură.

Începuse destul de bine. Wilson aterizase pe aeroportul internaţional din Kabul fără să alerteze CIA sau pe cineva de la FBI că el şi echipa sa au sosit. Apoi a dat un telefon către omul de legătură al FBI de la ambasadă şi i-a explicat că trebuie să vorbească. „Nu", i-a explicat Wilson bărbatului, „nu aveţi probleme – cel puţin nu din câte ştiu eu, aşa că vă sugerez să urmaţi ordinele mele întocmai." Wilson a continuat să explice că nimeni, inclusiv ambasadorul, nu trebuia să ştie că el şi oamenii săi se aflau în ţară. Agentul de legătură a fost de acord cu solicitările lui Wilson şi, în mai puţin de o oră, echipa sa se afla în interiorul ambasadei şi era gata să se năpustească asupra personalului CIA.
Acesta a fost momentul în care lucrurile au început să se precipite. Wilson, pregătit pentru prima sa confruntare, a fost extrem de dezamăgit când a descoperit că Darren Sickles, şeful de staţie al CIA, nu se afla în clădire. Wilson a bătut-o la cap pe secretara lui Sickles timp de zece minute bune. Singurul lucru pe care a reuşit să-l scoată de la ea a fost că Sickles se afla la Ministerul de Interne pentru afaceri importante. Când a întrebat de comandantul secund al lui Sickles, i s-a spus că acesta se afla la Jalalabad. Când a întrebat unde se află Mitch Rapp, femeia a tăcut complet. Nu a contat câte ameninţări i-a adresat, ea a refuzat să-i răspundă la întrebări.
În cele din urmă, a venit legătura, un omuleţ pestriţ cu prea mult păr. Wilson a crezut că arată ca un străin. Se pare că avusese loc un schimb de focuri cu poliţia locală şi Rapp. Aceasta a provocat o agitaţie în capitală. Primele rapoarte arătau că Rapp şi oamenii săi uciseseră peste douăzeci de poliţişti, iar Rapp fusese rănit în luptă. Agentul de legătură a descoperit că Rapp fusese dus la Spitalul Internaţional Cure, aşa că Wilson şi-a încărcat echipa şi a plecat să vadă ce pot afla.
Decizia s-a dovedit a fi o greşeală colosală. Rudele şi localnicii furioşi se adunaseră la spital, unde fuseseră duşi mulţi dintre poliţiştii morţi şi răniţi. Wilson şi oamenii săi au fost loviţi cu pietre şi gunoaie când au intrat în spital, doar pentru a afla că Rapp nu era acolo. Au pierdut încă două ore la spital, aşteptând ca o escortă militară să îi ducă înapoi la ambasadă. Până atunci, Wilson auzise frânturi din ceea ce se întâmplase cu Rapp şi oamenii săi. Se pare că un comandant corupt al poliţiei ordonase atacul. Wilson avea propriile priorităţi de care trebuia să se ocupe, dar şi acesta părea a fi un domeniu pe care ar trebui să-l cerceteze.
După ce s-a întors la ambasadă, Wilson a aflat că directorul Kennedy se afla în ţară. Wilson s-a înfuriat din cauza oportunităţii irosite. Kennedy putea să se interpună cu uşurinţă între Wilson şi oamenii săi, ceea ce făcea aproape imposibilă ancheta sa. Agentul de legătură a venit la Wilson pentru a doua oară, pretinzând că ştie unde se află Rapp. Wilson i-a spus că, dacă se înşela de data aceasta, va găsi cel mai rău post pe care îl avea FBI-ul şi se va asigura că va fi trimis acolo. Echipa s-a întors la aeroportul din Kabul şi a fost transportată cu elicopterul până la baza aeriană Bagram.
Aterizarea la bază s-a desfăşurat fără incidente, deoarece au fost întâmpinaţi de un alt contingent de agenţi speciali FBI care erau repartizaţi la bază. Wilson a fost încântat să vadă stresul pe care i l-a indus vizita sa. Învăţase din trecut că a transportat la spitalul bazei. Şi acolo începeau adevăratele probleme.
Obstacolul aproape insurmontabil venise sub forma unui mic sergent latino-american de un metru şi cincizeci de metri înălţime din cadrul Forţelor Aeriene, care, din motive pe care Wilson nu le putea înţelege, se hotărâse să devină duşmanul său de moarte.
Totul a început destul de simplu, legătura pufoasă de la ambasadă întrebând la biroul principal despre un pacient pe nume Mitch Rapp. Tânărul care stătea în spatele biroului avea două chevron şi o stea. Wilson habar n-avea ce grad avea, dar presupunea că era foarte mic, pentru că înrolatul în cauză avea o acnee urâtă. Aviatorul de primă clasă era un tânăr de douăzeci şi unu de ani din Kansas, respectuos al legii şi extrem de patriot, care nu avea în el curajul de a sfida autoritatea, aşa că pur şi simplu le-a dat indicaţii către secţia în care putea fi găsit Rapp.
A fost la acel al doilea birou unde Wilson a dat peste inamovibilul sergent-major de comandă al Forţelor Aeriene Sheila Sanchez-toţi cei 1,80 metri şi 11 centimetri ai ei. Privind retrospectiv, Wilson şi-a dat seama că tactica sa fusese greşită, lucru pe care nu i-a fost uşor să îl recunoască. Anturajul său de cinci persoane ajunsese la nouă agenţi speciali în momentul în care ajunseseră la spital. Aceste secţii erau pline de bărbaţi şi femei tineri care aveau trupurile mutilate în cele mai îngrozitoare moduri, de obicei în urma unor explozii. Asta însemna că oamenii care se ocupau de ei se comportau aproape ca şi cum ar fi fost călugăriţe de claustru care făcuseră un jurământ de tăcere.

Aşa că mulţimea de agenţi a dat peste secţia care, printre altele, se ocupa de traumatisme craniene. Insignele au ieşit la iveală, iar Wilson a fost atât prea zgomotos, cât şi prea ferm în legătură cu ceea ce dorea. Femeile din spatele biroului au devenit îngrozite în timp ce agenţii bărbaţi au început să se uite pe la uşile deschise pentru a vedea dacă îl puteau identifica pe Rapp. Auzind deranjul, Sheila Sanchez şi-a scos repede ochelarii de citit, şi-a învârtit scaunul de lângă computer şi a ieşit cu pas dublu din birou şi a ieşit pe hol.
Sanchez îşi conducea secţia cu o mână de fier. Pacienţii erau pe primul loc, iar pacienţii de la acest etaj anume aveau nevoie de multă odihnă, ceea ce presupunea linişte şi pace. Întrucât era subofiţerul de cel mai înalt rang de pe etaj, chiar şi medicii îi acordau o şpagă largă. Nu se temeau atât de mult de Sanchez, cât de faptul că femeia ştia ce face, aşa că ofiţerii o lăsau să ia deciziile, peste tot, cu excepţia sălii de operaţie.
Sanchez le văzuse pe toate în timpul petrecut în bază. Preşedinţi, vicepreşedinţi, membri ai cabinetului, generali din toate serviciile, amirali, vedete rock, vedete de cinema şi comedianţi. Toţi veneau cu anturajele lor şi, chiar dacă aveau intenţii bune, toţi erau o pacoste. Sanchez le spusese foarte clar celor de la recepţie că atunci când vin aceste grupuri, nu trebuie să fie trimise la etajul ei. Să-i trimită să vadă pacienţii cu oase rupte şi găuri de gloanţe, dar să-i lase naibii în pace pe pacienţii cu traumatisme craniene.
Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi ducă degetul arătător al mâinii stângi în faţa gurii şi să facă să tacă întregul grup de bărbaţi. După ce a redus mulţimea la tăcere, s-a îndreptat spre un bărbat care reuşise să ocolească biroul şi îşi vârâse capul într-una dintre camere. Agentul, prins în ţara nimănui, nu ştia ce să facă, aşa că a rămas încremenit în uşă. Sanchez l-a lovit în fund de parcă ar fi fost un băieţel de trei ani care tocmai alergase pe stradă. Când agentul s-a întors să protesteze, Sanchez l-a apucat de cravată şi l-a tras în josul holului şi înapoi în zona din partea cealaltă a biroului.
Păstrându-şi vocea scăzută, dar intensitatea extrem de ridicată, Sanchez a şuierat: „Voi credeţi că sunteţi la grădina zoologică? Pacienţii mei sunt doar nişte animale... puteţi să intraţi aici, gălăgioşi ca naiba, şi să începeţi să vă băgaţi nasul pe aici?”.
Wilson a făcut un pas înainte, cu o încruntare pe faţă şi cu legitimaţia în mâna stângă. „Ascultaţi aici, doamnă. Ne aflăm aici în interes oficial al FBI. Trebuie să vorbesc cu unul dintre pacienţii dumneavoastră şi trebuie să vorbesc cu el chiar acum.”
„Doamnă?” Cuvântul a zburat din gura mică şi rotundă a lui Sanchez ca un contrapunct. „Vedeţi asta aici?” Şi-a înclinat umărul stâng pentru ca Wilson să aibă o vedere clară. „Nu este „doamnă”, este sergentul-major de comandă Sanchez.”
Wilson tot nu înţelegea. Şi-a dat ochii peste cap şi a spus: „Nu am timp pentru asta. Conduc o anchetă foarte importantă. Dă-te din calea mea sau...”
„Sau ce vei face?” Sanchez a făcut un pas înainte şi l-a împuns pe Wilson la baza sternului, chiar deasupra plexului solar.
Wilson s-a retras doi paşi rapizi şi şi-a ridicat mâna în caz că ea încerca din nou. „Tocmai ai agresat un agent federal.”
„Atunci arestează-mă, fătălăule!”.
„Nu am de gând să te avertizez din nou.”
Fără să se întoarcă, Sanchez a strigat către una dintre asistente: „Amanda, cheamă imediat securitatea bazei aici.”
„Ascultă, la...” Wilson era cât pe ce să spună „doamnă”, dar s-a oprit şi apoi a observat ecusonul de pe sânul amplu al acestei nebune. „Doamnă Sanchez, aceasta este o unitate federală. Noi lucrăm pentru FBI. Avem jurisdicţie asupra acestei baze.”
„Pe naiba”, i-a râs Sanchez în faţă, „şi sunt sergent comandant principal Sanchez, agent special Tăntălău, sau oricare ar fi numele tău. Sunt în Forţele Aeriene ale Statelor Unite ale acestui om de treizeci de ani şi cunosc fiecare regulament de sus până jos. Te-ai înregistrat la Forţele de Securitate ale USAF când ai venit în bază?”. Ea a făcut o pauză pentru a vedea dacă el putea să adune un răspuns, ceea ce nu a reuşit.
„Bineînţeles că nu ai făcut-o. Lucrezi cu Biroul de Investigaţii Speciale al USAF?”.

Wilson ştia că are probleme şi a reuşit să se uite la unul dintre agenţii speciali care erau repartizaţi la bază pentru a vedea dacă putea oferi puţin ajutor. Bărbatul a ridicat din umeri şi a clătinat din cap. „Sergent-major de comandă Sanchez, eu conduc Divizia de contrainformaţii din cadrul FBI. Aceasta este o problemă de securitate naţională şi, dacă nu vă daţi la o parte, va trebui să pun să vă arestaţi."
Sanchez a ridicat din nou pumnul ca şi cum ar fi vrut să-l lovească. „Se pare că nu reuşesc să-ţi bag în cap – nu tu eşti la conducere aici. Eu sunt."
„Sunt un agent federal..."
„Mă doare-n cot cine eşti. Nu eşti autorizat să te afli pe etajul meu."
„Dar..."
„Dar nimic. Ai două greşeli şi asta înseamnă că mai ai doar o singură şansă. Vine a treia aruncare, şi bănuiesc că o vei rata şi pe asta, la fel ca la primele două." Sanchez a ridicat degetul arătător butucănos al mâinii drepte, a început cu primul om din stânga şi apoi a continuat în jurul mâinii drepte, spunând: „Are vreunul dintre voi un mandat emis de un judecător federal care să precizeze în mod expres că vă puteţi intra cu forţa într-o unitate de terapie intensivă din această bază aeriană specială a Statelor Unite?" Şi-a continuat măturarea, privindu-i pe fiecare bărbat în ochi pentru a doua oară. Când s-a întors la Wilson, a spus: „Nu prea cred". A făcut un pas înainte, împingând turma de bărbaţi spre scări. „Aşa că plecaţi naibii de la etajul meu chiar acum şi să nu îndrăzniţi să vă întoarceţi până nu aveţi mandatul acela."

Capitolul 30

Jalalalabad, Afganistan
Kassar a încercat să-şi păstreze calmul în timp ce studia monitorul color de douăzeci şi trei de inci. Ostaticul era flasc, cu braţele întinse deasupra capului, cu genunchii îndoiţi, cei doi interogatori nepricepuţi încercând să-şi dea seama ce să facă. Kassar părea calm, dar în interior stomacul i se întorcea pe dos. Dacă o dădea în bară în vreun fel, putea la fel de bine să-şi tragă un glonţ în cap şi să se salveze de speranţa greşită că l-ar putea lăsa în viaţă. După ce s-a liniştit cu câteva respiraţii adânci, s-a îndepărtat de masă şi şi-a luat masca. Înainte de a intra în cameră, a tras-o în jos pentru a se asigura că nu i se vedea nimic din faţă.
Uşa s-a deschis şi i-a arătat pe cei doi nebuni care îi verificau pulsul lui Rickman. Îşi ridicaseră măştile, astfel încât să se potrivească ca nişte căciuli de iarnă. Arătau ca nişte infractori de drept comun dintr-un film de la Hollywood. Kassar a trecut pe lângă camera de filmat şi s-a dus direct la extrem de valorosul Rickman. I-a alungat pe ceilalţi doi bărbaţi şi a verificat gâtul lui Rickman. A petrecut aproape un minut căutându-i pulsul. De două ori a crezut că simte un puls slab, dar apoi l-a pierdut. Apoi a încercat la încheietura mâinii, dar nu a găsit nimic.
Neliniştea lui crescând cu fiecare secundă care trecea, Kassar şi-a pus în cele din urmă urechea deasupra inimii lui Rickman. Din nou, nu a fost nimic. Kassar s-a îndepărtat de Rickman fără viaţă şi s-a uitat la oamenii săi. Cei doi naivi nu puteau să pară mai ruşinaţi. „Se simţea bine. Doctorul a spus că mai poate suporta."
„Nu l-am lovit atât de tare", a spus cel mai scund.
Kassar era mai mult nervos decât furios. „V-am interzis să îl omorâţi, şi totuşi exact asta aţi făcut."
„Ne pare rău."
„Nu la fel de rău ca mie". Kassar s-a întors să plece şi, în timp ce se afla cu faţa la cameră, şi-a scos pistolul de sub tunică. La capăt era ataşat un amortizor lung. Kassar a făcut un pas în lateral şi s-a învârtit, cu faţa spre bărbaţi. „V-am spus că vă voi ucide dacă i se întâmplă ceva". „Îmi pare rău", a spus cel mai mare pe un ton rugător.
Kassar a apăsat trăgaciul de cinci ori în succesiune rapidă şi apoi a întors arma spre celălalt bărbat, care se ghemuia cu mâinile pe faţă. Kassar s-a amuzat că idiotul ăsta credea că acoperindu-şi faţa ar putea cumva să oprească un glonţ. Kassar a aşezat vârful amortizorului de zgomot pe palmele bărbatului şi a început să apese pe trăgaci. De data aceasta nu s-a mai obosit să numere. Şi-a lăsat furia să curgă.

Când pistolul a fost gol, Kassar s-a întors cu faţa la cameră. Încă mai puteau să facă să pară că Rickman era în viaţă, cel puţin pentru o vreme. Tot ce trebuiau să facă era să difuzeze pe internet nişte propagandă care să-l arate pe Rickman când începea să cedeze. Americanii s-ar fi temut de ce e mai rău. Kassar îşi tot spunea că va funcţiona. Îşi spunea acelaşi lucru de câteva zile, chiar dacă avea îndoieli.
Trebuia să se mişte repede, totuşi, sau totul ar fi fost pierdut. Kassar şi-a azvârlit pistolul gol spre camera de filmat, doborând-o pe podea. Aparatul s-a spart în mai multe bucăţi, lumina roşie clipind de câteva ori şi apoi stingându-se. Kassar şi-a îndesat pistolul înapoi la brâu şi a smuls cagula neagră sufocantă. S-a plimbat de la un perete la celălalt şi înapoi, trecând în revistă ceea ce trebuia făcut. Cu nervii suficient de calmi pentru a continua, s-a apropiat de Rickman şi, cu un cuţit, a tăiat frânghia care îl ţinea sus.
Kassar a prins trupul peste umărul stâng şi, după ce l-a mişcat puţin, l-a echilibrat exact cum trebuie. Mirosul de urină şi fecale era îngrozitor. Kassar aproape că a vomitat de două ori înainte de a-l scoate din cameră. S-a oprit în camera alăturată, a închis şi a desfăcut laptopul care înregistrase toate şedinţele. Apoi a început să urce scările şi din nou aproape că a vomitat.
Kassar era pe punctul de a-l întinde pe Rickman pe podea şi apoi s-a gândit la drumul lung care îl aştepta. Nu avea cum să suporte mirosul, iar dacă ar fi fost oprit de poliţie sau de agenţii de frontieră, numai mirosul i-ar fi putut determina să percheziţioneze vehiculul. Aşa că, în loc să îl arunce pe podea, Kassar l-a cărat pe hol până în spatele casei şi a aşezat cadavrul în cadă.
Şi-a verificat ceasul şi s-a întrebat cât timp mai avea la dispoziţie. S-a hotărât că zece minute nu ar fi contat. Kassar a dat drumul la apă şi şi-a folosit cuţitul pentru a tăia boxerii urât mirositori ai lui Rickman de pe corp. După ce s-a debarasat de lenjerie, a fost relativ uşor. Puţin săpun şi o lavetă şi corpul era suficient de curat pentru călătorie. Kassar l-a uscat pe Rickman cât a putut de bine şi apoi l-a dus în dormitor, unde l-a îmbrăcat în nişte haine largi. Singura problemă pe care o aveau acum era faţa însângerată şi lovită. Kassar îl întindea pe bancheta din spate şi îl acoperea cu o pătură. Dacă ar fi fost oprit, le-ar fi spus că îşi aducea fratele acasă pentru a fi îngropat. În Occident ar fi putut părea ciudat, dar aici, în Afganistan, antreprenorii de pompe funebre nu erau atât de obişnuiţi.
Kassar mai trebuia să aibă grijă de încă un lucru. S-a aşezat pe marginea patului şi a deschis laptopul. Degetele sale au alunecat pe trackpad până când a obţinut ceea ce dorea. Editase videoclipul mai devreme în cursul zilei. Rickman spusese câteva minciuni, dar dezvăluise şi câteva secrete valoroase. Americanii îşi vor pierde minţile când vor vedea asta. Kassar zâmbea în timp ce posta videoclipul pe un site popular al jihadiştilor. Ca o pietricică într-un lac, videoclipul avea să se răspândească pe World Wide Web. Americanii nu aveau cum să spere că o vor putea stăpâni.

Capitolul 31

Baza aeriană Bagram, Afganistan
Wilson era din nou jos, în faţa biroului principal, iar aviatorul cu faţa plină de coşuri încerca să îşi dea seama cum o femeie latină needucată putea să descurajeze nouă agenţi speciali ai Biroului Federal de Investigaţii să îşi facă treaba. Singurul motiv pentru care nu ţipa la anturajul său supraplătit şi supracalificat era faptul că nu reuşise să treacă şi de ea, iar el era la conducere.
Wilson nu ajunsese acolo unde se afla în această lume pur şi simplu renunţând de fiecare dată când i se punea un obstacol în faţă. Nu, Joel Wilson era mai bun de atât. Dacă această căţea din Forţele Aeriene credea că îi putea sfida autoritatea, avea să primească o lecţie nepoliticoasă. Bătând cu degetele de la mâini pe tejgheaua de la recepţie, a întrebat: „Cine este şeful acestui loc?”.
„Îmi pare rău, domnule, va trebui să fiţi mai specific.”
„Acest loc”, a repetat Wilson şi a dat din braţe. Acest lucru a consolidat şi mai mult convingerea lui Wilson că armata devenise marea groapă de gunoi pentru masele de proşti ale Americii.
„Generalul de brigadă Earl Kreitzer, domnule.”
Wilson a clasat-o pe asta. „Dar spitalul ăsta?”

„Generalul este colonelul Wyman, domnule. El este comandantul medical al forţei de intervenţie, dar locotenent-colonelul Brunkhorst este şeful medical al personalului.”
„Este vreunul dintre ei aici în acest moment?”
„Locotenent-colonelul Brunkhorst este, domnule. Pot să întreb despre ce este vorba?” Bărbatul a smuls receptorul din suport. „O să vrea să ştie.”
„Este vorba despre femeia aia nepoliticoasă pe care o aveţi la terapie intensivă... . Ceva, ceva sergent Sanchez.”
Ochii tânărului din Kansas s-au mărit de recunoaştere şi a aşezat combinatul înapoi în suport. „Sergent-major de comandă Sanchez.”
„Aşa este.”
Kansanul s-a uitat peste ambii umeri. „Din punct de vedere tehnic, domnule, locotenent-colonelul Brunkhorst este mai mare în ierarhia de comandă, dar, sincer să fiu, sergentul-major Sanchez conduce acest loc.”
„La naiba.” Wilson şi-a plesnit mâna pe blat.
„Sper că nu aţi făcut nimic care să o supere, domnule.” Apoi s-a aplecat în faţă şi a şoptit: „Nu este o persoană cu care să vrei să te pui rău.”
„Nu mai spune, Sherlock.” Wilson era pe punctul de a o lua razna cu adevărat, când cea mai surprinzătoare privelişte i-a atras atenţia. Venind pe hol spre el era unul dintre foştii săi agenţi speciali FBI, Sydney Hayek. Avuseseră o relaţie profund complicată pe care Hayek o ruinase. Potrivit informaţiilor foarte credibile ale lui Wilson, ea lucra acum pentru CIA. Wilson s-a îndepărtat de birou.
„Sydney”, a strigat el cu un salut prietenos. „Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o găsesc aici.”
Hayek, care în mod normal se pricepea să îşi mascheze emoţiile, nu a fost în stare să facă acest lucru. Joel Wilson era singurul motiv pentru care se hotărâse să părăsească FBI-ul. „Ce cauţi aici?”
Wilson a afişat zâmbetul băieţos de care era atât de mândru. „Eu sunt cel care pune întrebările pe aici.” A întins mâna pentru a-i atinge umărul, dar ea a făcut un pas rapid înapoi. Wilson a încercat să se acopere şi a spus: „Arăţi bine”.
Hayek şi-a încrucişat braţele, iar ochii ei s-au uitat la bărbaţii din spatele lui Wilson. „Ce cauţi aici?”
„Ei bine, şi eu mă bucur să te văd, Sydney”, a spus Wilson pe un ton uşor. „Păcat că a trebuit să zbor până în cealaltă parte a planetei ca să dau peste tine. Ai timp să bei o cafea?”.
Nu a primit niciun răspuns. Hayek nu putea procesa ceea ce auzea. În faţa ei se afla un bărbat care încercase să-i distrugă viaţa. Un om care o hărţuise sexual şi o făcuse să se gândească la sinucidere. El ştia toate aceste lucruri, şi totuşi, iată-l aici, stând în faţa ei, comportându-se ca şi cum ar fi fost prieteni vechi.
„Nu vom bea cafea”, a spus Hayek, amintindu-şi cum îi spusese terapeutul ei că trebuie să fie fermă şi lipsită de ambiguitate.
„Păcat, pentru că aş avea nevoie de ajutorul tău la ceva. Am auzit că eşti la Langley zilele astea”.
„Ceea ce fac eu este clasificat. Nu e treaba ta.”
Wilson a râs cu poftă. „Probabil că nu ştii de noua mea slujbă la Birou. Conduc Divizia de contrainformaţii. Ştii tu... cine îi supraveghează pe supraveghetori şi toate chestiile astea.”
Hayek a ridicat din umeri, într-un efort de a transmite ceea ce gândea, şi anume: „Nu ştiu: Mă doare-n cot de ce faci tu.
Wilson s-a aplecat în faţă şi, cu un zâmbet suav, a spus: „Deci treaba ta este de fapt treaba mea.”
Hayek a vrut să se târască din piele. A făcut un pas în lateral şi a spus: „Trebuie să fiu undeva acum”. Doi paşi mai târziu, el a apucat-o de braţ.
„Încetineşte, domnişoară”.
Hayek a pivotat şi s-a întors spre Wilson cu pumnul stâng încordat. „Ia-ţi naibii mâinile de pe mine!”
Wilson i-a dat drumul şi şi-a ridicat mâinile în aer. „Trebuie să te calmezi. Dacă loveşti un agent federal, fundul tău drăguţ va ajunge la închisoare.”
„Ce zici să hărţuieşti sexual un agent federal şi să o urmăreşti?”. După ce a ţinut totul înăbuşit ani de zile şi crezând că s-a eliberat de acest egocentric dezechilibrat, nu mai putea să-şi ţină sentimentele înăbuşite.

Wilson se descurcase cu ea înainte şi se putea descurca şi acum. „Văd că temperamentul tău arab nu s-a îmbunătăţit.”
„Sunt jumătate libanez, jumătate american, WASP arogant.”
Sub respiraţia lui, dar suficient de tare pentru ca mai mulţi dintre ei să audă, a spus: „Iadul nu are furie ca o femeie respinsă”.
„Asta îţi spui şi tu? Crezi că faptul că îţi urmăreşti subordonatul şi inventezi scuze false pentru a fi singur cu mine, iar eu îţi resping încercările perverse de a mă băga în pat, înseamnă că te doresc?”. Hayek trecuse în revistă toate acestea în terapia cu doctorul Lewis, psihiatrul rezident al CIA. Hayek fusese crescută într-o cultură în care ea era o dezamăgire. Tatăl ei, un imigrant libanez, îşi dorise ca ea să nu fie nimic mai mult decât o asistentă medicală. Femeile îşi aveau locul lor în această lume şi acesta nu implica o armă, o insignă şi urmărirea băieţilor răi. Voia să-şi căsătorească frumoasa fiică la optsprezece ani cu unul dintre fiii prietenului său. Totul a fost aranjat. Trebuia să înceapă imediat să dea nepoţi. Fără ştirea ei, fusese deja stabilită o dată la biserica St. Maron. Hayek, o elevă talentată, atrase atenţia consilierului de orientare al liceului. În momentul în care tatăl ei şi-a anunţat planurile măreţe, Hayek fusese deja anunţată că nu numai că fusese acceptată la Universitatea din Chicago, dar urma să beneficieze de o bursă completă.
Întreaga ei lume s-a prăbuşit în doar câteva zile. Şi-a sfidat tatăl, iar acesta, la rândul său, a aruncat-o în stradă. Într-o confruntare clasică de genul „îţi voi arăta eu”, nici Hayek, nici tatăl ei nu au dat înapoi. Anii au trecut şi distanţa a crescut, iar Hayek a descoperit că poate supravieţui şi fără familia ei. Colegii ei de la Universitatea din Chicago au devenit noua ei familie, iar FBI-ul a devenit viaţa ei. Hayek a devenit o forţă a independenţei, promiţându-şi că nu va fi niciodată o victimă. Că nu va permite niciodată ca un bărbat să-i dicteze viaţa. Se descurcase foarte bine până când a apărut înşelătorul şi manipulatorul Joel Wilson.
În timpul şedinţelor de terapie aparent interminabile, Dr. Lewis a ajutat-o să vadă că îşi construise nişte mecanisme de adaptare foarte nesănătoase. Cel mai evident era faptul că rareori îşi lăsa sentimentele să fie cunoscute. Pur şi simplu îşi lăsa capul în jos, îşi ţinea nemulţumirile pentru sine şi mergea înainte. Când Wilson a început să o învârtă în jurul cozii, tăcerea ei nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.
Ei bine, nu va mai fi nicio tăcere, şi-a spus ea însăşi.
„Am sperat că ai primit ajutor după ce ai fost spălată de la Birou. Dar se pare că nu este aşa.”
„Nenorocitule. Nimeni nu poate manipula faptele ca tine.” Hayek s-a întors spre ceilalţi bărbaţi, unii îmbrăcaţi în costume închise la culoare, alţii în ţinute de bază mai casual. „Chiar îi place vreunuia dintre voi să lucreze cu nemernicul ăsta?” Cu toţii se holbau la ea cu faţa de piatră. „Ei bine, nu aveţi încredere în el. Niciodată... nici măcar pentru o secundă, pentru că nu însemnaţi nimic pentru el. Vedeţi voi, el este singurul om onorabil din tot D.C. Asta înseamnă că voi toţi sunteţi de prisos.”
„Ajunge”, a răbufnit Wilson cu faţa roşie. „Lăsând la o parte problemele voastre psihologice, sunt aici în calitate oficială şi veţi răspunde la câteva întrebări.”
„Întinde-te în nisip, dobitocule. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, sună-l pe avocatul meu şi stabileşte o întâlnire.”
Wilson a rânjit. „Ai deja un avocat. Trebuie să ai ceva de ascuns”.
Hayek îşi spusese punctul de vedere. Tremura din cauza eliberării tuturor lucrurilor pe care ar fi trebuit să le spună cu ani în urmă. „Să auzim”, a spus Hayek cu putere, pentru ca toată lumea să audă. „Puneţi-vă întrebările. Să mergem.”
Wilson nu era chiar pregătită pentru acest nivel de vitriol. În mintea lui, nu fusese decât un susţinător al carierei lui Hayek. Erau doi oameni extrem de atrăgători şi părea firesc ca ei să se complacă într-o relaţie fizică. Cel puţin în mintea lui, el avea o căsnicie deschisă. „Bună încercare. Aceasta este o investigaţie strict secretă. De ce nu faci o plimbare cu noi şi vom discuta.”
„Ce naiba se întâmplă aici?” Vocea îngheţată a tăiat aerul. Nu era zgomotoasă sau energică, dar avea un ton de autoritate absolută.
Wilson şi-a privit marea de agenţi despărţindu-se pentru a dezvălui directorul CIA, Irene Kennedy, şi un grup de bărbaţi care făceau ca gaşca lui de agenţi FBI să pară o adunătură de fătălăi. Detaşamentul ei de securitate părea o adunătură de luptători de arte marţiale mixte care purtau mitraliere şi o mulţime de

muniţie. „Domnule director”, a spus Wilson, încercând să pară calm, „sunteţi exact persoana cu care voiam să vorbesc”.
Kennedy a rămas pe loc, ca un prădător care încearcă să decidă dacă merită efortul fizic. După o tăcere incomodă, a spus: „Mi-e greu să cred asta”.
„Ce anume?” a spus Wilson cu nonşalanţă.
„Că ai vrut să vorbeşti cu mine”.
„Haideţi, domnule director, întotdeauna îmi face plăcere să vă prind din urmă.”
„Cum aş putea fi exact persoana cu care voiai să vorbeşti când nici măcar nu ştiai că sunt aici?”
Wilson a zâmbit stângaci în timp ce încerca să găsească un răspuns. Kennedy nu era un prost. „Nu în fiecare zi directorul CIA aterizează în Bagram. Veştile circulă repede în aceste baze.”
Kennedy l-a apreciat cu ochi prudenţi. Nu l-a crezut nici măcar o secundă. „Cred că este mult mai rar să îl ai pe şeful interimar al contrainformaţiilor FBI-ului atât de departe de casă.”
„Mergem unde trebuie. „
În mod normal, Kennedy ar fi fost mai diplomată, dar cu unul dintre oamenii ei mort, doi dispăruţi, un al patrulea în spital şi cu întregul guvern afgan care striga după sânge, nu avea chef de orice ar fi pus Wilson la cale, aşa că a trecut la miezul problemei. „Despre ce aţi vrut să-l interogaţi pe agentul Hayek?”
Wilson a ezitat o secundă. „Îmi pare rău, dar nu am libertatea de a discuta chestiuni care ţin de o anchetă în curs.”
„Aşa credeţi?” a spus Kennedy, făcând doi paşi înainte. „Vreau să vă gândiţi bine şi îndelung la modul în care veţi răspunde la următoarea întrebare. Sunteţi conştient de protocoalele pe care trebuie să le urmaţi dacă doriţi să interogaţi unul dintre oamenii mei?”
„Bineînţeles că sunt.”
„Deci ai trecut prin toate canalele corespunzătoare?”
„Agentul Hayek şi cu mine ne cunoaştem de mult”, a spus Wilson, ca şi cum toată chestia ar fi fost exagerată. „Trebuia să fie o simplă discuţie neoficială.”
Kennedy a dat încet din cap şi apoi a traversat holul până când a ajuns la doar doi metri de Wilson. I-a făcut semn cu degetul să se apropie pentru ca ei să poată vorbi în mod confidenţial. Wilson s-a aplecat în faţă la talie şi i-a oferit lui Kennedy urechea stângă.
„Ştiu foarte bine istoricul tău cu agentul Hayek. Stai naibii departe de ea, sau îţi voi face viaţa mizerabilă în moduri pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina.” Kennedy a făcut un pas înapoi şi, cu o voce suficient de puternică pentru ca toată lumea să audă, a spus: „Acum, pe viitor, agent special Wilson, dacă doriţi să realizaţi un interviu cu oricare dintre oamenii mei, veţi contacta biroul meu pentru a coordona. Ne-am înţeles?”
Înainte ca Wilson să poată răspunde, o voce stridentă s-a auzit pe hol ca un Klaxon. „Ce naiba se întâmplă aici?”
Wilson s-a uitat peste umăr ca să o vadă pe Latino cea cu mingea la picior care se îndrepta spre ei. Faţa i s-a lăsat înlemnită.
Dând din deget spre Wilson, ea a spus: „Ar fi bine să ai mandatul despre care am vorbit sau jur pe Dumnezeu că nu numai că o să te dau afară din acest spital, dar o să te dau afară din această bază.”
Wilson avusese destule altercaţii pe ziua de azi şi chiar nu voia să mai stea prin preajmă şi să răspundă la alte întrebări ale lui Kennedy. „Îmi pare rău pentru neînţelegerea greşită, domnule director. Voi lua legătura cu biroul dvs.”. Fără să aştepte un răspuns, a trecut pe lângă Kennedy şi a ieşit pe uşă.
Kennedy l-a privit mai mult decât confuz. Îndărătnicul Joel Wilson era cunoscut pentru faptul că căuta confruntarea, nu că fugea de ea. Şi-a întors privirea spre un sergent-major de comandă Sanchez foarte supărat, care încă se îndrepta pe hol. Kennedy vorbise mai devreme cu Sanchez şi femeia fusese de mare ajutor în ceea ce priveşte îngrijirea lui Rapp. „Sergent-major comandant Sanchez, ce-aţi spus despre un mandat?”.
Sanchez nu mai avea suflu şi era roşie. A ridicat un deget spre Kennedy şi a spus: „Scuzaţi-mă o secundă”. S-a întors către tânărul aviator din spatele biroului şi a spus: „Cheamă securitatea bazei. Vreau să vorbesc cu colonelul DePuglio cât mai repede posibil şi, dacă nu este disponibil, fă-mi legătura cu

maiorul Callahan. Ai zice că avem o grădină zoologică aici.” Întorcându-se spre Kennedy, Sanchez a respirat greu şi a spus: „Îmi pare rău, domnule director. Ce voiaţi?”
„Omul acela care tocmai a plecat. Aţi spus ceva despre un mandat?”.
Ea a dat din cap energic: „Încerca să intre cu forţa pentru a-l vedea pe omul dumneavoastră, domnul Cox. O parte a unei investigaţii oficiale, a spus el, plin de sine.”
Sanchez vorbea în continuare, dar Kennedy asculta doar pe jumătate. Avea sentimentul ameninţător că cineva de acolo, sau mai probabil o organizaţie, făcuse tot posibilul să paralizeze Serviciul Clandestin. Prea multe lucruri aparent întâmplătoare începuseră să se adune – mult prea multe pentru a fi o coincidenţă. Wilson ar fi fost destul de uşor de jucat. Omul avea o infatuare faţă de el însuşi şi, prin extensie, o nevoie de a se valida pe sine, dărâmându-i pe cei care nu făceau parte din Divizia de Contraspionaj. Din nefericire, CIA a fost ţinta perfectă pentru el. Iar Wilson avea o reputaţie de tenacitate. Ar fi săpat până când ar fi obţinut ceea ce dorea şi nu ar fi jucat corect. Kennedy a decis atunci şi acolo că va trebui să devină proactivă.

Capitolul 32

Kennedy l-a întrebat pe Sanchez dacă Wilson intrase să-l vadă pe Rapp şi, dacă da, ce vrea. Sanchez a povestit evenimentele în dicţia ei militară colorată şi tăioasă şi a spus foarte clar că nu avea de gând să-l lase pe clovnul ăla să se apropie de niciunul dintre pacienţii ei. Domnul Cox era în siguranţă, l-a asigurat Sanchez pe Kennedy. Kennedy s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să sugereze să plaseze un paznic în faţa uşii lui Rapp, dar s-a gândit mai bine. Probabil că Sanchez ar fi luat asta ca pe o acuzaţie că ea nu-şi putea face treaba. Un unghi mai bun era să-l aducă pe Sanchez în încrederea ei.
Cerându-i o vorbă în particular, Kennedy l-a urmat pe Sanchez pe hol aproximativ şase metri, apoi i-a spus: „Trebuie să fiu foarte atentă la ceea ce spun, deoarece toate acestea sunt materiale foarte secrete, dar am sentimentul că pot avea încredere în tine.”
Sanchez a dat din cap ca şi cum ar fi vrut să spună „ai perfectă dreptate”.
„Domnul Cox este unul dintre cei mai buni agenţi sub acoperire ai mei. Lucra la ceva foarte sensibil. Încă unul dintre oamenii mei a dispărut şi trebuie să-l găsim cât mai repede. Cred că domnul Cox ar putea avea nişte informaţii care ne-ar putea ajuta, dar, din păcate, memoria lui este foarte slabă în acest moment.”
Sanchez a dat din cap. „Medicii mi-au spus că nu se aşteaptă ca asta să dureze. Pe zi ce trece îşi va aminti din ce în ce mai multe.”
Kennedy a zâmbit: „Şi când o va face, am nevoie de cineva acolo. Cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să am unul dintre oamenii mei la căpătâiul lui.”
„Douăzeci şi patru-şapte.” Sanchez s-a încruntat. Era evident că nu-i plăcea cum suna asta.
„Dacă la un moment dat credeţi că cineva se comportă greşit, puteţi oricând să îl daţi afară de la etaj, dar vă asigur, sergent-major comandant, că, la fel ca şi dumneavoastră, conduc o corabie strictă. Oamenii mei vor fi la fel de tăcuţi ca şoarecii de biserică.”
După o gândire considerabilă, Sanchez a cedat. Kennedy i-a mulţumit pentru tot ajutorul acordat şi i-a înmânat o carte de vizită. „Acesta este numărul meu de mobil. Îl am mereu la mine. Dacă aveţi nevoie de mine pentru orice, vă rog să mă sunaţi. Şi dacă omul acela de la FBI apare din nou, te rog să suni. Voi avea grijă să se ocupe de el.”
Când Sanchez a plecat, Kennedy s-a întors către asistenta ei. „Eugene, te rog să mi-l dai pe Samuel Hargrave la telefon şi spune-i că este extrem de urgent.”
Paranoia făcea parte din meseria ei. Uneori era o parte importantă, iar alteori nu prea. Oricât de inconfortabilă ar fi fost, erai un prost dacă o ignorai. Cheia era să te asiguri că nu te paralizează. După aproape trei decenii de activitate în domeniul serviciilor de informaţii, Kennedy învăţase să recunoască ritmurile naturale ale meseriei. Ritmul, de obicei glacial, era deseori întrerupt de momente de acţiune extremă – cum ar fi acum. Totuşi, acesta părea diferit. Era prea orchestrat.

Mentorul ei, Thomas Stansfield, o învăţase să gândească în termeni strategici generali – ca un comandant de pe câmpul de luptă. Flancurile tale trebuie să fie întotdeauna protejate, iar centrul trebuie să fie ancorat cu întăriri. Proviziile trebuiau asigurate împotriva raidurilor şi cercetaşii trebuiau desfăşuraţi cât mai agresiv posibil pentru a discerne puterea şi poziţia inamicului.
Problema în acest moment era că Kennedy zbura orbeşte. Cineva manevra împotriva ei şi nu avea nicio idee despre cine erau sau care ar fi următoarea lor mişcare. Rickman, Hubbard, atacul asupra lui Rapp şi acum apariţia lui Wilson; avea o suspiciune neliniştitoare că toate acestea făceau parte dintr-un efort concertat de a-i slăbi Serviciul Clandestin. Ea şi oamenii ei puteau întocmi o listă cu cei care ar fi beneficiat cel mai mult de acest tip de acţiune, dar ar fi fost doar o listă. Kennedy dorea ceva mai concret şi credea că ştia de unde să înceapă.
„Mike", îi spuse Kennedy lui Nash. I-a făcut semn să o urmeze, iar cei doi au mers spre colţul îndepărtat al holului. „Unde este Marcus?"
„În Virginia, din câte ştiu eu." Nash s-a gândit la hackerul lor informatic extrem de excentric. În ciuda tuturor protocoalelor pe care le puseseră în aplicare, omul putea fi neliniştitor de greu de depistat.
„Găseşte-l şi adu-ţi cei mai buni oameni. Vreau să ştiu ce pune la cale Joel Wilson."
Faţa lui Nash a devenit gânditoare. „Eşti sigur că este o idee bună? Dacă ceva nu merge bine... ." Nash a tresărit la gândul că FBI-ul ar putea afla că îi spionau.
Kennedy a rămas stoic. Nash era unul dintre oamenii ei de top, dar devenea din ce în ce mai mult tipul de persoană care era urmărit de nori negri de furtună. Cu alte cuvinte, îşi petrecea prea mult timp făcându-şi griji cu privire la partea negativă a oricărui lucru. Aceasta fusese principala plângere a lui Rapp în ultima vreme. „Mike", a spus Kennedy pe un ton ferm, „zburăm în orb şi se pare că cineva a lansat o operaţiune menită să paralizeze Serviciul Clandestin. A sta degeaba nu este o opţiune. Pune-ţi oamenii la treabă. În două ore vreau să aud cum aveţi de gând să pătrundeţi în grupul lui Joel Wilson, şi vreau să încep să văd rezultate în următoarele douăzeci şi patru de ore."
„Cum rămâne cu Hargrave? El este şeful lui Wilson. Voi doi aveţi o relaţie bună. Poate că el ne poate spune ce se întâmplă."
Kennedy a expirat brusc şi i-a aruncat lui Nash o privire care spunea că răbdarea ei s-a terminat. „Chiar crezi că nu m-am gândit deja la asta?".
„Nu ... . Eu doar ... . Încerc să mă asigur că nu facem o greşeală pe care o vom regreta."
Kennedy auzise destul. „Mitch este imobilizat şi nu ştiu când îl voi primi înapoi, iar lui Stan tocmai i s-a spus că mai are câteva luni de trăit. Tu eşti următorul pe banca mea. Vreau să execuţi pentru mine, nu să pui la îndoială ordinele mele".
Lui Nash nu-i plăcea să fie închis în felul acesta, iar faţa lui o arăta.
Faptul că nu putea pur şi simplu să înghită şi să execute un ordin a fost punctul de ruptură pentru Kennedy. „Las-o baltă", a spus ea, „voi găsi pe altcineva care să se ocupe de asta". Fără să aştepte un răspuns, l-a lăsat în colţ şi i-a făcut semn lui Scott Coleman să o urmeze.
Ea i-a repetat ordinele lui Coleman, care le-a primit fără să protesteze. După ce Kennedy a terminat de explicat ce voia, Coleman a avut o idee mai bună.
„Tipul e chiar aici . . la bază. Îl voi pune sub supraveghere începând de acum şi voi vedea ce pot afla."
„Şi sună-l pe Marcus."
„Primul lucru pe care îl voi face. Altceva? „
Kennedy s-a gândit la asta o secundă, în timp ce se uita înapoi pe hol la Mike Nash, care părea să fie bosumflat. Pentru prima dată, a înţeles frustrările recente ale lui Hurley şi Rapp faţă de acest om. Când totul se va termina, avea să evalueze rolul lui în continuare. Întorcându-se spre Coleman, ea a spus: „Asta e tot pentru moment. Anunţă-mă în secunda în care afli ceva".

Capitolul 33

Imaginea unui Joe Rickman însângerat şi lovit era pe tot internetul. Graţie unui analist vigilent din Centrul de Operaţiuni al CIA, Kennedy a fost scutit de a afla informaţia de la Al Jazeera. Analistul care lucra în tura de noapte naviga pe o serie de site-uri jihadiste dure când a dat peste filmuleţ. Zece minute mai târziu, ea avea o potrivire de voce cu Rickman şi alerta a fost lansată. Din motive pe care Kennedy nu le-a putut înţelege niciodată, Bagram şi Kabul erau cu opt ore şi treizeci de minute înaintea Washingtonului, nu cu opt ore sau nouă ore. Cele treizeci de minute au derutat-o, aşa că atunci când Eugene i-a spus că era 10:13 în D.C. i-a luat o secundă să facă un calcul – era 6:43 dimineaţa în Bagram. Eugene i-a înmânat lui Kennedy telefonul securizat şi ea s-a aşezat în pat. „Sunt Brad", a informat-o el. Kennedy şi-a frecat somnul de pe ochi şi a spus: „Sunt aici, Brad, ce s-a întâmplat?".
„Irene, nu e bine."
Kennedy era cazată într-una dintre rulotele VIP ale bazei. I-a făcut semn lui Eugene să pornească televizorul. „Te ascult."
„Sunt Rick. E peste tot pe internet."
Kennedy a simţit un nod în gât când a presupus ce era mai rău. „Este în viaţă?"
„Cu greu. Faţa lui este de nerecunoscut. A trebuit să facem o analiză a vocii pentru a ne asigura că este el."
„Dar sunteţi siguri că e el?".
„Sută la sută."
Kennedy a auzit stresul din vocea directorului ei adjunct. Brad Stofer se afla în noul său loc de muncă de doar opt luni, dar era la Langley de douăzeci şi şase de ani. Era un profesionist, iar dacă era deranjat de ceea ce văzuse, însemna că nu era ceva bun. Kennedy ştia, de asemenea, că amprentele vocale rareori se potriveau sută la sută. Se temea de ce era mai rău. „Descrie-mi-o."
„Are o durată de patru minute şi treizeci şi şapte de secunde. Este foarte editat. Are braţele legate deasupra capului. Se pare că atârnă de tavan. Au fost destul de deştepţi să acopere pereţii cu cearşafuri. Doi bărbaţi se ocupă de interogatoriu. Începe cu multe palme peste cap şi apoi aduc furtunurile de cauciuc. Până la sfârşit, e o mizerie însângerată." A fost o pauză lungă, apoi Stofer a adăugat: „Este al naibii de oribil".
Kennedy a început să se gândească prin ce trecea Rickman, apoi şi-a stăpânit emoţiile. Acum nu era momentul să o piardă. „Ce spune el?"
„Sunetul nu este grozav, dar oamenii noştri spun că îl pot curăţa. Ar trebui să avem o copie bună în următoarele treizeci de minute. O să ţi-o trimit imediat ce este gata."
„Brad", a spus Kennedy cu o voce uşor nerăbdătoare, „cât de grave sunt pagubele?".
„Rău . . unele nume sunt aruncate în jur".
„Care dintre ele?"
„Cinci dintre oamenii noştri din Afganistan ... cei doi membri ai cabinetului, generalul, şeful serviciilor de informaţii şi preşedintele."
Bunurile din Afganistan erau cea mai mică dintre preocupările ei. Acuzaţiile erau deja acolo. Oamenii se aşteptau la asta. „Ce altceva?"
„Menţionează cât de mult îi plătim şi suntem aproape siguri că dă numele băncii din Elveţia unde le ţinem banii pentru ei. Vom şti mai multe când se va curăţa înregistrarea audio."
„Ce altceva?" Ea ştia că trebuie să fie mai mult.
„Îl menţionează pe Nawaz."
„Gillani."
„Da."
Kennedy s-a gândit la ministrul pakistanez de externe care fusese cea mai bună fereastră în procesul decizional al aliatului lor fierbinte şi rece. Încercarea de a-l scoate din joc ar fi fost imposibilă. „El ştie?"
„Da. Va sta deoparte. Cred că mizează pe arestul la domiciliu pe termen nelimitat".
Kennedy nu era atât de sigură, dar nu putea face prea multe în privinţa asta. „Ce altceva?"
„Este un punct pe casetă unde pare că spune „Sitting Bull". „
Kennedy a aruncat pătura şi s-a ridicat în picioare. Sitting Bull era numele de cod al cârtiţei lor bine plasate în Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei. „Spune şi altceva în afară de nume?"

„Nu. Îl rosteşte în mijlocul uneia dintre bătăi.”
„Trimite-mi versiunea actuală. Trebuie să văd asta cu ochii mei.”
„Este pe drum. Ce vrei să faci cu Sitting Bull?” Kennedy îşi ţinea un pumn de păr. Avea pe ea o pereche modestă de pantaloni de pijama gri cu un top cu mânecă lungă asortat. Eugene purta o pereche de boxeri şi un tricou. Nu făcea nimic bun stând acolo, aşa că ea a acoperit telefonul şi a spus: „Treziţi-i pe toţi. Pregăteşte cafeaua şi spune-le că avem o întâlnire în douăzeci de minute”. L-a privit pe Eugene plecând şi s-a uitat la Al Jazeera la televizor. Până acum nu era nimic, dar asta nu avea să dureze. Un agent al Serviciului Clandestin al CIA torturat era pâinea şi untul lor. „Dă-mi o secundă”, i-a spus ea lui Stofer.
Evaluarea pagubelor în perioada imediat următoare răpirii lui Rickman nu se apropiase nici pe departe de Sitting Bull. „Pune-i pe oamenii noştri să se uite din nou la asta. Vreau să ştiu de unde naiba ştia Rick despre Sitting Bull. Din câte ştiu eu, nu a fost informat despre el. Cheamă-i în seara asta pe şefii lui şi află dacă vreunul dintre ei i-a menţionat întâmplător asta lui Rick, iar dacă nimeni nu mărturiseşte, prinde-i pe toţi şi pune-i la bulău.”
„Deci îl lăsăm unde este?”
„Trebuie să mă gândesc la asta.” Sitting Bull era, de departe, cea mai bună sursă a lor în guvernul rus. Trebuia să fie sigură înainte de a da ordinul de a-l aduce aici. „Puneţi o echipă de extracţie în aşteptare. Află dacă are vreun motiv să călătorească în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă ne putem întâlni cu el pe un teren neutru, putem sta de vorbă şi el poate decide, dar nu vreau să-i spună nimeni până nu ştim sigur. Am fost clar?”
„Da.”
„Altceva?”
„Acestea sunt punctele principale. Îi menţionează pe Hubbard şi Sickles şi alte câteva persoane, dar în afară de Hubbard toată lumea este în siguranţă.”
„În regulă.” Kennedy a lăsat să iasă un suspin uriaş în timp ce încerca să digere amploarea problemei. „Dă-mi douăzeci de minute şi te sun eu înapoi.”
Kennedy a încheiat convorbirea şi a pornit laptopul. A folosit baia şi s-a spălat pe dinţi în timp ce aştepta ca fişierul criptat să se descarce. Când s-a întors, s-a aşezat pe marginea patului şi a apăsat butonul Play. Slujba ei necesita o bună parte de detaşare, dar nu avea cum să rămână detaşată de acest lucru. A tresărit la fiecare lovitură, a simţit durerea lui Rickman, a vrut să ţipe împreună cu el, dar ştia că trebuie să se abţină. Până la sfârşitul înregistrării era pe punctul de a arunca laptopul de perete. În schimb, şi-a muşcat pumnul şi a dat drumul unui ţipăt tăcut. Lacrimile îi curgeau pe obraji, a închis laptopul şi s-a întors în baie pentru a se aduna. În câteva minute avea să se uite la asta într-o cameră cu până la opt dintre oamenii ei. Trebuia să-şi păstreze calmul. Emoţiile nu ar fi făcut decât să-i întunece judecata. Urma să fie nevoită să ia nişte decizii foarte dificile, iar oamenii ei trebuiau să vadă că acestea veneau de la un şef spion, nu de la o mamă plângăcioasă.

Capitolul 34

Cal Patterson era cât pe ce să facă pe el. Îşi rupsese fundul la Holy Cross, jucând fotbal şi absolvind cu onoruri şi o diplomă de contabilitate. Trei ani mai târziu avea o diplomă în drept de la Universitatea din Virginia şi o slujbă la FBI. Făcuse toate mişcările corecte. Făcuse tot ce îi spusese unchiul său să facă. Unchiul său lucrase treizeci şi cinci de ani la FBI, iar Patterson îl idolatriza. În primii doi ani, Patterson lucrase şaptezeci de ore pe săptămână şi se oferise voluntar pentru tot ce i se flutura în faţă şi încă ceva. Şefii lui l-au iubit şi a fost recompensat cu o repartiţie la Divizia de contrainformaţii. Chiar şi unchiul său a fost impresionat.
Acum, după doar douăzeci şi nouă de zile în noul său loc de muncă, întreaga sa carieră atârna de un fir de păr. Patterson era dat peste cap de schimbarea orei şi nu putea să doarmă, aşa că s-a trezit devreme, şi-a pus echipamentul de antrenament şi s-a îndreptat spre centrul de fitness al bazei. Patterson a fost încântat să afle că instalaţia era mai frumoasă decât tot ce avea Biroul. Era în mijlocul unei alergări de 8 km pe

banda de alergare când a văzut că pe ecranul telefonului său se aprindeau cuvintele Număr privat. Patterson a apăsat pe butonul Pauză şi şi-a scos căştile din urechi. Numărul privat însemna de obicei Wilson sau cineva din grupul lor.
„Bună ziua”, a spus el, puţin fără suflare.
„Agent special Patterson.”
„La telefon”.
„Sunt directorul executiv adjunct Hargrave. Doriţi să-mi spuneţi unde naiba se află agentul Wilson?”.
„Ah... Presupun că doarme, domnule.” Patterson ştia exact cine era Hargrave, deoarece tocmai îl adusese pe Wilson la el acasă înainte de a pleca în Afganistan.
„Aveţi vreo idee de ce nu răspunde la telefon?”.
„Probabil pentru că doarme, domnule”. Patterson a regretat imediat răspunsul.
„Agent Patterson, pentru cine lucraţi?”.
„Pentru FBI, domnule.”
„Corect, şi pentru cine lucrează agentul special Wilson?”.
„Pentru FBI, domnule.”
„Aşa este. Noi nu ne închidem telefoanele... niciodată. M-ai înţeles, tinere?”
„Da, domnule.”
„Îţi place slujba ta?”
„Ahhhh ... da, domnule. Foarte mult, domnule.”
„Ei bine, lasă-mă să-ţi dau un mic sfat. Dacă vrei să continui să lucrezi pentru FBI, o să urmezi instrucţiunile mele întocmai. Ştii unde este agentul Wilson în acest moment?”.
„Cred că doarme, domnule.”
„Şi tu unde eşti?”
„Sunt la sală.”
„Ei bine, o să te duci să-l trezeşti pe nesupus şi o să mă suni înapoi şi o să mi-l dai la telefon. M-am făcut înţeles?”
Patterson a coborât de pe banda de alergare. „Foarte clar, domnule.”
„Dacă nu-mi răspunzi în zece minute, cariera ta s-a terminat.”
„Domnule?”
„Ce?”
„Am nevoie de numărul tău de telefon.”
„O să ţi-l trimit prin SMS. Sună-mă înapoi în zece minute.”
Patterson era pe punctul de a răspunde, dar linia s-a închis. Şi-a notat ora pe ceas şi şi-a îndesat telefonul şi căştile în buzunarele cu fermoar ale pantalonilor scurţi de alergare. Şi-a luat bluza de trening şi a început să alerge. Rulota în care dormea Wilson era la doar două minute de locul unde se afla el, dar Patterson nu avea de gând să rişte. Afară se lumina când a început să sprinteze. Oamenii erau deja afară făcându-şi exerciţiile fizice de dimineaţă, iar Patterson a primit mai mult decât câteva priviri ciudate în timp ce zbura pe stradă ca şi cum ar fi fugit pentru a-şi salva viaţa, ceea ce, practic, aşa era. A fost un moment de panică aproape când nu a putut localiza remorca respectivă. Toate arătau la fel. La a doua încercare a găsit locul potrivit şi, când a dat buzna pe uşă, l-a găsit pe unul dintre colegii săi agenţi bând cafea şi uitându-se la iPad-ul său.
„Unde este Wilson?”
Agentul a arătat cu cana de cafea spre partea din spate a rulotei. „Doarme.”
Patterson şi-a scos telefonul şi a fost uşurat să vadă mesajul de la Hargrave. A apăsat pe număr în timp ce se deplasa pe hol, trecând pe lângă dormitoarele mai mici din stânga şi din dreapta sa. A fost tentat să bată la uşă, dar când l-a auzit pe Hargrave răspunzând, a decis să nu se mai oprească. A trântit uşa şi a mărşăluit până la marginea patului. Wilson şi-a ridicat privirea, ameţit şi confuz de lumina care se revărsa dinspre hol.
„Iată-l, domnule.” Patterson a pus telefonul în faţa lui Wilson şi a spus: „Este o urgenţă”.
Wilson a luat telefonul şi a întrebat: „Alo?”.
„Încerc să vă sun de şaisprezece ore.”

La naiba, şi-a spus Wilson în sinea lui. Hargrave era ultima persoană cu care voia să vorbească. „Ah....îmi pare rău, dar am fost puţin preocupat.” Wilson s-a rostogolit pe o parte şi s-a uitat la ceas. „De ce ai nevoie?”
„Vreau să-ţi respecţi promisiunile. Îţi aminteşti acum câteva zile când m-ai trezit în miez de noapte ca să obţii permisiunea de a merge în mica ta excursie? Îţi aminteşti ce mi-ai promis?”
„Nu prea”, a bâiguit Wilson. „Va trebui să mă laşi mai moale. Schimbarea asta de oră m-a cam lăsat pe dinafară. Tu m-ai trezit.”
„Ai dormit timp de şaisprezece ore? Pentru că de atâta timp încerc să dau de tine.”
„Nu, doar că lucrurile au fost cam complicate de când am aterizat. Ascultă, ce-ar fi să te sun înapoi în treizeci de minute şi să-ţi fac o informare?”.
„Nu vei face aşa ceva. Înainte de a pleca, am convenit că mă vei suna în fiecare zi şi îmi vei da un raport de progres. Nu m-ai sunat nici măcar o dată. Am primit un telefon de la directorul Kennedy. A vrut să ştie de ce, în mijlocul problemelor extrem de grave pe care încearcă să le rezolve, te-ai hotărât să apari şi să începi să-i interoghezi oamenii ei.”
„Domnule, există un motiv pentru asta.”
„Nu mai vorbiţi. De fiecare dată când îţi aud vocea am senzaţia că mă minţi. Vreau să mă asculţi şi să mă asculţi cu atenţie. Pentru că ai decis să nu-mi răspunzi la telefoane, nu am putut să-i răspund directorului Kennedy. Ea este atât de revoltată de sincronizarea ta proastă şi de comportamentul tău plin de sine, încât a decis să treacă peste mine şi să îl sune pe şeful nostru. Directorul FBI, ţi-l aminteşti? După cum se spune în acest oraş, rahatul se rostogoleşte la vale. Încercam să mă bucur de o seară plăcută cu soţia mea când directorul m-a sunat şi m-a întrebat dacă mi-am pierdut minţile. Aveam o bănuială că era vorba de tine şi de comportamentul tău stupid, iar directorul mi-a confirmat aceste bănuieli. Directorul Kennedy i-a povestit despre o cascadorie pe care ai făcut-o la spitalul de bază... încercând să te impui în secţia de terapie intensivă pentru a putea interoga unul dintre oamenii ei care abia scăpase de o tentativă de asasinat.”
Wilson era acum în picioare. „Nu am încercat să mă impun...”
„Nu vorbi. Nu am terminat de vorbit. Înainte de a pleca ţi-am spus cum mă aşteptam să te comporţi. I-am explicat directorului care este scopul investigaţiei tale. Că mi-ai spus că vei fi acolo pentru a oferi asistenţă în găsirea lui Rickman şi că, dacă pe parcurs vei vedea că a fost încălcată vreo lege, mă vei consulta înainte de a muta ancheta într-o nouă direcţie. M-aţi minţit.”
„Nu v-am minţit.”
„Cu siguranţă ai făcut-o, şi aşa vede şi directorul. Ceea ce nu pot să înţeleg este cum ai crezut că vei scăpa cu asta. Ai deja o reputaţie de ticălos duplicitar. Oamenii sunt cu ochii pe tine. Şi, apropo, sincronizarea ta e groaznică. CIA-ul e în mijlocul unei furtuni de rahat şi tu apari şi începi să îi înţepi cu un băţ. Ai idee de respectul pe care Irene Kennedy îl are în acest oraş?”.
„Cred că un cuvânt mai potrivit ar fi frică.”
„Eşti un prost, iar eu îmi pierd timpul încercând să te ajut. Directorul vrea să te întorci aici imediat şi, ca să ai la ce să te gândeşti în timpul zborului tău lung, se pare că va ordona o anchetă oficială pentru a afla ce naiba ai pus la cale.”
Wilson trecuse deja printr-o astfel de anchetă şi aproape că-i curmase cariera. Se îndoia că ar fi supravieţuit unei a doua. „Domnule, faceţi o mare greşeală.”
„Singura greşeală pe care am făcut-o a fost că te-am lăsat să pleci de la început.”
„Nu este adevărat, domnule. Sunt unele lucruri pe care nu le ştiţi.”
„Te rog să mă lămureşti, şi ţine minte că mi-am învăţat lecţia cu tine. Această convorbire este înregistrată, aşa că să nu crezi că poţi să-mi vinzi încă o grămadă de minciuni şi apoi să te prefaci că nu ştii nimic.”
Wilson se gândea cât de repede putea, încercând să găsească o modalitate de a-i da lui Hargrave cât mai puţine informaţii şi totuşi să-l convingă că ar trebui să i se permită nu numai să rămână în Afganistan, ci şi să mărească amploarea anchetei. „Am motive să cred că Joe Rickman şi Mitch Rapp au furat milioane de dolari de la guvernul american.”
Hargrave a râs de el. „Motive să crezi... ... asta e tot ce poţi face, Joel?”
„Domnule, va trebui să aveţi încredere în mine în această privinţă.”

„Nu va trebui să fac aşa ceva. Ţi-ai ars toată încrederea pe care o aveam. Ai exact un minut la dispoziţie pentru a mă convinge că meriţi libertatea de a săpa în jurul uneia dintre cele mai secrete instituţii ale ţării noastre.”
Wilson nu a văzut altă soluţie. „Am numerele de cont, sumele, momentul în care au fost făcute transferurile şi o declaraţie sub jurământ a bancherului care spune că Mitch Rapp a intrat în banca sa şi a deschis contul.”
„Unde este banca?”
„Zurich.”
„Şi de cât timp aveţi aceste informaţii?”
În realitate, Wilson deţinea informaţia de optsprezece zile, dar să-i spună lui Hargrave asta în starea lui de spirit actuală nu i-ar fi fost de niciun folos. „Cam două săptămâni.”
A urmat o tăcere lungă, apoi: „Ai avut această informaţie timp de două săptămâni şi nu mi-ai adus-o.”
„Am vrut să mă asigur că este reală înainte de a ţi-o aduce.”
„Şi cum aţi ajuns să deţineţi această informaţie?” Wilson ştia cum va suna, dar ştia şi că mai devreme sau mai târziu va trebui să prezinte un lanţ de dovezi. Dacă existau neconcordanţe, fostul judecător îl va mânca de viu.
„Informaţia a fost furnizată de o sursă anonimă”.
„Dumnezeule”, a strigat Hargrave. „De cât timp lucrezi în contrainformaţii? Ai idee de câte ori au încercat ruşii singuri să ne întoarcă împotriva noastră cu acest mic truc?”.
„Ştiu foarte bine, domnule. De aceea am urmărit şi m-am întâlnit cu bancherul.”
„Şi l-ai verificat pe deplin pe acest bancher? Ştii sigur că nu este un agent străin?”.
„Sunt în curs de a face asta chiar acum, domnule.”
„Nu credeţi că ar fi trebuit să faceţi asta mai întâi?”
„Răpirea lui Rickman m-a forţat să mă grăbesc.”
„Deci te-ai gândit că ar trebui să mă minţi şi apoi să zbori în Afganistan ca să-i întindem o ambuscadă lui Rapp. Înţelegi că era cât pe ce să fie ucis? E la terapie intensivă... abia îşi mai aminteşte numele.”
„Ce convenabil.”
„Ai vreun pic de bun simţ? Înţelegi că CIA este agenţia noastră soră? Că ar trebui să lucrăm împreună?”
„Credeam că trebuie să-i ţinem cinstiţi, Sam.”
„Când dovezile o cer. . da, dar asta nu înseamnă că trebuie să fugi pe jumătate din cauza unui pont anonim şi, apropo, cum ai primit acest pont anonim?”.
„Am primit un pachet.”
„Unde? . la tine acasă sau la birou?”
„Ce contează?”
„Răspundeţi-mi la întrebare.”
„La birou.”
„Ştampila poştală?”
„Zurich.”
„Şi lasă-mă să ghicesc... laboratorul nu a găsit nici amprente, nici ADN, nici nimic care să ne ajute să găsim această sursă anonimă.”
„Asta nu dovedeşte nimic.”
A fost un oftat lung de frustrare şi apoi: „Ai terminat. Strânge-ţi echipa. Aveţi exact două ore şi acel avion va fi în aer, iar în timpul acestor două ore nu trebuie să vorbiţi cu nimeni de la CIA. Am înţeles?”
„Oh, te aud clar şi răspicat.” Wilson se săturase să se lase păcălit de acest prost bătrân. „Mai înregistrezi conversaţia noastră, pentru că vreau să mă asigur că ai înţeles partea asta. Nu ţi-am spus nimic din toate astea pentru că nu pot avea încredere în tine. Pentru că întreaga Divizie de contrainformaţii ştie că eşti prea apropiat de directorul Kennedy şi, pe baza a ceea ce am trăit în ultimele zile, înclin să cred aceste zvonuri. Aşa că ar fi bine să te pregăteşti pentru propria ta comisie de anchetă.” Wilson s-a învârtit şi a trântit telefonul lui Patterson de perete. „La naiba.” S-a prăbuşit pe marginea patului, cu capul în mâini, încercând să-şi dea seama cum de se învârtise totul. Hargrave era un idiot. Serviciul Clandestin era plin de escroci – Rickman, Rapp şi probabil zeci de alţi ofiţeri. Senatorul Ferris îi arătase cifrele; aproape un

miliard de dolari în numerar trecuseră prin Serviciul Clandestin şi ajunseseră în mâinile tuturor acestor lorzi de război, traficanţi de droguri şi politicieni corupţi. Sistemul era plin de corupţie, iar Wilson avea dovezile care să o dovedească. Exista un singur motiv pentru care Hargrave ar fi făcut acest lucru, şi anume pentru a-l proteja pe Kennedy. Wilson nu avea de ales decât să se întoarcă la D.C., dar nu avea de gând să o facă în liniște. Senatorul Ferris nu era un om neglijent. Ei împărtășeau convingerea că, după 11 septembrie 2001, CIA primise prea multă putere şi nu fusese supravegheată suficient. Acest lucru urma să se schimbe. Odată ce oamenii ar fi aflat că aceşti escroci furau banii contribuabililor, Hargrave, directorul Miller şi toţi ceilalţi ticăloşi ar fi fost târâţi până la Capitoliu şi ar fi trebuit să explice cum au intervenit în ancheta sa, iar apoi Senatul ar fi făcut curăţenie. După aceea, Wilson şi-ar putea scrie singur biletul şi toţi ar putea să-l pupe în fund.

Capitolul 35

Kennedy l-a prins pe doctorul lui Rapp chiar când acesta era pe cale să-şi înceapă rondul de dimineaţă. Maiorul Nathan era un neurochirurg în vârstă de treizeci şi cinci de ani care îşi petrecea două săptămâni din fiecare lună la Bagram şi celelalte două la Sloan-Kettering din New York. Avea un comportament surprinzător de afabil, pentru un neurochirurg. „Bună dimineaţa, domnule maior. Aveţi o secundă să discutăm?”
„Tocmai mă duceam să-l văd pe domnul Cox.” Maiorul a zâmbit. „Presupun că nu ăsta e numele lui real?”.
Într-un rar moment de sinceritate, Kennedy a clătinat din cap. „Mă întrebam dacă aţi putea să-mi spuneţi cum se simte?”.
„Mult mai bine. Conform cicatricilor sale recente, a avut loc o reducere drastică a umflăturilor.”
„Credeţi că este pregătit să zboare?”.
Maiorul Nathan a făcut o grimasă şi a clătinat din cap. „Aceste cazuri de căpătâi sunt complicate, toate sunt unice. Unii pacienţi îşi revin după câteva zile, alţii nu-şi mai revin niciodată.”
„Deci ar putea zbura dacă ar fi nevoit?”.
Maiorul a suspinat. „Dacă trebuie neapărat, da, dar aş vrea să-i mai acordăm câteva zile.”
Kennedy s-a încruntat.
„Care este problema?”
„Nu prea pot vorbi despre asta, dar să spunem doar că domnul Cox este extrem de bun în meseria sa şi avem nevoie de el.” Kennedy îl voia înapoi, dar voia, de asemenea, să-l pună pe Rapp undeva unde Joel Wilson nu putea pune mâna pe el.
Maiorul o recunoscuse imediat pe Kennedy când una dintre asistente o adusese în biroul lui cu o zi înainte. Îi explicase politicos că cel mai nou pacient al lui era unul dintre agenţii ei de top. Nathan intuise deja că domnul Cox nu era un simplu analist. Era o procedură standard ca personalul să taie hainele pacienţilor de urgenţă, deoarece acestea nu făceau decât să încurce. Domnul Cox nu avea nicio rană deschisă, dar Nathan număra trei găuri de glonţ şi o cicatrice care părea să provină de la un cuţit. Chiar şi asistentele făcură comentarii. Cicatricile sale de luptă, combinate cu fizicul său dur ca piatra, au făcut ca deducţia să fie simplă. Nathan făcuse rotaţii în Bagram timp de nouă luni la rând. Le văzuse cam pe toate. Sau cel puţin aşa credea el. Dl Cox era o anomalie.
Nathan a înţeles că Kennedy deţinea o poziţie unică. Dacă ar fi putut, ar fi încercat să o ajute. „Ce-ar fi să mergem să vedem cum se simte şi apoi putem reevalua.”
L-au găsit pe Rapp aşezat în patul lui, cu o tavă cu mâncare în faţa lui, uitându-se la un episod din Justified. După câteva scurte amabilităţi, doctorul s-a uitat pe fişa lui şi l-a întrebat: „Cum vă simţiţi în această dimineaţă, domnule Cox?”.
„Mai bine”, a spus Rapp, mişcându-şi capul. „Nu mă doare capul şi mi-am recăpătat pofta de mâncare”.
Doctorul a mâzgălit câteva notiţe pe fişă. „Asta e bine. Cum stai cu memoria?”

„Destul de bine.” Rapp a arătat spre televizor. „Știu că am mai văzut acest episod și îmi amintesc majoritatea personajelor... . Dewey Crowe, Boyd Crowder, Raylan Givens, Art Mullen şi Dickie Bennett.”
„Un serial bun?” întrebă Nathan, fără să ridice privirea.
„Cred că nu sunt persoana potrivită să te întreb, doctore. Chiar nu am prea multe lucruri cu care să-l compar.”
Nathan a râs. „Și cu rechemarea ta în general?”.
„Se pare că se îmbunătăţeşte foarte mult.”
„În regulă, unde ai făcut facultatea?”
„Syracuse.”
Nathan a înşirat aceleaşi întrebări pe care i le pusese lui Rapp ieri târziu. Numele de fată al mamei, şcoala primară, liceul, prietenul cel mai bun din copilărie, şi aşa mai departe. Spre deosebire de ieri, astăzi le-a nimerit pe toate. Nathan a decis să extindă lista. „Primul loc de muncă după terminarea facultăţii?”
Rapp i-a aruncat o privire ciudată lui Kennedy şi apoi i-a spus lui Nathan că nu ştie.
„Slujba actuală?”
„Cred că sunt asasin.” Rapp l-a privit pe doctorul său cu ochii mari. „Glumesc, doctore. Lucrez pentru CIA şi dacă îţi spun mai mult de atât, va trebui să ...”.
„Omoară-mă”, a terminat Nathan propoziţia pentru el.
„Exact.”
Nathan s-a uitat în lateral la Kennedy. „Întotdeauna este atât de amuzant?”
Kennedy era uşurat că se întorcea. A zâmbit şi a dat din cap. „Nu a avut niciodată prea mult simţul umorului.”
Înainte ca Rapp să comenteze, Nathan a întrebat: „Culoarea preferată?”
„Albastru ... . Cred că da.”
„Soţia... copii?”
Zâmbetul a căzut de pe faţa lui Rapp şi întreaga lui ţinută s-a schimbat. Nu a răspuns pentru o lungă perioadă de timp şi apoi s-a uitat la Kennedy pentru ajutor.
Kennedy se temea de asta. Era destul de greu să trăiască asta o dată. Nu putea fi uşor să o înveţe pentru a doua oară. Era evident, după expresia dureroasă de pe faţa lui, că îşi amintea ceva despre tragedie. „Soţia dumneavoastră”, începu Kennedy, apoi se opri.
Nathan a sesizat starea de spirit şi i-a făcut semn din cap lui Kennedy să continue. „Toate amintirile sunt importante... cele bune şi cele rele.”
„Îmi amintesc”, a spus Rapp, cu vocea aproape fără corp. „Numele ei era Anna şi era însărcinată.”
Kennedy a dat încet din cap.
Prins în poveste, Nathan a întrebat: „Cum a murit? „
„Nu cred că vrem să vorbim despre asta acum.”
Rapp şi-a ridicat privirea şi a spus: „A fost ucisă.”
„Îmi pare rău”, răspunse Nathan cu blândeţe.
A fost o tăcere lungă şi apoi Rapp a început să se încrunte ca şi cum ceva îi trecea prin minte pentru prima dată.
„Ce este?” întrebă Nathan.
Kennedy credea că ştie despre ce este vorba şi a făcut un pas înainte. „Cred că este suficient pentru moment.”
Rapp a scuturat din cap ca şi cum ar fi încercat să elibereze un gând încurcat. „Există o faţă. Un bărbat pe care îl cunosc, dar nu-mi amintesc numele lui. Are ceva de-a face cu soţia mea, dar nu pot face legătura.”
Kennedy s-a pedepsit pentru că nu s-a consultat cu doctorul Lewis. Thomas Lewis era psihologul lor intern. Lucrase foarte îndeaproape cu Rapp de-a lungul anilor şi era probabil că ar fi putut oferi o perspectivă despre cum ar trebui să gestioneze această situaţie unică. Între apariţia lui Rickman, Hubbard şi Wilson, ea uitase pur şi simplu să-l sune pe Lewis. Teama ei că Rapp îl va ucide pe Gould nu era nefondată şi nici nu era sigură că s-ar fi opus, dar maiorul Nathan îi avertizase că Rapp nu avea nevoie de un stres nejustificat până când starea lui nu se stabiliza.

Se auzi un ciocănit în cadrul uşii şi ea se întoarse să-l vadă pe Coleman cu o expresie de bun venit. SEAL-ul pensionat avea părul blond, ochii albaştri şi gropiţe, ceea ce îi dădea uneori un aer băieţesc. În această dimineaţă, însă, maxilarul lui ascuţit era fixat într-un mod pe care ea îl mai văzuse de multe ori. Avea veşti pe care ea le aştepta.
„Vă rog să mă scuzaţi pentru o secundă.” Kennedy a ieşit din cameră şi a păşit pe hol împreună cu Coleman. „Wilson?”
„Da. Aveam ambele telefoane ale lui formate, dar nu le folosea. Am aflat în ce rulotă stătea şi i-am pus microfoane în timp ce era la cină aseară. Încă încerc să pun mâna pe laptopul lui, dar n-am avut noroc până acum. Acum 30 de minute, unul dintre agenţii lui l-a trezit şi i-a dat un telefon. Era Hargrave la telefon şi, deşi este o conversaţie unilaterală, este destul de evident că Wilson primeşte o bătaie de cap.”
Coleman îşi ridică iPhone-ul. „Am totul chiar aici pentru tine. Vreţi să vedeţi mai întâi cele mai importante momente?”
„Vă rog.”
„Wilson susţine că a primit un pachet anonim la serviciu care conţinea dovezi că Rick şi Mitch sustrăgeau bani şi îi puneau în conturi personale din Zurich.”
Kennedy s-a încruntat. Cu Rickman era o posibilitate, dar nu şi cu Mitch. Nici vorbă de aşa ceva. Omul avea banii lui. N-avea nevoie să fure bani de la Langley.
„Se pare că Hargrave l-a presat destul de tare pe Wilson. Wilson pretinde că are numerele de cont, datele transferurilor şi o declaraţie sub jurământ a bancherului care spune că Mitch a venit la banca lui şi a deschis contul.”
„Ştim cine este acest bancher?”
„Nu încă, dar vom continua să cercetăm. Mai este un lucru. Wilson a fost rechemat şi nu a primit-o prea bine. I-a spus lui Hargrave că toată lumea ştie că este prea apropiat de tine şi că atunci când va termina de demonstrat că Rick şi Mitch furau fonduri, se va asigura că Hargrave va cădea.”
Kennedy se gândea la Hargrave. Sam era un om bun. Încercarea de a gestiona un ego ca Wilson avea să-l ducă într-un mormânt timpuriu. „Când pleacă?”
„Cam în două ore, după cum vorbesc. Chiar îl aruncă pe Hargrave sub autobuz în faţa oamenilor lui. Adică genul de rahat care l-ar putea băga în apă fierbinte.”
„Poate că vom trimite şi noi un pachet anonim.”
„Mă gândeam la acelaşi lucru.”
„Ai vreo şansă să pui mâna pe computerul lui înainte să plece?”
Coleman s-a gândit la asta pentru o secundă. „O să încerc, dar e puţin probabil. Totuşi, nu sunt îngrijorat. Marcus poate face rahatul ăsta în somn.”
Kennedy a dat din cap. „Pune-l pe Marcus să înceapă să scormonească în baza lor de date. Vezi ce poate afla.”
„Aşa o să fac.”
Atât Kennedy cât şi Coleman şi-au ridicat privirea şi l-au văzut pe Hayek venind pe hol. Se mişca cu viteză bună şi, când s-a apropiat la câţiva paşi, a scuturat din cap şi a spus: „Am dat-o în bară”.

Capitolul 36

Operarea pe teren prezenta întotdeauna un set unic de probleme, dar o bună parte dintre ele erau previzibile. Exista un semn de care erau cu toţii conştienţi, sau cel puţin trebuiau să fie conştienţi de el – la şaptezeci şi două de ore de la începerea oricărei crize, eficacitatea echipei scădea considerabil. Agenţia nu era singurul grup care studiase această problemă. Fiecare ramură a armatei a analizat problema cu nevoia de a înţelege eficienţa în luptă. Comandanţii de pe câmpul de luptă trebuiau să ştie cât timp puteau menţine o unitate în luptă fără somn, cu hrană şi apă şi fără hrană şi apă. FBI, CIA şi orice altă agenţie federală care se ocupa de crize sau catastrofe au efectuat propriile studii şi toate au ajuns cam la aceeaşi concluzie – 72 de ore era limita. După aceea, oamenii tăi deveneau aproape fără valoare. Abilităţile

cognitive au fost reduse drastic, halucinaţiile s-au instalat, iar corpul a început să se oprească. Ca în orice situaţie, desigur, au existat câteva excepţii.
Războinicii de elită, cum ar fi cei produşi de Delta Force şi echipele SEAL, ar putea depăşi şaptezeci şi două de ore în circumstanţe extreme, dar nu mult mai mult. Şi-au învăţat oamenii să ia o oră sau două de somn ori de câte ori pot – chiar şi în timpul unui schimb de focuri prelungit. Dacă existau efective disponibile, era esenţial să se facă o rotaţie a echipelor. Trei echipe erau ideale, fiecare lucrând câte o tură de opt ore, dar Kennedy nu-şi permitea acest lux. Aşa stând lucrurile, echipa Go Team care fusese adunată abia dacă era suficientă pentru a opera în două schimburi de douăsprezece ore, şi asta pentru a gestiona criza Rickman. Acea echipă a fost slăbită atunci când ea a scos oameni din ea pentru a începe să-l caute pe Hubbard. Apoi a trebuit să se ocupe de consecinţele împuşcăturilor poliţiei, iar acum, odată cu publicarea interogatoriului lui Rickman, o mai mare parte din atenţia ei a fost îndreptată spre controlul pagubelor. Nu mai era vorba doar de Joe Rickman.
Chiar dacă aşa se simţea, Kennedy ştia de la început că întotdeauna fusese vorba de mai mult decât de Rickman. Creierul lui Rickman poseda sute de nume, iar aceste nume reprezentau persoane reale care erau active ale CIA. Unii dintre ei erau americani, agenţi sub acoperire care acţionau în ţări străine fără ajutorul unei acoperiri diplomatice. Dacă aceşti oameni erau descoperiţi, probabilitatea era ca ei să fie ucişi. Şi mai erau şi agenţii – bărbaţii şi femeile care lucrau pentru guvernele străine. Erau de toate felurile, de la politicieni, la birocraţi, oameni de ştiinţă, finanţişti, militari, agenţi de informaţii, îngrijitori şi secretare.
Mai mult decât orice satelit sau dispozitiv de ascultare, aceşti bărbaţi şi femei erau ochii şi urechile CIA. Aceştia ofereau fragmente de informaţii care, atunci când erau puse cap la cap, îi ajutau pe Kennedy şi pe oamenii săi să înţeleagă intenţiile duşmanilor lor şi, uneori, atunci când era nevoie, să le poată prezice următoarea mişcare. Aceste resurse au fost sufletul CIA. Fără ele, agenţia ar fi încetat să mai fie o agenţie de informaţii eficientă. Dacă Rickman continua să cedeze, Kennedy nu ar fi avut de ales decât să înceapă să-şi retragă reţeaua de spioni. Ar fi fost nevoie de cel puţin un deceniu pentru a reconstrui reţeaua, posibil mai mult.
În ciuda urgenţei, Kennedy ştia ce trebuia făcut. Hayek părea obosit. Cu toţii păreau obosiţi. Înţelegeau care era miza, aşa că erau cu toţii nerăbdători să demonstreze că doctorii se înşelau şi să treacă de termenul de şaptezeci şi două de ore. Kennedy a ridicat palma şi a oprit scuzele incoerente ale lui Hayek. „Când ai dormit ultima oară?”.
Întrebarea a prins-o cu garda jos, iar ea a aruncat o privire nefocalizată în gol şi a încercat să-şi amintească ultima dată când închisese ochii mai mult de câteva secunde. „Cred că am dormit o oră sau două noaptea trecută.”
Kennedy s-a uitat la Coleman şi i-a pus aceeaşi întrebare. „Pe cât posibil, m-am ţinut de un program. Zece de lucru şi două de odihnă.” Kennedy s-a gândit la echipa de şase oameni a lui Coleman.
„Începând de când?”
„Chiar de la început. M-am asigurat că toată lumea a apucat cel puţin patru ore în timpul zborului de sosire.” A ridicat din umeri. „Nu aveam prea multe de făcut până la aterizare.”
Lasă-l pe SEAL-ul pensionat să menţină disciplina în mijlocul haosului. Făcuse asta de nenumărate ori. Kennedy se simţea jenată că nu-şi menţinuse o disciplină mai bună în timpul programului.
„Voi fi sincer”, a spus Coleman, „mi-ar prinde bine să dorm puţin. Sunt treaz de mai bine de treizeci şi ceva de ore la rând. Cu tot ce s-a întâmplat acum două zile şi cu pierderea lui Reavers, asta m-a lăsat cu un om în minus şi nu m-am deranjat să remaniez programul.”
Kennedy şi-a pus o mână pe braţ, dar s-a uitat la Hayek. „Nu fi atât de dur cu tine însuţi. Am fost în deficit de personal la început şi apoi schimbul de focuri cu poliţia ne-a dat pe toţi peste cap. Mai avem încă douăzeci şi şase de persoane care trebuie să aterizeze în aproximativ trei ore. Odată ce vor fi pe poziţii, nu vreau ca nimeni să lucreze mai mult de 16 ore. Scott, supraveghează-l pe Wilson până când va fi în aer şi apoi retrage-ţi întreaga echipă. Nu setaţi nici o alarmă, doar dormiţi. Vom avea nevoie de voi la un moment dat şi voi trebuie să fiţi proaspeţi.”
Kennedy s-a gândit pentru o secundă la propriul program. Reuşise să prindă patru ore de somn în timpul nopţii şi, dacă luăm în considerare toate lucrurile, se simţea destul de bine. Avea o şedinţă cu personalul

în cincisprezece minute şi apoi, după aceea, grupul de lucru de la Langley urma să-i prezinte un raport complet privind potenţiala amploare a pagubelor care ar putea fi provocate de afacerea Rickman. Apoi a avut o întâlnire cu Nadeem Ashan de la Serviciul de Informaţii pakistanez. Îl plăcea pe Ashan şi spera că se afla aici pentru a-i oferi informaţii şi asistenţă, dar, cunoscând ISI, motivele lui erau mai degrabă de autoconservare.
„Acest ofiţer de poliţie", i-a spus Kennedy lui Hayek, „nu sunt sigură că îi înţeleg relevanţa".
Coleman a răspuns în locul lui Hayek. „Ne-am întâlnit cu el la casa conspirativă. Este unul dintre proiectele de reintegrare ale lui Darren. Abdul Siraj Zahir... un adevărat rahat. Pe scurt, a dat buzna în casa de siguranţă şi a început să facă ameninţări, Mitch a tras de el. „ Coleman se uită repede peste ambii umeri pentru a se asigura că nu-l aude nimeni, apoi adăugă: „Mitch îi spune tipului că-i va zbura capul. „
Kennedy a clătinat uşor din cap şi s-a încruntat.
„Ştiu că nu sună bine, dar când s-a întâmplat nu părea atât de rău. În orice caz, au avut loc nişte discuţii şi apoi Mitch a decis că îl va lăsa pe tipul ăsta în viaţă dacă lucrează pentru noi şi află ce s-a întâmplat cu Rick." În ciuda faptului că nu voia să o facă, Coleman a decis că trebuie să-i prezinte întregul context.
„Mitch i-a dat tipului patruzeci şi opt de ore pentru a veni cu nişte informaţii sau avea de gând să pună o recompensă de cinci sute de mii de dolari pe capul tipului."
„Şi Mitch mi-a cerut să-i urmăresc telefonul", a adăugat rapid Hayek. „Langley i-a înregistrat apelurile şi i-a urmărit mişcările în ultimele două zile. Numai că am uitat de asta până acum un sfert de oră."
„Şi?" a întrebat Kennedy.
„A încercat să dea de Mitch. I-a lăsat cinci mesaje de aseară."
„Spune?"
„În esenţă, „Nu mă omorî. Am nişte informaţii pentru tine". Tipul pare speriat."
„Ei bine, dacă tipul are informaţii, sună-l."
Hayek a clătinat din cap. „Cred că Mitch trebuie să dea telefonul. Dacă eu sau oricine altcineva sună, va dori să renegocieze."
„Sunt de acord."
„Mitch şi-l aminteşte măcar pe tip?".
„Nu ştiu", a spus Coleman, „dar probabil că aş putea să vorbesc cu el despre asta".
Kennedy s-a gândit la celelalte probleme ale ei. „Şi Wilson?"
„Am două persoane care se ocupă de el."
„În regulă. Informează-l pe Mitch şi dă telefonul. Dacă iese ceva important, sună-mă."
La început, Rapp nu şi-a amintit de Zahir. Dar după ce Coleman i-a descris barba neagră ca de pantof şi uniforma de poliţie gri-albastră bine strâmtă a bărbatului, a avut imaginea. Contextul întâlnirii lor a fost puţin mai complicat. Cu o seară înainte, Coleman îi explicase lui Rapp de ce se aflau în Afganistan. Rapp avea doar o vagă amintire despre Rickman. Când Coleman i-a explicat lui Rapp cum îl ameninţase pe comandantul poliţiei locale, lui Rapp i s-au făcut ochii mari. „Eu am spus asta?"
Coleman a râs. „Sigur că da."
„Vorbesc aşa de des cu oamenii?" „Vorbesc aşa de des cu oamenii?".
„Când se întâmplă să fie", a spus Coleman, „nişte nemernici ca Zahir, răspunsul este da."
Se părea că în fiecare oră Rapp învăţa mai multe despre trecutul său şi, prin asociere, despre el însuşi. Avea o imagine de ansamblu de bază despre cine era, dar detaliile erau întotdeauna puţin şocante. Era straniu să se confrunte cu realitatea crudă că omorâse oameni. Nu au existat momente de genul „Doamne, sunt un monstru". A fost mai mult sau mai puţin: „Ăsta sunt eu, trebuie să continui să completez acest puzzle, iar când va fi gata, voi putea să mă aşez şi să-mi judec acţiunile în totalitatea lor, sau nu". Acesta a fost celălalt lucru anormal în acest proces de a se cunoaşte din nou pe sine însuşi: A doua oară ai văzut lucruri care poate că ţi-au scăpat la prima încercare.
„Aşa că am ameninţat că pun o recompensă de 500.000 de dolari pe capul tipului ăstuia."
„Da... şi l-ai ameninţat că-i bagi şi o rachetă Tomahawk în fund." Zâmbind, Coleman a adăugat: „Ştiu că sună dur, dar nu i se putea întâmpla unui tip mai drăguţ. E un adevărat rahat. Cred că i-ai spus şi lui destul de clar acest lucru".
„Aşa că îl sun înapoi şi aflu ce are."

„Da, dar probabil că va trebui să fii puţin nesimţit. Crezi că eşti în stare să faci asta?”.
„Nu văd de ce nu.”
„În regulă. L-am marcat în Jalalabad.” Coleman s-a uitat peste umărul lui Hayek la lumina roşie care clipea. „Hmm ... ...”
„Ce?” întrebă Rapp.
„Se pare că este la doar un bloc distanţă de casa sigură”. L-a bătut pe Hayek pe umăr. „Totul e gata de plecare?”
„Într-o secundă.” Toate hainele lui Rapp fuseseră tăiate de pe el când ajunsese la spital, iar bunurile personale, cum ar fi telefoanele, actele de identitate false şi cărţile de credit, fuseseră puse într-o geantă şi păstrate într-o cameră de depozitare. A fost doar un alt lucru care a fost trecut cu vederea în haos. Hayek sincroniza acum telefonul lui Rapp prin Bluetooth cu laptopul ei, astfel încât să poată înregistra şi monitoriza convorbirea. Când a fost gata de plecare, a conectat două seturi de căşti, înmânându-i unul lui Coleman şi păstrându-l pe celălalt pentru ea.
„Numărul este deja introdus”, a spus ea în timp ce îi înmâna telefonul lui Rapp, „trebuie doar să apeşi pe trimite.”
„Ai spus că avem oameni la Langley care îi monitorizează toate apelurile.”
„Aşa este.”
„Şi dacă mă înregistrează ameninţându-l cu moartea la telefon?”
Coleman a intervenit. „Noi nu suntem de la FBI. Noi ar trebui să ameninţăm oameni ca Zahir. Când vom termina, ne vom asigura că toate înregistrările sunt şterse.”
„Bine.” Rapp a apăsat Send şi a încercat să se pună în starea de spirit potrivită.

Capitolul 37
Jalalabad, Afganistan

Zahir nu avea o pregătire formală de poliţist, dar nu era un prost. Îşi mângâia barba neagră şi deasă şi se uita la cadavre. Pe bărbatul mare credea că îl recunoaşte. Era un taliban înrăit. Spre deosebire de Zahir, care era tot ceea ce trebuia să fie pentru a supravieţui, acest om rămăsese credincios atunci când americanii au năvălit şi i-au măturat pe talibani. Atunci a fost prima dată când Zahir a făcut afaceri cu Rickman. Apăruse în satul său călare, cu o duzină de luptători bărboşi şi două avioane de război americane care se învârteau pe deasupra lui ca nişte prădători. Până atunci, vestea se răspândise. Talibanii se prăbuşiseră în faţa atacului american. Pentru Zahir, un expert în a prezice în ce direcţie va bate vântul, decizia a fost uşoară.
După cum a expus Rickman, Zahir putea fie să ia douăzeci şi cinci de mii de dolari în numerar şi să contribuie cu câţiva luptători la cauză, fie F-18 Hornet-urile Marinei care se învârteau deasupra lui îi vor distruge satul. Zahir nici măcar nu s-a simţit jignit. Era cea mai uşoară decizie pe care o luase vreodată. A fost cu atât mai uşoară cu cât ştia că, probabil, va schimba tabăra de multe ori pe măsură ce acest război va continua. Talibanii fugiseră spre refugiul lor de cealaltă parte a graniţei pakistaneze, dar se vor întoarce. Zahir îl plăcea pe Rickman şi îl respecta. Niciodată nu a luat-o personal când loialitatea lui Zahir a oscilat. Pur şi simplu a privit-o ca pe o provocare pentru a-l aduce pe Zahir înapoi de partea lui. Prostul de Hubbard, însă, era o altă poveste. Nu avea viclenia lui Rickman. A fost atât de uşor de manipulat. Nu ca americanul nebun de acum două zile. Zahir încercase să afle cine era, dar resursele sale erau limitate şi avea sentimentul că, la fel ca mulţi dintre aceşti nenorociţi de oameni ai CIA, i se dăduse un nume fals. Pentru prima dată în patru ani, Sickles refuzase să-i răspundă la telefon, ceea ce nu era un semn bun. Apoi, Hubbard a dispărut, ceea ce părea ciudat, deoarece fusese văzut ultima oară la baza aeriană şi nu exista nicio înregistrare a părăsirii bazei. Şi apoi a avut loc marele schimb de focuri din Kabul. Douăzeci şi unu de ofiţeri de poliţie ucişi în plină zi de un grup de contractori americani. A umplut posturile de radio timp de două zile la rând. Ştia că cea mai mare parte era inexactă, deoarece Zahir fusese informat că generalul Qayem şi oamenii săi îi ambuscaseră pe americani. Generalul fugise, iar poliţia naţională afgană se resimţea din cauza trădării. Una era să sifonezi fonduri pentru uz personal, dar să-ţi foloseşti oamenii pentru a încerca să ucizi americani era o nebunie. Adăugaţi la asta faptul că douăzeci şi unu dintre

oamenii săi fuseseră uciși și Zahir era dispus să parieze că nesăbuitul general Qayem va fi mutat în fruntea listei celor mai căutați oameni de către americani.
Era un haos total. De ce ar fi făcut Qayem așa ceva? Zahir nu putea decât să se hazardeze în câteva presupuneri, dar era probabil un amestec de sume mari de bani și promisiuni de mai multă putere când americanii ar fi plecat. Acesta era noul joc – toată lumea paria pe momentul în care americanii se vor retrage și talibanii vor reveni în forță. Zahir nu era atât de sigur că era atât de alb și negru. Talibanii, chiar și la apogeul lor, nu puteau controla întreaga țară. Diferite facțiuni locale, inclusiv sefi de război și traficanți de droguri, își consolidaseră puterea și se înarmau cu uneltele războiului.
Zahir a fost un exemplu perfect. Planurile erau pregătite pentru a-și muta toți oamenii și echipamentul furnizat de americani înapoi în satele lor. Muniția și piesele de schimb dispăruseră încă din ziua în care își pusese uniforma. Și de data aceasta ar fi fost mai ușor cu flota de camioane bine întreținute sub comanda sa. Zahir nu se îndoise niciodată că talibanii se vor întoarce. Erau ca buruienile, la fel de mult ca o parte din peisaj ca și stâncile și copacii, dar Zahir înțelegea că puterea lor va fi limitată de data aceasta. Secretul Afganistanului era că oricine putea face ravagii, dar nimeni nu putea guverna. Talibanii învățaseră această greșeală, la fel ca nenumărați alții, datând de la Alexandru cel Mare încoace. Chiar și cu toată brutalitatea pe care o foloseau împotriva oamenilor, se străduiau să își mențină stăpânirea asupra Kabulului și a altor orașe mari în care oamenii nu aveau chef să trăiască sub legea Sharia absolută. Cei mai mulți afgani erau dispuși să trăiască sub o formă mai relaxată a legii musulmane, dar când bărbații din munți încep să-ți bată soția sau fiicele pentru că nu le place culoarea hijabului lor, resentimentele și ura cresc rapid.
Exista un motiv foarte simplu pentru care Zahir nu și-ar fi acordat niciodată sprijinul total talibanilor: aceștia nu aveau putere aeriană. Aceasta era cea mai mare teamă a lui Zahir. Americanii uciseseră nenumărați oameni cu dronele lor fără pilot și cu avioanele lor de înaltă tehnologie. Ceea ce majoritatea oamenilor nu înțelegeau era că americanii nu vor pleca niciodată cu adevărat. Acele drone vor fi mereu deasupra lor, ascultând și urmărind, și de aceea Zahir își dorea atât de mult să-i dea nebunului de american niște informații care să-l satisfacă. Viitorul Afganistanului era incert, așa cum fusese întotdeauna. Alianțele continuau să se schimbe, dar în această zi anume, Zahir era sigur de un singur lucru – dăduse peste ceva care probabil îi va salva viața. Acum avea nevoie doar ca americanul să îl sune înapoi.
Când în sfârșit i-a sunat telefonul, era din nou pe stradă, fumând și ușurat că respira aer curat. Casa din spatele lui era un dezastru. Subsolul era atât de infect, încât nu putea rezista mai mult de un minut respirând mirosurile putrede. Ecranul mic de pe telefon i-a spus că numărul era blocat. Era atât plin de speranță, cât și nervos.
„Acesta este comandantul Zahir.”
„Ar fi bine să aveți ceva pentru mine.”
Lui Zahir i s-a părut că aude zgomotul amenințător al unei elice deasupra capului. Ridicându-și gâtul spre cer, a căutat pata de gri care îl identifica. Un strat de nori înalți o făcea imposibilă. Nu se putea împotrivi sentimentului amenințător că americanul îl avea literalmente în vizor. „Eu știu”, a început Zahir. „Ați văzut caseta cu domnul Rick? Cea care este peste tot pe internet?”.
A fost o pauză și apoi: „Da”.
„Am găsit ceva ce trebuie să vezi”.
„Ce anume?”
„Sunt aproape sigur că este casa în care domnul Rick a fost torturat.”
„De ce credeți asta?”
Zahir s-a întors și s-a uitat la casa de piatră cu două etaje. Își pusese unul dintre oamenii lui să cerceteze registrele de utilități și de proprietate. „Există o cameră la subsol. Doi dintre pereți sunt acoperiți cu cearșafuri, la fel ca în videoclip.”
„Ce altceva?”
„O frânghie atașată de tavan, exact ca în filmuleț, iar pe podea este o mulțime de sânge.”
„Altceva?”

„Da, două cadavre.” Pulsul lui Zahir s-a accelerat. Spera că asta era ceea ce îi va salva viaţa. „Sunt sigur că sunt cei doi bărbaţi văzuţi în filmuleţ care îl bat pe domnul Rick.” A mai fost o tăcere stânjenitoare. Zahir abia dacă putea să audă cum vorbesc ceilalţi oameni.
„Bărbaţii poartă măşti în filmare. Cum puteţi fi sigur?”
„Încă poartă măştile. Pe cap, nu le acoperă feţele.”
„Şi sunt morţi?”
„Da... împuşcaţi de mai multe ori.”
„În regulă, comandante, ai făcut un pas mare în a te scoate din necazuri, dar nu ai ajuns până la capăt. Vreau să-mi trimiţi prin SMS fotografii ale cadavrelor şi ale camerei. Credeţi că puteţi face asta?”
„Da.”
„Acum mă uit la un ecran care îmi spune că eşti aproape de casa sigură a domnului Rick, nu-i aşa?”.
„Da. Foarte aproape.”
„Aveţi casa securizată?”
„Da. Nu am atins nimic.”
„Bine.” După o pauză lungă, americanul a spus: „Trimiteţi-mi fotografiile şi apoi vă voi suna în cinci minute cu instrucţiuni.”
„Da, dar pot să vă promit că sunt ei.”
„Iar eu pot să-ţi promit că dacă mă minţi sau dacă este o capcană, eşti ca şi mort.”
„N-aş face niciodată aşa ceva.”
„Serios”, a spus americanul cu o voce neîncrezătoare. „Îl cunoaşteţi pe generalul Qayem?”
Zahir s-a strâmbat. Acesta era ultimul om cu care dorea să fie comparat. „Da.”
„Ai auzit ce s-a întâmplat la Kabul zilele trecute cu colegii tăi poliţişti?”.
„Da. Suntem cu toţii profund ruşinaţi”.
„Scuteşte-mă de prostii, comandant. Eu am fost acolo. Au încercat să ne întindă o ambuscadă. Am pierdut un om înainte de a ne da seama că suntem în luptă. După aceea am fost doar patru dintre noi împotriva tuturor acelor poliţişti. Nu a ieşit prea bine pentru ei. Înţelegi ce vreau să spun?”
„Cred că înţeleg”, a spus Zahir, întorcându-se de la unul dintre ofiţerii săi care încerca să-i atragă atenţia.
„Eu nu sunt atât de sigur că înţelegi. Ideea este că, mulţumită generalului Qayem, ne mănâncă puţin degetele de pe trăgaci în acest moment şi când vom veni să vă vedem vom călători cu mult mai mult de patru persoane.”
„Domnule Harry”, a spus Zahir cu un oftat, „sunt multe lucruri, dar nu sunt prost. Ştiu că îl veţi vâna pe generalul Qayem ca pe un câine, iar el va plăti pentru trădarea lui. Nu te vreau ca duşman al meu. Nu vreau ca SUA să fie duşmanul meu”.
„Spui toate lucrurile corecte, Abdul, ceea ce mă face să fiu nervos. Nu te juca cu mine.”
„Nu mă voi pune cu tine, domnule Harry.”
„Trimiteţi-mi fotografiile şi vă voi contacta.”
Linia s-a întrerupt, iar Zahir s-a holbat la telefon, blestemând tehnologia modernă care le permitea americanilor să-l urmărească. Ei ştiau unde se afla. A privit din nou spre cer în căutarea uneia dintre dronele lor. I s-a părut că aude un zumzet slab, dar nu putea fi sigur. Acesta era un alt efect al campaniei aeriene a americanilor. Stresul psihologic putea fi copleşitor. Teama că există o dronă care se învârte deasupra, fără să te vadă, care îţi urmăreşte fiecare mişcare era incredibil de perturbatoare. Adăugaţi la asta conştientizarea faptului că un om într-o rulotă aflată la mii de kilometri depărtare vă urmărea cu o ţintă, aşteptând doar lumina verde pentru a apăsa un buton şi a vă curma viaţa. Zahir văzuse cum înnebunea oamenii şi, în timp ce continua să caute Predatorul pe cer, înţelegea cât de uşor se putea întâmpla.

Capitolul 38

Baza aeriană Bagram, Afganistan

Durerile de cap erau rare pentru Kennedy. Băuse deja două ceşti de cafea şi înghiţise două Excedrin, dar nu conta, zumzetul sâcâitor din tâmpla stângă persista. Încercarea de a diagnostica de ce apăruse nu i-ar fi fost de folos, dar nu era vina lui Ashan. Nadeem era un om plăcut, care fusese un partener corect în Războiul împotriva Terorii. Din nefericire, nu acelaşi lucru se putea spune despre majoritatea colegilor săi de la Inter-Services Intelligence pakistanez. Poate că acesta era motivul acestei rare dureri de cap. Ashan îşi dăduse seama imediat de asta. Kennedy avea reputaţia de a fi imperturbabil. În momentele de calm sau de criză îşi păstra întotdeauna calmul. Comportamentul ferm pentru care era cunoscută făcea ca expresia ei dureroasă să fie cu atât mai evidentă.
„Eşti sigur că eşti bine?" a întrebat Ashan.
Kennedy şi-a luat mâna de pe frunte şi, deşi se strâmbă de durere, a spus: „Voi fi bine." S-a uitat în jurul mesei şi nu a fost liniştită de expresiile îngrijorate de pe feţele lui Nash şi Schneeman. Cei doi adjuncţi pe care Ashan îi adusese cu ea păreau imperturbabili.
Nash s-a aplecat şi s-a oferit în linişte: „Luaţi o pauză. Mă ocup eu de asta până te întorci".
Era o ofertă drăguţă, dar pe care Kennedy nu avea de gând să o accepte. „Vezi dacă poţi să-mi găseşti câteva Excedrin sau Tylenol Extra-Strength. Şi o sticlă de apă, te rog." L-a privit pe Nash plecând şi s-a forţat să afişeze un zâmbet. Se gândea că Ashan ar putea înţelege presiunea monumentală. Problema Rickman devenea tot mai mare cu fiecare oră. După postarea videoclipului, fusese sunată de şefii tuturor agenţiilor de informaţii aliate. Toţi voiau să ştie care era nivelul lor de expunere. Era ceva obişnuit să se împartă activele, mai ales cu britanicii, şi, deşi acordul putea fi ca doar o singură persoană din Agenţie să cunoască identitatea spionului lor, să zicem la Budapesta, nu era iraţional să se întrebe dacă acea persoană le spusese şi altor colegi de la CIA. Kennedy i-a asigurat pe toţi aceştia că Rickman nu fusese informat cu privire la niciunul dintre activele lor. Deşi corectă din punct de vedere tehnic, declaraţia în sens mai larg era falsă. Numai Dumnezeu ştia ce aflase Rickman de-a lungul anilor.
Memoria omului era bine cunoscută. Nu uita nimic, ceea ce era un mare avantaj până când ajungea în mâinile inamicului. Era foarte posibil ca Rickman să cunoască numele de cod şi direcţiile în care lucrau mulţi dintre aceşti spioni. Ştia, de asemenea, ce informaţii fuseseră transmise mai departe. O echipă de interogatori pricepuţi ar putea lua aceste informaţii şi, în decurs de aproximativ o lună, să reconstruiască daunele care fuseseră făcute şi să întocmească o mică listă de potenţiali trădători.
Dincolo de şefii serviciilor de informaţii, Stofer sunase pentru a raporta că ofiţerii lor de caz erau asaltaţi de cereri de extracţie din partea activelor lor, bărbaţi şi femei din toată Europa, din Orientul Mijlociu şi din Asia de Sud-Est, care văzuseră reportajul cu ofiţerul clandestin al CIA cedând la interogatoriile dure. Făceau parte din joc în modul cel mai real. Reşedinţa ministrului pakistanez de externe era acum înconjurată de armata pakistaneză şi se anunţa că se afla în arest la domiciliu. Era destul de uşor pentru aceşti agenţi să se imagineze pe ei înşişi într-o situaţie similară, dar pentru aproape toţi ar fi fost mult mai rău. Ar fi fost târâţi din casele lor, sau mai degrabă din apartamentele lor, şi aruncaţi într-o celulă întunecată, unde ar fi fost brutalizaţi de bărbaţi cu antebraţe de gorilă care miroseau a ţigări. Ar putea suna puţin melodramatic, dar pentru aceste suflete singuratice, care erau pe cont propriu, teama era bine întemeiată.
„Domnule director Kennedy", a spus Ashan, „în numele ISI, aş dori să vă spun cât de rău ne pare în legătură cu domnul Rickman şi, dacă putem face ceva pentru a vă ajuta, vă rugăm să ne cereţi ajutorul."
„Vă mulţumesc, Nadeem. Ţi-am mai spus, te rog să-mi spui Irene."
„Bineînţeles. Îmi cer scuze. Aş dori să vă asigur că ne folosim toate contactele noastre pentru a afla cine a fost responsabil de acest lucru."
„Şi cum merge treaba?" a întrebat Schneeman, scepticismul său fiind evident.
Ashan spera să aibă vreo informaţie care să arate că încercau să coopereze. Spera în secret că puteau pune asta pe seama talibanilor, dar până acum nu era nimic. Nu-i învinuia pe americani. Nu se putea nega implicarea ISI în masacrul din Mumbai. Americanii aveau înregistrările în care teroriştii îl sunau pe şeful lor ISI din Karachi, în mijlocul atacului. Ashan a reflectat asupra acelei întâlniri extrem de incomode. Colegii săi petrecuseră cea mai mare parte a unei ore negând orice implicare, iar apoi directoarea Kennedy a afişat fotografia agentului ISI pe un ecran mare, în timp ce a redat înregistrarea audio a convorbirii telefonice.

Întâlnirea a avut loc la sediul CIA din Langley, Virginia. Durrani a fost şi el acolo şi a avut tupeul să se arate furios din cauza acuzaţiei. Kennedy l-a lăsat să bombănească şi să strige că este un joc murdar, iar când şi-a terminat reprezentaţia, ea a afişat pe ecran mai multe imagini care arătau transferurile bancare pentru finanţarea operaţiunii, precum şi planurile preliminare ale operaţiunii, care includeau o listă de ţinte principale şi secundare. Ultima fotografie a fost cea mai dramatică. Îl arăta pe agentul ISI zăcând într-o baltă de propriul sânge, cu o singură gaură de glonţ în cap.
Kennedy s-a întors calm către Durrani şi i-a spus: „Generale, aş aprecia dacă, în loc să minţi în faţa dovezilor copleşitoare, ţi-ai ţine pur şi simplu gura închisă, pentru că, cu cât protestezi mai mult, cu atât mai mult înclin să cred că ai fost implicat direct în acest caz."
Relaţia lor cu CIA fusese una cu accese şi porniri. Ashan punea lucrurile în mişcare pe baza unei cooperări reciproce, iar apoi Durrani şi alţii subminau munca grea depusă de aripa de relaţii externe. De-a lungul anilor, participaseră la nenumărate întâlniri cu omologii lor de la Langley şi ajunseseră să îi cunoască destul de bine. Fiecare parte înţelegea listele de personal ale celeilalte – structura de putere a celeilalte, cine conducea ce divizie sau departament şi cine era mai mare decât cine. Mai erau şi alţii care nu participau la aceste întâlniri, dar care erau cunoscuţi de ISI prin reputaţie sau prin supraveghere. Mitch Rapp a fost una dintre aceste persoane.
Rapp a participat la reuniunea de după masacrul din Mumbai şi, deşi nu au existat prezentări formale, toţi ştiau cine este. Faptul că s-a aşezat imediat la dreapta lui Kennedy a fost, în mintea lui Ashan, un mesaj clar. A vorbit o singură dată în timpul reuniunii. A fost după admonestarea lui Kennedy la adresa lui Durrani şi după tactica disperată a generalului de a devia. În loc să ţină cont de sfatul lui Kennedy, Durrani a continuat să protesteze împotriva nevinovăţiei departamentului său şi a mers atât de departe încât s-a declarat ofensat că Kennedy ar fi îndrăznit să facă astfel de acuzaţii.
Atunci l-au auzit pe Rapp vorbind pentru prima şi ultima oară. „Domnule general, nu particip la aceste întâlniri pentru că nu pot face faţă rahaturilor. Nu sunt echipat pentru a sta şi a asculta pe cineva să mă mintă în faţă. Mai ales pe cineva care ar trebui să fie un aliat. Suntem cu toţii profesionişti şi ştim cu toţii care este miza. Până la un anumit punct ne vom ascunde unele lucruri unii de alţii, dar ca aliaţi există anumite linii pe care nu ar trebui să le depăşim niciodată. Omul acela de pe ecran", a arătat Rapp spre fotografia agentului pakistanez mort, Mawaan Rana. „Știm că a lucrat pentru departamentul dvs. şi ştim că a ajutat la finanţarea şi antrenarea nebunilor islamici care au ucis 164 de persoane." În acel moment, Durrani a încercat să vorbească, dar Rapp l-a oprit. „Domnule general, nu vă cer să confirmaţi sau să infirmaţi ceea ce tocmai am spus. Nu am nevoie să o faceţi, pentru că ştiu că este un fapt. Nu numai că avem înregistrări telefonice şi tranzacţii financiare, dar omul tău, Rana, mi-a mărturisit că lucra pentru Aripa Externă şi că a urmat ordinele oficiale."
Durrani a luat în derâdere acuzaţia. „Când aţi vorbit cu el?"
Rapp l-a fixat cu privirea pe general şi a spus: „Chiar înainte de a-i trage glonţul în cap."
Cuvintele lui Rapp au fost înfiorătoare. Nu a mai vorbit pentru restul întâlnirii, dar şi-a ţinut privirea de prădător fixată pe Durrani în timp ce trecea în minte o listă de posibile modalităţi de a-l ucide pe om.
Ashan nu-şi văzuse niciodată prietenul atât de supărat. La întoarcerea în Pakistan, au pus cap la cap suficiente informaţii pentru a confirma că afirmaţia lui Rapp nu era o bravadă falsă. Mesajul americanilor era clar; dacă continui să susţii teroriştii în uciderea în masă a civililor nevinovaţi, s-ar putea să sfârşeşti şi tu cu un glonţ în cap.
Ashan se aştepta pe jumătate ca Rapp să fie aici în această dimineaţă şi se simţea în secret uşurat că asasinul se afla în altă parte. „Irene, pot să te asigur că ne folosim toate resursele pentru a afla cine a fost în spatele acestui atac nerușinat."
„Apreciez asta, Nadeem. Știi, bineînţeles, că talibanii sunt în capul listei noastre." Nu s-a obosit să împărtăşească intuiţia lui Rapp că răpirea a fost prea precisă pentru a fi fost pusă la cale de talibani.
„După cum ştiţi, nu am avut nicio relaţie cu ei, dar mi s-a promis că oamenii potriviţi cercetează problema."
Durerea de cap începea o retragere lentă, ceea ce a fost o mare uşurare. Kennedy a analizat remarcile lui Ashan şi apoi a spus: „Nadeem, ai fost un partener corect, dar există alţii în ISI care, în ciuda alianţei noastre, continuă să lucreze împotriva noastră. Acest lucru nu a fost niciodată acceptabil, dar, odată cu

răpirea lui Joe Rickman, am intrat acum într-o nouă arenă periculoasă. Dacă la un moment dat descopăr că ISI a avut vreun amestec în acest caz sau că îi protejaţi pe talibani, voi fi nevoit să reacţionez într-un mod foarte serios."
Ashan şi-a digerat cuvintele şi s-a întrebat dacă nu cumva aceasta era doar o altă ameninţare de a tăia ajutorul de miliarde de dolari pe care americanii îl ofereau în fiecare an. „Despre ce fel de represalii este vorba?".
„Ochi pentru ochi, Nadeem. Joe Rickman era un bun extrem de valoros. Cineva a lansat un atac bine coordonat, menit să paralizeze Serviciul meu Clandestin. Când voi afla cine a fost în spatele acestui atac, îi voi face să plătească scump. S-ar putea să nu se întâmple imediat, dar în cele din urmă, oamenii vor dispărea. Vor plăti cu viaţa pentru această mică manevră, iar eu voi face ca scopul meu în viaţă să pătrund în acea organizaţie şi să fur tot ceea ce este valoros pentru ei, iar apoi, când voi termina, voi lăsa în urmă atât de multă dezinformare încât va semăna seminţe de disidenţă pentru decenii întregi. Această organizaţie va înceta să mai fie eficientă. Va fi o organizaţie care se va teme de propria umbră, şi nu te îndoi de mine nici măcar o secundă, Nadeem. Am bugetul, tăria de caracter şi talentul de a face acest lucru să se întâmple. Aşa că poţi să le spui cohortelor tale, precum generalul Durrani, că asta e ultima lor şansă. Îl vreau pe Joe Rickman înapoi şi îl vreau înapoi în următoarele 24 de ore, altfel situaţia va deveni extrem de neplăcută pentru toată lumea. „

Capitolul 39

Jalalalabad, Afganistan
Nu aveau de gând să îşi asume niciun risc nejustificat de data aceasta cu vreun atac verde contra albastru. Acesta era termenul pe care armata îl folosea pentru a descrie militarii sau poliţiştii afgani care ucideau personalul coaliţiei. Pe măsură ce se apropiau retragerea şi eventuala retragere, problema se înrăutăţea, iar cu toţii erau de acord că cea mai bună cale de a o evita era să acţioneze în casă cu o forţă copleşitoare. Drona Predator care urmărea mişcările comandantului Zahir a fost folosită pentru a furniza imagini în timp real ale locaţiei şi, mai important, au putut să se întoarcă şi să vadă cum Zahir şi oamenii săi s-au desfăşurat spre casă cu aproape două ore în urmă. Din câte puteau spune planificatorii Comandamentului Operaţiunii Speciale Comune, nu îi aşteptau surprize. Informaţiile furnizate de dronă au făcut posibil ca planificatorii să grăbească misiunea. Aceştia s-au coordonat cu Forţa de Reacţie Rapidă de la baza din Jalalabad. Un pluton din Regimentul 75 Ranger, Batalionul 1, a urcat în opt MRAP-uri şi a ieşit pe poarta principală în timp ce primele două active din Bagram se ridicau în aer. Două dintre vehiculele mari, rezistente la mine, erau echipate cu lansatoare automate de grenade Mk 19, alte două vehicule aveau tunuri de calibru 50 pe turelă, iar celelalte patru aveau toate minigunuri de 7,62 mm cu telecomandă.
A ajutat şi faptul că cei de la JSOC derulau operaţiuni zilnice de mai bine de un deceniu, multe dintre ele desfăşurări rapide. Exista un anumit ritm. Trăgătorii şi echipajele aeriene dormeau la mijlocul dimineţii şi până după-amiaza, în timp ce echipele de la sol se asigurau că păsările erau pregătite pentru misiunile de seară. Şi întotdeauna era o altă misiune în pregătire. Planificatorii de la Centrul comun de fuziune atribuiau şi reatribuiau sarcini şi operaţiuni, amestecând pachetul pe baza informaţiilor primite de la Departamentul Apărării şi de la agenţii precum CIA. Rickman era prioritatea numărul unu în ţară, aşa că alte operaţiuni au fost date cu piciorul, iar trăgătorii şi echipajele aeriene au fost trezite mai devreme din somnul lor.
Cele două elicoptere de atac Apache au sosit în staţie deasupra casei-ţintă, oferind mai multe imagini tactice în direct. La cinci mii de picioare deasupra Apache-urilor, pasărea de comandă şi control s-a mutat pe poziţie, primind acum imagini în direct de la ambele Apache-uri. În partea din spate a Black Hawk-ului special echipat, trei oameni din JSOC monitorizau o serie de console. După ce forţa de blocaj s-a deplasat pe poziţii la fiecare capăt al străzii lungi, s-a dat undă verde forţei de asalt.
Două Black Hawk-uri au venit rapid, nas în nas cu coada, şi s-au înălţat în rachete de semnalizare la 15 metri deasupra străzii. Se gândiseră să aterizeze, dar şeful aviaţiei a decis că era un pic prea strâmt, aşa că

au fost aruncate frânghiile mari şi negre, câte două de fiecare parte a fiecărui elicopter. Oamenii au început să se strecoare pe frânghii, câte zece din fiecare elicopter, plecând în grabă spre poziţiile lor prestabilite. A durat mai puţin de treizeci de secunde, apoi echipajele de zbor au tras ştifturile şi au aruncat frânghiile groase la sol. Dacă totul mergea bine, acestea urmau să fie colectate mai târziu. În timp ce primele două Black Hawk-uri se urcau în aerul de dimineaţă târziu, un al treilea Black Hawk a început să se rotească în sens invers acelor de ceasornic deasupra noastră, la o înălţime de o mie cinci sute de picioare de la sol. Doi lunetişti din Delta Force erau legaţi, atârnând pe uşa dinspre babord, asigurând supravegherea operaţiunii. Fiecare bărbat purta o puşcă cu lunetă M110 de 7,62 x 51 mm cu un încărcător de douăzeci de cartuşe. În realitate, Apaches erau în principal o demonstraţie de forţă. Într-un cartier ca acesta, tunul cu lanţ M230 al Apache, rachetele de 70 mm şi rachetele Hellfire ar fi adus probabil un nivel inacceptabil de daune colaterale. Dacă apărea ceva, lunetiştii care zburau de veghe ar fi fost chemaţi primii să se ocupe de ameninţare.
Two Little Birds erau ultima parte a elementului aerian. Au aterizat fără pericole pe strada din faţa casei. Un ciobănesc german şi îngrijitorul său au sărit din prima pasăre împreună cu doi genişti care îşi cărau echipamentul. Din a doua Little Bird au ieşit Coleman, Hayek şi Rapp. Rapp şi Coleman erau echipaţi în echipament complet de luptă, după ce învăţaseră o lecţie foarte dură cu doar câteva zile înainte. În timp ce Coleman purta o pălărie boonie, capul lui Rapp era acoperit cu o cască balistică integrată, la insistenţele doctorului Nathan.
Nu se deranjaseră să o informeze pe Kennedy, deoarece aceasta era ocupată într-o şedinţă la nivel înalt. Rapp nu voia să dea speranţe nimănui până când nu erau siguri că Zahir nu le trăgea lanţurile. O comparaţie rapidă a fotografiilor pe care Zahir le trimisese în comparaţie cu filmuleţul postat pe internet părea legitimă. Trucul fusese să-l facă pe maiorul Nathan să fie de acord cu eliberarea lui Rapp. Maiorul l-a supus pe Rapp la o serie de teste, majoritatea dintre ele implicând echilibrul. Spre surprinderea medicului, pacientul său se descurca foarte bine la teste. Nathan încă mai credea că era prea devreme ca Rapp să fie treaz şi să se mişte, darămite să zboare într-o misiune care ar putea implica mai multe explozii de contuzii. Doctorul nu a fost niciodată cu adevărat de acord să-l elibereze pe Rapp, dar a fost nevoit să admită cu reticenţă că nu avea autoritatea de a-l păstra pe Rapp împotriva voinţei sale. El a adăugat, totuşi, că dacă Rapp pleacă şi se întoarce rănit, va face tot posibilul să se asigure că acesta îşi ignoră nevoile medicale.
Poarta metalică era deschisă, iar Zahir îi aştepta pe alee. Rapp şi Coleman nu-i dădură nicio atenţie şi, în schimb, se apropiară de comandantul pentru echipa de asalt. „Şefule", a spus Coleman, „care este situaţia?".
„Perimetrul este securizat, iar conductorul tocmai şi-a trimis câinele." Şeful superior s-a uitat la poliţiştii locali. „Par destul de nervoşi".
„Da, ei bine, dacă douăzeci şi unu dintre băieţii noştri ar fi fost unşi acum două zile, am fi fost şi noi destul de nervoşi."
„Bine zis."
„Câinele are o cameră de luat vederi?"
„Da... conductorul se uită la ea, la fel ca şi creierele de la JSOC. Când creierele mari ne vor da undă verde, geniştii vor trimite robotul lor."
Rapp a întrebat: „Cât timp va dura asta?".
„Douăzeci sau treizeci de minute".
Rapp s-a încruntat. „Nu vreau să aştept atât de mult". S-a uitat la Zahir. „Am o idee mai bună."
După ce câinele a ieşit din nou, l-au întrebat pe conductor dacă a văzut ceva neobişnuit. În afară de cele două cadavre din subsol, totul părea destul de normal. În timp ce geniştii îşi despachetau echipamentul, Rapp i-a spus lui Hayek să rămână pe loc şi s-a apropiat de Zahir cu Coleman. „Comandante, tu şi oamenii tăi n-aţi găsit cumva vreo capcană explozivă cât aţi fost acolo?".
Zahir era foarte nemulţumit că americanii se jucau acest joc cu el. A clătinat din cap şi a refuzat să vorbească.
„Bine", a spus Rapp, „deci eşti dispus să te întorci cu noi şi să ne arăţi ce ai găsit."

Zahir a dat din cap, le-a făcut semn să îl urmeze, apoi a trecut pe lângă oamenii lui înăuntru şi a intrat în casă.
„Eşti sigur de asta?" a întrebat Coleman.
Rapp s-a gândit că putea să-şi petreacă restul vieţii îngrijorându-se că există o bombă după fiecare colţ sau putea să se urce din nou pe acest cal. „Ai citit raportul despre Zahir. Sinuciderea nu e treaba lui. E prea narcisist. Dacă e dispus să intre acolo, suntem în siguranţă."
„Sper că ai dreptate." Coleman se uită peste umăr: „Şefule, intrăm. Când JSOC va începe să se sperie, spune-le că dl Cox a făcut apelul." După ce a servit în armată, Coleman nu a vrut ca tipul să fie pedepsit pentru ceva ce nu era vina lui. În timp ce începea să meargă, a sunat înapoi: „Puteţi trimite în continuare robotul, dacă vreţi". Zahir i-a condus prin primul etaj.
„Merită să vezi ceva pe aici?" a întrebat Rapp când au ajuns la casa scării.
„Sunt sigur că veţi dori să demontaţi casa asta bucată cu bucată, dar eu nu am văzut mare lucru." Arătând spre scări, Zahir a spus: „Lucrurile importante sunt acolo jos."
Rapp l-a pus pe Zahir să meargă primul şi l-a urmat pe scări, cu puşca M-4 îndreptată spre spatele lui Zahir. La jumătatea scărilor, duhoarea i-a lovit. Zahir a scos o batistă şi şi-a acoperit gura. La capătul scărilor era o masă cu un monitor de calculator, o tastatură şi un mouse. Zahir i-a condus prin uşa deschisă şi duhoarea a devenit aproape insuportabilă. Rapp şi Coleman îşi acopereau amândoi nasul cu mâinile înmănuşate în timp ce priveau în jurul camerei dreptunghiulare.
Primul lucru pe care Rapp l-a observat au fost cele două cadavre de pe podea. Semănau cu bărbaţii din video. Cearşafurile acopereau pereţii, iar de una dintre grinzile din podea era ataşat un cârlig metalic cu o lungime de frânghie înnodată.
„Ăsta de aici", a arătat Zahir spre cel mai mare dintre cei doi bărbaţi, „este Shahrukh Ahmad Wazir. Este taliban."
„Eşti sigur?" a întrebat Rapp.
„Da."
„Şi celălalt?"
„Habar n-am, dar vom afla. Foarte probabil că şi el este taliban".
„Doamne, ce pute aici jos", a spus Rapp. „Ce este acest miros? Tipii ăştia nu par a fi morţi de suficient de mult timp ca să miroasă aşa."
Zahir a arătat cu degetul spre o băltoacă aflată între cele două cadavre şi puţin mai aproape de locul în care stăteau ei. Era un amestec maro ruginit. „Ăsta e sânge şi cred că şi fecale şi sunt sigur că şi urină". Zahir văzuse mulţi oameni care se căcau pe ei înşişi când erau interogaţi, dar nu credea că acum era un moment bun pentru a oferi aceste cunoştinţe.
„Cum îl chema pe ăla mare?". întrebă Coleman. Îşi scosese telefonul şi se pregătea să trimită numele înapoi la Intel Fusion Center. Zahir i l-a silabisit şi Coleman a trimis mesajul. Dacă Zahir ştia cine era, era probabil ca numele să apară în una dintre bazele lor de date.
Rapp a ocolit lichidul putred pentru a-i vedea mai bine pe cei doi bărbaţi. Amândoi aveau articulaţiile vânătăi şi mâinile umflate. Chiar dincolo de corpuri se aflau două furtunuri de cauciuc, o dovadă în plus că acesta era locul unde Rickman fusese interogat. A numărat nu mai puţin de patru găuri de glonţ în fiecare bărbat. I-a revenit în minte imaginea gărzilor de corp moarte aliniate în casa conspirativă. Această scenă a crimei nu ar fi putut fi mai diferită. „Uită-te la asta", îi spuse Rapp lui Coleman. „Aminteşte-ţi că Rick are patru tipi, fiecare cu câte o singură gaură de glonţ."
„Da", a spus Coleman, „asta a fost făcută de cineva care era supărat". S-a întors şi s-a uitat la ceilalţi doi pereţi. Din câte îşi dădea seama, nu aveau nicio pojghiţă de la gloanţe. Nu fusese un schimb de focuri, ci o execuţie.
Rapp a observat camera video şi trepiedul răsturnate pe podea. Aveau nevoie de Hayek aici jos. Rapp s-a ridicat şi a luat microfonul cu buze de pe partea laterală a căştii. L-a înclinat în jos şi a apăsat butonul de emisie-recepţie de pe radioul său Motorola. „Sid, aici Harry, terminat."
„Sunt aici."
„Ai adus vreo mască? Miroase destul de urât aici jos."
„Da, am câteva."

„Bine, ia-ţi echipamentul şi vino înăuntru. Ne întâlnim la primul etaj.
„Harry”, a pocnit vocea prin radio, „Șefa noastră a ieşit din şedinţă şi nu e foarte mulţumită de tine”.
Memoria lui Rapp era încă puţin ştearsă, dar avea senzaţia că nu era prima dată când se supăra pe el.
„Spune-i că sunt 97% sigur că am găsit locul unde a fost interogat Rick. Asta ar trebui să o liniştească puţin. Ne întâlnim la uşa din faţă.” Rapp a întors microfonul de buze în sus şi a pornit spre scări.
„Asta e al naibii de curajos”, a spus Coleman.
„Ce-i asta?”
„Suntem la un bloc şi jumătate de casa sigură. Îl căutăm peste tot pe planetă şi el era aici, la doar câteva sute de metri distanţă. Nu-mi place să recunosc, dar este o mişcare al naibii de inteligentă. Cine s-ar fi gândit vreodată să caute atât de aproape?”
Cuvintele lui Coleman au declanşat ceva familiar în mintea lui Rapp. Creierul lui avea încă unele probleme, de parcă ar fi ştiut ce căuta, dar era blocat în modul acela de rotiţă în care intră un computer când nu poate ieşi din program.
Coleman putea vedea că declanşase ceva. „La ce te gândeşti?”
„Nu ştiu. Cred că ceva ce ai spus este important, dar bătrânul meu creier încă nu funcţionează bine.”
„Va veni.”
Rapp a păşit în cealaltă cameră şi Zahir l-a urmat. „Domnule Harry, sunteţi mulţumit?”
Rapp s-a oprit pe prima treaptă şi s-a uitat înapoi la poliţistul corupt. A suspinat şi a spus cu reticenţă: „Da, Abdul, ai făcut o treabă bună.” Rapp a mai urcat două trepte şi apoi s-a gândit la ceva. „Abdul, cum ai descoperit aceste cadavre?”.
Zahir a vrut să-i spună că a fost prin intermediul contactelor sale, dar se temea că americanul va descoperi adevărul. Bărbatul nu mai era supărat pe el, aşa că a spus: „Am primit un apel anonim la secţia de poliţie.”
„Anonim?”
„Da.”
Asta i s-a părut ciudat lui Rapp. Oferiseră mii de dolari în numerar oricui îi putea ajuta să-l găsească pe Rickman. Te-ai fi gândit că cineva ar fi vrut să încaseze acei bani. Rapp a clătinat din cap şi a pornit din nou pe scări, cu Ashan în remorcă.
„Domnule Harry, aş vrea doar să vă spun că îmi pare rău că am început cu stângul.”
„Şi mie, Abdul, dar poate că putem să o luăm de la capăt.” Rapp s-a oprit în intrarea din faţă, ocolind robotul.
„Mi-ar plăcea asta.”
Rapp s-a gândit la altceva. „Bine. Acum trebuie să-l găseşti pe domnul Hubbard. În viaţă, de preferinţă.”
Zahir a ezitat, apoi a întrebat: „Există o recompensă?”.
Rapp ar fi trebuit să se aştepte la asta. Tipii ca Zahir nu se schimbau niciodată. „Cincizeci de mii de dolari... poate mai mult, în funcţie de cât de mult va trebui să muncească.”
Zahir a zâmbit. Aceasta era o uşurare uriaşă. El prefera să facă afaceri în felul acesta. Bucuria lui a fost de scurtă durată, totuşi.
Rapp a îndreptat ţeava puştii spre pieptul lui Zahir şi a spus: „Dar dacă aflu că mi-o tragi, sau că ai avut vreo legătură cu asta, eşti mort.”

Capitolul 40

Hayek îşi pusese costumul alb de hârtie, gluga şi ghetuţele. Îşi purta masca şi îi dăduse pe toţi afară din casă, inclusiv pe genişti. Timp de mai bine de o oră a fotografiat totul cu atenţie, iar în camera în care avusese loc tortura a luat două mostre din fiecare fluid pe care ar fi putut să-l identifice. Când lucrase la FBI, nu mai puţin de şase agenţi ar fi trebuit să se ocupe de o astfel de scenă a crimei. Era foarte conştientă că probabil îi scăpa o sumedenie de potențiale probe, dar concentrarea ei aici era foarte diferită de cea a unui agent care colectează probe care ar fi fost contestate într-o sală de judecată. Scopul ei

imediat era destul de simplu – trebuia să fie în măsură să-i spună lui Kennedy cu aproape certitudine că Joe Rickman fusese de fapt în această cameră.
Chiar şi în timp ce Hayek îşi strângea cu grijă dovezile, ştia ce avea să-i recomande lui Kennedy. Trebuia să aducă o echipă de criminalişti de la Laboratorul de Criminalistică Expediţionară Comună de la Bagram sau să ceară FBI-ului să trimită una dintre echipele lor. Lui Kennedy nu i-ar fi plăcut ideea de a aduce pe cineva din afara agenţiei, dar adevărul era că CIA nu avea capacitatea de a face această treabă la nivelul la care trebuia făcută. Hayek prefera FBI-ul, dar recunoştea că era părtinitoare, deoarece lucrase cu ei.
Când a terminat de colectat toate probele, a rămas cu o mică dilemă. Pe podea, în cealaltă parte a camerei, în faţa celor doi bărbaţi morţi, se afla o cameră digitală cu un trepied înşurubat în partea de jos. Se părea că aparatul fusese răsturnat, deoarece doar un fir mic lega vizorul. Mai multe bucăţi din carcasa de plastic negru a aparatului foto erau, de asemenea, crăpate şi rupte. Dacă FBI-ul avea de gând să se implice, ar fi vrut ca ea să lase camera acolo unde era, pentru a putea urma propriile protocoale stricte de colectare a probelor. Hayek nu era expertă în electronică, dar ştia că unele camere foto sunt echipate cu unităţi de memorie internă, precum şi cu sloturi pentru carduri de memorie detaşabile. Cu mâinile înmănuşate, ea a legănat aparatul de fotografiat ca şi cum ar fi fost o pasăre cu o aripă ruptă. L-a întors cu grijă în mâini şi a văzut că slotul pentru cardul de memorie era gol. Era pe punctul de a lăsa aparatul foto, când a decis că ar fi o prostie.
Hayek s-a pedepsit singură. Erau momente în care încă gândea prea mult ca un ofiţer de poliţie şi nu suficient ca un membru al Serviciului Clandestin. Prioritatea era să-i dea lui Kennedy cât mai multe informaţii cât mai repede posibil. Putea oricând să predea mai târziu aparatul de fotografiat FBI-ului, împreună cu fotografiile care ar fi arătat unde găsise aparatul. A deşurubat cu grijă trepiedul din partea de jos şi a aşezat aparatul într-o pungă transparentă pentru probe.
Când a păşit în soarele de după-amiază, a văzut că toată lumea era într-o postură mult mai relaxată. Rapp stătea chiar în interiorul porţii cu Coleman, care părea pe cale să adoarmă. Rapp a întrebat: „Cum a mers?”.
Hayek şi-a tras gluga de hârtie de pe cap şi masca de pe faţă. „Am ceea ce ne trebuie pentru a începe, dar trebuie să aducem pe cineva care să cerceteze toată casa.”
„Cum ar fi cine?” a întrebat Rapp.
„Probabil una dintre echipele de criminalişti de la FBI”.
„Nu sunt sigur că-mi place ideea asta.”
„Nu credeam că o să-ţi placă, dar sunt cei mai buni.”
„Irene va trebui să ia această decizie.”
„Sunt de acord. Între timp avem nevoie ca locul ăsta să fie securizat. Nu vreau ca nimeni să intre sau să iasă, inclusiv poliţia locală.”
Rapp se uită la Coleman. „Aveţi vreo idee?”
„Ei bine”, şi-a frecat ochii obosiţi, „să-i pui pe băieţii de la JSOC să păzească o casă goală este ca şi cum i-ai cere unui cal de rasă să arie un câmp. În plus, sunt sigur că au operaţiuni pe care trebuie să le desfăşoare în seara asta.” Coleman era pe punctul de a spune că ar putea să-l sune pe Hubbard şi să cheme nişte soldaţi de la baza aeriană să vină să securizeze locul, dar apoi şi-a amintit că Hubbard lipsea. „O să dau nişte telefoane. Între timp, o să văd dacă îi putem pune pe Rangeri să supravegheze lucrurile.”
Coleman s-a pus în legătură cu şeful operaţiunilor de la Bagram şi i-a explicat situaţia. S-a ajuns la o soluţie în mai puţin de şaizeci de secunde. Acesta era unul dintre lucrurile frumoase despre JSOC. Existau atât de multe experienţe practice care implicau misiuni care la suprafaţă erau foarte asemănătoare, dar în detalii fiecare era unică. Cele două Black Hawk care transportaseră echipa de asalt se aflau în aşteptare pe pistă, la doar câţiva kilometri distanţă, la baza aeriană din Jalalabad. JSOC dispusese deja ca trei MRAP-uri să transporte echipa de asalt şi echipamentul lor înapoi la aerodrom pentru a se conecta cu Black Hawk-urile lor şi a fi transportate înapoi la Bagram. Soluţia provizorie a fost ca rangerii să îşi închidă poziţia în casă şi să asigure securitatea până când se va găsi o altă forţă care să îi înlocuiască. Coleman a aranjat, de asemenea, ca Little Bird să se întoarcă şi să-i ia pentru a se întoarce la Bagram. La cinci minute după ce au decolat, Coleman dormea, iar Rapp era complet treaz, încercând să înţeleagă ce îi rodea marginile memoriei.

În acest moment, Kennedy era mai puţin preocupat de menţinerea secretului absolut şi mai interesat de obţinerea de rezultate, aşa că Hayek a cerut acces la Joint Expeditionary Forensic Facility din Bagram. Kennedy i-a explicat situaţia comandantului bazei, un comandant cu două stele din Idaho, care fusese o gazdă extrem de amabilă. După un apel telefonic rapid din partea comandantului, Hayek a avut acces complet la laborator şi la orice ajutor pe care personalul îl putea oferi.
Hayek a fost impresionată de instalaţia, care era administrată de Comandamentul de Investigaţii Criminale al Armatei SUA. La fel ca în cazul tuturor lucrurilor care au legătură cu armata, aceştia transformaseră numele într-un acronim. În loc să o numească Joint Expeditionary Forensic Facility, ei o numeau JEFF. Hayek şi-a aşezat sacii de probe pe o masă din oţel inoxidabil şi a verificat de două ori dacă avea o copie de rezervă pentru fiecare probă. Apoi a luat pungile în plus, le-a pus într-o pungă de probe mai mare şi le-a sigilat. Dacă ceva nu mergea bine în laborator, se putea baza pe aceste probe şi le putea testa cu echipamente familiare în Statele Unite. Luase amprentele digitale şi probele de ADN de la cei doi bărbaţi morţi. A predat aceste probe examinatorilor de amprente latente şi analiştilor ADN din laborator şi le-a spus în ce baze de date să le verifice. Cele două femei au zâmbit şi au asigurat-o că făcuseră acest lucru de mai multe ori decât putea număra oricare dintre ele.
Ofiţerul care conducea laboratorul era un maior Archer. Hayek i-a arătat punga transparentă de probe cu camera deteriorată. „Aveţi pe cineva din personal care ar putea să verifice şi să vadă dacă există imagini utile pe aceasta?”.
Maiorul nu purta mănuşi, aşa că nu a încercat să atingă punga. „Da, doamnă. Avem un analist în domeniul tehnologiei informaţiei. Acesta este exact genul lui de lucru. Mă întorc într-o secundă.”
Când maiorul a reapărut, era însoţit de un bărbat mic de culoare care purta ochelari negri şi voluminoşi, de culoare neagră, de tip U.S. Army-issue. „Agent Hayek, acesta este caporalul Floyd. Este unul dintre cei mai buni dintre noi. Dacă e ceva acolo, el va găsi.”
Caporalul purta un costum de probă din hârtie albă. Şi-a pus o pereche de mănuşi de latex şi, fără să spună un cuvânt, a întins mâinile. Hayek i-a dat geanta şi l-a privit cum ţinea camera la lumină şi o privea din mai multe unghiuri.
Când în sfârşit a vorbit, a întrebat: „Aveţi un cablu de alimentare?”.
Hayek ar fi putut să se lovească singură. Putea să vadă cablul încă aşezat pe podea. Nici prin cap nu i-a trecut să îl aducă cu ea. „Îmi pare rău . . nu am cablu.”
Caporalul a ridicat din umerii săi mici. „Ar trebui să pot găsi ceva. Aparatele foto Canon folosesc cam aceeaşi sursă de alimentare.” S-a uitat la partea de jos şi apoi s-a mişcat să deschidă geanta întrebând: „Vă deranjează?”.
„Daţi-i drumul.”
A scos camera video din geantă şi a verificat slotul pentru cardul SD.
„Nu există niciun card de memorie”, a subliniat Hayek ceea ce era evident. „Există vreo şansă să găsim ceva acolo?”.
Caporalul a dat din cap. „Acesta este un Canon VIXIA HF R30 SDHC. Vine cu o unitate flash internă de opt gigaocteţi. Trei ore de înregistrare de înaltă definiţie. Dacă Wi-Fi-ul mai funcţionează, va fi floare la ureche. Dacă nu, s-ar putea să trebuiască să scot unitatea flash, ceea ce va dura ceva timp.”
„Cât costă?”
„Poate câteva ore.”
Hayek nu era mulţumit. „Nu poţi să o conectezi la un televizor şi să o redai?”.
Un mic zâmbet s-a format pe buzele caporalului. „Dacă aş avea toate cablurile potrivite şi dacă chestia nu ar fi toată distrusă, da, aş putea să o conectez la un televizor, dar nu am acele cabluri, aşa că s-ar putea să dureze ceva timp până să o pun în funcţiune, dar nu vă faceţi griji, dacă există imagini pe aici, le voi recupera pentru dumneavoastră.”
Imaginile – despre asta era vorba, iar acest tânăr soldat, dacă reuşea să le recupereze, avea să aibă parte de un şoc. Hayek încă nu se obişnuise cu această viaţă dublă. Nu se deranjase să îi dea ofiţerului responsabil, sau oricui altcuiva de altfel, pseudonimul ei. Erau momente în care se întreba cu adevărat dacă era făcută pentru a fi ofiţer al Serviciului Clandestin.

„Ascultaţi”, le-a spus celor doi bărbaţi pe un ton confidenţial, „imaginile de pe chestia aia sunt susceptibile de a fi extrem de deranjante. Unul dintre ofiţerii noştri Clandestini a fost răpit acum câteva zile şi credem că acea cameră ar putea conţine părţi din interogatoriul său. Nimeni nu poate avea acces la acele imagini. De îndată ce o faci să funcţioneze, trebuie să te opreşti”.
„Să mă opresc... să fac ce?” întrebă Floyd.
„Să nu te mai uiţi la ea. Dacă temerile mele sunt corecte, nu cred că sunt autorizat să văd şi să aud ceea ce se află pe acel drive şi am încredere, caporal, că nu vrei să fii nevoit să te supui unui interogatoriu pe tema asta. Nu ar fi frumos.”
„Destul de corect. Lasă-mă să văd ce pot să fac. În secunda în care îl fac să funcţioneze, e al tău.”
Hayek şi-a îndreptat atenţia către singurul lucru la care putea obţine un răspuns destul de rapid. Fiecare ofiţer al Serviciului Clandestin care servea în străinătate avea o mostră de ADN în dosarul de la Langley, iar Hayek era în posesia celei a lui Rickman. S-a uitat la cele şase pungi de probe pe care le adunase din noroiul de fluide de sub cârligul în care cel mai probabil fusese bătut Rickman. Sângele i-ar fi oferit cea mai bună potrivire. A luat cea mai curată mostră şi i-a dat-o analistului ADN. „Să începem cu asta.”

Capitolul 41

Kennedy a bocetat în dosul palmei şi a sperat că nimeni de la Langley nu a observat. Trecuseră aproape o oră de la videoconferinţa securizată. Cascatul nu era din cauza plictiselii, ci a oboselii. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a şedinţei de informare vorbind despre viaţă şi moarte. Criza părea să nu aibă niciun sfârşit la vedere. De fapt, se extindea ca un fel de ciumă, sărind din centru de populaţie în centru de populaţie, creând un fel de mini-panică în rândul oamenilor din domeniu, cu o parte care fugea şi cealaltă care simţea sângele în apă.
Ministrul pakistanez de externe fusese literalmente târât din casa sa de către ISI, presa înregistrând fiecare moment brutal. Numai această imagine a declanşat un al doilea exod al activelor mai puţin importante din Pakistan. Patru spioni de nivel mediu au apărut la ambasada din Islamabad, în ciuda faptului că li s-a spus să nu facă acest lucru. Alţi trei dispăruseră pur şi simplu şi nimeni nu ştia dacă fuseseră arestaţi sau dacă încercau să fugă pe cont propriu. Niciuna dintre aceste persoane nu a fost menţionată în înregistrarea video postată pe internet, dar nu a contat. Odată ce frica pusese stăpânire pe mintea singuratică a unui spion, panica îi sufla deja în ceafă.
Ambasada din Islamabad a raportat că ISI îşi intensificase supravegherea în jurul ambasadei şi era aproape sigur că au fotografiat activele care intrau în ambasadă. Era doar o chestiune de timp până la depunerea unui protest oficial şi până când pakistanezii au început să-i scoată pe americani din ţara lor. În plus, ea ar mai fi trebuit să se ocupe de proştii care îşi ignoraseră supraveghetorii şi fugiseră la ambasadă cerând azil. Guvernul pakistanez ar cere ca aceste persoane să fie predate şi, având în vedere climatul actual, lui Kennedy nu i-ar rămâne decât o mică alternativă. Câţi dintre ei vor supravieţui era imposibil de ghicit, dar toţi vor fi torturaţi cu brutalitate. Şi asta era doar în Pakistan. Directorul adjunct al Serviciului Clandestin şi personalul său tocmai prezentaseră un raport devastator.
Treisprezece agenţi, fără a-i număra pe cei cinci din Pakistan, săriseră din rezervaţie. Cinci dintre ei aterizaseră la uşile ambasadelor americane din Europa, iar cei care se ocupau de ei lucrau febril pentru a-i face să se întoarcă la vieţile lor înainte ca cineva să observe, dar până acum niciunul dintre ei nu era dispus. Dintre ceilalţi opt, nu aveau nicio idee dacă fuseseră arestaţi sau dacă fugeau spre cea mai apropiată graniţă şi spre siguranţa Americii. Reţeaua de spioni a lui Kennedy se prăbuşea cu fiecare tic-tac al ceasului şi se aflau abia la începuturile acestei crize. Se întreba câţi dintre aceşti indivizi curajoşi înţelegeau ceea ce ştia ea, că Rickman abia începuse să spună secrete. Videoclipul era doar primul episod al unei molime care avea să paralizeze CIA.
În timp ce se uita la feţele din jurul mesei de conferinţă şi la cele de pe ecranul mare care transmitea imaginea de la Langley, se întreba câţi dintre aceşti oameni înţelegeau care era miza. Erau cu toţii inteligenţi, altfel nu s-ar fi ridicat la posturi atât de importante, dar exista o curbă de învăţare în timpul

unei catastrofe. Era extrem de uşor să fii miop. Existau sarcini specifice care trebuiau îndeplinite şi nu puţini erau cei care se temeau să privească în sus şi să vadă cât de rău puteau deveni lucrurile. Kennedy nu-şi putea permite să îşi îngroape capul într-o grămadă de dosare. Era treaba ei să conducă această navă departe de bancurile de nisip, iar acum începea să se întrebe dacă era posibil.
„Eşti bine?"
Kennedy s-a întors să se uite la Rapp, care o studia cu ochii lui întunecaţi. Erau momente, ca acum, când privirea aceea o neliniştea. Jura că putea să se uite în sufletul unei persoane şi să simtă mirosul fricii. Dându-i dreptate, el a spus: „Ştiu că pare fără speranţă acum, dar vom prinde o pauză mai devreme sau mai târziu."
„Mi-aş dori să am aceeaşi încredere ca tine."
S-a aplecat şi mai mult. „În momentul de faţă, totul se rezumă la controlul pagubelor. Sângerarea se va opri în cele din urmă, iar când se va opri, va trebui să ne facem de cap pentru a reveni în joc."
În acest moment, Kennedy nu simţea că sângerarea se va opri vreodată, iar dacă se va opri, nu era atât de sigură că nu va rămâne fără slujbă. Uitându-se la Rapp, i-a trecut prin minte că încă nu vorbise cu el despre Gould. Era evident că mai existau încă unele probleme de memorie, altfel era destul de sigură că el ar fi adus vorba despre asta. Mai mult ca sigur că ar fi cerut să-l vadă. Poate că l-ar putea ruga pe Coleman să treacă peste asta cu el înainte ca doctorul Lewis să sosească dimineaţă. Cel puţin Gould coopera. Nash reconstruia meticulos ultimii patru ani din viaţa bărbatului, acordând o atenţie deosebită tranzacţiilor financiare şi angajatorilor săi. Lui Kennedy îi era greu să înghită că fusese o pură coincidenţă faptul că Gould fusese angajat pentru a doua oară în patru ani pentru a-l ucide pe Rapp. Şi mai era şi Wilson. Serviciul Clandestin era, prin necesitate, o organizaţie în care lucrau oameni care erau opusul lui Dudley Do-Right. Rapp făcuse o mulţime de afaceri cu bănci specializate în secretomanie, din Elveţia, Cipru, Gibraltar şi până în Singapore, toate acestea fiind autorizate de Kennedy. Întrebarea era: cum a aflat Wilson şi cine a vrut ca el să afle?
Uşa de la sala de conferinţe a fost smulsă şi Sydney Hayek a intrat, fără suflare şi cu un laptop în mână. Asistentul lui Kennedy, Eugene, era pe urmele ei.
„Îmi cer scuze că dau buzna aşa", a anunţat Hayek, „dar am găsit ceva ce am crezut că aţi vrea să vedeţi cu toţii imediat." Hayek l-a urmat pe Eugene până la o consolă plină de electronice aflată în capătul celălalt al camerei. I-a înmânat laptopul, iar el a conectat mai multe cabluri şi apoi a comutat unul dintre monitoarele cu ecran plat pe alimentarea laptopului. Eugene i-a înmânat o telecomandă şi a ieşit din cameră, închizând uşa izolată fonic la ieşire. Chiar dacă era asistentul personal al lui Kennedy, ştia că nu avea autorizaţia de a vedea totul.
Hayek a avut nevoie de un scurt moment pentru a se aduna, uitându-se în jurul mesei la Kennedy, Rapp, Schneeman şi Nash, apoi la adunarea mai mare de pe ecran. „Sunteţi cu toţii la curent cu casa pe care am găsit-o în Jalalabad. Se pare că avem o potrivire ADN pentru Joe Rickman."
„Am auzit că acea cameră era o mizerie", a spus Nash. „Cât de sigur eşti că se potriveşte?".
Hayek şi-a legănat capul dintr-o parte în alta, nefiind sigură de unde să înceapă, aşa că a început pur şi simplu. „Sunt sută la sută sigură. Potrivirea ADN-ului este de nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută, dar avem şi alte probe." S-a uitat la Kennedy. „Era o cameră video în subsol. Era spartă şi lipsea cardul de memorie. Acest tip de cameră, însă, are şi o unitate flash internă. „ Întrebările au început serios, dar ea a ridicat vocea şi mâinile şi a vorbit peste toată lumea. „Vreau să avertizez pe toată lumea că acest lucru este extrem de grafic. Sunt cel puţin două ore de filmări şi le vom analiza luni de zile, dar am vrut să vă arăt un lucru pe care toată lumea trebuie să îl vadă înainte de a intra în restul."
Hayek a apăsat butonul de redare şi a început filmarea. Ecranul plat a arătat aceeaşi imagine ca cea care devenise virală. Un Rickman însângerat, bătut şi fără cămaşă atârna de tavan, cu mâinile întinse deasupra capului. Trunchiul îi era acoperit de urme roşii. Ambii ochi erau umflaţi şi, din unghiul nefiresc al gurii sale; părea că are maxilarul rupt. Cei doi bărbaţi îl băteau fără sens; fiecare făcea cu rândul, ca să-şi poată conserva energia. Pe măsură ce filmarea continua, au început să-l lovească în zona inghinală cu furtunuri de cauciuc, iar apoi corpul lui Rickman a avut convulsii şi a tuşit un glob de sânge. Bărbaţii cu cagule şi-au continuat atacul timp de încă o duzină de secunde şi apoi au părut să simtă că ceva nu este în regulă.

Au încetat să-l mai lovească pe Rickman şi i-au ridicat bărbia umflată. De îndată ce bărbatul mai scund i-a dat drumul bărbiei lui Rickman, capul acestuia a căzut fără viaţă şi s-a lăsat pe pieptul lui. Cei doi bărbaţi au început să se certe în pashto şi apoi şi-au ridicat măştile pentru a-şi dezvălui feţele. Era evident că erau panicaţi în timp ce au început să verifice dacă aveau puls. Un al treilea bărbat a intrat în peisaj, o ceaţă în timp ce trecea pe lângă cameră. I-a ignorat pe cei doi bărbaţi şi şi-a pus degetele la gâtul lui Rickman. A părut o eternitate, în timp ce bărbatul a continuat să caute pulsul, mergând înainte şi înapoi între gâtul lui Rickman şi încheieturile mâinilor sale. În cele din urmă, bărbatul a pus o ureche peste pieptul însângerat al lui Rickman. După ceea ce părea o eternitate, s-a îndepărtat de Rickman şi cei doi bărbaţi au început să se apere.
Cel de-al treilea bărbat a început să ţipe la ei şi apoi a scos un pistol. S-au mai auzit discuţii şi apoi al treilea bărbat, care încă avea masca pe faţă, a început să tragă gloanţe în cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi. După ce a terminat cu el, a îndreptat pistolul spre celălalt bărbat şi a continuat să tragă până când pistolul s-a golit. Apoi, bărbatul s-a întors, a mers direct spre camera de filmat, a lovit-o cu pistolul, iar ecranul s-a întunecat.
Nu a fost nimic altceva decât o tăcere uluită. Mintea lui Kennedy încerca să proceseze ceea ce tocmai văzuse, sfâșiată între oroare şi tristeţe şi uşurare şi o profundă repulsie personală pentru faptul că era consolată de faptul că unul dintre oamenii ei de top era mort. În câteva secunde, mintea ei a parcurs toată gama, procesând violenţa, tragedia şi calculul că, deşi ultimele zile ale lui Joe Rickman pe această planetă fuseseră cât se poate de îngrozitoare, el fusese scutit de luni de tortură crudă şi de neconceput. Exista o raţionalizare la mijloc – un om era mort, dar nenumăraţi alţii ar fi evitat spânzurătoarea. Cu o undă de uşurare, Kennedy şi-a dat seama că reţeaua ei de spioni era în siguranţă şi, în acelaşi timp şi spaţiu, s-a urât pe sine pentru că ajunsese la această concluzie fără să-l jelească pe Rickman.

Capitolul 42

Washington D.C.
Joel Wilson nu avea nici energia, nici dorinţa de a-şi scoate câinele la plimbare, dar asta făcea parte din plan, aşa că şi-a strecurat o pereche de tenişi şi şi-a luat geaca de hambar din dulapul din holul din faţă. Soţia lui, o blondă platinată slăbuţă care era pasionată de fitness, plimba câinele înainte şi după serviciu, aşa că atunci când Wilson a apucat lesa, câinele a înclinat capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să spună „Îţi baţi joc de mine?”.
„Nu am nevoie de nicio atitudine din partea ta. Am destule rahaturi pe cap”.
„Ce-a fost asta, dragă?”
„Nimic”, a strigat Wilson către soţia lui, care era în capătul holului şi lucra la calculator. „Mă duc să o scot pe Rose la plimbare.”
„Serios?” Sally Wilson a apărut în uşa biroului, cu o pereche de ochelari negri de citit aşezaţi pe capătul nasului.
„Știu că de obicei nu e genul meu, dar trebuie să-mi limpezesc mintea.”
„Este chiar atât de rău?” Sally lucra la Departamentul de Energie şi avea o bună idee despre cât de urâtă poate deveni politica de birou în marea birocraţie de la Washington.
Sunt pe cale să aflu, s-a gândit Wilson. „Este destul de rău, dar nu s-a terminat nici pe departe. Doar pentru că bătrânul nebun Hargrave este supărat pe mine nu înseamnă că are dreptate.”
Ea a coborât pe hol și l-a sărutat pe obraz. „Îţi vei da seama. Întotdeauna o faci. Eşti cel mai deştept şi cel mai bun om pe care îl cunosc.”
Wilson s-a înroşit. O iubea nespus de mult. Cele mai multe căsnicii care nu reuşeau să producă copii sfârşeau în şanţ. A lor devenise mai puternică. Erau o echipă grozavă. „Mulţumesc, dragă. Te iubesc.”
„Şi eu te iubesc.”
Casa lor brună cu două etaje se afla într-un cartier nou, intercalat între Aeroportul Naţional Reagan şi Pentagon. Un vechi parc industrial fusese demolat cu buldozerul, iar dezvoltatorul crease un cartier care

ar fi trebuit să dea senzaţia de Georgetown istoric. Acest lucru a fost realizat prin construirea a patru tipuri diferite de brownstones, care erau practic identice în ceea ce priveşte fundaţia şi instalaţiile mecanice, dar uşor diferite în ceea ce priveşte planurile de etaj şi culoarea obloanelor şi a uşilor din faţă. Era un cartier drăguţ, plin de lobbyişti şi de persoane din zona guvernamentală de nivel mediu superior.
Wilson a lăsat cockerul spaniol să preia conducerea. Să spunem că era puţin abătut ar fi fost puţin spus. Zborul lung de întoarcere din Afganistan îi dăduse mult prea mult timp de gândire. Chiar şi membrii propriei sale echipe evitau să vorbească cu el. Era aproape ca şi cum toţi îşi dădeau seama că devenise toxic. Încercase să găsească o scuză pentru motivul pentru care trebuiau să-şi împacheteze toate lucrurile după ce aterizaseră cu două zile mai devreme. Funcţionaseră cu presupunerea că urmau să rămână în ţară cel puţin o săptămână şi că apoi grosul echipei se va întoarce la Washington, lăsând câţiva agenţi în urmă pentru a urmări lucrurile. Dar, în graba nebună de a-i strânge pe toţi şi de a le face bagajele, nu avea cum să mascheze ceea ce se întâmpla. Înainte ca zborul să se ridice de la sol, întreaga echipă aflase despre telefonul alarmant al lui Cal Patterson de la directorul executiv adjunct Hargrave.
Nimeni din echipă nu-l cunoştea pe Hargrave aşa cum îl cunoştea Wilson. Îl vedeau ca pe un om serios, cu un titlu important, care îi putea alunga în orice post îi plăcea. Wilson îl cunoştea pe om pentru falsul care era, dar încercarea de a-şi convinge echipa nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.
La două străzi distanţă de casă, sub un felinar, s-a oprit şi a căutat maşina. Câinele s-a întors, i-a aruncat o privire de „ce faci", apoi a încercat să-l facă să se mişte în continuare. „Stai pe loc, javră proastă", a şuierat Wilson.
La un bloc distanţă, o pereche de faruri s-a aprins şi vehiculul a început să se deplaseze în direcţia lui Wilson. Când Lincoln Town Car-ul negru s-a oprit, singurul lucru pe care Wilson l-a putut vedea a fost reflecţia sa în geamurile fumurii. Un clic a anunţat că încuietorile electrice fuseseră declanşate. Wilson a deschis uşa pasagerului din spate şi s-a uitat pe bancheta din spate întunecată.
„Urcă."
Wilson a luat câinele în braţe şi s-a urcat pe bancheta din spate. A aşezat-o pe Rose în poala lui şi a închis portiera. Vehiculul a început să se mişte şi geamurile de intimitate dintre scaunele din faţă şi cele din spate s-au ridicat.
„Un câine arătos. Cum îl cheamă?"
„Rose, şi este o ea".
Senatorul Carl Ferris a întins mâna şi a permis câinelui să-i lingă mâna cu pete de ficat. „Iubesc câinii. Ştiaţi asta?"
„Nu." Lui Wilson nu-i păsa deloc.
„I-am avut toată viaţa mea. Trei dintre ei chiar acum. Doi dintre ei stau la casa mare din Connecticut. Celălalt călătoreşte cu noi. Un mic cockapoo. Cel mai drăguţ lucru pe care l-aţi văzut vreodată."
Wilson a privit cum senatorul s-a apucat de treabă zgâriind gâtul lui Rose şi vorbindu-i cu vocea aia stupidă de bebeluş pe care soţia lui o folosea când credea că ea şi câinele purtau o conversaţie.
„Mă bucur foarte mult că eşti atât de interesat de câinele meu, dar am probleme mai mari acum."
Ferris a continuat să zgârie câinele. „Ba da, aşa este. Foarte nefericit modul în care s-a comportat Samuel. Omul este extrem de irascibil."
„Cuvântul pe care l-aş folosi eu este nemernic."
Ferris a tras câinele în poala lui. „Cât de grave sunt lucrurile?"
„Destul de grave. Ar trebui să fiu în biroul directorului mâine dimineaţă la ora 11:00 fix. Habar n-am cine va fi acolo, dar poţi să pariezi că Hargrave a aranjat totul împotriva mea. L-am ţinut în afara cercului, aşa cum m-ai sfătuit, iar acum va folosi asta împotriva mea, şi crede-mă, nu va fi bine. La FBI se iau lucrurile astea foarte în serios. Mi-aş fi dorit să-l fi informat despre ceea ce făceam."
„Asta ar fi fost o greşeală imensă." Ferris era un bărbat corpolent, cu o uşoară pieptănare. „Ar fi fugit la Kennedy şi tu nu ai fi reuşit niciodată să-ţi porneşti investigaţia."
„Ce mai contează? Mâine vor trage covorul de sub mine. O să mă transfere la Oficiul pentru Egalitatea de Şanse în Ocuparea Forţei de Muncă sau la un alt post de rahat. La naiba, voi fi norocos dacă voi avea o slujbă când vor termina."

„Acum... acum”, a spus Ferris cu o voce grijulie. „Trebuie să te aduni şi să-ţi aminteşti că, deşi poate ai călcat pe câteva degete, tot ai dreptate. Aţi descoperit o fraudă de proporţii. Fonduri de milioane de dolari care au fost furate de o CIA coruptă şi scăpată de sub control.”
„Nu trebuie să mă convingi pe mine, sunt ei – şefii mei.”
„Hargrave, serios. Directorul Miller te-ar susţine dacă lucrurile nu ar fi deja atât de încurcate.”
„Deci crezi că sunt terminat.”
„Nu am spus asta. Cred că eşti într-o situaţie dificilă, dar am văzut şi mai rău.” Ferris a schimbat câinele din loc şi a spus: „Cheia este ca mâine să-ţi expui cazul. Aveţi declaraţia sub jurământ a bancherului. Aveţi înregistrările bancare. Nu ştiu cum pot ignora astfel de informaţii.”
„Pentru început, vor dori să ştie cum am obţinut toate aceste dovezi şi nu le vor plăcea răspunsurile mele. Vorbim despre CIA.”
„Înţeleg asta”, a spus Ferris cu o urmă de nerăbdare. „Dovezile sunt dovezi. Va trebui pur şi simplu să vadă lumina zilei. Oamenii vor înţelege atunci cât de grave sunt lucrurile.”
Wilson a înclinat capul într-o parte şi a spus: „Sugerezi să dau aceste informaţii presei, pentru că, dacă da, eu voi fi cel care va fi aruncat la închisoare.”
„Calmează-te”, a spus Ferris cu severitate. „Nu am spus aşa ceva. Ştiu că aveţi anumite reguli pe care trebuie să le respectaţi. Cheia este să îi faci să înţeleagă că, dacă nu te lasă să continui, FBI-ul va fi expus acuzaţiilor de mușamalizare.”
Lui Wilson i-a plăcut cum suna asta. Era genul de lucru care putea speria orice birocrat de nivel înalt.
„Ştii, dacă aş scăpa numele tău şi aş menţiona că Comitetul Judiciar este cu ochii pe asta, ar putea fi suficient pentru a-i face să se retragă.”
Expresia senatorului s-a acrit. „Deocamdată trebuie să minimalizaţi relaţia noastră. Aveţi încredere în mine. Nu am ajuns încă în punctul în care să fiu pregătit să mă implic, dar vă promit că, atunci când va fi momentul potrivit, voi sări pe ei ca o gorilă de opt sute de kilograme.”
„Şi până atunci, o să mă las bătut în fund.”
Ferris a oftat: „Nu fi atât de melodramatic. Este foarte nepotrivit la un om care poartă o insignă şi o armă.”

Capitolul 43

Islamabad, Pakistan
Generalul Durrani stătea pe bancheta din spate a sedanului său Mercedes blindat. Două sedanuri Mercedes E350 negre identice îl urmau. Maşinile nu se puteau distinge una de cealaltă, iar geamurile fumurii făceau imposibil de văzut cine se afla în interiorul vehiculelor. Durrani prefera ca maşina sa să preia conducerea, deoarece, de cele mai multe ori, atentatorii presupuneau că ţinta lor se afla în sedanul din mijloc. Cu toate acestea, adevărul este că Durrani nu-şi făcea prea multe griji cu privire la posibilitatea de a fi aruncat în aer. Oamenii care făceau astfel de lucruri, militanţii, erau toţi în buzunarul său din spate.
Cortegiul de maşini s-a oprit la postul principal de securitate al comunităţii sale închise, Bahria Town, de la periferia Islamabadului. Durrani îl ajutase pe dezvoltator să pună pe picioare comunitatea sa închisă de patruzeci şi cinci de mii de acri, evacuând chiriaşii şi intimidând proprietarii reticenţi să vândă. Pe lângă faptul că se asigurase că persoanele potrivite au fost mituite sau ameninţate, Durrani se asigurase, de asemenea, că forţa de securitate privată era compusă din foşti membri ai armatei care îi erau în întregime loiali. În schimbul ajutorului său, i s-a oferit propriul său complex, amplasat pe un teren foarte privat, mărginit de palmieri. Complexul era înconjurat de ziduri de trei metri pătraţi care protejau o casă principală de opt mii de metri pătraţi, două case de oaspeţi, o casă cu piscină şi un garaj pentru opt maşini cu camere pentru servitorii şi gărzile sale de corp. Durrani era cuprins de un sentiment de fericire de fiecare dată când intra în comunitatea închisă. Doar în iubitul său Pakistan puteai să munceşti atât de mult şi să fii răsplătit cu o asemenea opulenţă.

Maşinile goneau cu viteză pe un bulevard larg, mărginit de copaci. Spre deosebire de restul Islamabadului şi al Rawalpindiului, aici nu era nici măcar o pată de gunoi la vedere. Poarta complexului era deschisă şi două dintre gărzile de corp militare ale lui Durrani stăteau lângă coloanele mari de piatră, ţinând în mână puştile Heckler & Koch G3. Vehiculele au trecut în viteză pe lângă ei şi au urcat pe aleea lungă şi privată. Durrani nu a aşteptat ca detaşamentul său să îşi ocupe poziţiile. Acesta era complexul lui, la urma urmei, şi trebuia să existe cel puţin un loc în viaţa lui în care să se simtă liber să se mişte pe cont propriu. S-a îndreptat spre casa principală, unde majordomul său îl aştepta la uşă.
„Bună seara, domnule general", l-a întâmpinat un bărbat micuţ îmbrăcat într-o tunică albă şi pantaloni negri. „Pot să vă aduc ceva?".
Durrani a trecut pe lângă majordomul său fără a face contact vizual şi apoi s-a oprit în mijlocul marelui hol de marmură. „Vazir este aici?"
„Da, domnule general. Este în casa Shahi."
Durrani a dat rapid din cap şi a înaintat pe hol spre lift. Când uşile s-au deschis, a intrat înăuntru şi a apăsat butonul pentru subsol. Durrani era extrem de paranoic, iar slujba lui nu făcea decât să-i amplifice neîncrederea, aşa că atunci când a pus să se construiască casa, l-a pus pe antreprenor, un prieten foarte bun şi partener de afaceri, să amenajeze tuneluri care să lege toate structurile de pe proprietate. Pe cât posibil, nu voia ca americanii să ştie ce făcea. Tunelurile îi permiteau să stea departe de ochii curioşi ai sateliţilor lor. Durrani mersese chiar până într-acolo încât un analist îi dăduse orele cunoscute de depăşire a sateliţilor americani, astfel încât să fie foarte precaut. Problema era că americanii puteau muta acei sateliţi şi, mai rău, prin utilizarea dronelor invizibile, găseau tot mai multe modalităţi de a-l spiona.
Durrani a introdus codul şi a deschis uşa de oţel. Coridoarele nu erau nimic deosebit, doar pereţi de beton turnat de opt metri şi tavane cu lumini industriale cu colivie la fiecare şase metri. Tunelul de la casa principală la prima casă de oaspeţi avea o lungime de 180 de metri. La următoarea uşă a luat-o la dreapta şi a continuat pe un tunel mult mai scurt. A introdus un alt cod, a intrat în subsolul sumbru şi a început să urce treptele. Când a ajuns la etajul principal, respiraţia îi era îngreunată. Durrani şi-a pus o mână pe balustradă şi şi-a mângâiat pieptul cu cealaltă.
O voce a strigat din camera alăturată: „Tu eşti, generale?".
Când a vorbit, Durrani era încă fără suflare. „Da." Şi-a întins mâna după ţigări şi şi-a aprins una, înainte de a se împinge de pe balustradă şi de a intra în sufrageria scufundată. Tema pentru această casă anume era curată şi contemporană, cu mult alb. În mijlocul sufrageriei scufundate se aflau două canapele din piele albă şi două scaune moderne din piele albă cu rame cromate. Mobila se odihnea pe un covor mare alb şi o podea de marmură albă cu nuanţe subtile de gri.
Durrani nu s-a apropiat de bărbatul în costum închis la culoare. Acesta stătea cu picioarele încrucişate pe una dintre canapelele albe, cu o revistă într-o mână, o ţigară în cealaltă şi un pistol negru voluminos lângă el. Vazir Kassar era unul dintre ofiţerii săi de cea mai mare încredere. Era, de asemenea, un ticălos insolent uneori. Ştia că Durrani abia aştepta să afle cum decurseseră lucrurile, dar avea de gând să-l facă să întrebe.
„Ei bine?" Ochii lui Durrani erau mari de nerăbdare.
„Ei bine, ce, domnule general?"
Durrani a fost brusc iritat de pistolul aşezat pe canapea. „Lasă aia deoparte. Eşti un oaspete în casa mea".
„Credeam că sunt angajatul tău", a răspuns bărbatul brunet şi slab cu o voce care transmitea ambivalenţă.
„Nu te juca cu mine. Cum a fost?"
Bărbatul a rămas serios. „Nu a fost uşor."
„Dar este în viaţă?"
„Da." Kassar a dat din cap spre hol. „Este în dormitorul din capătul holului."
Durrani a bătut din palme şi şi-a înăbuşit un ţipăt de bucurie. „Va trebui să-mi spui toate detaliile mai târziu, dar mai întâi trebuie să-l văd." Durrani s-a grăbit pe hol, pantofii lui de rochie neagră pocnind pe podeaua de piatră. Ar fi alergat dacă plămânii lui ar fi putut suporta. Când a ajuns la uşa de la capătul holului, nu s-a obosit să bată la uşă.
A aruncat uşa şi a îngheţat de neîncredere. Jaluzelele nu erau trase, iar lumina puternică a după-amiezii pătrundea prin perdelele de in alb, vaporoase. Acolo, în mijlocul patului king size, umplut cu perne albe,

cearceafuri albe şi o plapumă pufoasă din pene albe, zăcea o masă de carne mov şi roşie. Zâmbetul de pe faţa lui Durrani a dispărut. „Dumnezeule mare! Ce ţi-au făcut proştii ăia?”. Durrani s-a repezit la căpătâiul patului şi s-a uitat la faţa umflată şi vânătă. „Tu eşti? Nu pot fi sigur”. Faţa monstruoasă s-a întors încet în direcţia lui. Omul era orb. Ochii lui, umflaţi şi bine închişi, arătau ca două piersici. Buzele îi erau tăiate, crăpate şi atât de umflate încât cea de sus îi atingea nasul rupt şi deformat. Durrani văzuse înregistrarea video pe internet şi presupusese că se folosise machiaj pentru a exagera rănile. „Ce s-a întâmplat?”
Când a vorbit, părea congestionat. „Nu e uşor să vorbeşti. Cred că mi-au rupt maxilarul”.
Întreaga fiinţă a lui Durrani s-a înţepenit de furie. „Am să-i omor. Îţi jur că îi voi ucide.”
S-a auzit un râs grosolan dinspre uşă. „Cred că ai ajuns cam târziu pentru asta.”
Durrani s-a uitat peste umăr la Kassar. „Cum ai putut lăsa să se întâmple asta?”
„A fost ideea ta”, a spus el, fără să vrea să îşi însuşească nimic din asta. „Totul făcea parte din marele tău plan.”
„Asta”, a spus Durrani, arătând spre Rickman, „nu a fost planul meu”.
„Relaxează-te, Akhtar”, a spus Rickman, întinzând mâna stângă.
Când Durrani a văzut degetele mutilate şi rupte, a făcut un pas rapid înapoi.
„Sunt în viaţă”, a spus Rickman. „A funcţionat. Vazir a avut grijă de cei doi talibani dubioşi ai tăi. Mi s-a spus că totul a fost destul de dramatic. Din fericire, eu leşinasem până atunci.”
„Ai dureri?” a întrebat Durrani.
Era o întrebare relativă, sau cel puţin durerea era relativă. Nu se simţea confortabil, dar, în comparaţie cu durerea din timpul bătăilor, era liniştit. „Sunt bine.”
„Nu eşti aşa ceva. Eşti un dezastru sângeros.”
„Voi supravieţui.”
„Nu sunt sigur că vei supravieţui.” Durrani s-a uitat din nou la Kassar. „Cum ai putut lăsa să se întâmple asta?”
„El a insistat”, a spus Kassar. „Mi-ai spus de multe ori că treaba mea este să urmez ordinele. Am vrut să mă opresc mai repede, dar el a spus că trebuie să ne asigurăm că este convingător.”
„Să-mi urmezi ordinele”. Durrani s-a lovit în piept în mod repetat.
„Ei bine, nu aţi fost acolo, domnule general. Urmam ordinele lui Joe.”
Durrani găsea comportamentul imperturbabil al lui Kassar enervant uneori. În loc să înceapă să ţipe la el, Durrani şi-a îndreptat din nou atenţia către Rickman. Nu era un centimetru din faţa lui care să nu fie vânătă, umflată sau tăiată. „De ce ţi-ai făcut asta?”
„Nu mi-am făcut... au fost lacheii tăi talibani. Apropo, nu au fost foarte deştepţi. Perfecţi pentru treaba asta, de fapt. Trebuie să te felicit”.
Durrani a schiţat un mic zâmbet. Întotdeauna îl găsise pe Rickman plin de umor. „Se pare că au mers prea departe.”
„A fost singura cale. A trebuit să o vând.”
Durrani era uimit. Ştia că americanul era deştept, dar nu avea idee că era atât de dur. „Ori eşti cel mai curajos om pe care îl cunosc, ori eşti nebun. Care dintre ele este?”
„Un pic din amândouă, cred. „ Rickman a început să zâmbească, dar apoi a trebuit să se oprească pentru că îl durea prea tare.
Durrani s-a gândit la imaginea de ansamblu. Ar fi preferat să nu tranşeze problema atât de aproape, dar era recunoscător că Rickman era în viaţă. Reuşise una dintre cele mai mari lovituri ale serviciilor de informaţii din istoria lumii. „Este o zi minunată.” Şi-a pus mâna dreaptă pe umărul lui Rickman şi l-a strâns liniştitor.
Rickman a gemut, iar Kassar a spus: „Cred că umerii i-au fost dislocaţi în timp ce erau legaţi deasupra capului. Eu nu aş face asta”.
Durrani şi-a retras mâna şi a spus: „L-a văzut doctorul?”.
Kassar a clătinat din cap şi a luat un pachet de ţigări din haina de costum. A dat una la liber şi a îndreptat capătul nefiltrat spre Rickman. „Nu va permite asta.”
„Ce?”
„Am spus că nu va permite.”

Durrani i-a aruncat lui Kassar o privire încruntată. Era singura persoană care lucra pentru Durrani care încerca măcar să-l sfideze. „Am auzit ce ai spus. De ce nu va permite asta?”
„Pentru că nu are încredere în medicul nostru. Crede că, cu cât mai puţini oameni îl văd, cu atât mai bine.”

„Dar are nevoie de îngrijiri medicale.” Durrani s-a uitat la bărbatul distrus care zăcea pe patul mare. „Trebuie să te examineze un doctor.”
„Şi apoi îl veţi ucide”. Rickman a clătinat încet din cap un centimetru la stânga şi apoi la dreapta. „Îl voi vindeca. Lasă-mă doar să mă odihnesc.”
„Mulţumesc”, a spus Kassar, „Eu voi fi cel care va trebui să-l ucidă şi îmi place doctorul Bhutani. M-a cusut în mai multe rânduri . . un om foarte la îndemână pe care să-l ai prin preajmă. Aş prefera să-l păstrăm.”
Durrani s-a întors la jumătatea drumului şi a lovit aerul cu braţul, spunându-i lui Kassar să plece. Obraznicul a tras un fum lung din ţigară, a ridicat din umeri, apoi a dispărut. Plutind deasupra lui Rickman, Durrani a întrebat: „Iei ceva pentru durere?”.
„Da.” Rickman s-a contorsionat puţin într-un efort de a-şi ridica capul. „Nu este atât de rău pe cât pare... cel puţin nu în comparaţie cu bătaia prin care a trebuit să trec.”
„Cu ce vă pot servi?”
„Nimic. Vreau doar să stau întins aici.”
Privirea lui Durrani s-a îngustat. Nu avea mari cunoştinţe de medicină sau de anatomie umană, dar fusese implicat în destule interogatorii. O bună parte dintre ele se terminaseră cu moartea, şi nu întotdeauna pentru că inima ceda. Existau o mulţime de cazuri în care subiectul murise din cauza unei infecţii. Infecţiile nu erau o surpriză, având în vedere mizeria celulelor. Adăugaţi la asta modul în care era agresat sistemul nervos şi lipsa somnului şi nu era de mirare că sistemul imunitar se prăbuşea şi pacientul murea. Durrani a hotărât în acel moment exact că îşi va aduce doctorul aici într-o oră. Era fost militar şi avea autorizaţie pentru a lucra cu ISI. De asemenea, era simpatizant al cauzei autodeterminării pakistaneze. Exista întotdeauna un risc, desigur, dar Durrani putea să îl ucidă mai târziu, dacă ar fi existat vreo problemă.
Rickman şi-a înăbuşit o tuse şi a întrebat: „Cum rămâne cu Rapp?”.
Aceasta era partea de care Durrani se temea. În rest, totul mersese atât de bine. „A scăpat de moarte, dar nu vă faceţi griji. Are şi alte probleme.”
Rickman a încercat să se ridice, dar nu a reuşit să ajungă prea departe înainte de a izbucni o criză de tuse şi a fost nevoit să se întindă la loc. Sângele a început să i se scurgă din gură în timp ce spunea: „Nu-mi vine să cred”.
„Calmează-te. Nu te supăra”.
„Ţi-am spus că trebuia neapărat să ne ocupăm de Rapp. Era singura parte a operaţiunii care nu putea da greş.”
„Ştiu”, a spus Durrani, pregătit să devieze, „dar asasinul tău nu a tras.”
„Ce vrei să spui?”
„A traversat strada până la clinică şi s-a predat lui Rapp.”
„Nu te cred.”
„Ei bine, ar fi bine să mă crezi. Aveam doi dintre cei mai buni oameni ai mei acolo şi l-am pierdut pe unul dintre ei. Asasinul tău a traversat strada şi s-a prezentat la Rapp. Omul tău a eşuat, aşa că a trebuit să folosesc întăririle mele. Generalul Qayem şi-a trimis oamenii şi a fost o baie de sânge.”
„O baie de sânge?”
„Douăzeci şi unu de oameni au fost ucişi.”
Rickman era şocat. „Câţi oameni avea Rapp cu el?”
„Patru.” Durrani şi-a ridicat degetele pătate de nicotină, practic ţipând. „Şi apoi asasinul tău s-a alăturat rândurilor sale. Mi s-a spus că a ucis personal un număr bun de oameni ai lui Qayem.”
Rickman simţea brusc toate durerile şi suferinţele. Ce era cu Rapp? De ce nu voia omul să moară pur şi simplu? Un sentiment de premoniţie îi cântărea în piept lui Rickman şi începu să se teamă că nu va mai

putea respira. În acelaşi moment se temea pentru Hubbard. Planul fusese ca el să-l trimită pe Rapp la clinica veterinară. Rickman se gândise la asta de mai bine de un an. Ştia că Kennedy îl va trimite pe Rapp să conducă căutarea lui şi ştia cum gândea Rapp mai bine decât ştia Rapp însuşi. Rickman lăsase cu grijă acele indicii pentru Rapp, ştiind că nenorocitul de instinct îi va spune că anumite lucruri nu se potriveau. Dacă Rapp supravieţuise capcanei pe care i-o întinsese, asta însemna că Hubbard era fie mort, fie fugea pentru a-şi salva viaţa. Rickman îşi dorise brusc să poată deschide ochii ca să poată citi faţa lui Durrani.
„Cum rămâne cu Hubbard? Unde se află el? „
Durrani ştia că acest lucru era inevitabil, dar adevărul nu era o opţiune pentru el. Nu şi dacă voia ca Rickman să lucreze cu el. Prietenul său era deja în mod clar agitat, ceea ce era păcat, deoarece erau atât de multe de sărbătorit. Adevărul era că Durrani nu plănuise niciodată să-l scoată pe Hubbard din Afganistan. Unde ar fi trebuit să ascundă un american de un metru optzeci şi cinci, chel şi palid, într-o ţară plină de bărbaţi cu pielea închisă la culoare, în care înălţimea medie era de un metru şapte. Acceptase dorinţa lui Rickman de a-l aduce pe Hubbard în Pakistan pentru că era singura modalitate de a-l face să fie de acord cu planul, dar, în realitate, ştia că îl va ucide pe Hubbard încă de la început.
„Mă doare să-ţi spun că prietenul tău a murit."
Rickman a înghiţit în sec. „Sunteţi sigur?"
„Da."
„Cum s-a întâmplat asta?"
„Credem că a fost Rapp, dar nu suntem siguri."
Corpul zdruncinat al lui Rickman s-a încordat şi a strigat: „Ai făcut ceva bine?".
„Nu este corect, Joe. Am ştiut de la bun început că aceasta va fi o operaţiune foarte complicată. Prietenul tău ştia şi el asta."
„Nu-mi vine să cred că Rapp este încă în viaţă, iar Hubbard este mort. Trebuie să trimiteţi oameni la Zurich. Rapp nu poate pune mâna pe Obrecht."
„M-am ocupat deja de asta", a minţit Durrani. Uitase complet de înşelăciunea în care fusese implicat bancherul elveţian. Odată cu moartea lui Rapp, acesta urma să fie un martor crucial al corupţiei lui Rapp. Era ideea lui Rickman de a tulbura apele. „Eşti încă în viaţă", spuse Durrani. „Asta este ceea ce este important. Eşti liber şi eşti bogat dincolo de visele tale."
Cu fiecare revelaţie care trecea, Rickman se simţea mai puţin stelar în legătură cu situaţia sa. „Iar Mitch Rapp este încă în viaţă şi o să mă vâneze şi o să mă omoare."
„Nu te va găsi niciodată. Planurile mele sunt intacte. Odată ce vei fi supus operaţiei, nimeni nu va şti niciodată."
Gândurile lui Rickman s-au întors la Hubbard. „Cum a murit Hubbard?"
„Nu suntem siguri... în afară de faptul că domnul Hubbard nu a ajuns la punctul de întâlnire." Hubbard reuşise de fapt să ajungă la depozitul din Jalalabad, şi acolo fusese ucis, dar această informaţie nu făcea decât să-l supere pe Rickman. Durrani ştia ce era mai bine pentru el. Lucrurile ar fi fost mult mai uşoare în acest fel.
„Deci s-ar putea să fie în viaţă?"
„Nu credem că da. A fost un schimb de focuri... lucrurile sunt puţin neclare, dar se pare că Rapp l-a ucis."
„Se pare că... deci nu sunteţi siguri." Rickman devenea extrem de agitat. „Dacă Hubbard este încă în viaţă, noi doi suntem ca şi morţi."
„Ei bine", a spus Durrani, încercând să se gândească la o modalitate de a-l calma pe Rickman, „mai mult ca sigur că este mort. Sunt doar precaut."
„Vigilentă! Ar fi trebuit să fii mai vigilent pentru a te asigura că Rapp a fost ucis. La naiba!" Cuvântul era plin de deznădejde. „Ţi-am spus că uciderea lui Rapp era crucială. Am făcut toate calculele. Mitch Rapp este ultimul om pe care vreau să mă caute. Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Nu se va opri până nu mă va găsi, iar asta înseamnă şi tu."
„Toţi cred că eşti mort", a spus Durrani cu dispreţ.
„Cei mai mulţi dintre ei o vor face, pentru că asta vor să creadă. Dar Rapp nu operează în acest fel. Nu este o chestiune de ceea ce vrea sau nu vrea să creadă. El este un detector de rahat uman. Va adulmeca

fisurile din planul nostru şi va începe să ciocănească până când totul se va prăbuşi, iar apoi ne va vâna.”
Rickman a gemut şi apoi a adăugat: „Am trecut prin toată durerea asta degeaba”.
„Exagerezi abilităţile fostului tău coleg”.
„Nu exagerez nimic. Am lucrat cu el timp de peste douăzeci de ani. Este nenorocitul de Iepuraş Energizer al agenţilor sub acoperire. Nu face decât să ucidă şi să ucidă şi dacă vrei să rămâi în viaţă, ar fi bine să găseşti o cale de a-l ucide şi ar fi bine să o faci repede.”
Rickman a exagerat. „Vreau să te calmezi. Sunt mult prea multe de sărbătorit.”
„Nu mă pot calma atâta timp cât acel om este deasupra pământului.” Rickman a început să tuşească şi nu a durat mult până când un firicel de sânge a început să curgă pe colţul gurii sale umflate.
Lui Durrani nu-i venea să creadă că doctorul nu era aici. „Doar un minut”, a spus Durrani, ridicând un deget şi retrăgându-se din cameră. A ignorat tusea lui Rickman şi s-a deplasat rapid pe hol şi a intrat în sufragerie. „Adu-l imediat pe doctorul Bhutani aici. Sunt extrem de dezamăgit că mi-aţi ignorat ordinele.”
Kassar şi-a ridicat privirea din revistă şi a spus: „A refuzat să mă lase să chem un doctor şi se simţea bine până când ai ajuns aici şi l-ai supărat.”
„Într-una din aceste zile”, a spus Durrani, scuturând pumnul, „o să mă împingi prea departe”.
„Poţi să scapi de mine oricând doreşti.”
„Doar adu-l pe doctorul Bhutani şi adu-l repede.”
Kassar a lăsat revista jos şi şi-a înjunghiat ţigara în scrumiera mare de cupru din mijlocul mesei. S-a ridicat în picioare şi a spus: „Îl voi aduce pe doctorul Bhutani, dar, aşa cum am spus, îmi place omul. Dacă la un moment dat veţi decide că este o povară, va trebui să găsiţi pe altcineva care să vă facă treburile murdare.”
„Bine”, a răbufnit Durrani. „Doar adu-l.”
„Și am auzit despre ce vorbeaţi voi doi.”
„Ce? „
„Rapp.”
Durrani era exasperat. Nu voia să vorbească acum, voia ca Kassar să îl cheme pe doctor. „Ce-i cu el.”
„Scoate-ţi asta din minte.”
„Ce să-mi scot din minte?”
„Să-l omori, sau cel puţin să-mi ceri să-l omor.”
„Nu știu când ţi-a venit ideea că suntem egali. Eu dau ordinele și tu le urmezi.”
Kassar a dat din cap în semn de înţelegere reciprocă. „Ai fost foarte clar în această privinţă. Eu sunt un angajat sub contract. Mă aveţi pe bază de contract şi, dacă la un moment dat nu sunteţi mulţumit de prestaţia mea, contractul meu va fi reziliat. Asta este valabil în ambele sensuri.”
„Mă ameninţaţi?”
„Nu”, a spus Kassar laconic. „Pur şi simplu încerc să te împiedic să faci o prostie. Lasă-l pe domnul Rapp în pace şi speră că nu va descoperi niciodată mâna ta în asta.”
„Ţi-e frică de el?” a întrebat Durrani în batjocură.
Kassar şi-a scos telefonul şi a început să caute numărul doctorului Bhutani. „Îl respect pe om şi abilităţile sale şi ar trebui să faci şi tu la fel. Dacă eşti atât de nebun încât să încerci să-l omori din nou, va trebui să găseşti pe altcineva în afară de mine. Cineva care să fie suficient de nesăbuit încât să creadă că îl poate învinge.”

Capitolul 44

Langley, Virginia
Kennedy a revăzut versiunea finală editată pentru a opta oară. Asaltul asupra conştiinţei ei nu era la fel de grav ca la prima sau a doua vizionare. Impactul se diminuase cu un grad sau două, ceea ce o făcu să se întrebe de câte ori va trebui să o vadă înainte de a fi complet desensibilizată la oroare. Ştia că asta nu se va întâmpla niciodată, dar exista o parte din creierul ei care îşi dorea să fie atât de simplu.

Unitatea internă a camerei video oferea exact două ore de filmare. Două ore din cea mai brutală şi dezumanizantă violenţă la care Kennedy fusese vreodată martoră, iar ea nu ignora că astfel de lucruri se întâmplau. De fapt, mai văzuse casete similare înainte. Saddam Hussein avea astfel de casete peste tot în palatele sale. Acele casete nu necesitau niciodată mai mult de un minut sau două de vizionare, în timp ce analiştii le cercetau pentru a vedea dacă existau informaţii utile. Lui Kennedy i se aduceau apoi fragmente individuale pentru a le vedea.
De data aceasta se forţase să privească toate cele două ore. O făcuse în timpul zborului de întoarcere de la Bagram. În dimineaţa de după ce Hayek le arătase filmuleţul, primiseră vestea că trupul lui Hubbard fusese descoperit într-un depozit dintr-un parc industrial de la periferia oraşului Jalalabad. Cauza morţii fusese un singur glonţ în cap. Mike Nash o abordase la mijlocul dimineţii şi îi spusese că trebuie să se întoarcă la sediu. Kennedy a fost reticentă, dar Nash a fost energic, spunându-i că, odată cu moartea lui Rickman şi Hubbard, ce era mai rău în criză trecuse. Era nevoie de ea înapoi în D.C., unde ar fi fost o mulţime de oameni importanţi care ar fi pus întrebări. Cu toţii ştiau că lucrurile se vor înrăutăţi, iar Kennedy ştia că Nash avea dreptate. Trebuia să fie la Washington, aşa că l-a lăsat pe Nash în urmă pentru a-l ajuta pe Schneeman să gestioneze curăţenia.
Kennedy fusese antrenată să accepte aspectele mai dificile ale slujbei sale, dar era totuşi umană. Să-l vadă pe Rickman implorându-i pe răpitorii săi să se oprească a fost unul dintre cele mai sfâşietoare lucruri pe care le trăise vreodată. Spectrul urât al deznodământului plutea asupra întregii întâmplări. Nu exista niciun final surpriză, nicio speranţă că SEALs sau comandourile Delta Force vor da buzna în cameră şi îi vor împuşca pe cei doi interogatori. Ea văzuse prima finalul, ceea ce a făcut ca vizionarea să fie cu atât mai dificilă. Toată uşurarea pe care o simţise ştiind că secretele ei erau acum în siguranţă odată cu moartea lui Rickman s-a transformat rapid într-o vină paralizantă că îşi găsise alinarea în moartea cuiva de care era responsabilă.
Rapp, ca întotdeauna, reuşise să se uite prin ea şi să ştie la ce se gândea. Undeva deasupra Europei, în mijlocul nopţii, Kennedy s-a uitat în josul fuselajului avionului G550 şi a decis că toată lumea fie dormea, fie încerca să doarmă. A decis că era timpul să urmărească interogatoriul în întregime. Şi-a deschis laptopul şi a început să urmărească ultimele două ore de viaţă ale lui Rickman. A plâns în cea mai mare parte a ei. Undeva aproape de sfârşit, Rapp s-a apropiat de umărul ei stâng şi a închis laptopul. Şi-a scos căştile.
S-a aşezat vizavi de ea, s-a aplecat în faţă şi a spus: „De ce îţi faci asta?”.
Kennedy a încercat să se liniştească, ştergându-şi lacrimile cu mâneca puloverului. „A trebuit să mă uit la el. Trebuie să ştiu la ce a renunţat.”
Rapp a clătinat din cap într-un mod lent, dezaprobator. „Nu este adevărat şi ştii asta. Nu poţi desluşi nici jumătate din ceea ce spune într-o cameră liniştită... aici, la patruzeci de mii de picioare, ai putea descifra 20 la sută. Sunetul trebuie să fie curăţat, şi asta fac la Langley chiar acum. Până la aterizare veţi avea o transcriere detaliată a tot ce a spus. La douăzeci şi patru de ore după aceea veţi avea o evaluare a pagubelor de către cei mai buni oameni ai voştri şi ne vom ocupa de asta, dar nu există niciun motiv să vă uitaţi la asta, în afară de a vă bate la cap.”
„Thomas mi-a spus întotdeauna că trebuie să înţeleg cât de dure pot fi lucrurile pe teren. „
Thomas era Thomas Stansfield, mentorul lui Kennedy şi predecesorul ei. Rapp avea o părere foarte bună despre acest om, dar existau momente în care se întreba dacă nu cumva Kennedy nu a încercat prea mult să se ridice la înălţimea lui Stansfield şi a legendei sale. „A fi detaşat nu a fost niciodată o problemă a ta. Nu te învinovăţi pentru asta. Nu este vina ta. Nu e vina nimănui. Face parte din meserie.”
„Este o parte care nu-mi place.”
„Este o parte care nu ne place niciunuia dintre noi, dar mergem mai departe.” Rapp a apucat-o de mână şi a spus: „Cineva pe care îl respect mi-a spus odată să-mi iau puţin timp să jelesc şi apoi să mă adun şi să mă întorc în joc.”
„Stan?”
Rapp a dat din cap. Stan Hurley, durul şi fără minte Stan Hurley, era faimos pentru că le spunea oamenilor să o lase baltă.
„Şi dacă nu pot?”

„Atunci du-te la psihiatrul nostru preferat.”
Kennedy şi-a învârtit scaunul şi a privit peste peisajul încărcat de copaci al Văii râului Potomac. Nu-şi făcuse încă o programare la doctorul Lewis, dar va trebui să o facă. Avea să aibă nevoie de ajutor pentru a sorta toată această vină şi uşurare. Problema ar fi fost să găsească timp. Programul ei era plin de întâlniri care fuseseră reprogramate din cauza călătoriei de urgenţă în Afganistan şi de noi întâlniri cu aliaţii care doreau să discute despre consecinţele de la Rickman. Şi mai era şi Congresul. Aceştia doreau o şedinţă de informare în această după-amiază, iar Kennedy avea o mică surpriză pentru ei. Probele de ADN ale lui Hayek din camera de tortură au adus o potrivire. Unul dintre bărbaţii din videoclip era Wafa Zadran, care petrecuse trei ani la Guantanamo. Mai mulţi membri ai Comisiei mixte de informaţii criticau aspru centrul de detenţie din Cuba şi îşi făcuseră o platformă din a ţine prelegeri CIA şi Pentagonului că Gitmo era un instrument de recrutare pentru teroriști. Acest grup special de politicieni a căzut în mentalitatea periculoasă că radicalii islamici gândeau, acţionau şi se comportau ca oricine altcineva şi că, dacă pur şi simplu erai drăguţ cu ei, ei ar fi fost drăguţi cu tine la rândul lor. În forma sa cea mai blândă, acest tip a fost naiv, iar în forma sa cea mai dură a fost extrem de narcisist. Oricum ar fi, a fost greşit şi nu a ajutat cu nimic la combaterea terorismului islamic. Zadran a fost încă un exemplu al politicii lor eşuate şi lipsite de viziune, dar Kennedy îi cunoştea prea bine pe aceşti politicieni. Ei nu ar fi acceptat niciodată responsabilitatea pentru ceea ce au făcut.
S-a auzit o bătaie blândă în uşă şi apoi a intrat o femeie de vreo cincizeci şi ceva de ani. Era Betty Walner, directorul Biroului de Afaceri Publice al CIA. „Totul este pregătit. Am autorizaţia dumneavoastră pentru a elibera clipul?”.
Clipul era soluţia lor la debandada de agenţi şi bunuri panicaţi. Chuck O'Brien, directorul Serviciului Naţional Clandestin, susţinuse ideea. După cum a spus O'Brien, „Morţii nu spun secrete. Acest lucru va pune capăt”.
La început, Kennedy a fost împotriva ideii. CIA nu-i plăcea să facă publice lucruri sensibile, iar acest lucru era cât se poate de sensibil. Decizia îi fusese cam luată atunci când teroriştii au decis să facă public un al doilea clip editat cu bătaia lui Rickman. Devenise evident că aveau de gând să încerce să profite de interogatoriul lui Rickman pentru a face să pară că acesta era încă în viaţă. Ideea lui O'Brien a devenit prăjitorul de pâine în apă de baie. Eliberaţi clipul cu moartea lui Rickman şi scurtcircuitaţi întregul joc. Exista, de asemenea, o oportunitate serioasă de a-i face de râs pe talibani, arătând execuţia celor doi interogatori de către unul dintre ei. I-ar face să pară nişte amatori.
„Da, Casa Albă a semnat pentru asta”, a spus Kennedy, întinzând mâna după ceaşca de ceai.
„Am primit deja mai mult de câteva cereri de interviuri cu dumneavoastră.”
„Sunt prea ocupată acum.”
„Ştiu că sunteţi, dar va trebui să faceţi câteva declaraţii. În primul rând despre Rickman şi Hubbard şi despre serviciul lor în slujba ţării noastre. Trebuie să faci asta.”
Kennedy a dat din cap. „O voi face la un moment dat.”
„Trebuie să fie astăzi.”
Kennedy nu a luat-o personal. Walner încerca doar să-şi facă treaba. „Voi avea ceva pregătit până la sfârşitul zilei.”
„Şi ar fi de mare ajutor dacă ai face o şedinţă cu o jumătate de duzină de reporteri”.
„Neoficial?”
Walner a clătinat din cap. „Nu şi de data asta, Irene. Este prea mare. Ai avut timp să citeşti ziarele astăzi?”.
„Nu.”
„Şoimii de pe Capitoliu ţipă ca din gură de şarpe în legătură cu programul de reintegrare din Afganistan şi cu toate violenţele dintre verzi şi albaştri. Ei aruncă toată vina pe Casa Albă, iar tu eşti blocat la mijloc. Cinci cel mult şi te vor băga într-o sală de comisie cu camere de luat vederi şi te vor întreba tot ce vor. Cea mai bună şansă este să începeţi să vă conturaţi mesajul chiar acum.”
Kennedy s-a uitat pe lungimea biroului ei spre micul hol care făcea legătura între biroul ei şi biroul directorului adjunct. Stofer conducea un grup de consilieri de top ai ei în direcţia ei. Nu avea energia

necesară pentru a se ocupa de presă în acest moment şi voia să audă ce aveau de spus consilierii ei.
„Opriţi-vă în câteva ore cu un plan şi îl vom analiza”, i-a spus ea lui Walner.
Walner a plecat, iar Kennedy s-a ridicat cu ceaşca ei de ceai şi s-a îndreptat spre zona de şedere, care era compusă dintr-o canapea lungă cu spatele la fereastră, o măsuţă de cafea dreptunghiulară, din sticlă, şi patru scaune, două vizavi de canapea şi unul la fiecare capăt al măsuţei de cafea. Kennedy şi-a ocupat locul obişnuit şi şi-a aşezat ceaşca de ceai pe masă. „Deci, unde stăm?”, şi-a întrebat ea consilierii.
Directorul Serviciului Clandestin s-a uitat la Stofer şi apoi la Rapp şi şi-a curăţat gâtul. „Irene, niciunul dintre noi nu reacţionează bine. Este nasol, dar, dacă luăm în considerare toate lucrurile, moartea lui Rick nu este un rezultat rău. Ştiu că sună dur, dar aceasta este realitatea afacerii noastre.”
„Deci ăsta e discursul tău de încurajare cu paharul pe jumătate plin?”
O'Brien părea un pic ruşinat. „Nu sunt mândru de asta, dar dacă aşa vreţi să vedeţi, nu mă deranjează.” Şi-a răsucit nervos verigheta de aur de pe degetul cu verighetă şi a adăugat: „Ar fi putut fi de o sută de ori mai rău.”
Kennedy şi-a dat jos ochelarii şi şi-a frecat ochii. „Câteodată nu se simte aşa.”
„Îţi aminteşti de Buckley?” a spus O'Brien pe un ton ameninţător. Bill Buckley era şeful staţiei CIA din Beirut, care a fost răpit de Hezbollah în 1984.
Kennedy şi-a amintit de Buckley. Fusese prieten cu părinţii ei. După răpirea şi tortura ulterioară, anchetatorii săi i-au smuls informaţii în bătaie de joc până când i-au descoperit întreaga reţea de spioni şi bunuri. Unul câte unul, acei oameni au dispărut pur şi simplu sau au fost găsiţi morţi. Dezastrul a paralizat CIA pentru mai bine de un deceniu în regiune. „Îmi imaginez că am petrecut cu toţii o bună parte din timp gândindu-ne la Bill în această săptămână.” S-a uitat la ceaiul ei pentru o clipă şi a recunoscut: „Ai dreptate, ar fi putut fi mult mai rău, dar cumva asta nu mă face să mă simt foarte bine acum.”
„Nu-mi place să par dur”, a spus O'Brien cu vocea lui gravă, „dar Rick probabil că a primit cu bucurie acest lucru. După ce a trecut prin ce a trecut...” O'Brien a clătinat din cap. „N-aş vrea să-l văd pe cel mai rău duşman al meu că trebuie să îndure asta.”
Rapp nu ştia dacă era de vină rana de la cap sau dacă întotdeauna gândise aşa, dar nu se simţea confortabil cu toate emoţiile pe care toată lumea le purta pe mânecă. Aici era vorba de CIA, şi mai precis de Serviciul Clandestin. Departamentul era plin de băieţi răi din toate ramurile armatei. Ei erau cei care îşi asumau riscuri, cei care erau trimişi să facă munca murdară. Puteai încerca să îndulceşti tortura şi să o numeşti măsuri de interogare îmbunătăţite, dar Rapp folosise mai mult decât măsuri de interogare îmbunătăţite şi la fel şi Rickman. Aceasta era lumea în care trăiau. Era nasol că Rickman trebuia să îndure astfel de abuzuri, dar erau profesionişti. Îl mai deranja ceva pe care nu putea să pună degetul pe el. Era un sentiment că ceva nu era în regulă, că lucrurile nu se potriveau.
„Ce-ţi mai face capul?”
Rapp şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Kennedy studiindu-l. Se simţea bine, doar puţin obosit. „Nu e rău.”
Privirea ei s-a îngustat şi a spus: „Păreai să ai dureri.”
„Nu... mă gândeam doar la ceva.” Rapp s-a aplecat în faţă şi şi-a împreunat mâinile, apoi, deviindu-l pe Kennedy, a întrebat: „Deci, cum stăm cu idiotul ăsta de la FBI?”.
„Vei fi interesat să afli că Scott l-a văzut aseară făcând o mică plimbare cu vechiul nostru prieten, senatorul Ferris.”
„Avem înregistrări audio?”
„Mă tem că nu.”
„Trebuie să-mi fac griji în legătură cu tipul ăsta?”
Kennedy a clătinat din cap. „Are o întâlnire în această dimineaţă cu directorul Miller. Am discutat deja problema şi Miller mă asigură că agentul Wilson nu va mai fi o problemă.”
„Bine”, a spus Rapp, apoi, schimbând viteza, a întrebat: „Şi transcrierea? Am auzit că Rick le-a aruncat o minge curbă sau două”.
Stofer a deschis un dosar de informare din piele neagră. „Aşa este. A aruncat câteva nume... numele unor persoane care, din câte ştiu eu, nu lucrează pentru noi.”
„Cine?” a întrebat Kennedy.

Stofer şi-a ajustat ochelarii de citit şi a spus: „Aleksei Garin, SVR Direcţia S.” Stofer a fluierat. „Asta va fi greu de înghiţit”.
„Nu sunt sigur că cineva de acolo are curajul să-l înfrunte pe Aleksei. Nu se teme să bage gloanţe în capetele oamenilor.”
Toată lumea a fost de acord şi apoi Stofer a spus: „Shahram Jafari, şeful Organizaţiei Iraniene pentru Energie Atomică. Încă unul greu de înghiţit, dar sunt atât de paranoici încât s-ar putea să-i facă viaţa lui Jafari mizerabilă – cel puţin pentru o vreme. Se vor întoarce pe dos încercând să afle dacă Jafari este un trădător. Ultimul nu este atât de curat. L-a identificat pe Nadeem Ashan cu ISI. Nu lucrează pentru noi în sine, dar îl considerăm un aliat valoros.”
„De ce Rick ar arunca numele lui Ashan în amestec?” a întrebat Rapp.
O'Brien şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a spus: „S-ar putea să fi fost primul nume care i-a venit în minte. Orice ca să oprească durerea. Ştii cum e.”
Rapp ştia, dar Rickman era mai deştept decât atât. Ar fi avut în cap o listă prestabilită. „Ar trebui să cercetăm relaţia lui Rick cu Ashan. Să vedem dacă e ceva acolo.”
„Ne ocupăm deja de asta”, a spus Stofer.
Uşa principală a biroului s-a deschis şi a intrat Stan Hurley. „Îmi pare rău că am întârziat. Ce am ratat?”
Rapp şi-a privit mentorul în timp ce acesta se deplasa prin biroul mare cu amblajul său lin. Pentru un bătrân de peste şaptezeci de ani cu cancer în fază terminală, cu siguranţă nu se purta ca atare. Mersul lui Hurley era singurul lucru la el care era lin. Era un om dur, cu margini dure, cu o personalitate dură şi o dispoziţie dură. Aceasta era prima dată când Rapp îl vedea de când aflase că avea cancer. Pentru o fracţiune de secundă a fost pe punctul de a se ridica în picioare pentru a-l saluta pe Hurley, poate chiar să-l îmbrăţişeze, dar reacţia s-a pierdut la fel de repede cum se pornise. Hurley nu era genul care să îmbrăţişeze. Nu-i plăcea ca oamenii să-l atingă. El numea asta un pericol instituţional. Aşa că, în schimb, Rapp i-a făcut un scurt semn din cap în semn de recunoaştere.
Kennedy şi Stofer l-au pus rapid la curent pe Hurley cu ceea ce pierduse. Când au terminat, O'Brien a umplut golul de aer spunând: „Irene, Betty vrea să spun câteva lucruri presei. Câteva comentarii despre Rick şi Hub şi despre sacrificiul lor”.
Kennedy a dat încet din cap. „Ar fi drăguţ. Mulţumesc.”
Nimeni nu a vorbit pentru o clipă lungă şi, în cele din urmă, toate privirile s-au îndreptat spre Rapp, care îşi strângea şi desprindea mâinile ca şi cum ar fi făcut un exerciţiu new-age de reducere a stresului. Stofer a vorbit primul: „Mitch, ce s-a întâmplat?”.
Rapp nu era sigur că acesta era momentul, dar ştia că era mai bine să spună ce gândeşte acum. „Îmi pare rău că stric petrecerea aici, dar ceva nu e în regulă.”
„Ce nu e în regulă?” a întrebat Kennedy.
„Respirăm cu toţii un mare suspin de uşurare, când eu nu pot să scap de sentimentul că ni se înscenează ceva.”
„Nu sunt sigur că înţeleg”, a spus O'Brien. „Rick e mort.”
Rapp nu era pregătit să respingă acest punct de vedere, dar nici nu era convins că Rickman nu mai era din această lume. „Am fost la casa sigură”, a spus Rapp, amintindu-şi de cele patru gărzi de corp moarte. „A fost o operaţiune extrem de precisă. Genul de operaţiune de care am fi mândri”, a spus el, uitându-se la Hurley. „Un sistem de securitate de ultimă generaţie scos din funcţiune fără ca observatorii noştri de la Langley să aibă vreo idee, patru gloanţe, patru gărzi de corp moarte şi nici un foc de armă în plus... toate suprimate. Seiful este deschis, nu spart, iar laptopul lui Rick, dosarele, banii şi numai Dumnezeu ştie ce mai lipseşte. Şi nici un martor la toate astea.”
„Nu sunt sigur că înţeleg”, a spus Stofer cu seriozitate.
Kennedy îşi frecă fruntea. Ştia că Mitch nu avea să fie în stare să accepte asta. Nimic nu putea fi atât de simplu. Stofer, la rândul lui, era prea reverenţios faţă de Rapp. Venind din partea analitică, îi văzuse pe mulţi dintre predecesorii săi gestionând partea clandestină a afacerii cu condescendenţă. Stofer a muncit din greu pentru a se asigura că agenţii se simţeau ascultaţi. „Sunteţi de acord”, a spus Kennedy, „că Rick este mort?”.
Rapp a stat o clipă şi apoi a spus: „Nu sunt sigur”.

O'Brien a gemut: „Haide, Mitch, nu este atât de complicat. El moare chiar pe casetă. Poţi vedea panica de pe feţele celor doi gorile când îşi dau seama ce au făcut. Furia din vocea celui de-al treilea tip când nu-i găseşte pulsul."
„Da... Ştiu", a spus Rapp, aproape că părea că se îndoieşte de el însuşi.
„Şi apoi al treilea tip îi execută pe ceilalţi doi. Ştim că a fost real, pentru că voi aţi găsit cadavrele exact în aceeaşi poziţie în care au fost văzute ultima dată pe video."
„Dar nu avem cadavrul lui Rick".
„Nu mă surprinde deloc", a spus O'Brien cu o încredere totală. „Încearcă să se comporte ca şi cum ar fi încă în viaţă. Vor face o picurare lentă, eliberând fragmente din interogatoriu, doar că ei nu ştiu că avem totul, pentru că idioţii au luat cardul SD şi nu ştiau că aparatul de filmat are un stick intern."
Rapp nu era atât de sigur, dar a rămas la ceea ce ştia. „Cineva, sau mai probabil mai mulţi oameni, au lovit casa conspirativă şi au fost extrem de precişi în împuşcăturile lor. Rick este dus apoi la doar câteva sute de metri într-o altă casă, probabil de către aceiaşi indivizi. Începe interogatoriul, iar după câteva zile Rick moare. Cel de-al treilea tip, care, evident, este şeful, se supără şi goleşte un încărcător cu cincisprezece cartuşe în cei doi gorile care au dat-o în bară."
„Şi ce vrei să spui?" întrebă O'Brien ca şi cum toate acestea ar avea un sens perfect.
„Suntem trăgători", a spus Rapp, fluturându-şi degetul mare înainte şi înapoi între Hurley şi el însuşi. „Dacă am fi lovit acea casă conspirativă, nu ar fi fost diferit. Un glonţ în capul fiecărui tip. Dacă l-am fi adus pe Scott împreună cu băieţii lui, ar fi fost nişte lovituri duble... ... dar ideea mea este că întotdeauna există un tipar. Trăgătorii buni sunt trăgători disciplinaţi. Nu contează cât de supăraţi suntem, nu golim încărcătoarele în oameni doar pentru că suntem supăraţi."
Toate privirile s-au îndreptat spre Hurley pentru a evalua ce credea el. Acesta şi-a trecut degetul de-a lungul buzelor uscate şi a dat din cap. „Are dreptate."
„Cred că asta ar putea fi o excepţie", a spus O'Brien. „Să treacă prin ce au trecut ca să-l prindă pe Rick şi apoi să-l vadă murind după ce l-au rupt, dar nu au făcut decât să zgârie suprafaţa." O'Brien s-a gândit la el însuşi în aceeaşi situaţie. „S-ar putea să-mi pierd concentrarea pentru o secundă sau două".
„Lasă-mă să încerc în felul următor. Cei care au atacat casa conspirativă erau profesionişti. Cei doi gorile care l-au bătut pe Rick nu erau profesionişti. Se vede asta din felul în care se mişcă. Al treilea tip," Rapp a clătinat din cap, „e o altă poveste. Când mă uit la el pe video, nu pot să nu mă gândesc că joacă teatru pentru cameră."
„Asta e puţin cam exagerat, Mitch", a spus Kennedy.
„S-ar putea să fie, dar aţi auzit de rezultatele balistice de la casa conspirativă?". Cu toţii au dat din cap că nu, aşa că Rapp a continuat. „Trei dintre gărzile de corp au fost împuşcaţi în centrul frunţii cu gloanţe de nouă milimetri. Toţi se aflau la primul etaj. Al patrulea paznic a fost împuşcat în ceafă cu un glonţ de calibru 45. El se afla la etajul al doilea şi se îndrepta spre scări, probabil ca răspuns la agitaţia de la parter. Arma personală a lui Rick era un Kimber de calibrul 45."
„Am auzit nişte zvonuri în legătură cu asta", a spus O'Brien, în dezacord evident. „Cred că al patrulea paznic era tipul din interior şi Rick a aflat în ultimul moment şi l-a împuşcat."
„Şi sistemul de securitate a fost ocolit?"
„Gărzile de corp aveau codurile pentru a-l arma şi dezarma."
„Dar nu aveau codurile pentru a-l deconecta. Ca să închidă totul, cu camere şi tot... doar Rick ar fi putut face aşa ceva, sau Marcus. Nu o gaşcă de clovni de la talibani."
„Au trăit cu Rick", a spus Kennedy. „Ar fi fost absolut plauzibil ca unul dintre ei să fi preluat codurile."
„Bine, ce zici de seif?" a spus Rapp. „A fost deschis fără nicio constrângere. Sid l-a verificat. Era sânge peste tot pe holul de la etajul doi, dar nici o pată pe seif. Ea susţine cu tărie că seiful a fost deschis de cineva care nu fusese rănit. La început am presupus că Rick nu era prea dur, că i-au pus un pistol la tâmplă şi că a deschis seiful. Ei bine, dacă crezi tot ce vezi în acel video, aflăm că este al naibii de dur. Ar fi trebuit să îl pălmuiască ca să-l facă să deschidă seiful şi ar fi fost ceva sânge."
„Nu ştiu, Mitch", a spus Stofer, clătinând din cap. „Este destul de subţire."

„Ştiu că este, dar băieţi, haideţi... gândiţi-vă puţin la asta. Puneţi-vă pălăriile de operaţiuni sub acoperire şi gândiţi-vă la modul în care planificăm lucrurile. Până unde mergem, să punem la cale înşelăciuni pentru ca ceva să pară într-un anumit fel, când obiectivul nostru principal este cu totul altul."
Kennedy era pentru discuţii deschise, dar acest tip de gândire a fost cel care a dus la vechea mentalitate de palat puzzle, în care fiecare altă persoană din clădire era o cârtiţă. „Încerci să spui că Rick era implicat în asta? Că şi-a orchestrat propria răpire şi apoi a îndurat acea bătaie îngrozitoare şi că este încă în viaţă?"
Rapp ştia cât de absurd suna, dar nu-şi putea scăpa de sentimentul că exista o informaţie la care nu avea acces şi care i-ar fi explicat suspiciunile. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. „Nu sunt sigur ce cred."
„Mitch, cred că te hazardezi aici." O'Brien dădea din cap în semn de dezacord.
Rapp s-a întors cu faţa la marele irlandez. „Ai citit raportul preliminar al lui Sid?"
„Nu."
„Citeşte-l. Studiază fotografiile din casa conspirativă. Uită-te la precizie. „Pune-te în locul celor care încercau să pună mâna pe Rick. A fost perfect."
„Nu spun că nu a fost", spuse O'Brien, refuzând să vadă lucrurile în felul lui Rapp.
„Acum priveşte cealaltă parte a acestei situaţii. Acelaşi grup de profesionişti o dă în bară, îl ucide pe Rick, apoi se omoară între ei."
„Asta e ceea ce am văzut pe casetă. E destul de greu de contrazis."
„Sigur că da. Aceiaşi clienţi de treabă care ne-au doborât casa noastră sigură înnebunesc complet doar câteva zile mai târziu şi reuşesc să filmeze totul pe o cameră video şi să o lase în urmă pentru ca noi să o găsim."
„Căldură de moment. Nu toată lumea gândeşte la fel de clar ca tine în situaţii de presiune."
„Iar unii oameni sunt vicleni ca naiba", a spus Rapp. „Vedem ceea ce vedem pentru că aşa vrem noi. Alternativa este al naibii de oribilă. Rick este încă în viaţă şi împrăştie bijuteriile familiei." Rapp s-a mutat înapoi pe scaunul său şi a spus: „Poate vreunul dintre voi să-mi spună sincer că nu a fost uşurat când l-a văzut pe Rick murind în acel clip?".
Cu toţii au dat din cap.
„Vieţile noastre au devenit semnificativ mai uşoare."
„Mitch", a spus Stofer, „îţi cam înţeleg punctul de vedere, dar aceşti teroriştii nu sunt întotdeauna cele mai ascuţite unelte din magazie. Faptul că au dat-o în bară şi că eşecul lor a fost în beneficiul obiectivelor noastre strategice mai mari nu înseamnă că suntem păcăliţi."
„Ştiu", a spus Rapp, „dar nu pot să scap de sentimentul că nu am ieşit din impas. Trebuie să ne uităm de sus în jos la asta. Trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu toţi banii pe care Rick îi împrăştia. Unde naiba este laptopul lui şi avem vreo idee despre ce era pe el? Şi în tot acest timp în care căutăm, ar fi bine să ne punem o singură întrebare."
„Şi care ar fi aceea?" a spus Kennedy.
„Dacă voiau ca noi să găsim camera video?".
„Oh, haide." Era O'Brien. „E atât de subţire."
Kennedy era cu ochii pe Hurley. Îşi dădea seama că el făcea o călătorie pe aleea amintirilor, accesând marea sa bază de date cu experienţe din viaţa reală. „Stan, la ce te gândeşti?"
Hurley nu a auzit imediat întrebarea. Mintea lui era în altă parte, gândindu-se la modul în care se juca jocul de odinioară. „Cred că Mitch ar putea avea dreptate... ... şi apoi ar putea să se înşele total, dar nu ne putem permite să nu explorăm această posibilitate."
„Nu sunt sigur că ne putem permite să o explorăm", a spus O'Brien. „Adevărul crud este că Rick este mort şi o mulţime de oameni vor ca el să rămână aşa."
Hurley a început să bombănească aşa cum făcea când era pe cale să se enerveze. După ce şi-a spus câteva lucruri în sinea lui, a spus: „Deci noul nostru protocol în astfel de rahaturi este să ne băgăm capul în nisip? Ăsta e unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le-am auzit vreodată."
Un străin ar fi lăsat să creadă că O'Brien ar fi fost rănit de cuvintele dure ale lui Hurley, dar toţi lucraseră cu el atât de mult timp încât nu luaseră reproşurile personal.
„Luaţi lucrurile de la început", a spus Hurley, „şi se pare că am fost păcăliţi. Nu cred că talibanii sunt suficient de sofisticaţi ca să fi făcut asta. Poate că au jucat un rol... au furnizat nişte forţă de muncă, poate

că au doborât chiar şi casa conspirativă, dar cu siguranţă nu ei l-au angajat pe Gould. Oricine ar fi fost în spatele acestui lucru a mutat piesele pe tabla de şah, aşa cum făceau sovieticii. Îl cunoşteau pe Mitch suficient de bine încât să îi poată flutura în faţă informaţia despre câine şi el ar fi sărit pe ea. Trebuie să-l fi monitorizat pe Hubbard, pentru că la câteva minute după ce i-a spus lui Mitch unde era biroul veterinarului, l-au pus în joc pe Gould şi au chemat generalul lor corupt de poliţie să cureţe mizeria. Ăştia nu sunt talibani. Mult prea complicat."
Stofer părea confuz. „Vrei să spui că ruşii sunt în spatele acestei afaceri?"
Hurley a ridicat din umeri. Nu se gândise la asta în mod special, dar orice era posibil. „Nu ştiu cine se află în spate, dar oricine ar fi, este un ticălos viclean. Au pus la cale chestia asta şi ne-au păcălit. Înclin să fiu de acord cu Mitch. Cineva care se chinuie atât de mult nu lasă cadavrele şi camera de filmat ca să le găsim, decât dacă vrea ca noi să le găsim."
Kennedy simţea că o altă durere de cap se apropie şi nu pentru că era supărată pe Hurley şi Rapp, ci pentru că ştia că aveau dreptate. Se lăsaseră păcăliţi să creadă că au scăpat de un glonţ. O'Brien a început să se certe cu Hurley şi Rapp. Kennedy s-a ridicat şi s-a întors la biroul ei. Nici unul dintre ei nu a observat. A deschis sertarul din stânga sus şi a luat o sticlă de Tylenol. A scos două pastile roşii mici în mână şi le-a spălat cu un pahar de apă.
„Domnilor", a spus ea. Ei au ignorat-o, aşa că ea a ridicat tonul până când toţi s-au oprit din vorbit şi au întors capul în direcţia ei. „Avem nevoie de cadavrul lui. Până atunci, vom lucra pornind de la ipoteza că este în viaţă." L-a văzut pe O'Brien cum începea să deschidă gura şi mâna ei a ieşit ca a unui poliţist de circulaţie. „Poziţia noastră oficială este că este mort. Dar, neoficial, vom începe să facem săpături, fie şi numai pentru a afla ce agenţie de informaţii a fost în spatele acestei acţiuni."
Rapp se ridică în picioare, simţindu-se plin de energie pentru prima dată de când se trezise în spital. Şi-a încheiat nasturii de la haina de costum şi a spus: „Şi când vom afla cine a fost în spatele acestui lucru?".
„Îi vom trimite un mesaj foarte personal."

Capitolul 45

Sediul central al FBI, Washington D.C.
Lui Joel Wilson nu-i păsa că întreaga sa carieră era în balanţă. Cel puţin aceasta era concluzia la care ajunsese în timp ce se bărbierise în această dimineaţă. În loc să se prăbuşească, o luase ca pe o provocare. Washingtonul era un oraş universal corupt şi această corupţie nu se oprea la uşile FBI-ului. Wilson se luptase cu ea întreaga sa carieră şi, deşi erau momente ca acesta, când se simţea ca şi cum ar fi fost singura persoană nobilă din clădire, că se consolase cu faptul că existau oameni ca senatorul Cal Ferris care înţelegeau ce era în joc.
Acum marea întrebare era: când avea de gând Ferris să intervină şi să-l salveze? Senatorul a fost prudent până la un punct, apoi a ieşit cu ambele arme la vedere – de obicei la televizor. Strategia lui Ferris îi plăcea din ce în ce mai mult. Directorul Miller făcuse o eroare tactică atunci când rechemase echipa din Afganistan. Acum era documentat faptul că intervenise într-o anchetă importantă şi că se plasase în mod clar de partea CIA. Acesta era genul de punct de sprijin pe care Ferris îl putea folosi pentru a-l târî pe Miller în faţa Comisiei Juridice la momentul potrivit. Iar Wilson ar fi fost martorul principal.
Lui Wilson nu-i plăcea să minimalizeze relaţia sa cu Ferris. Mai ales în această dimineaţă, când părea foarte posibil ca cariera lui să sufere prejudicii serioase. Washingtonul, în general, simpatiza cu situaţia lui Kennedy, dar totul se va schimba când se va afla adevărul despre Rickman şi Rapp. Folosirea abuzivă a fondurilor guvernamentale era o infracţiune gravă, dar neruşinarea cu care Rickman şi Rapp abuzaseră de încrederea pe care Congresul o acordase părţii negre a serviciilor de informaţii era nimic mai puţin decât o încălcare majoră a securităţii naţionale. Wilson a speculat că ei erau vârful aisbergului. Probabil că şi alte persoane din Serviciul Clandestin erau implicate. Următoarea mişcare a lui Wilson, dacă rămânea în funcţie, era să-l cerceteze pe John Hubbard. Era posibil ca Mitch Rapp să-l fi ucis pe Hubbard

de teamă că urma să-l dea în vileag? Să fi fost Rapp în spatele răpirii şi execuţiei lui Rickman – din nou pentru a se proteja sau pentru a lua toţi banii pe care îi ferchezuiaseră?
Orice era posibil atunci când se discuta despre aceşti războinici clandestini. Erau o adunătură de degeneraţi. Dacă nu ar fi lucrat pentru CIA, o bună parte dintre ei ar fi fost criminali. În timpul somnului agitat al nopţii, Wilson s-a gândit la statutul de informator. Deşi ideea, într-un sens de mare operă, era atrăgătoare, era şi extrem de riscantă. Martirii de la Washington erau întotdeauna defăimaţi de o parte a culoarului şi sanctificaţi de cealaltă parte. Ar fi fost o luptă grea, probabil de trei-patru ani. La final, fie ar fi fost dezonorat şi neangajabil, cu pensia pierdută, fie ar fi primit o sentinţă gigantică de opt cifre şi ar fi devenit o mini-celebritate în rândul instituţiilor de informaţii antimilitare. Probabil că s-ar face chiar şi un film despre decizia sa curajoasă de a spune adevărul la putere. Atracţia Hollywood-ului, a unui contract pentru o carte şi a expunerii publice a corupţiei de la Langley era extrem de tentantă.
Nu era vorba că Wilson nu avea încredere în abilităţile sale. El credea cu adevărat că era mai bun decât oricare trei persoane din acest oraş, dar CIA era mai mult decât trei persoane. Era o clădire plină de indivizi a căror treabă era să mintă, să trişeze şi să fure. Nu se putea avea încredere în ei pentru a purta orice fel de război într-un mod corect şi onorabil. Nu, se temea Wilson, poate că ar putea folosi statutul de denunţător pentru a-şi speria şefii, dar nu ar fi intimidat CIA nici măcar o secundă. În cele din urmă, ar fi găsit o cale de a câştiga. Dacă situaţia se înrăutăţea, Wilson ar fi trebuit să implice mass-media. Era singura lui speranţă de reuşită.
Era plăcut să-l aibă pe Ferris în colţul său, dar FBI-ul era totuşi o organizaţie cu reguli şi regulamente şi cu un lanţ de comandă foarte puternic. Wilson se rătăcise pe un teritoriu periculos pentru a-l ţine pe Hargrave în întuneric. Practic, bătrânul îl avea la mână, dar Wilson îi pregătise câteva surprize. Totul avea să se rezume la directorul Miller şi la câtă libertate de acţiune era dispus să-i acorde.
Wilson stătea în biroul exterior al directorului, încercând din răsputeri să ignore gărzile de corp hulpave şi să prezică modul în care şefii lui vor veni după el. Aştepta de mai bine de o oră, ceea ce nu putea fi un semn bun. Directorul Miller era militant când venea vorba de punctualitate. Hargrave, cu un băţ în fund, era sigur că avea totul documentat. Wilson putea să-l vadă chiar acum acolo, cu sprâncenele lui ridicol de stufoase, trecând în revistă pompos şi meticulos fiecare abatere percepută. Wilson era plin de ură faţă de acel om şi dădea ultimele tuşe la planul său de a-l doborî, când asistentul personal al directorului Miller i-a spus că era timpul să intre.
Wilson s-a ridicat şi şi-a luat servieta. Secretara era o brunetă foarte atrăgătoare cu ochi căprui de dormitor. Wilson i-a aruncat un zâmbet şi a spus: „Deci aşa trebuie să se fi simţit înainte de a fi conduşi la spânzurătoare”.
Femeia a ignorat încercarea lui de umor cu o privire goală şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre ecranul computerului. Wilson, într-un rar moment de nesiguranţă, s-a întrebat dacă nu cumva ea era la curent cu fărădelegile lui şi deja îl judecase. Şi-a îndreptat cravata şi s-a pregătit pentru asalt. În timp ce îşi punea mâna pe clanţa uşii, şi-a spus că va veni o zi în care această femeie mică şi respingătoare şi o mulţime de alţi oameni îşi vor cere scuze faţă de el.
Wilson a intrat în birou, a închis uşa şi a încercat să rămână încrezător în timp ce se confrunta cu oamenii aşezaţi în jurul mesei de conferinţă de douăzeci de persoane. Wilson se aşteptase la directorii Miller şi Hargrave, şi poate la cineva de la Biroul Consilierului General, dar nu se aştepta să-i vadă pe Lisa Williams, directoarea Diviziei de Informaţii, şi pe Jason Smith, care conducea Biroul de Afaceri Congresuale. Cu toate acestea, poate cel mai ameninţător semn a fost prezenţa şefului direct al lui Wilson, David Taylor, care se afla în concediu medical după o operaţie la spate. Când a aruncat o privire rapidă la cele cinci feţe, nu a găsit printre ele nicio expresie de primire sau de susţinere.
Wilson s-a luptat cu impulsul de a se aşeza la capătul celălalt al mesei şi vizavi de directorul Miller. Distanţa ar fi făcut ca lucrurile să fie şi mai ciudate, aşa că şi-a croit drum pe partea dreaptă a mesei lungi şi a prins locul de lângă David Taylor. Wilson şi-a aşezat servieta pe podea şi s-a uitat la Taylor, care purta o scoică albă de plastic care îi înfăşura partea superioară a corpului de la gât până la trunchi. Dispozitivul era fixat cu Velcro pe umeri şi pe părţile laterale. Taylor părea extrem de inconfortabil.
„Cum te simţi?” a întrebat Wilson.
Taylor s-a uitat la Wilson, dar nu a făcut niciun efort să vorbească.

„Să trecem direct la treabă”, a început directorul Miller, nerăbdător. Şi-a îndreptat stiloul spre Wilson şi a spus: „Ai ceva de spus în apărarea ta înainte de a începe?”.
Wilson a simţit cum i se strânge gâtul în timp ce se mustra pentru că nu a venit să-l vadă pe Miller în secunda în care a aterizat. Fusese o greşeală să cedeze discuţia lui Hargrave. Era evident, după privirea supărată de pe faţa lui Miller, că fântâna fusese otrăvită. Cu opţiunile sale limitate, a început cu calea care părea cea mai naturală.
„Domnule director, habar nu am ce v-a spus EAD Hargrave, dar vă pot asigura că mai există şi o altă latură a acestei investigaţii extrem de complicate şi importante şi am câteva motive foarte bune pentru a nu-l ţine pe EAD Hargrave la curent cu fiecare aspect al acesteia.” Wilson s-a aplecat pe spate şi a respirat adânc, sperând că Miller va încetini lucrurile şi va fi cel puţin deschis la minte.
Miller nu a făcut nicio pauză. În schimb, a afirmat cu forţă cum trebuiau să decurgă lucrurile. Având în vedere faptul că era un fost judecător federal, acest lucru nu ar fi trebuit să fie surprinzător. „Nu vreau să aud insinuări, nu vreau să aud zvonuri. Ne înţelegem unul pe celălalt?”
„Da.”
„Bine.” Miller s-a uitat la ceas şi a spus: „Începeţi”.
„Domnule, cu tot respectul, cred că EAD Hargrave nu este în cea mai bună poziţie pentru a mă judeca pe mine şi acţiunile echipei mele.”
Taylor, cu spatele înţepenit, a ridicat o mână şi nu s-a obosit să încerce să se uite la nimeni, deoarece gâtul nu i se putea mişca. „Nu ne aflăm aici pentru a discuta despre bărbaţii şi femeile din echipa ta. Este vorba exclusiv despre tine şi despre comportamentul tău.”
„Bine”, a spus Wilson, încercând să pară rezonabil, „EAD Hargrave nu se află în cea mai bună poziţie pentru a mă judeca.”
„Şi de ce anume?” a întrebat directorul Miller.
„Din cauza relaţiei sale extrem de apropiate cu directorul Kennedy.”
Faţa lui Miller s-a conturat într-o privire de dezaprobare, în timp ce se apleca în faţă şi bătea de mai multe ori pe ecranul unui iPad.
Wilson i-a auzit vocea emanând din difuzoarele de deasupra capului. Oh, te aud tare şi clar. Încă mai înregistraţi conversaţia noastră? Pentru că vreau să mă asigur că ai înţeles partea asta. Nu ţi-am spus nimic din toate astea pentru că nu pot avea încredere în tine. Pentru că întreaga divizie de contrainformaţii ştie că eşti prea apropiat de directorul Kennedy şi, după ce am trăit în ultimele zile, înclin să cred aceste zvonuri. Aşa că ar fi bine să te pregăteşti pentru propria ta comisie de anchetă.
Wilson îşi amintea prea bine cuvintele. În momentul în care le scuipase la Hargrave se simţise bine. Auzindu-le acum, în acest cadru, păreau o prostie.
„Aceasta este o acuzaţie destul de serioasă.” Miller a luat un stilou şi l-a ţinut chiar deasupra suprafeţei unui caiet juridic galben. „Care dintre angajaţii Diviziei de contraspionaj consideră că Sam este prea apropiat de inspectorul-şef Kennedy?”.
„Domnule, sunt aici ca să răspund în nume propriu. Nu mă simt în largul meu să implic şi alte persoane în asta.”
„Dar vă simţiţi suficient de confortabil pentru a lansa acuzaţii nebuneşti?” Miller se uită fix la Wilson, aşteptând un răspuns.
„Nu e vorba de asta, domnule, ci doar că sunt dispus să răspund pentru propriile mele opinii, dar nu am de gând să bag pe nimeni dintre oamenii mei în necazuri.”
Miller s-a întors spre Taylor. „David, tu ai condus acea divizie timp de trei ani şi jumătate. În vreun moment din această perioadă ai auzit pe cineva să se plângă că Sam era prea apropiat de DCI Kennedy?”
„Nici măcar o singură persoană.”
„Dar despre altcineva de la CIA?”
„Nu.”
„Ei bine”, a spus Miller, lăsându-şi stiloul jos, „este o listă destul de scurtă. Cazul tău nu pare foarte solid în acest moment. Avem protocoale în vigoare cu un motiv şi nu depinde de tine să decizi când poţi sau nu să le urmezi. Aşa că aceasta este ultima ta şansă. De ce aţi crezut că nu puteţi avea încredere în EAD Hargrave?”.

Wilson şi-a curăţat gâtul şi şi-a bătut cu degetele pe masă timp de un minut. Aceasta era o carte pe care spera să nu fie nevoit să o joace, dar chiar nu avea de ales. „Senatorul Ferris mi-a spus că EAD Hargrave nu era de încredere în această chestiune şi că ar trebui să încerc să-mi desfăşor investigaţia fără intervenţia lui."
Miller a făcut un mare spectacol de a lua notiţe. În timp ce scria, a întrebat: „Spune-mi, Joel, sunt destul de familiarizat cu organigrama Biroului, dar cred că mi-a scăpat ceva. Unde anume apare numele senatorului Ferris în acea organigramă?".
„Nu apare, domnule."
„Jason", a spus Miller, întorcându-se către şeful Biroului de Afaceri Congresionale al FBI, „presupun că Joel a urmat protocolul şi a raportat discuţiile sale cu senatorul Ferris la biroul dumneavoastră."
„Nu a făcut-o."
„Ştiaţi în vreun fel că Joel lucra cu senatorul Ferris?".
„Nu. Nu aveam nicio idee."
Wilson a putut vedea cât de rău arăta situaţia. Singura lui speranţă era să ajungă la miezul corupţiei.
„Domnule, nu vreau ca animozitatea oamenilor faţă de senator să le întunece judecata".
„Atenţie", a pocnit Miller, ca un judecător care avertizează un avocat rebel, „nu vorbim despre sentimente sau opinii. Ne limităm la fapte în acest moment. Şi până acum, faptele arată foarte mult ca şi cum aţi ascuns în mod intenţionat informaţii de la superiorul dumneavoastră şi că nu aţi informat Departamentul de Afaceri al Congresului că desfăşuraţi o anchetă pe baza informaţiilor pe care vi le-a transmis senatorul Ferris."
„Asta nu este adevărat, domnule. Am primit informaţii independente potrivit cărora angajaţi ai CIA furau milioane de dolari în numerar şi plasau banii într-o bancă privată din Elveţia." Wilson a luat dosarul din servieta sa şi l-a strecurat spre director. „Am conturile, sumele şi datele depozitelor, împreună cu o declaraţie sub jurământ a bancherului privat care se ocupa de conturi. În declaraţia sub jurământ, bancherul jură că atât Joe Rickman, cât şi Mitch Rapp erau proprietarii acestor conturi."
„Şi cum aţi obţinut aceste informaţii?" a întrebat Miller.
„Primul lot din poştă şi apoi l-am intervievat personal pe bancher. Este un martor foarte credibil."
Miller s-a uitat la dosar. „Declaraţia sub jurământ se află în acest dosar".
„Da, domnule."
Miller a răsfoit paginile până când a găsit ceea ce căuta. „Numele bancherului a fost şters."
„Din motive de securitate, domnule."
Miller şi-a luat din nou stiloul. „Să-l luăm."
Wilson s-a răsucit. „Domnule, aş prefera să nu dezvălui acest nume până când ancheta nu va fi pe un teren mai solid."
„Ori îmi vei da numele, ori îmi vei da insigna şi arma ta de serviciu."
Wilson nu a văzut nicio cale de ieşire. „Leo Obrecht."
„Şi acest prim lot de informaţii pe care l-aţi menţionat... lăsaţi-mă să ghicesc... v-a fost dat de o sursă anonimă?"
„Din cauza naturii muncii noastre, primim un număr bun de informaţii anonime."
„Sunteţi familiarizat cu sistemul bancar elveţian?"
„Oarecum, domnule."
Miller şi-a pus mâinile pe dosar. „Şi cât de uşor credeţi că este să ajungi la astfel de informaţii?".
„N-aş putea şti, domnule".
„Lisa", a spus Miller.
Şeful diviziei de informaţii a Biroului a spus: „Extrem de dificil, domnule. Petrecem luni întregi încercând doar să aflăm dacă o persoană de interes are un cont la o instituţie ca aceasta. Să punem mâna pe registre detaliate ale conturilor este extrem de rar."
Miller a închis dosarul. „V-aţi gândit vreodată că aceasta este o dezinformare?".
„Ba da, până când am reuşit să-l interoghez pe bancher."
„Lisa", a lătrat Miller, „cât de dificil este să-i faci pe aceşti bancheri să vorbească despre conturile private."

„Nu ştiu să se întâmple aşa ceva fără un ordin al unui tribunal elveţian.”
„Ai avut un ordin judecătoresc?”
„Nu.”
„V-aţi gândit vreodată că acestea sunt conturi legitime?”.
„Legitime... cum?”
„Înţelegeţi că CIA trebuie să mute bani în toată lumea?”
„Da.”
„Şi pentru că sunt CIA, trebuie să facă multe dintre ele în secret.”
Wilson a dat din cap. „Un motiv în plus pentru care trebuie să fim cu ochii pe ei.”
Miller a clătinat din cap. „Nu înţelegi asta, nu-i aşa?”.
„Ce să înţeleg, domnule?”
„Că ai dat-o în bară atât de rău, încât vei fi norocos dacă vei avea o slujbă până când se va termina totul.”
„Cu tot respectul cuvenit...”
„Taci din gură”, a lătrat Miller. „Lisa, te rog să-i explici omului senatorului Ferris ce se întâmplă.”
„Se pare că o agenţie de informaţii străină ostilă a lansat o operaţiune împotriva Serviciului Clandestin al CIA. Credem că o parte din această operaţiune a implicat trimiterea de dezinformări către Divizia de contrainformaţii a FBI.”
Wilson s-a încruntat. „Cine spune cine... CIA? Astea sunt prostii. De unde ai obţinut aceste informaţii?”
„Mă tem că este clasificată.” Williams se uită de la Wilson la director.
Wilson nu avea de gând să cedeze atât de uşor. „Nivelul meu de securitate este la fel de ridicat ca şi al tău.”
„Autorizaţia ta a fost la fel de mare ca a Lisei”, a spus directorul Miller.
„Ce se întâmplă aici? Eu nu înţeleg. Faptul că câţiva dintre voi nu-l plac pe senatorul Ferris nu înseamnă că această informaţie este falsă. Trebuie să-mi permiteţi să-mi termin ancheta. Daţi-mi treizeci de minute cu Rapp. Îl voi conecta la un poliţist şi vom obţine nişte răspunsuri.”
Miller a clătinat din cap. „Am decis să vă retrag autorizaţia până când se va putea finaliza o analiză oficială.”
„Dar... trebuie să mă laşi să încerc cu Rapp.”
Lisa Williams, singura femeie din încăpere, s-a uitat la Wilson de parcă ar fi fost nebun şi a spus: „Ai idee despre cine vorbeşti?”.
„Vrei să spui Rapp? Da, ştiu despre cine vorbesc. Este murdar şi corupt şi nu înţeleg de ce tuturor le este atât de frică să îl atace.”
Miller a scuturat degetul spre Wilson şi a spus: „Să lămurim ceva. În primul rând, ai putea să îl polenizezi pe Mitch Rapp pentru următorul an şi nu ai obţine nimic de la el.”
„Nu sunt de acord, domnule.”
„Nu mă mai întrerupeţi. Habar nu ai despre ce vorbeşti. Rapp te-ar mânca la prânz. În afară de asta, nu ştii nimic despre acest om. E un nenorocit de erou naţional. Ai fost păcălit, Joel, şi ai făcut FBI-ul să pară o gaşcă de proşti.” Miller a apăsat butonul interfonului şi a spus: „Vă rog să o trimiteţi înăuntru.”
Întorcându-şi din nou atenţia către Wilson, a spus: „Eşti în concediu administrativ pe termen nelimitat până când voi spune altfel. Dacă eşti suficient de norocos să îţi păstrezi insigna, îţi pot promite că vei fi repartizat la un post benign unde poţi face cât mai puţine pagube.”
Wilson se clătină. Nici în cele mai nebuneşti vise ale sale nu-şi imaginase că lucrurile ar putea deveni atât de rele, iar apoi uşa s-a deschis şi a devenit şi mai rău.
Directorul Kennedy s-a oprit chiar vizavi de Wilson. A aşezat un document pe suprafaţa de lemn şi l-a glisat pe masă. După ce Wilson l-a prins, ea a spus: „Presupun că recunoşti documentul legal din mâinile tale”.
Wilson a scanat titlul. Era un contract de nedivulgare a Securităţii Naţionale.
„Dacă treceţi la ultima pagină, veţi vedea semnătura dvs.”.
Wilson s-a dus la ultima pagină şi şi-a notat semnătura. Semnase documentul atunci când se angajase la contrainformaţii. A început să gliseze documentul înapoi către Kennedy. „Cred că ar trebui să ne uităm la dumneavoastră...”

Kennedy a întins mâna şi l-a oprit să mai mute documentul cu un centimetru. „Această copie este pentru tine. Îţi sugerez să o citeşti şi apoi să-ţi găseşti un avocat foarte bun. Unul privat, care mai mult ca sigur va fi foarte scump, pentru că FBI-ul nu vă va furniza un avocat pentru această mică încurcătură."
„Despre ce vorbiţi? Nu tu decizi ce face sau nu face FBI-ul." Wilson s-a uitat la Miller.
„Nu, nu decid, dar eu conduc CIA, iar noi avem un departament juridic foarte bun şi se întâmplă să avem o relaţie de lucru foarte bună cu nişte judecători federali care iau foarte în serios problemele de securitate naţională. Nici măcar nu am început să vă investigăm şi am dat deja peste trei cazuri în care aţi încălcat contractul de securitate naţională. Nu sunt avocat, agent Wilson, dar mi s-a spus că dacă vrem să insistăm, am putea să te băgăm într-o instituţie federală de înaltă securitate pentru luni de zile. Ai dat-o în bară aici, şi dacă vrei să eviţi închisoarea, ar fi bine să începi să dai dovadă de o cooperare serioasă sau, cel puţin, să taci din gură şi să te târăşti sub vreo piatră, dar acesta este singurul avertisment. Dacă fugi la Ferris sau încerci să te pretinzi victimă, o să pun să te arunc în închisoare."
„Nu mă poţi intimida."
Kennedy şi-a dat seama că Wilson nu înţelegea. „Nu încerc să te intimidez. Îţi spun faptele. Ai dat-o în bară cum puţini oameni în poziţia ta o pot face. Aţi semnat acel document în mâinile dumneavoastră şi se întâmplă să îl luăm foarte în serios. Fă-ţi o favoare şi găseşte-ţi un avocat care are experienţă în astfel de cazuri. El îţi va spune că, dacă decid să împing asta, vei merge la închisoare".
„Dacă aveţi totul sub control, atunci de ce nu o faceţi?". l-a întrebat Wilson pe Kennedy pe un ton prea încrezător.
Kennedy s-a uitat la Miller şi a spus: „Am terminat cu el. Omul este un prost. Dacă reuşeşti să-l faci să intre în simţiri până diseară, voi chema câinii. Dacă nu, oamenii mei vor fi la tribunalul federal mâine dimineaţă". Kennedy s-a întors şi a plecat fără să mai spună un cuvânt.
Wilson s-a uitat la cei cinci colegi ai săi şi a spus cu incredulitate: „Nu vedeţi ce se întâmplă? Vrea să renunţ la asta pentru că ştie că sunt pe urmele a ceva". Când nimeni nu a reacţionat, Wilson s-a uitat la David Taylor, cu care lucrase îndeaproape în ultimii trei ani. „David, nu vezi ce se întâmplă?".
Taylor şi-a învârtit scaunul spre stânga. Cu suportul său pentru spate, era singura modalitate prin care îl putea privi pe Wilson în ochi. „Ştii care este problema ta, Joel? Crezi că eşti singura persoană nobilă din acest oraş."
„Haide."
„Vorbesc serios. Restul dintre noi sunt cu toţii corupţi sau lacomi. Motivele noastre sunt suspecte, dar nu şi ale tale. Tu eşti mai presus de toate astea. Eşti un nenorocit de martir şi ai adus toate astea asupra ta pentru că eşti un arogant care le ştie pe toate. Chiar şi în faţa tuturor acestor lucruri, nu poţi vedea că ai dat-o în bară."
Directorul Miller l-a privit cu dezgust pur şi simplu. „Poate că ai avea mai multă perspectivă de la biroul nostru din Bismarck, Dakota de Nord."

Capitolul 46

Virginia
Casa se afla la patruzeci de minute la nord-vest de Langley, imediat după Aeroportul Internaţional Dulles. Un cuplu care se retrăsese din Serviciul Clandestin după mai bine de treizeci şi ceva de ani de muncă era trecut ca proprietar al acestei proprietăţi întinse. Erau acum consultanţi pentru CIA şi continuau să primească un salariu generos, dar făceau rar naveta la Centrul George Bush pentru Informaţii. Treaba lor era să administreze complexul de patruzeci şi şapte de acri şi diferitele sale clădiri. Locul era discret, ascuns în spatele unor rânduri de copaci, un gard şi nimic mai mult decât o singură poartă. Nu existau câini de pază sau oameni care să se plimbe prin perimetru cu mitraliere.
Chiar şi pentru un ochi mai perspicace nu prea era mare lucru de văzut. Securitatea perimetrului era formată numai din fire de declanşare cu microunde, senzori de căldură şi camere miniaturale. Sistemul în sine era automatizat, cu un program software care putea distinge o căprioară de un om pentru a limita

alarmele false. Cea mai mare parte a securităţii se afla în casă. Toate ferestrele erau fixe, din plexiglas antiglonţ, iar interiorul fusese demolat până în temelii. Datorită lecţiilor învăţate în urma atacurilor asupra ambasadelor de peste mări, pereţii au fost întăriţi cu ţesătură balistică, iar uşile erau din titan acoperite cu furnir de lemn. Subsolul conţinea două celule de detenţie, o cameră de interogatoriu şi o cameră de panică, ca ultimă şi improbabilă soluţie, în cazul în care securitatea de la primul etaj ar fi fost încălcată. Rapp se afla în biroul de la etajul principal, aşezat pe un fotoliu negru Herman Miller. Un bărbat într-un scaun identic stătea la doi metri distanţă, de cealaltă parte a şemineului, punând întrebări şi luând notiţe. Bărbatul, Dr. Lewis, era psihiatrul rezident al Serviciului Clandestin al CIA. Îl cunoştea pe Rapp de multă vreme. Şi-a ajustat ochelarii la colţ şi a spus: „Soţia dumneavoastră".
„Ce-i cu ea?"
„Cât de multe îţi aminteşti?"
Rapp îşi amintea totul, sau cel puţin aşa credea el. A fost un proces ciudat să retrăiască totul pentru a doua oară şi nu era chiar atât de rău. Amintirile bune au revenit la fel de bine ca şi cele rele. Rapp a recunoscut că ar putea fi un lucru bun de împărtăşit cu Lewis. Într-o anumită măsură, trebuia să împărtăşeşti cu omul, altfel pur şi simplu te considera inapt pentru teren, iar singurul lucru mai enervant pentru un ofiţer Clandestin decât o şedinţă de terapie era să fii închis într-un cub la Langley. Exista, de asemenea, un sentiment de încredere faţă de doctor. Era similar cu ceea ce simţise cu Kennedy când se trezise în spital. De asemenea, exista şi sentimentul că nu era, de obicei, o persoană foarte încrezătoare.
„La început a fost doar durerea... amintirile rele... pierderea... sentimentul că nu voi putea niciodată să îmi revin. Totul a revenit în minte."
„Şi cum te-ai simţit?"
Rapp a râs defensiv. „Ca naiba ... cum crezi că m-am simţit?"
Lewis a dat din cap şi a mâzgălit o notă rapidă. „Nu, îmi imaginez că nu a fost o experienţă plăcută." S-a oprit din scris. „Şi apoi ce s-a întâmplat?"
„S-au întors amintirile bune. Să ne cunoaştem, să ne întâlnim, să ne îndrăgostim... asta nu a durat mult, iar apoi nunta. Am fost cu adevărat fericiţi. Am fost foarte fericită." Rapp a privit în foc pentru o clipă şi a spus: „Nu cred că am fost vreodată mai fericit".
Lewis a dat din cap. „Aş spune că probabil că este adevărat."
Rapp şi-a retras privirea de la foc. „Ai cunoscut-o?"
„Am întâlnit-o doar o singură dată, dar te-am urmărit cum ai crescut în această afacere. Ţi-am făcut evaluările psihologice iniţiale acum douăzeci şi ceva de ani. Te-am urmărit la bine şi la rău şi, cu siguranţă, aveai un salt în plus în timpul perioadei pe care tocmai ai descris-o."
Privirea lui Rapp a căzut din nou spre şemineu. „Într-un mod ciudat, îmi doresc asta din nou."
„Ce vrei să spui mai exact?"
„Ceea ce am avut eu şi Anna. Vreau să regăsesc asta din nou. Cum am fost de când a fost ucisă?".
Lui Lewis nu-i plăceau întrebările vagi. „Ai putea fi mai precis?"
„Ca persoană, m-am schimbat? Am fost la fel? Cum eram?"
„Aş spune că procesul tău de doliu nu a fost atipic."
„Ţii ceva ascuns", a spus Rapp, fixându-l cu o privire dură pe Lewis.
Lewis s-a gândit la Kennedy şi la felul în care aceasta a descris cum Rapp putea privi prin ea uneori. „Erai de înţeles că erai furios."
„Violentă?"
„Da", a spus Lewis dând din cap. „Deşi violenţa face parte din această afacere."
„Dar am fost mai violentă decât înainte?".
„Da ... ... ţi-a lipsit răbdarea. Nu că ai fi avut vreodată prea multă la început, dar după moartea Annei păreai să nu mai ai nicio toleranţă faţă de disensiuni."
„A intervenit în munca mea?"
Lewis s-a gândit mult timp la asta şi apoi a spus: „Din câte ştiu, nu, dar cred că ar trebui să o întrebi pe Irene."
„Iar te abţii".

„A existat o oarecare îngrijorare că deveneai un pic prea nesăbuit. Îţi asumi prea multe riscuri. Întotdeauna împingi înainte chiar şi atunci când ar fi mai logic să te opreşti şi să te regrupezi.”
Asta îi suna cunoscut lui Rapp. Îşi amintea de furie, îşi amintea că omora anumiţi oameni şi simţea satisfacţia că acea persoană nu va mai respira niciodată. Era chiar satisfăcător. Rapp a petrecut ceva timp încercând să-şi amintească toţi oamenii pe care îi omorâse. Era ca un album foto cu nemernici. Who's Who-ul teroriştilor, asasinilor, traficanţilor de arme, finanţatorilor corupţi şi agenţilor de informaţii. Călătoria pe culoarul amintirilor a fost lipsită de vinovăţie.
„Înapoi la amintirile frumoase”, a spus Lewis, într-un efort de a readuce conversaţia la un punct de interes. „Cum te-au făcut să te simţi?”
„Bine”, a ridicat Rapp din umeri. „De aceea le numesc amintiri bune.”
Lewis a râs şi a mai zgâriat un bilet.
Rapp s-a încruntat în timp ce o amintire îndepărtată i-a revenit. „Nu ţi-am spus odată că nu-mi place să iei notiţe?”.
Arătând ca şi cum ar fi fost prins, Lewis a lăsat stiloul jos şi a spus: „Ba da, ai spus.”
„Şi am ajuns la un fel de înţelegere.”
Lewis a dat din cap.
„Dacă aş fi mai deschis, atunci nu ai mai lua notiţe.”
Lewis a tuşit uşor şi apoi a spus: „Aşa este.”
„Şi atunci ce se întâmplă?”
„Este un obicei”, a spus Lewis cu sfială.
„Încercai să-mi testezi memoria?”.
„Un pic.”
După ce a arătat spre caietul de notiţe, Rapp a arătat spre foc. Lewis a rupt primele trei pagini şi le-a aruncat în foc. „Acum”, a spus Lewis, „ne întoarcem la amintirile frumoase pentru a treia oară. Povesteşte-mi despre ele.”
„Eram fericit.” Rapp avea o privire îndepărtată în ochi: „Mi-am amintit cât de apropiaţi eram. Cum era greu să fim despărţiţi, iar când eram împreună, nu ne puteam lua mâinile unul de pe celălalt.”
„Şi îţi aminteşti că făceai dragoste?”
„Doamne, doctore”, a spus Rapp, agitându-se pe scaun. „Haideţi. Nu pot să păstrez o parte din rahatul ăsta pentru mine?”
Lewis a zâmbit: „Ba da, poţi. Nu trebuie să ştiu totul. E bine de ştiut doar că nu mai reprimi acele amintiri.”
„Eu am făcut asta?”
„Da. Am încercat să te fac să vorbeşti despre ea în mai multe rânduri, dar ai devenit atât de furios încât a trebuit să renunţ.”
„Te-am ameninţat?”
Întrebarea l-a luat pe Lewis atât de prins cu garda jos, încât a început să râdă nervos.
„Ce?”
„Simpla ta prezenţă este o ameninţare pentru mulţi oameni.”
„Şi pentru tine?”
„Nu.” Lewis a clătinat din cap. „Te cunosc de mult timp şi nu m-ai ameninţat niciodată, dar trebuie să înţelegi că eşti foarte bun în ceea ce faci şi că ai unele probleme cu furia. După ce soţia ta a fost ucisă, a existat o oarecare teamă că ai devenit mai instabil.”
Lui Rapp nu i-a plăcut cum suna asta. „Ca şi cum nu m-aş fi putut controla?”
„Da.”
„Am depăşit vreodată limita?”
„Mmmm... nu.”
„Dar am fost aproape.”
„Da.”
Asta nu suna bine. „Cred că am nevoie de o băutură.”
„De ce?”

Rapp a făcut o grimasă. „Nu-mi place să aud asta.”
Lewis a luat asta ca pe un semn bun. Progresele cu Rapp erau rare şi trebuiau să fie sărbătorite. „Şi mie mi-ar prinde bine o băutură. Haideţi... urmaţi-mă.”
Cei doi bărbaţi au ieşit din birou şi s-au deplasat pe hol până la sufrageria şi bucătăria deschisă. Rapp a fost surprins să o găsească pe Kennedy în bucătărie, cu o serie de dosare întinse pe masa din faţa ei. Kennedy şi-a ridicat privirea şi a întrebat: „Cum merge treaba?”.
Rapp a ridicat din umeri, fără să simtă că era treaba lui să-i judece progresele sau lipsa lor.
„Merge bine”, a spus Lewis.
Kennedy şi-a dat seama după tonul vocii lui Lewis că era sincer, ceea ce a făcut-o să se întrebe. „Cum este memoria lui?”
„Bine. Îşi revine o mulţime de lucruri”. Lewis a luat o sticlă de cabernet şi a început să caute prin sertare. A găsit un tirbuşon în al treilea sertar şi a deschis sticla. A luat două pahare şi i-a întins unul lui Kennedy. „Vă rog.”
Rapp umpluse un pahar cu gheaţă şi stătea în faţa unui cărucior de bar din sufragerie, cu mâna dreaptă dansând peste capacele sticlelor. „Vrea unul dintre voi să-mi amintească ce-mi place să beau?”.
O expresie de nelinişte s-a aşternut pe faţa lui Kennedy, iar ea a împărţit o privire de îngrijorare cu Lewis.
„Glumesc”, a anunţat Rapp. „Vodcă, ocazional scotch sau whisky, gin şi tonic vara, margarita când mănânc la un restaurant mexican, puţină tequila de lux când sunt la sud de graniţă şi cred că mi s-a făcut rău odată cu Campari.” Rapp a început să toarne nişte Grey Goose într-un pahar. „Asta a fost cu ani în urmă, desigur. Cred că a fost vina lui Stan.”
„Asta e mai mult decât ştiam.” Lewis i-a aruncat lui Kennedy o sprânceană ridicată.
„Îmi amintesc că am auzit ceva despre faptul că nu eşti în stare să te abţii de la băutură.”
Rapp s-a întors la masa din bucătărie şi a tras un scaun. „Cred că problema mea a fost că am fost atât de prost încât am crezut că pot să mă duc băutură cu băutură cu Stan.” Întregul corp al lui Rapp s-a convulsionat la acest gând. „Nu este o amintire amuzantă.”
„Apropo de amintiri”, a spus Kennedy în timp ce Lewis îi întindea un pahar de vin. „Vă mulţumesc. Apropo de amintiri, ce părere ai despre Elveţia?”.
Rapp a luat o înghiţitură de vodcă şi a spus: „Elveţia... ... o ţară frumoasă. Aţi putea fi mai precis?”.
„Băncile . . . . bancherii, de fapt. Vă amintiţi să fi făcut afaceri cu bancheri elveţieni de-a lungul anilor?”.
„Bineînţeles că da. Herr Ohlmeyer şi apoi fiii săi. Nu este vorba despre nepoata lui, Greta, nu-i aşa?”.
Rapp avusese o relaţie cu femeia cu ani în urmă.
„Nu... nu din câte ştiu eu. Este ceva ce ai vrea să-mi spui despre Greta?”.
„Nu foarte profesional”, a spus Rapp cu o mişcare dezamăgitoare a capului.
„Cum aşa?”
„Doar pentru că am avut această mică lovitură în cap, asta nu înseamnă că voi trebuie să mergeţi la pescuit prin amintirile mele.”
„A meritat o încercare”, a spus Lewis cu o ridicare din umeri. „Nu l-am găsit niciodată atât de cooperant.”
„Sunt de acord”, a spus Kennedy, ca şi cum Rapp nu ar fi fost prezent. „Există vreo şansă ca el să rămână aşa?”.
Lewis a făcut un mare spectacol de a medita la această posibilitate şi apoi a clătinat din cap. „Cred că va fi acelaşi om combativ şi irascibil ca întotdeauna.”
„Problemele lui de autoritate?”
„Nu pot spune cu siguranţă, dar este logic că acestea vor reapărea pe măsură ce se va întoarce la vechile sale obiceiuri.”
„Voi doi sunteţi amuzanţi. De ce nu petrecem niciodată timp vorbind despre problemele voastre?”
Kennedy şi Lewis s-au uitat unul la celălalt şi au spus în acelaşi timp: „Pentru că nu avem niciuna”.
În timp ce râdeau de propria lor glumă, Rapp privea încruntat. „Bancherii... vorbeam despre bancheri”.
„Îmi pare rău”, a spus Kennedy în timp ce lua o înghiţitură de vin. „Bancherii. „ A lăsat jos paharul de vin, a luat un dosar albastru, l-a învârtit spre Rapp şi l-a deschis pentru a dezvălui o fotografie a unui bărbat care părea să aibă în jur de cincizeci şi ceva de ani. „Ţi se pare cunoscut acest bărbat?”
Rapp a clătinat din cap. „Nu l-am văzut niciodată.”

„Sunteţi sigur?”
„Da.”
„Ar putea fi un punct mort? Poate că-ţi va veni mai târziu în minte?”
„Nu aşa a funcţionat până acum. Când îmi arăţi fotografii sau îmi spui ceva, se declanşează ceva care mă ajută să-mi amintesc. Tipul ăsta,” Rapp îşi flutură mâna peste fotografie, „nu e nimic. Nici un sens că l-am întâlnit vreodată sau că ştiu ceva despre el.”
„Interesant.” Kennedy a tras dosarul înapoi şi a răsfoit câteva pagini. „Ce e cu aceste fotografii?”
Kennedy a întins o fotografie a unei clădiri de birouri şi o alta a unei case.
„Nimic.”
„Lucrează la o bancă de mâna a doua... . Sparkasse Schaffhausen, situată în districtul cinci, cartierul Gewerbeschule.”
„Ştiu unde este.” De ce ştiu locul acela? s-a întrebat Rapp. Mintea lui era plină de viziuni ale unei străzi întunecate şi ale unui schimb de focuri. „Cred că am ucis pe cineva nu departe de acolo.”
Kennedy i-a aruncat o privire goală pentru o clipă lungă, apoi a spus: „Aşa este. Două persoane, de fapt. I-ai ucis nu departe de acolo şi apoi ai fugit în cartierul Gewerbeschule.”
„Îmi amintesc.” Rapp a luat dosarul de la Kennedy şi a ridicat fotografia bancherului. „Vorbeşte-mi despre el.”
„Un anume Herr Obrecht. Nu ştim prea multe despre el. Am dat câteva telefoane discrete, dar oamenii noştri nu par să circule în aceleaşi cercuri ca şi el.”
„Acesta este bancherul care pretinde că fur bani?”
„Da.”
„Şi Rick, de asemenea.”
„Da, aşa e. Directorul Miller mi-a arătat declaraţia sub jurământ. Bancherul pretinde că s-a întâlnit cu tine de două ori şi cu Rick în cinci ocazii diferite. De fiecare dată, bărbatul spune că voi doi aţi transformat banii în obligaţiuni la purtător şi le-aţi pus într-o cutie de valori.”
„Şi cum a dat acest agent Wilson peste Herr Obrecht?”
„Un pont anonim.”
„Haideţi.”
Kennedy a dat din cap. „Ştiu... e ridicol.”
„E o prostie.” După ce se uită lung în paharul său, Rapp a spus: „Ipotetic, dacă aş fi vrut să fur bani de la Langley, nu aş fi fost un pic mai bun în a-mi acoperi urmele? Adică, avem cinci conturi în Elveţia pe care le folosim pentru a finanţa diverse operaţiuni. Nu-i aşa?” a întrebat Rapp, neavând încredere în memoria sa.
„Aşa este.”
„Atunci de ce să folosesc un bancher de mâna a doua pe care nu-l cunosc şi în care nu pot avea încredere?”.
„Mă tem că asta este o întrebare pe care va trebui să i-o punem lui Herr Obrecht.”
Entuziasmul de pe faţa lui Rapp era evident. „Te rog, spune-mi că îl avem.”
„Îl avem sub supraveghere.”
„Şi?”
„Nimic până acum, în afară de nişte contacte cu nişte tipi nesuferiţi. Totuşi, în lumea băncilor elveţiene, asta nu este deloc o acuzaţie.”
„Ce-ar fi să mă duc să vorbesc cu el?” Rapp a ridicat o sprânceană în semn de anticipare.
Acesta era vechiul Rapp. Extrem de orientat spre rezultate şi rareori dispus să stea deoparte şi să lase lucrurile să se desfăşoare. Kennedy era împărţit între a-l lăsa să facă ceea ce se pricepea atât de bine şi potenţialele consecinţe dacă lucrurile nu mergeau bine. FBI-ul o susţinea cu tărie în acest moment, dar cu senatorul Ferris la pândă, cine ştia ce va aduce săptămâna viitoare? „Dacă te trimit eu, ce ai de gând să-l întrebi?”
Rapp se uită la ea ca şi cum ar fi fost o întrebare capcană. „Ce zici de ce ai minţit FBI-ul şi ai spus că am făcut afaceri cu tine, rahatule?”.
Kennedy s-a încruntat. „Nu foarte subtil.”

Rapp s-a uitat la Lewis. „Eram cunoscut pentru subtilitate înainte de a mă lovi la cap?”.
Lewis a suspinat şi a spus: „Mă tem că subtilitatea nu a fost niciodată punctul tău forte.”

Capitolul 47

Islamabad, Pakistan
În colţul din stânga sus al televizorului cu ecran plat de cincizeci de inci, o singură maşină a trecut prin poarta principală a Bahria Town. Generalul Durrani a tras un fum din ţigară, a ignorat prezentatorul de la Al Jazeera şi s-a concentrat asupra imaginii mai mici. Următoarea parte a planului său era atât de ingenioasă, încât o ascunsese de Rickman pentru a putea vedea şocul şi apoi admiraţia bărbatului pe măsură ce îşi dădea seama de îndrăzneala sa. Abia aştepta să vadă surpriza de pe faţa complicelui său când totul va fi dezvăluit.
Doctorul Bhutani sosise cu o seară înainte şi, după ce petrecuse o oră cu pacientul, Bhutani îl informase pe Durrani că decizia lui de a-l chema fusese una corectă. Rickman avea o temperatură de 39 de grade, un testicul rupt, rinichii grav loviţi, patru coaste rupte şi orbita orbitală stângă spartă, iar acestea erau doar cele mai imediate îngrijorări. Erau prea multe zgârieturi şi vânătăi pentru a le număra, iar Bhutani habar nu avea dacă alte organe fuseseră afectate. Doctorul nu era un prost. Cunoştea importanţa slujbei lui Durrani şi ştia că tovarăşul său acorda o importanţă extrem de mare secretului.
Aşa că, după ce şi-a terminat examinarea, Bhutani i-a spus lui Durrani: „Omul acela trebuie să fie internat într-un spital. Presupun că nu vei permite asta?”.
„Nu”, a oferit Durrani cu bruschețe. „Şi nici el nu vrea să meargă la spital”.
„Secrete de stat?”
„Da.”
„Puteţi avea încredere în mine, ca întotdeauna. „ Bhutani a stat apoi un moment îndelungat pentru a se gândi la îngrijirea acestui pacient intrigant, pe care îl identificase deja ca fiind american. „Antibioticele vor contribui în mare măsură să ne asigurăm că îl îngrijim pentru a-l readuce la sănătate, dar există unele lucruri pe care trebuie să le supraveghem. Dacă nu reuşim să scădem febra cu antibiotice, atunci mă tem că va trebui într-adevăr să-l mutăm la un spital, dacă vreţi să supravieţuiască. Vreţi să explorez în linişte câteva opţiuni?”.
Durrani s-a încruntat şi a spus: „Este imperativ să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.”
„Înţeleg.” Bhutani a pus o mână grijulie pe braţul generalului. „Nu voi vorbi cu nimeni, dar voi vedea unde îl putem duce dacă este absolut necesar. Am câteva idei. Între timp, va trebui să găsiţi o explicaţie oficială... o acoperire, cred că îi spuneţi voi.”
„M-am ocupat deja de asta”, a spus Durrani făcând cu ochiul.
„Pot să trimit o asistentă? Cineva în care putem avea încredere?” Când Durrani a ezitat, doctorul a spus: „Este esenţial să îi monitorizăm semnele vitale la fiecare oră până când credem că este în afara pericolului.” Văzând că Durrani nu era convins, a adăugat: „Ştiu în cine pot avea încredere. Oameni care cred în ceea ce faci tu... în ceea ce facem noi”.
Durrani a pus în balanţă nevoia de confidenţialitate şi posibilitatea ca Rickman să moară. Putea oricând să o ucidă pe asistentă dacă simţea nevoia, dar dacă Rickman murea, nu avea cum să îl mai aducă înapoi. De asemenea, asistenta ar putea ajuta la evitarea nevoii de a-l aduce la un spital, care ar fi un mediu foarte greu de controlat. „Bine, dar doar o singură asistentă. Ea îl poate instrui pe unul dintre oamenii mei ce trebuie să facă atunci când are nevoie să doarmă. Ea nu trebuie să vorbească niciodată despre nimic din toate acestea. Niciodată.”
„Mă voi asigura de asta.”
Durrani a încercat apoi să îi înmâneze doctorului un plic plin cu bani. Bhutani a refuzat cu vehemenţă, iar când Durrani a insistat, medicul s-a simţit insultat, spunându-i lui Durrani că fiecare trebuie să îşi facă partea sa în apărarea Pakistanului şi că aceasta era contribuţia sa.

Asistenta medicală a apărut în decurs de o oră. Era o chestie urâtă şi grasă, iar Durrani a decis aproape imediat că femeia va trebui să moară. Îşi petrecuse noaptea alături de Rickman, îngrijindu-se de toate nevoile sale şi dându-i medicamentele şi lichidele adecvate, după cum era nevoie.
Acum, Durrani smulse combinatul de la telefonul din birou şi apăsă butonul Page şi apoi un al doilea buton pentru camera de zi a pensiunii. După o serie de semnale sonore lungi, Kassar a răspuns cu vocea lui dezinteresată.
„Asistenta", a spus Durrani, „Trimite-o la cealaltă casă de oaspeţi. Spuneţi-i să ia o pauză de două ore şi că veţi veni să o luaţi când veţi avea nevoie de ea."
„Prietenul tău este aici?"
Durrani a aruncat o privire la feed-ul de securitate. „Aproape. Nu vreau ca asistenta să-l vadă."
„Ce importanţă are? Oricum o vei ucide".
„Ea nu trebuie să vadă asta şi nu-mi mai pune la îndoială deciziile. Fă doar ce-ţi spun." Durrani a înlocuit receptorul şi s-a întrebat dacă nu cumva era timpul să scape de Kassar. Problema ar fi fost să-l înlocuiască pe om. Era atât de bun în ceea ce făcea, încât Durrani se îndoia că ar putea găsi pe cineva care să îl înlocuiască în curând.
Durrani şi-a întors atenţia la televizorul cu ecran plat la timp pentru a vedea Range Rover-ul negru oprindu-se la poarta sa privată. Oamenii săi au făcut o inspecţie rapidă a vehiculului, trecând o oglindă pe sub el şi apoi verificând zona de încărcare a portbagajului. Când vehiculul a fost eliberat, Durrani şi-a stins ţigara, s-a ridicat şi a mers pe holul lung, oprindu-se chiar în faţa holului. După cincisprezece luni de muncă asiduă, momentul decisiv era în faţa lui.
Şi-a privit reflexia într-o oglindă cu ramă groasă de aur. După ce şi-a reglat bereta neagră de pe cap, şi-a ajustat tunica cafeniu pentru a se asigura că toţi nasturii erau centraţi. Pieptul stâng era acoperit cu patru rânduri de panglici, iar fiecare guler avea două stele aurii într-o mare de roşu. Mulţumit de imaginea sa impresionantă, Durrani s-a îndreptat spre uşa din faţă şi a deschis-o la timp pentru a-şi vedea oaspetele ieşind din Range Rover.
„Larry", a strigat Durrani cu un gest de salut. Una dintre gărzile de corp ale lui Durrani flutura o baghetă magnetică neagră deasupra oaspetelui său, mai mult pentru spectacol decât pentru orice altceva. Durrani i-a strigat pazniculuI: „Nu e nevoie de asta. El este bine. Larry, vino." Generalul s-a ridicat în picioare, radiind de nerăbdare, fluturând braţul drept pentru ca prietenul său american să i se alăture.
Americanul purta un costum kaki cu o cămaşă albastră cu nasturi. Se plimba dezinvolt prin curtea de piatră cu un zâmbet cald pe faţă. „Domnule general, mă bucur să vă văd."
„Şi eu la fel, Larry."
Larry Lee era un american expatriat din Wichita, Kansas. Era un inginer specializat în rafinării de petrol.
„Nu-mi vine să cred cât de frumoasă a ieşit casa ta." Lee s-a oprit şi a făcut o întoarcere de 360 de grade, luând totul în primire.
„Şi casa ta va fi la fel de frumoasă."
„Nu chiar, dar este drăguţ din partea ta să spui asta."
Durrani cumpărase un teren mai mic alături pentru Lee, partenerul său de afaceri. Lee începuse să construiască în acelaşi timp cu Durrani, dar era încă la câteva luni distanţă de finalizare. Lee s-a plâns că antreprenorii au profitat de el, dar Durrani a vorbit cu constructorul şi a aflat că inginerul din Lee a îngreunat foarte mult situaţia, deoarece dorea să inspecteze şi să semneze fiecare lucrare.
Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâna şi Durrani a întrebat: „Cât mai durează până când casa ta va fi gata?".
Lee a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus că presupunerea ta este la fel de bună ca a oricui. „Mi-au spus că în două luni, dar voi crede când o voi vedea".
„O să văd dacă pot să-i grăbesc", a spus Durrani făcând cu ochiul în timp ce îl apuca pe Lee de cot. Şoptindu-i la ureche, i-a spus: „Este ceva ce vreau să-ţi arăt." L-a condus pe Lee de cot în casă.
La jumătatea holului spre birou, Durrani s-a oprit şi a apăsat butonul pentru lift. Lee a părut surprins: „La subsol".
„Da."
„Aţi pus un poligon de tragere?". Lee a întrebat cu speranţă.

„Nu ... . Nu m-am gândit la asta”. Durrani şi-a mângâiat mustaţa şi apoi a râs. „Asta este o idee minunată. Îl voi pune pe arhitectul meu să se ocupe de ea”.
Au intrat în lift şi Lee a profitat de ocazie pentru a-i ţine o prelegere lui Durrani despre ingineria unui poligon de tragere în interior. Durrani nu a putut ieşi din lift destul de repede. Se săturase cam tot ce putea suporta de la acest american condescendent. L-a condus la uşa securizată şi a introdus codul său.
„Nu ştiam că aveţi tuneluri”, a spus Lee în timp ce mergea pe podeaua de ciment.
„Le-am instalat pentru securitate”. Durrani a continuat discuţia până când au ajuns la uşa care ducea la cea mai mică dintre cele două case de oaspeţi.
În timp ce începeau să urce scările, Lee a întrebat: „Ce voiai să-mi arăţi?”.
„Aceste tuneluri sunt foarte convenabile. Cred că ar trebui să ne gândim să mai punem unul.”
„Între cele două proprietăţi ale noastre?”
„Da.”
„Nu m-am gândit niciodată la asta.”
Când au ajuns în vârful scărilor, Durrani nu mai avea suflare. Lee a continuat să vorbească şi în cele din urmă a ajuns să pună o întrebare. Durrani a ridicat o mână, semnalând că nu mai avea aer, în timp ce cu cealaltă mână îşi căuta pachetul de ţigări.
„Ştii că chestiile astea te vor ucide, nu? Ca partener de afaceri al tău, am tot dreptul să mă iau de tine pentru a te opri. Dacă mori, parteneriatul nostru va lua foc.”
Erau atât de multe lucruri pe care Durrani ar fi vrut să le spună, dar în schimb şi-a îndesat o ţigară între cele două buze şi a dat din cap în semn de acord. Kassar a apărut, stând la marginea sufrageriei scufundate. „Vazir”, a spus Durrani, „ţi-l aminteşti pe Larry?”.
„Bineînţeles”, a spus Kassar cu un semn de recunoaştere din cap.
Durrani a tras câteva fumuri adânci, care, într-un mod ciudat, au părut să-i liniştească respiraţia. După ce a expirat un nor mare de fum, i-a făcut semn lui Lee să îl urmeze. În timp ce mergeau pe hol, Durrani a început să vorbească cu o voce liniştită. „Ceea ce urmează să vă arăt este o adevărată tragedie. Am un alt prieten american, care a fost bătut cu sălbăticie de un grup de bătăuşi de stradă în Rawalpindi. Am aranjat ca el să se recupereze aici, unde va fi în siguranţă. Este jenant modul în care conaţionalii mei îi tratează uneori pe cei mai mari aliaţi ai noştri.”
„Nu toată lumea este atât de nepoliticoasă. Numai comportamentul dumneavoastră, domnule general, ajută foarte mult.”
„De ce, mulţumesc.” Durrani s-a oprit în faţa uşii închise şi a spus: „Lasă-mă un moment singur cu el şi apoi te voi chema.”
„Bineînţeles.”
Durrani s-a strecurat în cameră şi a închis uşa. S-a apropiat de pat, încă nu se obişnuise cu priveliştea urâtă din faţa lui. „Eşti treaz?”
Rickman era întins cu trei perne sub spate. Şi-a lăsat capul să cadă în stânga şi a spus: „Da.”
„Bine ... . Văd că abia poţi deschide unul dintre ochi”.
„Asistenta mi-a pus gheaţă din oră în oră. Este o tortură”.
„Dar asta e bine ... ... nu-i aşa?”
Rickman a ignorat întrebarea şi a spus: „Ai de gând să o omori, nu-i aşa?”.
„De ce trebuie să presupui întotdeauna ce e mai rău în mine?”
„Pentru că ai un trecut de omorâre a oamenilor atunci când aceştia nu mai servesc planurilor tale.”
„Oh, asta”, a spus Durrani cu un zâmbet, refuzând să lase starea de spirit acră a lui Rickman să strice acest moment special. „Şi tu eşti un înger, prietene. Amândoi facem ceea ce trebuie să facem. De aceea lucrăm atât de bine împreună.”
„Asistenta?”
Durrani a suspinat: „Ce-i cu ea?”.
„De ce trebuie să o omori?”
„Încetează. Avem lucruri mai importante de discutat. Trebuie să-ţi arăt ceva.”
„Ce?”

„Vei vedea.” Durrani s-a întors la uşă. A deschis-o cu un picior şi i-a făcut semn lui Lee să i se alăture. Şi-a dus degetul la buze şi a spus: „Trebuie să vorbim încet.”
Durrani s-a întors la pat, cu Lee lângă el.
„Doamne”, a fost tot ce a reuşit Lee să spună.
„Ştiu... este oribil”.
„Copiii au făcut asta?”
„Nu aş spune chiar aşa. Bărbaţi maturi, de fapt.”
Faţa lui Lee era o combinaţie de şoc şi repulsie. „Cine este el? L-am cunoscut?”
„Sunt destul de sigur că nu l-aţi întâlnit niciodată”. Durrani se uită la Rickman. „Joe, l-ai întâlnit vreodată pe acest om?”.
Rickman şi-a dat capul pe spate şi, printr-o fantă îngustă din ochiul drept, a surprins o imagine neclară a bărbatului. Şi-a dat răspunsul prin buzele umflate şi încărcate de vaselină. „Nu.”
„Era într-un cartier rău famat?” a întrebat Kansan.
„Se poate spune şi aşa. De aceea v-am avertizat că trebuie să fiţi foarte atenţi.”
„Este oribil. Aţi contactat poliţia?”
„Nu.” Durrani a clătinat din cap. „Nu trebuie să îi implicăm. Oamenii mei se vor ocupa de lucruri”.
„Şi familia lui?”
Un zâmbet diabolic a încreţit buzele lui Durrani. „Ah... ca şi tine, el nu are familie.”
„De unde este el?”
„Din Denver, cred. Aşa e, Joe?”
Rickman părea plictisit. „Da.”
„Pot să vă ajut cu ceva?” a întrebat Lee cu o îngrijorare sinceră.
„De fapt, da”, a spus Durrani cu un zâmbet imens. A aruncat o privire peste umăr şi i-a făcut semn lui Kassar. Întorcându-se la Lee, a făcut o faţă de scuză şi a spus: „Dacă ai muri, ar fi de mare ajutor”.
Faţa lui Lee s-a răsucit într-o încruntare confuză.
Kassar îşi pusese mănuşile în timp ce vorbeau şi desfăcuse cu dezinvoltură punga de plastic. Dintr-o singură lovitură a tras punga peste capul lui Lee şi a strâns-o bine în jurul gâtului său. Kassar învăţase acest mic truc cu mulţi ani în urmă. Cheia era să porţi mănuşi, pentru că victima întotdeauna te zgâria şi te zgâria pe mâini. Odată, însă, o victimă foarte puţin cooperantă fusese suficient de isteaţă încât să rupă plasticul care îi acoperea faţa. Se dovedise a fi o crimă urâtă, mai puţin profesională, deoarece au sfârşit prin a se rostogoli pe podea. Kassar folosise rămăşiţele pungii pentru a-l sugruma pe bărbat, dar nu scăpase nevătămat. Nasul său uşor strâmb era un memento constant că trebuia să continue să-şi perfecţioneze meseria. Producătorul de saci de gunoi Glad i-a rezolvat problema atunci când a scos pe piaţă sacii Force Flex rezistenţi la rupere.
Acest american special a fost uşor de manevrat. Nu era nici violent, nici fizic, iar tot ce trebuia să facă Kassar era să-l împiedice să spargă o parte din mobilier. El a ţinut ferm sacul şi a dansat cu bărbatul în spaţiul larg dintre pat şi uşă. Scenariul era aproape identic de fiecare dată; braţele sălbatice se legănau, corpul se răsucea, ambele mâini se agăţau pentru a-i desprinde mâinile şi apoi o mână cădea pe măsură ce oboseala se instala, apoi cealaltă, până când victima era epuizată şi pur şi simplu se prăbuşea.
Kassar l-a coborât pe Lee pe podea cu blândeţe, ca şi cum l-ar fi întins pentru un somn lung. A îngenuncheat lângă cadavru şi a ţinut sacul strâns pentru a număra până la zece. Când a fost convins că Lee nu era pe cale să tresară la viaţă, a tras de cele două sfori roşii, le-a legat şi s-a ridicat.
„Foarte bine”, a spus Durrani cu respect.
„Mulţumesc.” Kassar era mulţumit de ritmul constant al inimii sale.
„Ce părere ai?” a spus Durrani, întorcându-se spre Rickman.
Rickman nu era străin de crimă, dar acest mic eveniment orchestrat i se părea deosebit de absurd. Şi-a înăbuşit o tuse şi a spus: „Habar n-am ce puneţi la cale”.
„El este un dar pentru tine. El este noua ta identitate. Uită-te la el.” Durrani a arătat spre podea.
Rickman nu s-a deranjat să ridice capul. „Are un sac pe cap.”
„Hmm”, Durrani şi-a frecat buza superioară şi apoi a spus: „Nu contează. Are aceeaşi înălţime ca şi tine şi are aceeaşi culoare a părului. L-am găsit acum mai bine de un an şi l-am făcut partener de afaceri în mai

multe afaceri foarte profitabile. Îi construiesc o casă pe proprietatea de lângă aceasta. Este foarte frumoasă. Acolo vei sta tu."
Pe Rickman îl durea capul şi simţea că OxyContin-ul pe care îl luase cu patru ore în urmă începea să-şi piardă efectul. „Deci îmi voi asuma identitatea acestui bărbat?".
Durrani şi-a bătut palmele. „Exact! Va trebui să te ascunzi. Vei avea o viaţă şi te vei ascunde în văzul tuturor. Americanii nu-şi vor da seama niciodată."
„Chirurgul plastician?"
„Va fi aici în două zile."
Amploarea noii întorsături a lui Durrani începea să se afunde. „Mă vei face să arăt ca el?"
„Da", a spus Durrani cu entuziasm. „Îi vei studia trecutul. Ţi-am întocmit un dosar detaliat, cu fotografii şi toate detaliile imaginabile. Părinţii lui sunt morţi, iar singura lui rudă este o soră din Hawaii cu care nu are niciun contact. El este, cum îi spuneţi unui concetăţean american care vă părăseşte ţara?".
„Un expatriat."
„Da... asta este. Este un expatriat. Pentru puţinii oameni care îl cunosc, le voi spune că a fost atacat de hoţi în Rawalpindi şi a fost bătut cu sălbăticie. Aşa se va explica operaţia ta şi umflăturile din următoarele câteva luni, dar cel mai bun lucru este că acum vei avea un trecut."
„O legendă."
„Poftim?"
Rickman se gândea. „În branşă, noi îi spunem legendă".
„Da ... ... ei bine, oricum i-ai spune, asta îţi va oferi mai multă libertate, iar dacă foştii tăi angajatori vor săpa vreodată în noua ta identitate, nu vor găsi nimic suspect."
Rickman a trebuit să recunoască faptul că era o modificare foarte bună a planului lor. Planul fusese ca el să aibă o faţă nouă şi să ia un nume fals. Se gândiseră că, dacă îşi păstra un profil suficient de discret, CIA nu ar fi observat niciodată, dar asta era chiar mai bine. „Trebuie să vă aplaud, domnule general. Este o îmbunătăţire."
„Cu plăcere", a spus Durrani cu o scurtă plecăciune. Apoi, îndreptându-şi atenţia spre Kassar, a spus: „Du-l prin tuneluri până la garaj şi apoi, când se întunecă afară, du-l la incinerator. „
„Stai puţin", spuse Rickman cu un sentiment de scufundare. „Credeam că Vazir trebuia să se ocupe de problema mea la Zurich."
„El o face. Va pleca mâine dimineaţă la prima oră."
Rickman a fost cuprins de panică şi a început să se blesteme pentru că a luat analgezicele. „Ţi-am spus că bancherul trebuia să se ocupe imediat de el."
„Calmează-te. Vazir trebuia să se ocupe mai întâi de asta, iar acum te va scăpa de problema ta."
„Dar ţi-am spus că trebuie să se întâmple imediat. Dacă Rapp îl descoperă, vom avea probleme serioase."
„Am auzit că domnul Rapp are şi alte probleme cu care se confruntă." Durrani părea foarte mulţumit. „Informaţiile pe care i le-ai trimis agentului FBI au funcţionat. Agentul desfăşoară o anchetă asupra lui Rapp. Acum, când Vazir îl va ucide pe bancher, Rapp şi CIA vor părea cu atât mai vinovaţi. L-am instruit pe Vazir să facă crima să pară senzaţională."
„O idee proastă." Rickman s-a simţit brusc ca şi cum ar fi avut de-a face cu un amator. „Dacă vrei să pară că e vorba de Rapp, trage-i un singur glonţ în cap lui Obrecht."
„În faţă sau în spate?" întrebă Kassar.
„Nu contează, atâta timp cât Obrecht e mort."
„Nouă milimetri, .40, Sig, .45?". a întrebat Kassar, întrebându-se ce calibru de armă era preferatul lui Rapp.
„Pentru ceva atât de apropiat ca asta ar folosi un nouă milimetri."
Kassar a dat din cap cu încredere.
Rickman a revenit brusc la modul de operare, dorindu-şi să fie suficient de sănătos pentru a merge alături de Kassar şi de oamenii lui şi a-i dirija pe Kassar şi pe oamenii lui. „Câţi oameni aduci?"
„Plănuiam să mă descurc singur. O amprentă mai mică. Mai uşor de mutat."
Aşa îi plăcea lui Rapp să opereze. „Şi în cazul în care dai peste Rapp în timp ce te ocupi de Obrecht?"

Expresia lui Kassar a rămas ilizibilă. „Depinde unde îl voi vedea, dar presupun că voi fi în avantaj, deoarece știu cum arată, dar el nu mă cunoaște pe mine.”
Un mic râs a trecut prin buzele bătătorite ale lui Rickman. „Nu contează. El te va simți. Te va mirosi de la un kilometru distanță. Nu pot să explic cum o face. Trebuie să fie un fel de instinct genetic de supraviețuire care se întoarce la vremea când strămoșii lui fugeau de dinozauri și alte rahaturi.” Rickman și-ar fi dorit să-și poată folosi vechile contacte pentru a afla ce pune la cale Rapp.
Durrani și-a încrucișat brațele pe piept și și-a flexat genunchii. „Cred că îi acordați acestui domn Rapp prea multă încredere. L-ați transformat într-un personaj mitic.”
Rickman știa de unde venea asta. „Domnule general, permiteți ca ego-ul dumneavoastră să interfereze cu realitatea. Oricât de mult mi-aș dori să-l văd pe Rapp mort, nu vreau ca talentatul tău prieten să se încurce cu el.”
Generalul a pufnit în nas. „Prostii.” Întorcându-se spre Kassar, a ordonat: „Dacă te întâlnești cu domnul Rapp, vreau să-l omori.”
Kassar a acceptat ordinul cu o încuviințare din cap, chiar dacă era destul de sigur că nu-l va respecta. Era ușor să omori un prost de rând ca cel care zăcea acum la picioarele lui, dar un om ca Mitch Rapp era o cu totul altă problemă. Un om ca Rapp ar fi fost conștient și ar fi ripostat. Kassar s-a uitat la Rickman și a spus: „Poate ar trebui să aduc întăriri”.
Rickman s-a gândit la asta pentru o clipă, în timp ce Durrani se gândea la faptul că omul lui îl întreba pe Rickman cum să-și conducă operațiunea. Rickman a ridicat încet o mână și și-a scărpinat bărbia. „Cred că este o idee bună. Probabil trei oameni”.
Kassar s-a întors spre Durrani. „Pot să aleg eu oamenii?”
„Da”, a spus Durrani, chiar dacă nu voia să o facă.
„Și”, a adăugat Rickman, „dacă îl vezi pe Rapp, vreau să te gândești serios să anulezi operațiunea. Mai ales dacă te-ai ocupat deja de Obrecht.”
„Prostii”, a luat în derâdere Durrani. „Dacă îl vezi pe Rapp, îl vreau mort. M-ai înțeles? M-am săturat de acest om. Scapă-mă de această problemă și te voi răsplăti generos.”
Rickman se săturase de atâta bravadă, iar faptul că fusese relegat la rolul de infirm nu făcea decât să înrăutățească situația. Faptul că nu putea să stea în picioare și să-și argumenteze punctul de vedere era extrem de frustrant. „Kassar, toți banii din lume nu vor însemna nimic dacă ești mort. Folosește-ți judecata și nu-l subestima pe Rapp. Omul este în vârful lanțului trofic. Dacă ai o lovitură curată și el nu te vede, dă-i drumul și fă tot ce poți, dar dacă te simte cât de puțin, trebuie să fugi.” Rickman se uită la Kassar prin ochii săi întredeschiși. „Ești un om inteligent, Vazir. Știi despre ce vorbesc, nu-i așa?”.
„Da”, a răspuns Kassar cu vocea sa standard, lipsită de pasiune. Înțelegea, într-adevăr. Oameni ca Rapp erau extrem de periculoși, nu doar din cauza talentului și a instinctelor lor. Cel mai impresionant lucru la Rapp era că era încă în viață după tot ce i se aruncase în față. „Dar asasinul ... . Gould?”
Rickman se întrebase cum să rezolve această problemă. Știa foarte multe despre acel om, dar Gould habar nu avea că Rickman îl manevrase în momentul și locul în care fusese sigur că fostul legionar își va regla conturile cu Rapp. Pe undeva, Rickman credea că greșise calculele, sau poate că nu. O idee îi veni brusc în minte. Lui Durrani i-a spus: „Mi-ai spus că l-ai pus pe generalul Qayem și pe oamenii săi în așteptare în cazul în care asasinul meu ar fi dat greș.”
„Așa este.”
Rickman a suspinat. „Ar fi trebuit să știu că te vei amesteca în planurile mele.”
„Habar n-am despre ce vorbiți.”
„Ba da, știi. Ești atât de transparent. Aveai de gând să-l ucizi pe Gould când ar fi terminat cu Rapp, nu-i așa?”
Durrani a adulmecat și a spus: „Nu am vrut să las nimic în urmă. El era un capăt liber”.
„Și?”
„Ce vrei să spui?”
Împingând cu coatele, Rickman a reușit să se așeze pe perne. Era recunoscător că durerea era înăbușită de drogurile care se aflau încă în organismul său. „Dacă parteneriatul nostru va funcționa, trebuie să încetezi să mai faci lucruri pe la spatele meu. Înțelegi ce ai făcut? Gould este un profesionist. Evident, i-a văzut pe

oamenii tăi şi ştia că ai de gând să-l omori, aşa că singura cale de scăpare care i-a rămas a fost să treacă la Rapp."
Durrani a luat în derâdere ideea. „Prostii."
„Nu, domnule general, singurul lucru care este o prostie este felul în care îmi tot strici planurile bine puse la punct. Trebuie să încetezi să te mai amesteci, şi nu ar trebui să mai existe omoruri decât dacă este absolut necesar."
„Eu ucid pentru a ne proteja. Secretul nostru este prea valoros. Trebuie să ne păstrăm cercul foarte strâns."
„Este o politică proastă. Uciderea nu este soluţia la orice problemă. Ce ai de gând să faci cu Vazir când se va întoarce din Elveţia? Îl veţi ucide şi pe el?"
„Este prea valoros", a strigat Durrani. „Nu aş ucide niciodată pe cineva atât de loial".
Rickman ştia că Durrani omorâse o mulţime de oameni loiali, dar nu a verbalizat acest lucru. Kassar asculta fiecare cuvânt şi nu era prost. Bărbatul se întrebase fără îndoială când se va plictisi Durrani de serviciile sale. „De acum încolo, generale, trebuie să ne consultăm unul cu celălalt, altfel suntem condamnaţi."

Capitolul 48

Comitatul Rappahannock, Virginia

Stan Hurley a sosit cu câteva minute înainte de ora opt. Subiectul iminent al diagnosticului său terminal nu a fost discutat din simplul motiv că bătrânul îi spusese deja lui Kennedy că nu aveau de gând să facă mare caz de asta. Se pare că a mormăit ceva despre faptul că toţi murim, unii doar puţin mai devreme decât alţii.
Lewis a făcut fettuccini cu creveţi şi salată de spanac pentru grup. La cină, Rapp a continuat să-i preseze pe Kennedy, Hurley şi Lewis în legătură cu Rickman. Rapp şi-a amintit că Rickman avea o fostă soţie şi o fiică despre care vorbea rar. De fapt, Rapp îşi amintea doar o singură dată când îl auzise pe Rickman menţionându-le. Se întâmplase într-o veche bază sovietică din sudul Uzbekistanului, imediat după ce talibanii fuseseră înfrânţi de aviaţia americană, de câteva zeci de luptători americani din cadrul Operaţiunilor Speciale, de câţiva băieţi din cadrul Serviciului Clandestin şi de o armată de tip Alianţa de Nord. Rickman fusese cheia de boltă în punerea la cale a întregii operaţiuni şi a fost prima dată de la 11 septembrie 2001 când au simţit că au ripostat cu adevărat.
Aşa că era timpul să sărbătorim, iar cu talibanii în plină retragere şi fugind spre graniţa pakistaneză, băutura a început să curgă. Încă de pe atunci, Rapp îl cunoştea pe Rickman ca pe un tip cu un creier mare, care se pricepea să pună la cale operaţiuni complicate, fără să piardă niciodată din vedere diferitele capcane. Şi făcea totul cu o concentrare calmă asupra scopului final, ceea ce nu era un lucru uşor, cu atât de multe piese în mişcare şi un inamic necooperant. Din motive pe care Rapp nu le-a înţeles pe deplin, în acea noapte, un Rickman neglijent a decis să se descarce de problemele sale personale asupra lui Rapp. Rickman avea o soţie pe care nu o iubise niciodată cu adevărat şi era destul de sigur că nici ea nu-l iubise cu adevărat. Aveau o fiică care ajunsese la vârsta adolescenţei şi care îşi ura tatăl pentru că era plecat atât de mult, dar când era acasă nu reuşea să o facă să spună nici măcar bună ziua. Totul se ducea pe apa sâmbetei, iar Rickman oscila între a se gândi că ar trebui să o salveze şi a fi destul de sigur că nu merita să fie salvată. A fost un caz clasic de avocat al diavolului, susţinut de un singur om beat pentru cea mai mare parte a unei seri. Rapp a reuşit să schimbe discuţia de mai multe ori, doar pentru ca Rickman să o ducă înapoi în şanţul noroios.
A doua zi nu a mai fost adus în discuţie şi nu s-a mai discutat niciodată. Câteva luni mai târziu, Rapp a aflat că soţia lui Rickman a depus cererea de divorţ. Nu era o situaţie neobişnuită. În cele mai bune vremuri, Serviciul Clandestin era greu pentru familii. Era nevoie de un soţ sau o soţie deosebită pentru a putea ţine capul de afiş în timp ce tu erai plecat să promovezi politicile Americii în jgheaburile lumii. Rata divorţurilor era ridicată înainte de 11 septembrie. După atacuri, a crescut vertiginos. CIA nu a încetat

niciodată să desfăşoare misiuni, iar misiunile au durat ani de zile, familiile au avut de suferit, iar căsniciile s-au destrămat. Acum, Rapp voia să ştie dacă au avut vreodată discuţii cu Rickman despre divorţ şi despre stresul provocat de munca sa.
Kennedy s-a uitat la Lewis şi a spus: „Am avut o discuţie despre aducerea lui înapoi".
„Îmi amintesc", a spus Lewis.
„Nu a fost vorba atât de mult de divorţ. Ţineţi minte, aveam de-a face cu multe din acestea. Ne-am trezit într-o zi şi ne-am dat seama că era acolo de şase ani la rând." Kennedy părea că retrăieşte o greşeală.
„Eram în Kabul cu afaceri şi am stat de vorbă cu el pentru a vedea cum merg lucrurile. Nu s-a plâns niciodată. Nici măcar o dată."
„Niciodată?" a spus Hurley pe un ton îndoielnic.
„Niciodată. Se cufundase complet în slujbă. Era o enciclopedie ambulantă de informaţii despre cine lupta pentru cine. Se ajunsese la punctul în care JSOC nu lansa o operaţiune fără să se consulte mai întâi cu el. Îi aduceau un nume, uneori o fotografie şi o locaţie, iar Rick spunea lucruri de genul: „Cred că l-aţi luat pe Mohammad greşit. Cel pe care îl căutaţi se află în satul vecin. În orice caz, am stat jos, am făcut o analiză şi apoi i-am oferit o promovare pentru a se întoarce la Langley. Nici măcar nu s-a gândit la asta. A spus că abilităţile lui ar fi irosite la Langley."
Hurley a ridicat din umeri. „Nu ar fi fost primul tip care să creadă asta."
Kennedy a luat o înghiţitură de vin şi a fost de acord.
„Ai fi putut să-l obligi să se întoarcă," spuse Rapp.
„M-am gândit la asta, dar când am verificat cu JSOC şi cu alte câteva active din ţară, aproape că au făcut infarct. Până la o persoană, au spus că nu se puteau descurca fără el".
„Aşa că soluţia ta", a spus Lewis, „a fost să-l aduci înapoi pentru două săptămâni de şedinţe de informare".
Hurley a luat-o în derâdere: „Lasă-mă să ghicesc... l-ai pus să se aşeze pe canapea cu Doc aici."
Kennedy a ridicat din umeri. „Procedura standard. Îi pun pe toţi să le facă. Chiar şi pe voi doi."
„Mie mi-a făcut mult bine", a spus Hurley cu sarcasm. Întorcându-se spre Lewis, a adăugat rapid: „Îmi pare rău, doctore. Nu e vina ta. Sunt destul de distrus."
Lewis a zâmbit. „Fără supărare, şi nu eşti distrus... doar complicat."
„Nu", a spus Rapp, „sunt destul de sigur că e dat peste cap".
Hurley a răcnit. „Ei bine, dacă asta nu e oala care strigă ceainicul negru."
„Nu spun că nu am probleme", a rânjit Rapp. „Doar că nu sunt la fel de grave ca ale tale."
„Uşurel, Junior. Mai dă-ţi încă treizeci de ani şi vom vedea cum te descurci."
„Cu toţii avem probleme." Kennedy şi-a ridicat paharul de vin şi a spus: „Având în vedere prin ce aţi trecut voi doi, cred că vă descurcaţi destul de bine."
Hurley şi Rapp au luat cuvintele cu o mulţumire tăcută, apoi Hurley, mereu nerăbdător, s-a uitat la Lewis şi l-a întrebat: „Şi ce ai aflat când l-ai adus pe Rick pe canapea?".
„Nu prea multe. Nu avusesem decât două şedinţe. Fiecare dintre ele de aproximativ două ore."
„Ai avut senzaţia că se ţinea prea tare?". a întrebat Rapp.
Lewis a clătinat din cap. „Nu am simţit nimic. Voi", a spus Lewis, arătând spre Rapp şi Hurley, „sunteţi doi dintre cei mai dificili pacienţi ai mei. Mi-a luat ani de zile să vă câştig încrederea şi tot nu veţi deschide uşa decât o fracţiune. Rickman vă face pe voi doi să păreţi pacienţii ideali. Aţi citit vreunul dintre voi jacheta lui?"
Kennedy dădu din cap, în timp ce Rapp şi Hurley clătinau din cap. „IQ-ul lui", a spus Lewis, „este de 205".
Hurley s-a scărpinat în obraz şi a spus: „Asta nu înseamnă nimic pentru mine".
„Cel mai mare din clădire", a spus Kennedy, „cu o marjă bună".
„Voi doi la un loc", a spus Lewis, arătând spre Hurley şi apoi spre Rapp, „s-ar putea să-l egaleze."
„Doctore, sunt sigur că e deştept ca naiba, dar experienţa mea cu astfel de tipi este că nu se descurcă prea bine în viaţă."

„E un punct de vedere corect. Sunt câteva lucruri pe care le-am reţinut în timpul şedinţei noastre. Un potenţial sentiment de izolare, o dificultate în a face faţă oamenilor, mai ales celor din afara cercului său apropiat. Aşa cum aţi spus, probleme de adaptare."
„Dar", a adăugat rapid Kennedy, „problemele de adaptare nu sunt neobişnuite pentru oamenii noştri atunci când au fost în străinătate pentru perioade lungi de timp. Voi doi le-aţi experimentat de multe ori. Vă întoarceţi după ce aţi îndurat lucruri destul de grele şi nu aveţi răbdare cu oamenii care vor să se plângă de lucruri banale."
De fapt, Hurley avea o toleranţă foarte scăzută faţă de oameni în general. „E vreo şansă ca el să fi devenit nativ?"
„Nu avem nici pe departe suficiente informaţii pentru a spune asta, dar cu siguranţă a început să se retragă în ultimul an." Lewis s-a grăbit să adauge că nu judeca pe nimeni. „Privind în urmă la lucruri, este mult mai uşor să vezi un tipar. Sickles a pierdut tot controlul asupra lui. Este aproape ca şi cum Rickman ar fi devenit şeful lui Darren, sau cel puţin a încetat să mai răspundă în faţa lui."
„Irene", spuse Rapp, „sper din tot sufletul că-l vei bate pe Darren. E un măgar incompetent şi o ruşine nenorocită."
Kennedy primea o mulţime de sfaturi de la o gamă largă de oameni cu privire la ceea ce trebuia să facă în urma dezastrului din Afganistan. „Îl interogăm chiar acum. Vreau să mă asigur că ştiu tot ce ştie şi apoi voi lua decizia privind angajarea lui." Nu voia ca discuţia să se abată de la subiect, aşa că a spus: „Revenind la Rick ... nu avem nimic definitiv şi nu sunt sigură că vom avea, dar am trei dintre cei mai buni analişti ai mei care analizează totul. Dacă a făcut o greşeală, o vor găsi".
Rapp a clătinat din cap ca şi cum nu ar fi crezut. „Nu vor găsi nimic. El nu a făcut greşeli. Întotdeauna şi-a acoperit urmele, dacă nu voia ca cineva care căuta să găsească ceva."
„Ca şi bancherul", spuse Hurley. A luat o înghiţitură de Jack Daniel's şi a adăugat: „Tipul ăla e pe lista ta de aprobări şi, dacă e, ce naiba caută să vorbească cu FBI-ul?".
Langley avea o listă de bancheri privaţi pe care îi foloseau pentru a gestiona fondurile pentru operaţiunile negre. Băncile erau răspândite între Elveţia, Cipru, Gibraltar, Insulele Cayman, Singapore şi alte câteva locuri. Băncile şi bancherii erau verificaţi cu atenţie înainte de a fi aprobaţi pentru afaceri. Kennedy era singura persoană din clădire care avea în posesie lista completă. Ea a clătinat din cap. „Nu... nu este pe listă".
„Dar banca?" a întrebat Rapp, gândindu-se că poate Obrecht îl spionase pe unul dintre colegii săi.
„Nu. Nu am făcut niciodată afaceri cu această bancă sau cu cineva care lucrează acolo."
„Şi aţi văzut această declaraţie sub jurământ?". a întrebat Hurley.
„Da... în această după-amiază. Dacă îl putem crede pe agentul Wilson, şi nu sunt sigur că putem, Obrecht susţine că a făcut afaceri atât cu Mitch, cât şi cu Rick. I-a ajutat să deschidă mai multe conturi şi a primit depozite de câteva milioane de dolari în numerar. Există, de asemenea, o cutie de valori."
„Conţinutul?" întrebă Hurley.
Kennedy a clătinat din cap. „Nu se spune."
„Şi, Mitch, juri că nu l-ai văzut niciodată pe tipul ăsta?"
„Niciodată. Habar n-am cine este."
Hurley se uită la Lewis. „Ar putea fi din cauza rănii la cap?"
„E prea devreme pentru a spune, dar memoria lui pare să fie destul de bună. Încă nu am găsit un caz în care, odată ce i se aminteşte ceva, să nu se declanşeze amintirea."
„Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta şi, în plus", a spus Rapp uitându-se la Kennedy, „am dezvăluit toate datele mele financiare. Aţi văzut cât de bine s-a descurcat fratele meu pentru mine. Nu am nevoie să fur bani." Fratele lui Rapp era un geniu de pe Wall Street şi luase economiile lui Rapp şi le transformase într-un portofoliu foarte frumos.
„Ar fi bine să nu-ţi fi dezvăluit toate datele financiare", a spus Hurley pe tonul său aspru tipic. „Nu ai învăţat nimic de la mine?"
„Stan", a spus Kennedy pe un ton mustrător.

„Stan, nimic”, a ripostat Hurley. „Suntem acolo şi ne punem ouăle la bătaie. Nu primim nicio indemnizaţie de risc. Cunoşti regula, dacă dăm peste nişte câştiguri ilicite pe drum, acestea se duc în fondul nostru de rezervă.”
Totul era de modă veche. Kennedy ura când se vorbea aşa în jurul ei. La un anumit nivel, înţelegea de unde veneau, dar era ceva ce nu putea niciodată să scuze. „Acesta este genul de discuţie care îl face pe un om ca Wilson să se încingă.”
Hurley a plesnit cu mâna prin aer, respingând plângerea. „Noi nu suntem proşti. Majoritatea lucrurilor pe care le găsim sunt vărsate în diversele conturi despre care vorbim pentru a ajuta la finanţarea acestor operaţiuni, dar nu poţi să le reproşezi băieţilor mei că iau un mic comision pe parcurs. Este singura asigurare pe care o avem dacă trebuie să fugim.”
„Ei bine, nu ar trebui să fie nevoie să fugiţi.”
„Asta e o prostie şi o ştii.” Hurley începuse să se enerveze. „Încearcă să le spui asta idiotului de Wilson şi fraierului ăluia de Ferris. Rahat.” Hurley îşi lăsă băutura jos şi luă un pachet de Camel fără filtru. În timp ce-şi aprindea ţigara, a surprins privirea de îngrijorare de pe faţa lui Kennedy. Hurley a exhalat un nor de fum în luminile de deasupra mesei şi a spus: „Ascultă aici, prinţesă. Eu am cancer. O să mor. Încă câteva din astea nu vor conta”. Hurley a mai tras un fum şi apoi s-a simţit prost pentru mustrare. Kennedy era ca o nepoată pentru el. „Am avut o viaţă extraordinară. Nu am regrete... cel puţin niciunul pe care să-l spun acestui grup... ei bine, poate îi voi spune lui Mitch înainte să crăp, dar nu vreau să văd feţe lungi. Suntem cu toţii pe moarte. Faptul că am rezistat atât de mult timp este uimitor.” Hurley îşi ridică paharul. „Pentru o viaţă plină.”
Cu toţii şi-au atins paharele. Kennedy şi-a şters o singură lacrimă de pe obraz şi a râs. „Este destul de uimitor faptul că ai trăit atât de mult. Fumezi chestiile alea de când mă ştiu.”
„Înainte să te naşti”, a adăugat Hurley făcând cu ochiul şi trăgând o înghiţitură de Jack Daniel's. „Am început la paisprezece ani în Bowling Green.” Hurley avea o privire îndepărtată pe faţă când se gândea la copilăria lui, la stagiul în armată şi apoi la anii de glorie în care a lucrat pentru CIA în spatele Cortinei de Fier. Avusese o viaţă binecuvântată. Şi-a scuturat capul pentru a-şi limpezi gândurile şi a spus: „Înapoi la acest bancher. Presupun că săpăm adânc”.
„Îl am pe Marcus la el, precum şi alte câteva lucruri. Deocamdată nimic pe care să mergem mai departe, dar avem ceva care... ah, este puţin ciudat.” Kennedy părea aproape ruşinată în timp ce se întoarse spre Rapp. „Ceva ce trebuie să discutăm, de fapt.” Nu ştia exact cum să facă asta, aşa că a spus-o pur şi simplu. „Numele Louie Gould vă spune ceva?”.
Paharul de vodcă era pe jumătate plin. Rapp s-a uitat în el şi pentru o clipă s-a gândit să arunce totul înapoi. În schimb, l-a împins spre centrul mesei şi a spus: „Îmi amintesc de el.”
„Îţi aminteşti ce a făcut?”
Rapp nu a tresărit. „Mi-a ucis soţia.”
Kennedy a înghiţit în sec şi a întrebat: „Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu el în Kabul?”.
„Partea asta e puţin neclară. Îmi amintesc că l-am văzut chiar înainte de a se dezlănţui iadul şi apoi nimic.”
Kennedy încercase să îşi dea seama de şansele acestei coincidenţe ciudate. „Vrei să ghiceşti unde îşi face Gould activitatea bancară în Elveţia?”
„Herr Obrecht.”
„Aşa este. El este bancherul privat al domnului Gould.”
„Îţi baţi joc de mine.” Hurley s-a ridicat de pe scaun. „Toată treaba asta începe să pută.”
Kennedy era obişnuit cu acest comportament kinetic. Hurley, ca şi Rapp, nu se pricepea să stea locului prea mult timp. Îl asemăna cu rechinii care nu se opresc niciodată din mişcare. „Gould are şi alţi bancheri pe care îi foloseşte, dar Obrecht este unul dintre principalii lui.”
Hurley s-a plimbat până la frigider, a expirat un nor de fum, a băut un pahar, apoi s-a întors la masă. „Ştii cum începe să arate asta?”.
Kennedy a dat din cap. Se gândise bine la asta.
„Un atac bine planificat, pe mai multe direcţii. Stratificat, aşa cum făceau ruşii. Derutant ca naiba până când scăpai de toate înşelătoriile şi prefăcătoriile şi te concentrai asupra obiectivului lor.”

„Şi care e obiectivul de data asta?” a întrebat Kennedy.
„Pe naiba dacă ştiu. Vreau să spun că ştim, în sens general, că a fost conceput pentru a ne paraliza, dar nu ştim încă detaliile.”
Rapp s-a încruntat şi a clătinat din cap. O amintire îi revenea în minte. O conversaţie pe care o avusese cu Rickman cu mult timp în urmă. Era vagă pentru că Rickman vorbise foarte repede şi zbura pe tangente şi apoi se întorcea înapoi.
Kennedy a observat privirea lui Rapp şi l-a întrebat: „La ce te gândeşti?”.
„La ceva ce mi-a spus Rick cu ani în urmă... probabil cu cincisprezece ani în urmă. Nu-mi amintesc tot, dar era vorba despre operaţiuni clandestine şi despre cum ar trebui să fie organizate şi conduse pe mai multe niveluri. Era vorba despre recrutarea de persoane cu poziţii înalte. Că nu era suficient doar să îi recrutezi. Pentru a ne spori şansele de succes, trebuiau lansate operaţiuni secundare şi terţiare care să distragă atenţia observatorilor... cei care ar fi trebuit să fie cu ochii pe agentul nostru pentru a se asigura că nu spionează pentru cealaltă parte. A fost foarte animat când a spus că, pentru a ne spori şansele de succes, trebuia să-i deranjăm pe acei oameni.” Faţa lui Rapp se lumină când începu să-şi amintească. A pocnit din degete. „Ideea lui era să le însceneze supraveghetorilor, de exemplu, făcând să pară că ei înşişi sunt spioni... să înfiinţeze conturi reale pe numele lor şi, dacă activul nostru era descoperit, să facă informaţia publică, astfel încât supraveghetorii să fie distraşi în a se apăra. El a susţinut ideea de a se culca cu soţul/soţia persoanei în cauză şi o mulţime de alte lucruri... orice ar fi putut să-i pună în încurcătură pe supraveghetori”.
„Deci, vreţi să spuneţi că asta ne făcea o altă agenţie de informaţii folosindu-l pe Herr Obrecht?”
„Posibil ... ... au pus la cale această poveste de rahat cu acest bancher şi au furnizat cu linguriţa informaţiile către FBI pentru a ne scoate din joc. Şi aproape că a funcţionat. Dacă Wilson ar fi avut un punct de sprijin, tu şi cu mine şi o mulţime de alţi oameni am fi petrecut o grămadă de timp cu federalii chiar acum, încercând să ne dovedim nevinovăţia.”
„Dacă teoria ta este corectă”, a spus Kennedy, „atunci care este scopul lor final? De la ce încearcă să ne distragă atenţia? Şi ce legătură are o teorie pe care Rickman a avut-o acum cincisprezece ani cu asta?”
Rapp îşi luă paharul de vodcă şi bău un pahar. Se gândi la ultima săptămână şi la roller-coaster-ul ei de emoţii. Frica de „oh, rahat” când aflaseră că Rick dispăruse, groaza şi panica provocate de publicarea clipului cu interogatoriul şi uşurarea absolută pe care mulţi dintre ei o simţiseră când găsiseră camera şi aflaseră că Rickman era mort şi că secretele lui erau în siguranţă. Asta a fost prefăcătoria, îşi dădu seama Rapp. „N-o să vrei să auzi asta”, a spus în cele din urmă Rapp, uitându-se la Kennedy. „Rick nu este mort. Au vrut doar să ne facă să credem că e mort.”
„Nu ai nicio dovadă... e doar instinctul tău!”
„Ţi-am spus deja. Nu am crezut ideea că aceiaşi oameni care au atacat casa conspirativă ar fi putut să-l ucidă accidental pe Rick şi apoi să lase în mod convenabil în urmă acea cameră pentru ca noi să o găsim.”
Pentru Kennedy era o propunere înspăimântătoare. „Toate astea sunt doar presupuneri.”
„Te simţi în largul tău să nu acţionezi în baza lor?”
Ea s-a gândit mult timp la asta. „Nu, nu mă simt.”
„Atunci ar fi bine să-mi mişc fundul la Zurich cât mai repede.”
„Eşti pregătită?”
„Mă simt bine.”
Kennedy s-a uitat la Lewis pentru a-i cere părerea. „Numai să nu te loveşti la cap”, l-a avertizat doctorul pe Rapp.
„Zurich este un oraş sigur. Voi fi bine.” Întorcându-şi privirea spre Kennedy, l-a întrebat: „Supraveghere?”.
„Am o echipă pe poziţii”.
„Cât de agresivă?”
„Nu ... . Nu vreau să-l sperii.”
„Bine.”
Kennedy se uită la Hurley. „Eşti pregătit pentru călătorie?”

„Lasă-mă să văd. Pot să stau aici şi să-mi ascult oncologul încercând să mă convingă să iau otravă pentru şobolani sau pot să mă duc în Elveţia şi să bat măr un bancher. Greu de ales."
„Stan", a spus Kennedy pe un ton care arăta că nu era amuzată.
„Bineînţeles că voi merge."
„Bine." Întorcându-şi din nou atenţia către Rapp, a spus: „Încă un lucru. Vreau să vorbeşti cu Gould înainte de a pleca."
Rapp a fost luat prins cu garda jos. „De ce? „
„Ştie ceva despre Obrecht şi cred că se abţine."
„Şi crezi că se va destăinui mie?" Rapp părea brusc agitat. „Nu am timp pentru asta. Trebuie să-mi aduc echipa în aer cât mai repede posibil."
„Echipa ta este deja asamblată... ei bine, în mare parte asamblată. Scott se ocupă de ceva pentru mine, dar va fi acolo până când vei fi gata să decolezi."
Rapp s-a încruntat. „Mi-ai format echipa fără să vorbeşti cu mine?"
„Ştiu că uneori îţi este greu să înţelegi asta, dar eu sunt şeful."
Rapp nu voia să se afle în aceeaşi cameră cu Gould. „Deci îmi ordonaţi să vorbesc cu el?"
„Aşa este." Kennedy a strecurat un dosar pe masă. „Citeşte-l repede şi apoi coboară pe scări şi află ce ştie despre Obrecht. Mai este şi un stick USB acolo. Are nişte înregistrări de supraveghere pe care Gould le-a făcut în zona de lângă clinica veterinară chiar înainte de atac. Cred că o vei găsi interesantă. Tu şi Stan ar trebui să vă uitaţi împreună."
Lui Rapp nu-i păsa de dosar sau de filmare. „Cât de dur pot să fiu?"
Kennedy a inspirat brusc şi s-a gândit la asta. „Foloseşte-ţi judecata."
„Şi dacă mă hotărăsc să-l omor?".
Ochii întunecaţi ai lui Rapp îi dădeau lui Kennedy o senzaţie tulburătoare. Era prietenul ei şi, uneori, era uşor să uite că, în adâncul lui, era un ucigaş. Şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Nu vreau să-l omori."
„De ce?"
„Din motive pe care nu le pot explica acum. Va trebui să ai încredere în mine."
„Motive pe care nu le vei explica, vrei să spui."
„Oricum ai vrea să o iei, dar merită să vă reamintesc vouă doi", spuse Kennedy, arătând spre Rapp şi apoi spre Hurley, „că nu voi sunteţi la conducere. Eu iau deciziile şi, deocamdată, spun că trăieşte. Ne-am înţeles?"
Rapp nici măcar nu era sigur că voia să-l ucidă pe om. Emoţiile lui erau peste tot când venea vorba de Gould, de soţia şi de copilul său. Existase doar o mână de momente în care se pedepsise pentru că nu-l omorâse pe Gould când avusese ocazia. Amintirea Annei fusese cea care îl împiedicase să o facă şi se împăcase cu această ciudată întorsătură a sorţii. Acea decizie fusese luată cu presupunerea naivă că Gould se va pensiona şi va avea grijă de familia sa. Aflând că idiotul nesăbuit îşi irosise şansa unei a doua vieţi, Rapp îşi reconsiderase decizia. Poate că Kennedy era şeful lui, dar Gould îi datora viaţa lui Rapp. La momentul potrivit, s-a gândit Rapp, eu voi fi cel care va decide dacă va trăi sau va muri.
Rapp se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele. „Deocamdată, o voi face în felul tău."
„Bine. Ceva ce nu se află în dosar . . . Le-am plasat pe Claudia şi Anna în custodie de protecţie."
Rapp a căpătat privirea aceea îndepărtată în ochi. „Unde au fost?"
„În Noua Zeelandă."
„Cum le-ai găsit?"
„Eu şi ea am păstrat legătura."
Rapp a fost surprins şi apoi şi-a dat seama că nu ar fi trebuit să fie. Kennedy era minuţios. „Câţi ani are fata?"
„Anna are trei ani."
Faptul că mama o botezase după numele soţiei decedate a lui Rapp îi dăduse peste cap gândirea lui Rapp în moduri pe care nu le-ar fi putut prevedea niciodată. Îşi petrecuse luni întregi pe urmele lui Gould şi ale soţiei sale, cu convingerea absolută că atunci când îi va găsi îi va ucide pe amândoi fără ezitare, iar când în sfârşit a venit momentul şi s-a confruntat cu mama şi cu fetiţa, totul s-a prăbuşit. A fost ca şi cum sufletul soţiei sale l-ar fi cuprins şi i-ar fi spus că uciderea lor nu ar fi avut alt scop decât acela de a o lăsa

orfană pe fetiţă. Pentru un om care îşi petrecuse mai bine de cincisprezece ani ucigând oameni, era cea mai străină senzaţie imaginabilă.
„Gould îi ascunsese Claudiei faptul că era încă în joc”, a spus Kennedy. „Încearcă să se preface că nu-i pasă, dar în adâncul sufletului îi este foarte frică de moarte că ea îl va părăsi când va afla. Va fi cea mai bună sursă de influenţă pe care o vei avea asupra lui”.
Rapp a dat din cap, dar se gândea la propriile lui modalităţi de a exercita o influenţă. Un pistol la capul prostului ar putea fi cea mai simplă cale de acţiune. Singura problemă cu această tactică, ştia Rapp, era că, odată ce ar fi început, s-ar putea să nu se mai poată controla.

Capitolul 49

Aurora Highlands, Virginia
Wilson nu se întreba dacă era deprimat; ştia că era deprimat dincolo de orice îndoială rezonabilă. Pentru prima dată în cariera sa, se gândea de fapt să-şi bage pistolul de serviciu în gură şi să-şi pună capăt suferinţei. A fost un gând de scurtă durată, deoarece Wilson nu putea suporta să se gândească la mizeria pe care ar fi lăsat-o în urmă. Iar dacă cumva o dădea în bară, ceea ce, pe baza ghinionului de care se bucura în prezent, avea mai multe şanse ca niciodată să sfârşească schilodit într-o instituţie pentru tot restul vieţii, privind lumea cum trece şi nefiind capabil să comunice nici măcar un gând. Nu, a decis Wilson, dacă avea de gând să se sinucidă, ar fi luat pastile.
Ferris trebuie să-i fi simţit disperarea, pentru că l-a pus pe unul dintre ajutoarele sale să îl sune şi să-i spună că se va întâlni cu el la colţul străzii lor la ora 22:00 fix. Acum, Wilson se afla în holul din faţa casei sale pentru a doua noapte la rând, pregătindu-se să facă ceva ce nu-i plăcea cu un câine la care nu ţinea în mod deosebit.
Şi-a băgat capul în birou şi a spus: „Mă duc să o scot pe Rose la plimbare”.
Sally s-a întors de la ecranul computerului. „Eşti sigură? Aş fi mai mult decât fericită să o fac.”
Wilson nu-i spusese despre ziua lui monumentală de rahat. Nu putea suporta gândul că ea îl judeca. Ar fi fost atât de multe întrebări. Îi spusese o dată, nu cu mult timp în urmă, că îl iubea foarte mult, dar că nu putea avea dreptate tot timpul. Orice conversaţie despre evenimentele de astăzi ar fi dus în cele din urmă în acel loc şi ea s-ar fi uitat prin el şi l-ar fi întrebat cum se face că directorul Miller, care avea reputaţia de persoană corectă şi onestă, putea să se înşele atât de mult. Apoi ea ar fi săpat mai adânc şi el ar fi trebuit să-i spună că nicio persoană nu i-a luat apărarea. Ea ar fi profitat de acest lucru ca dovadă că majoritatea a decis şi că el s-a înşelat. Wilson nu putea suporta să aibă acea conversaţie, nu în seara asta şi probabil niciodată.
„Nu”, i-a spus el, „trebuie să-mi limpezesc mintea”.
„Ai fost îngrozitor de tăcut. Nu vrei să vorbeşti despre şedinţă?”.
„Nu ... . Trebuie să lămuresc câteva lucruri.”
„Sunt mereu aici dacă vrei să vorbeşti.” Ea s-a ridicat, s-a apropiat şi i-a dat un sărut pe obraz. „Eşti un om bun, Joel.”
„Îţi mulţumesc. Sunt norocos că te am.”
„Da, aşa este.” Ea i-a periat obrazul cu dosul mâinii şi apoi l-a condus spre uşă.
Mişcarea pe aleea din faţă a necesitat un mare efort. Era ca şi cum picioarele îl purtau spre un loc în care nu voia să ajungă. În timp ce întorceau în faţa blocului, o rafală de vânt l-a lovit în faţă şi Wilson a tremurat, strângându-şi geaca şi întorcându-şi gulerul în sus. Se simţea rece şi vulnerabil, iar asta nu-i plăcea. Rose a deschis drumul, iar Wilson a urmat-o cu un pas leneş. Când a ajuns la colţul său, nici măcar nu a observat maşina Lincoln Town Car până când şoferul nu a aprins luminile. Lewis a suspinat şi s-a pregătit pentru ceea ce presupunea că va fi un discurs de încurajare penibil din partea senatorului senior fanfaron din Connecticut. După ce a deschis portiera din spate, a luat-o pe Rose de sub burtă şi a aruncat-o pe bancheta din spate. Ea şi Ferris erau bineveniţi să aibă mica lor poveste de dragoste.

Ferris a apucat câinele şi a tras-o în poala lui. A zgâriat-o pe gât în timp ce spunea: „Am auzit că azi nu a mers prea bine”.
Wilson a tras de geaca lui. „A fost un dezastru total.”
„Trebuie să fii atât de vulgar?”
„Trebuie să-ţi baţi joc de mine. Te aştepţi să cred că nu înjuri când eşti furios?”.
Ferris a scuturat din cap într-o manieră lentă, dezaprobatoare. „A fost o vreme, dar am învăţat că nu ajută la nimic.”
„Ei bine, să ai o zi ca a mea de azi şi apoi poţi să-mi ţii naibii o lecţie despre înjurături.” Wilson s-a uitat pe fereastră la clădirile de piatră brună care treceau. „Ştii exact cât de rău a fost?”.
„Nu am alte detalii în afară de faptul că ai fost pus în concediu administrativ.”
„Ştiţi ce înseamnă asta?”
„În mod obişnuit, înseamnă că veţi continua să fiţi plătită în timp ce o comisie independentă decide dacă aţi comis suficiente abateri pentru a fi concediată.”
„Poate în slujba ta guvernamentală normală, dar nu la FBI. Concediul administrativ este o notă atât de neagră încât poţi să-ţi iei adio de la întreaga carieră.”
„Este un mod de a privi lucrurile.”
„Este singurul mod de a privi lucrurile. Trei dintre şefii mei direcţi au fost în acea şedinţă şi, în ochii lor, sunt terminat.”
„Ei bine, nu sunt singurii oameni care contează în acest oraş.”
Wilson şi-a strâns pumnii în semn de frustrare. „Nu înţelegeţi. Ei au stabilit deja că rahatul ăsta cu bancherul elveţian este o încercare a unei agenţii de informaţii străine ostile de a destabiliza CIA.”
„Nu cred asta”, a ironizat Ferris.
„Păreau destul de convinşi şi, ca să se asigure cu adevărat că am înţeles, l-au adus pe Kennedy la întâlnire. Ştiţi ce a făcut?”
„Nu.”
„A scos o copie a documentului meu de confidenţialitate privind securitatea naţională şi mi l-a aruncat în faţă. Mi-a spus că dacă vorbesc cu cineva despre asta, se va asigura că voi ajunge la închisoare.”
„Blufează. Cu toţii blufează pentru că sunt speriaţi.”
„Şi Miller nu se sperie. Conduce FBI-ul de patru ani şi poate că este multe lucruri, dar nu este o violetă micşorată. Dacă ar fi crezut că lucrurile astea despre Rapp şi Rickman sunt legale, s-ar fi dus după ei până când ar fi fost după gratii. A văzut ceva. Cineva i-a arătat ceva care l-a convins că toate aceste informaţii sunt nişte prostii.”
„Probabil falsificate de Kennedy. Nu se teme să opereze în acest fel. Cum crezi că se menţine la putere?”.
Un gând l-a plesnit pe Wilson în faţă şi s-a întors spre Ferris şi l-a întrebat: „De unde ai luat informaţiile despre Rapp şi Rickman?”.
„De la o sursă foarte bine plasată.”
„Sigur că da. Cine este sursa?”
„Nu-mi place tonul tău”, a spus Ferris cu o privire de oţel.
Un râs nebunesc a răsunat din măruntaiele lui Wilson. „Asta e tot ce poţi să faci? Mă agiţi şi eu sar pe chestia asta pentru tine, iar acum cariera mea este în toaletă şi tot ce poţi face este să-mi spui că nu-ţi place tonul meu? Ei bine, du-te dracului, domnule senator.”
Faţa senatorului s-a înroşit de furie. Era clar că nu era obişnuit ca cineva să îi vorbească în acest fel, cu atât mai puţin un funcţionar public. „Joe, te pot ajuta, dar trebuie să ai încredere în mine şi trebuie să-ţi păstrezi calmul. Doamne, omule! Am crezut că eşti un profesionist. Suntem în primul sfert al acestui joculeţ şi tu te comporţi de parcă s-ar fi terminat.”
„Ei bine, din punctul meu de vedere, s-a cam terminat.”
„Nu e aşa, şi controlează-te.” Ferris a aruncat câinele înapoi în poala lui Wilson. „Încă nu am ţinut nici măcar o singură audiere. Când o voi face, Kennedy va trebui să răspundă la o mulţime de întrebări, iar tu vei fi martorul meu principal. Va regreta ziua în care ţi-a aruncat acel document în faţă.”
Wilson s-a luptat cu câinele. „Cum poţi fi atât de sigur?”
„Aşa cum ţi-am spus, am sursele mele. Trebuie să ai încredere în mine.”

Wilson a clătinat din cap. „Va trebui să te descurci mai bine de atât. Eu sunt cel care se îneacă aici, în timp ce tu stai pe puntea lido sugând o băutură cu fructe. Am nevoie de nişte reasigurări. O parte din revizuirea mea va consta într-o mulţime de întrebări despre cum am fost îndrumat în această direcţie... întrebări care vor duce în cele din urmă la tine. În acest moment, dacă vreţi să joc, am nevoie de încredere că voi avea dreptate."
Ferris şi-a frecat degetul arătător de-a lungul buzelor în timp ce se gândea la asta. După câteva secunde, a spus: „Nu vă pot spune cine este sursa mea, dar este un oficial guvernamental de rang foarte înalt al unuia dintre cei mai fideli aliaţi ai noştri. Cineva cu un caracter impecabil".
„Această persoană va depune mărturie dacă va fi chemată?".
„Doamne, nu. Nu fiţi prost. Nu aşa funcţionează lucrurile."
„Deci eu sunt singura persoană care îşi pune cariera în pericol? Această altă persoană poate să facă acuzaţii şi să joace în siguranţă?"
„Nu fi naiv. Această persoană ar pierde totul. Mi-a adus informaţia ca o favoare."
„Asta nu mă va ajuta cu nimic." Wilson se simţea din ce în ce mai izolat. Rapp şi Rickman şi cine mai ştia câte alte jigodii, şi târfa aia de Kennedy, erau cu toţii vinovaţi ca naiba, dar Ferris şi acest informator misterios nu emanau tocmai curaj. „Asta e o porcărie."
„Joel, îmi pare rău pentru tine." Ferris a recunoscut că era în pericol să-l piardă pe Wilson. Aceleaşi caracteristici care îl făcuseră să fie omul potrivit pentru a sic pe Langley îl izolau acum de Ferris. „Dar trebuie să rezişti. Foarte curând voi fi în situaţia de a exercita o mare presiune asupra doamnei Kennedy. Până atunci, însă, am nevoie să faci ceva."
„De ce trebuie să fac mereu ceva pentru tine? Când ai de gând să faci tu ceva pentru mine?"
Ferris se săturase. S-a holbat furios la Wilson şi a spus: „Trebuie să te trezeşti, amice. Te comporţi ca un copil. Nu-ţi mai plânge de milă. Suntem în Washington. Este un loc dur. La ce te aşteptai... la faptul că oameni ca Kennedy şi Rapp vor tremura la vederea insignei tale şi se vor rostogoli?".
„Nu", a spus Wilson în defensivă.
„Atunci bagă-ţi capul în joc. Ţi-am spus, suntem la început şi tu eşti în echipa care va câştiga, iar când o vom face, directorul Miller şi o mulţime de alţi oameni vor trebui să te pupe în fund şi să îşi ceară scuze."
Lui Wilson i-a plăcut cum suna asta. „Bine, bine. Ce vrei să fac în continuare?".
„Aţi auzit de Darren Sickles?"
„Şef de staţie CIA, Kabul... . Tocmai l-am cunoscut."
„Ei bine, se pare că a fost rechemat, iar Kennedy şi Rapp îi fac viaţa mizerabilă."
„Şi de ce mi-ar păsa?"
„Pentru că, aparent, domnul Rapp a făcut anumite ameninţări la adresa vieţii domnului Sickles."
Wilson era suspicios. „De unde ai auzit asta?"
„De la Arianna Vinter, de la Departamentul de Stat."
„Am cunoscut-o şi eu."
„Ei bine, ar trebui să o intervievaţi. Ea a spus că domnul Rapp era extrem de ameninţător".
O încruntare s-a aşternut pe faţa lui Wilson. „Lucruri de genul acesta nu sunt uşor de dovedit în instanţă."
„Nu vorbesc despre tribunal. Vorbesc despre o audiere publică la Capitoliu, în sala comisiei mele, cu camere de luat vederi şi multă presă. Trebuie să încetezi să mai gândeşti tot timpul ca un agent. Trebuie să-l crucificăm pe Rapp în public. Pictaţi o imagine a unui sociopat scăpat de sub control care ameninţă, minte şi trişează pentru a obţine ceea ce vrea. Odată ce vom face asta, cazul tău legal se va aranja."
La două străzi distanţă, Scott Coleman stătea în spatele unui monovolum Honda Odyssey negru. Microfonul fusese uşor de plantat. O uniformă a companiei de cablu şi câteva dulciuri pentru câini au fost tot ce a fost nevoie. Micul căţeluş nu era un câine de pază. Chiar şi aşa, Coleman a amestecat dulciurile cu un sedativ uşor, a parcat dubiţa pe alee, a aruncat dulciurile peste gard şi s-a prefăcut că verifică liniile de cablu. După cinci minute, a intrat în curte şi a întâmpinat câinele cu alte câteva dulciuri nemedicate. S-a lăsat în genunchi şi, în timp ce mângâia câinele, a fixat microfonul la zgardă.
O verificare rapidă a sunetului cu bărbaţii din dubă a verificat că funcţiona. Coleman şi oamenii săi au părăsit apoi zona, ştiind că Wilson se afla la sediul FBI. Când Wilson a părăsit clădirea la scurt timp după prânz, o a doua echipă l-a urmărit până acasă şi a reuşit să asculte microfonul. Nu a fost raportat nimic cu

adevărat interesant, în afară de faptul că echipa a crezut că l-a auzit pe Wilson plângând la un moment dat. După ce pierduse oameni în luptă, Coleman nu avea niciun respect pentru un om care plângea pentru propriile greşeli.
În timp ce fostul SEAL asculta dialogul dintre senator şi Wilson, a dat din cap cu încrederea că va fi în măsură să-i ofere lui Kennedy nişte informaţii viabile. Dacă senatorul primea, de fapt, informaţiile de la un agent de informaţii străine, se plasase, din imprudenţă, într-o poziţie foarte precară. În plus, acum îi cunoşteau planul de joc. Omul voia să organizeze audieri publice.
Coleman a transferat fişierul audio al conversaţiei pe smartphone-ul său, apoi l-a plasat într-un e-mail marcat Urgent şi i l-a trimis lui Kennedy. Apoi i-a cerut şoferului să tragă pe dreapta.
„Băieţi", le-a spus Coleman celor doi oameni ai săi, „rămâneţi cu ei şi trimiteţi-mi prin e-mail orice noutăţi".
„Unde te duci?", l-a întrebat tehnicianul filiform.
„La Zurich. Continuă să-mi trimiţi chestii. Ar trebui să mă întorc în câteva zile." Coleman a închis uşa şi a fugit în direcţia maşinii sale.

Capitolul 50

Islamabad, Pakistan
Nadeem Ashan mai îndurat dificultăţi înainte, dar niciuna nu se compara cu ceea ce trecea acum. În mijlocul cinei de aseară se auzise o bătaie în uşă. Se temuse de un astfel de eveniment toată ziua, încă de când fusese publicat un al doilea videoclip cu Joe Rickman. În ea, acesta dăduse clar de înţeles că Ashan era un agent american. Ashan ştia că trebuie să se confrunte cu minciunile, aşa că se dusese direct la biroul directorului general pentru a-şi declara nevinovăţia şi pentru a-şi oferi ajutorul în orice mod care ar putea contribui la dezminţirea a ceea ce era o încercare evidentă de dezinformare. Ashan îşi dăduse seama, după răspunsul călduţ al lui Taj, că aceasta nu era o problemă care să dispară uşor.
Restul zilei s-a desfăşurat în mod obişnuit. Omologii săi au trecut amândoi pe la biroul său pentru a-i acorda sprijinul lor. Durrani era încrezător că acuzaţiile se vor dovedi nefondate. Generalul-locotenent Mahmud Nassir, directorul adjunct al aripei interne, şi-a prezentat scuzele că era necesară o anchetă. Ashan şi Nassir nu avuseseră niciodată o relaţie călduroasă, aşa că întâlnirea cu Chilly nu părea să fie ieşită din comun.
La auzul bătăii la uşă, inima lui Ashan s-a scufundat. Soţia sa îşi petrecuse deja o bună parte din noapte plângând, deoarece era prietenă cu soţia secretarului de externe şi văzuse cum fusese târât din casă. Nu era un mare salt să se gândească că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi soţului ei. Când a deschis uşa, nu a fost surprins să îl vadă pe generalul-locotenent Nassir, dar a fost surprins să îl vadă pe prietenul său Durrani.
Înainte ca Nassir să poată vorbi, Durrani a făcut un pas în faţă şi a spus: „Sunt aici pentru a mă asigura că eşti tratat cu respectul pe care îl meriţi".
Nassir a rămas la fel de impasibil ca întotdeauna şi le-a făcut semn oamenilor săi să procedeze. Ashan şi soţia sa au fost puşi în camere separate şi, din fericire, Durrani a mers cu soţia lui Ashan pentru a o linişti, deoarece aceasta nu era pregătită pentru un interogatoriu îndelungat. Trei bărbaţi plus Nassir l-au însoţit pe Ashan în biroul său şi au început să-l interogheze timp de şase ore la rând. În ciuda faptului că i s-a cerut de mai multe ori să nu fumeze în casa lui, bărbaţii l-au ignorat. Ashan şi-a notat în minte că, atunci când totul se va termina, se va asigura că cei trei vor fi pedepsiţi pentru lipsa de respect neruşinată faţă de rangul său. Nassir, pe de altă parte, era fără speranţă.
Dacă nu ar fi fost Durrani, Ashan ar fi fost un dezastru îngrijorat de soţia lui. Puţin după ora zece, prietenul său l-a informat că soţiei sale i se permisese să se culce. Ashan a simţit un pic de uşurare că se purtau civilizat cu ea, dar această uşurare a fost de scurtă durată. Durrani l-a informat apoi că fiul şi fiica lui Ashan fuseseră amândoi ridicaţi pentru interogatoriu. Fiul său era medic în Karachi, iar fiica sa inginer

în Islamabad. Fiul său va fi bine, dar fiica sa era o tânără extrem de atrăgătoare, iar ISI nu era cunoscut pentru reţinerea sa.
Ashan l-a privit cu pumnalul în ochi pe Nassir şi a spus: „Sunt nevinovat de aceste acuzaţii şi voi fi exonerat. Dacă fiicei sau fiului meu li se face rău în vreun fel, mă voi asigura că şi copiii tăi vor experimenta aceeaşi degradare".
Probabil că ameninţarea avea probabil cincizeci şi cincizeci de şanse să funcţioneze de una singură, dar apoi Durrani s-a asigurat că rămâne. După ce a dezlănţuit un şir de obscenităţi, a strigat o relatare mai vie a ceea ce le va face copiilor lui Nassir şi apoi a aruncat câteva ameninţări la adresa celor trei oameni ai săi, pentru o măsură bună. Dintre cei trei generali adjuncţi, Ashan era de departe cel mai civilizat, iar Durrani era cel mai puţin. Neînfricat în atacurile sale împotriva duşmanilor Pakistanului, avea o reputaţie de nemilos care era bine cunoscută de către oamenii din Aripa Internă.
Nassir s-a scuzat imediat pentru a se putea duce în cealaltă cameră şi pentru a le spune foarte clar oamenilor săi că va executa pe oricine nu îi va trata pe copiii lui Ashan cu un respect absolut. Puţin mai puţin de o oră mai târziu, Nassir şi oamenii săi şi-au încheiat noaptea. După ce Durrani le-a descris în mod grafic modul în care îi va sodomiza pe fiecare dintre ei, în mod repetat, bărbaţii păreau să-şi fi pierdut zelul.
Ashan i-a mulţumit prietenului său din belşug pentru sprijin. Durrani a declarat că, dacă lucrurile ar fi fost inversate, ştia că Ashan ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Ashan s-a dus la culcare întrebându-se dacă acest lucru era adevărat. Şi-a îmbrăţişat soţia şi a aşteptat nervos să îl sune copiii săi. Fiica sa a sunat prima şi a vrut să ştie ce se întâmplă. El i-a spus că totul a fost o neînţelegere şi era foarte conştient că discuţia era înregistrată. A durat aproape două ore şi jumătate până când fiul său a sunat, şi nici Ashan, nici soţia sa nu au dormit în timp ce aşteptau. În cele din urmă, după ce şi-a asigurat fiul că totul va fi bine, Ashan a adormit cu soţia sa în braţe la patru şi douăzeci de minute dimineaţa.
Două ore mai târziu s-a trezit, s-a bărbierit şi s-a îmbrăcat pentru a merge la serviciu. Când a ieşit din casă, a observat cordonul de vehicule militare şi s-a întrebat dacă i se va permite să plece. Un colonel al armatei s-a apropiat şi l-a informat că îl va escorta până la sediul ISI. Ashan a fost cuprins de un sentiment ameninţător în timp ce urca în spatele vehiculului necunoscut. În Pakistan, asasinarea oficialilor guvernamentali în maşinile lor era o pasiune naţională.
Drumul până la birou a fost, din fericire, fără evenimente, dar dimineaţa nu a fost aşa. Ashan a sosit pentru a afla că toţi cei trei secretari şi doi dintre adjuncţii săi fuseseră arestaţi în timpul nopţii. Biroul său era plin de indivizi din aripa internă care furau dosare confidenţiale. Acest lucru era mai mult decât putea suporta profesionistul în informaţii. A plecat imediat spre biroul directorului general. Trei asistenţi au încercat să-l împiedice să intre, dar Ashan a trecut pe lângă el. A deschis uşa şi i-a găsit pe directorul general Taj, pe Durrani şi pe Nassir. Privirea de pe faţa lui Durrani nu era deloc reconfortantă.
„Ce s-a întâmplat?" a întrebat Ashan.
„Vă rog să luaţi loc." Taj a arătat spre un loc pe canapea, lângă Durrani.
Ashan a rămas în picioare. „Sunt bărbaţi în biroul meu. Bărbaţi care se uită la dosare clasificate."
„Sunt conştient de asta. Trebuie să vă aşezaţi." Taj a arătat spre canapea cu ţigara.
„Acei oameni nu sunt autorizaţi să vadă acele dosare", a spus Ashan în timp ce s-a aşezat. „Este o încălcare majoră a protocolului." I-a privit pe ceilalţi trei bărbaţi în căutarea unui semn că înţelegeau enormitatea problemei.
Taj s-a uitat la Nassir şi i-a făcut semn să continue. Nassir a deschis un dosar auriu şi a ridicat un teanc de documente. „Recunoaşteţi acestea?"
„Nu."
„Sunteţi sigur?"
„Dă-i-le ca să le poată citi", a ordonat Taj.
Ashan a luat paginile şi a simţit cum lumea îi scapă. Nu mai văzuse niciodată aceste pagini înainte, dar era suficient de inteligent pentru a recunoaşte ce erau. „Acestea nu sunt ale mele."
„Atunci de ce le-au găsit oamenii mei lipite cu bandă adezivă pe partea de jos a unuia dintre sertarele biroului tău noaptea trecută?" a întrebat Nassir.
„Nu sunt ale mele. De unde ştiu că nu le-au pus acolo oamenii tăi?".

Nassir s-a uitat la Taj şi a clătinat din cap dezamăgit.
„Domnule director general, trebuie să mă credeţi. Nu sunt un spion al americanilor sau al altcuiva, iar acela nu este contul meu bancar elveţian. Nu am văzut niciodată acele documente."
„Dar aveţi un cont bancar elveţian?". a întrebat Nassir.
Durrani a intervenit înainte ca Ashan să poată răspunde la întrebare. „Cine nu are un cont bancar elveţian? Hai să terminăm cu toate prostiile. Suntem cu toţii profesionişti în domeniul informaţiilor. Fiecare dintre noi are cel puţin un cont bancar elveţian. Aceste foi nu înseamnă nimic".
„Mă tem că nu este atât de simplu", a anunţat Taj. „De contul bancar elveţian ne putem ocupa. Aşa cum a spus Akhtar, odată ce te ridici la acest nivel, conturile bancare elveţiene fac parte din meserie. Dar ofiţerul american clandestin care spune că eşti agent CIA . . asta este ceva ce nu este uşor de desfiinţat, chiar dacă este o minciună."
„Este o minciună!", a protestat vehement Ashan. „Nu sunt un agent CIA". Uitându-se de la o faţă la alta, Ashan şi-a dat seama că niciunul dintre ei nu-l credea. Nici măcar Durrani nu se uita la el. „Akhtar, cu siguranţă nu crezi că m-aş coborî atât de jos?".
„Eşti un om mai bun decât noi trei şi cred că totul este o invenţie completă, dar", a spus Durrani, uitându-se furios la Taj, „nu am niciun cuvânt de spus în această chestiune şi se pare că nu ne vom face timp să aflăm adevărul."
La început, nu a înţeles nimic. Ashan l-a privit pe Taj cu confuzie. „Ce vrea să spună?"
Taj s-a aplecat în faţă şi şi-a înjunghiat ţigara. „Preşedintele m-a sunat chiar înainte de sosirea ta. Îmi pare rău, nu există altă cale de a spune asta. Vrea să fii demis."
Cuvintele au plutit peste el în timp ce Ashan încerca să proceseze finalitatea lucrurilor. Maxilarul îi atârna liber şi a întrebat: „Aşa, pur şi simplu... după mai mult de treizeci de ani de serviciu onorabil?".
„Acest lucru este mai mare decât tine . . este mai mare decât noi ... este mai mare decât ISI. Sper că se va dovedi că eşti nevinovat de toate acuzaţiile, dar preşedintele vrea să acţioneze acum. Trebuie să părem puternici. Nu ne putem permite să arătăm ca o marionetă a Americii."
„Măcar lăsaţi-l să se retragă de unul singur", a spus Durrani. „Lăsaţi-l să facă o declaraţie. Am putea chiar să o întoarcem în favoarea noastră. Ar putea spune că, de dragul clarităţii, se va retrage. Şi apoi poate spune ceva despre un complot american de a interveni în suveranitatea Pakistanului."
Ashan avea o experienţă extracorporală. L-a văzut pe Taj dând din cap şi spunând: „Preşedintele este inflexibil. Vrea să-l concedieze în această dimineaţă. Îmi pare rău că trebuie să fie aşa, Nadeem. Dacă mai contează, cred că eşti un om bun şi onorabil. Îmi pare rău, dar tu şi restul familiei tale veţi fi plasaţi în arest la domiciliu până la încheierea anchetei."
Ashan s-a ridicat în picioare, fără să spună un cuvânt. Brusc, se simţea ca şi cum i s-ar fi făcut rău. A ieşit din biroul lui Taj şi a găsit o jumătate de duzină de bărbaţi în uniformă care îl aşteptau. Să se certe ar fi fost inutil. Dacă preşedintele era implicat, nu s-ar fi putut lupta împotriva demiterii sale. Nu înţelegea cum de viaţa lui fusese atât de complet răsturnată. În timp ce mergea pe hol, înconjurat de bărbaţi, şi-a spus să rămână calm. Va mai fi timp să îşi dea seama ce se întâmplase şi, spera el, să descopere cine se afla în spatele acestei întâmplări.

Capitolul 51

Comitatul Rappahannock, Virginia
Rapp şi Hurley au examinat dosarul. Nash, Schneeman şi Coleman efectuaseră cea mai mare parte a interogatoriilor, Lewis asigurând o scurtă evaluare psihologică. Gould fusese foarte necooperant, repetând mereu aceleaşi lucruri şi insistând că nu mai vorbea cu nimeni altcineva în afară de Rapp. A fost o prostie totală. Cei doi veterani o puteau mirosi de la un kilometru distanţă. Gould împletea adevăruri parţiale cu minciuni de-a dreptul, într-un efort de a păstra vreo fărâmă de negociere. Din punctul de vedere al lui Rapp, nimic din toate acestea nu conta. Singura monedă de negociere care ar fi funcţionat cu Rapp era adevărul.

Spre deosebire de transcrieri, care erau lipsite de valoare, imaginile de supraveghere ale lui Rapp care fuseseră filmate de Gould înainte de asasinat s-au dovedit destul de interesante. A fost nevoie de doar două vizionări pentru ca Rapp şi Hurley să înţeleagă ce îl speriase pe Gould. Cineva cu mai puţină experienţă pe teren ar fi ratat acest lucru. Hurley şi Rapp erau atât de obişnuiţi cu ritmurile normale ale unei străzi, încât cei doi bărbaţi le-au sărit în ochi.
Rapp urcă treptele spre subsol şi apăsă pe soneria de la uşa metalică. Şi-au întors capetele spre cer pentru camera de luat vederi, apoi, când a auzit zumzetul încuietoarei, Rapp a deschis uşa. Camera era dreptunghiulară, cu două ferestre mari de vizionare pentru fiecare celulă. Gould se afla în celula din stânga, iar cea din dreapta era nelocuită. Big Joe Maslick stătea la biroul de control.
„Cum merge treaba, Joe?" a întrebat Rapp.
„Plictisitor ca naiba. Ce-i cu călătoria la Zurich... ... am fost dat afară?".
„Nu e decizia mea, Joe. Îmi pare rău. . . Irene conduce spectacolul."
„E umărul meu?" Maslick şi-a mişcat braţul. „E în regulă... doar o mică zgârietură."
Rapp ştia că nu era adevărat. Maslick fusese împuşcat la clinica veterinară din Kabul. Kennedy îi spusese lui Rapp că doctorii erau nervoşi că ar putea fi vorba de o afectare a nervilor, dar nu vor şti până când nu va mai face cel puţin încă o lună de fizioterapie. Cea mai mare îngrijorare era că cel mai bun prieten al său, Mick Reavers, fusese ucis în acelaşi atac. Lewis voia să se asigure că Maslick se descurcă înainte de a-l trimite din nou pe teren.
„Va trebui să vorbeşti despre asta cu Kennedy". Rapp a luat dosarul în mână şi a arătat spre celula lui Gould. „Ce pune la cale?"
„Nimic." Maslick s-a legănat pe spate în scaun. „Tot cere să te vadă. M-ar scoate din minţi dacă nu ar fi fost faptul că nemernicul ne-a salvat probabil vieţile."
„Ce vrei să spui?"
„Pentru început, ar fi putut să vă tragă un glonţ în secunda în care aţi coborât din vehicul, în Kabul. După aceea... ... odată ce au început împuşcăturile", Maslick a clătinat din cap, „a ţinut câinii ăia la distanţă. Dacă nu ar fi fost pe acoperiş cu mine ... am fi fost terminaţi."
„Ai vorbit cu el?" a întrebat Rapp în timp ce arăta spre Gould, care era întins pe pat.
„Nu ... ... nu chiar."
„Ţine-o tot aşa. Care este situaţia înregistrărilor video şi audio?"
„Este pornit".
„Scoate-le pe amândouă din funcţiune".
Maslick părea inconfortabil. „Îmi pare rău, dar Irene a spus că vrea ca totul să fie înregistrat."
Rapp era supărat. „Haideţi!"
„A fost categorică, Mitch. Mi-a spus că vei dori să fie oprit şi că în niciun caz nu voi permite asta. Mi-a mai spus că trebuie să-ţi verifici armele."
Întorcându-se spre Hurley, Rapp a spus: „Ce naiba?".
Hurley a oferit o ridicare din umeri şi a spus: „Cui îi pasă? Deci ea şi doctorul vor dori să vă taie în bucăţi performanţa? Asta nu e nimic nou." Hurley şi-a scos pistolul 1911 din husa de la şold şi l-a aşezat pe birou. „Să mergem." Hurley îi făcu semn lui Rapp să facă acelaşi lucru şi spuse: „Haide."
Maslick a dezactivat încuietoarea şi Rapp a intrat în celulă, cu Hurley în spatele lui. Masa de interogatoriu era fixată cu şuruburi pe podeaua de beton, la fel ca şi scaunele de fiecare parte. Patul era, de asemenea, fixat cu şuruburi de podea, iar lângă el se afla o toaletă fără scaun şi o chiuvetă mică. Podeaua era acoperită cu cinci centimetri de cauciuc negru pentru a amortiza orice căderе, iar pereţii şi tavanul erau acoperite cu plăci acustice din spumă gri care permiteau microfoanelor să capteze chiar şi cea mai fină şoaptă.
Rapp a aşezat dosarul pe masă şi a arătat spre scaunul din partea cealaltă. Gould şi-a desfăcut încet mâinile de la ceafă şi s-a aşezat. „Cine este?", a întrebat el, uitându-se pe lângă Rapp."
Rapp nu s-a deranjat să se uite peste umăr. Nemernicul ăsta arogant încă mai încerca să se poarte ca şi cum ar fi fost la comandă. Înainte ca Rapp să poată spune ceva, Hurley răspunse.
„Cine sunt eu nu este treaba ta. Ar trebui să te preocupe motivul pentru care mă aflu aici."
Gould şi-a dat ochii peste cap. „Bine, de ce eşti aici?"

„Sunt aici ca să mă asigur că te va ucide de data asta, iar dacă nu o va face, voi interveni cu plăcere şi îţi voi rupe gâtul.”
„Da, sigur”, a spus Gould în batjocură. „Dă tot ce ai mai bun, bătrâne.”
Rapp îl simţi pe Hurley trecând pe lângă el. Gould fusese prins într-un loc nepotrivit pe marginea patului şi subestimase rapiditatea lui Hurley. Era la jumătatea drumului când Hurley l-a lovit în falcă cu un croşeu rapid de dreapta. Gould a căzut înapoi pe pat, iar Rapp l-a văzut pe Hurley întorcându-se spre el cu o pereche de pumni de alamă în mâna dreaptă. Gould era pe jumătate aşezat de perete, ţinându-se de falcă. Ochii îi erau închişi strâns, în timp ce se lupta cu durerea.
„Nu tu eşti la conducere”, a spus Rapp. „Aşa că mişcă-ţi fundul încoace, sau îl las pe bătrânul ăsta să te bată măr.”
Gould s-a îndreptat încet spre masă, lucrându-şi maxilarul în timp ce se aşeza. „Asta a fost nepotrivit.” Adresându-se lui Rapp, a adăugat: „Aşa îl tratezi pe omul care ţi-a salvat viaţa?”.
„Ce să spun?”
„Când am ajuns la clădirea de peste drum şi am aflat că tu erai ţinta, aş fi putut să trag. Ar fi fost uşor, dar îţi eram dator. Aş fi putut fugi... . Aş fi putut face orice, dar în schimb, am ales să traversez strada şi să te salvez. Şi uite aşa te porţi cu mine”, a spus Gould în timp ce întindea braţele şi se uita în jurul celulei.
„Ai avut întăriri pentru operaţiune?”
„Poftim?”
„Întăriri. Erau oameni acolo care să te sprijine?”.
„Nu.” Gould a clătinat din cap. „Întotdeauna lucrez singur. Ştiţi asta.”
Rapp a deschis dosarul şi a scos o fotografie şi apoi alta. Le-a aşezat pe masă una lângă alta. „Îi recunoşti pe tipii ăştia?”
Gould da, dar a clătinat din cap.
„Serios? Asta mă surprinde. I-am luat de pe cardul de memorie pe care îl aveai când te-am percheziţionat la Bagram.” Erau fotografiile a doi bărbaţi, amândoi vorbind la telefoane mobile în timp ce îşi păzeau posturile la fiecare capăt al blocului unde avusese loc atacul. Rapp a aşezat pe masă o a treia fotografie, una care fusese furnizată de poliţia afgană. Aceasta îl arăta pe unul dintre bărbaţi întins pe jos, cu o gaură de glonţ în piept. Rapp a făcut o presupunere şi a spus: „L-ai recunoscut pe tipul ăsta din timpul supravegherii şi apoi, când ai fost pe acoperiş, l-ai împuşcat”.
Gould a făcut tot posibilul să arate că nu a fost afectat. „Poţi să crezi ce vrei”.
„E chiar un deliciu”, a spus Rapp, zâmbind, „să te privesc cum stai aici ca şi cum ai fi făcut ceea ce trebuia, când ştim cu toţii că eşti un rahat. Nu ai traversat strada ca să-mi salvezi viaţa... ai traversat strada ca să-ţi salvezi propriul fund. Ai văzut că a apărut poliţia şi ţi-ai dat seama că vei fi tras pe sfoară. Singura ta şansă de a supravieţui era să vii şi să te alături nouă.”
„Habar n-ai despre ce vorbeşti.”
Rapp a luat cele trei fotografii şi le-a înlocuit cu două noi. Mai folosise acest truc şi înainte. Taţii şi soţii erau deosebit de vulnerabili când era vorba de soţiile şi copiii lor. Rapp îl urmărea pe Gould. Singurul semn că fotografiile îl afectau a fost faptul că s-a uitat în altă parte după câteva secunde.
„Ţi-am dat o a doua şansă”, a început Rapp.
„Şi eu ţi-am dat viaţa ta în Kabul”, a adăugat rapid Gould. „Suntem chit.”
Furia în această linie de muncă putea fi un atu, atâta timp cât era controlată. Rapp înţelegea acest lucru la fel de bine ca oricine, dar aceasta era o excepţie. Aceasta era mai personală decât orice altceva cu care avusese de-a face vreodată. Nu a făcut niciun efort să încetinească sau să înfrâneze furia care venea grăbită la suprafaţă. „Nenorocitule. Crezi că sunt atât de egoist ... că doar pentru că eşti atât de îndrăgostit de tine însuţi, trebuie să fiu şi eu la fel? Tâmpitule! Mi-aş fi dat bucuros viaţa dacă asta ar fi însemnat că soţia şi copilul meu ar fi putut trăi, dar nu am avut această alegere pentru că tu i-ai ucis.” Rapp s-a aplecat peste masă şi l-a lovit pe Gould direct în nas cu pumnul stâng. Capul lui Gould s-a dat pe spate, iar sângele a început să-i curgă în cascadă pe buza superioară.
Rapp a mers în jurul mesei şi l-a lovit cu pumnul în partea laterală a capului. Gould şi-a mişcat braţele şi mâinile în sus pentru a-şi proteja faţa. Rapp l-a apucat de păr cu mâna dreaptă şi l-a lovit. „Ticălos egoist ce eşti. Ţi-am dat o a doua şansă la viaţă. Ţi-am permis ţie şi soţiei tale să trăiţi ca să poţi creşte fetiţa aia.

Ştii ce-aş da să mai petrec o zi cu soţia mea?". Rapp s-a oprit din lovituri şi l-a tras pe Gould cu capul pe spate, astfel încât să fie nevoit să se uite la el. „Nu am apucat să-mi cunosc copilul, idiotule. Eu ţi-am dat viaţă. Ai petrecut trei ani cu fiica ta. Eu n-am avut nici măcar o secundă." Pumnul stâng al lui Rapp s-a mai prăbuşit de două ori, pielea subţire de deasupra ochiului stâng al lui Gould a explodat. „Ce eşti tu . . un fel de dependent de crack ... ai nevoie de doza ... nu poţi să pleci?"
„Nu înţelegi", a ţipat Gould înapoi. „Eşti încă în joc. Nu ştii cum este ... ... toţi aceşti idioţi rătăcind prin viaţă. Există un nenorocit de Walmart în Noua Zeelandă... ştiai asta?".
„Despre ce naiba vorbeşti?" Cu conştientizarea faptului că Gould putea fi nebun, Rapp i-a dat drumul. „Crezi că ne asemănăm, nu-i aşa?".
„Mai mult decât vei vrea să recunoşti vreodată". Gould şi-a luat mâneca cămăşii pentru a-şi şterge sângele din gură.
„Eu nu mă dau în vânt după ce ucid. Nu iau saci cu bani pentru a-mi face treaba. Îi omor pe băieţii răi ca tine pentru că nu în face lumea este un loc mai bun."
Gould nu credea un cuvânt. „Te minţi singur. Nimeni nu poate fi la fel de bun ca tine şi să nu iubească asta."
„Te înşeli. Este o meserie la care se întâmplă să fiu bun, dar nu mă excit ca tine. Nu am nevoie de provocări. Tot ce încerc să fac este să scap lumea de ticăloşi ca tine . ...ceea ce ar fi trebuit să fac când te-am găsit pe plaja aia. Îţi dai seama ce cadou ţi-am făcut?"
Gould se îndreptă şi se holbă la suprafaţa mesei, refuzând să răspundă la întrebarea lui Rapp.
„Ştii ce ... ... ei nu te merită." Rapp s-a întors în jurul mesei şi a scos fotografiile cu soţia şi fiica lui Gould. Le-a aşezat direct în faţa lui Gould şi apoi, în timp ce se întorcea în jurul mesei, a scos un al doilea pistol, mai mic, din partea mică a spatelui său. „Acesta este momentul adevărului." Rapp a apăsat ţeava în ceafa lui Gould.
Vocea lui Maslick s-a auzit prin difuzoare. „Mitch, interogatoriul s-a încheiat."
Hurley s-a uitat la geamul oglindit, ştiind că Maslick era de partea cealaltă, gata să-l cheme pe Kennedy. „Pune naibii telefonul jos chiar acum, Joe". Acum Hurley avea şi el o armă în mâini. „O să rezolvăm asta chiar acum. Ori rahatul ăsta ne va spune tot ce ştie, ori îl vom executa, iar dacă cineva încearcă să ne oprească îi voi trage un glonţ în cap."
Rapp l-a forţat pe Gould să se uite la fotografii. „Gata cu jocurile. Ori vorbeşti şi îmi dovedeşti că ele contează pentru tine, ori îţi zbor creierii peste fotografiile alea şi nu le vei mai vedea niciodată. Este o alegere uşoară. Care va fi?"
„Ţi-am salvat viaţa", a mârâit Gould printre dinţii strânşi.
„Ţi-ai salvat propriul fund."
„Nu, nu am făcut-o", a strigat Gould.
„Nimic din toate astea nu contează, Louie. Nu există negociere. Ori vorbeşti, ori eşti mort."
„Vreau asigurări."
Rapp i-a dat drumul la păr pentru o secundă şi i-a dat o palmă în cap lui Gould. „Singura promisiune pe care o vei obţine de la mine este că te voi lăsa să-ţi vezi soţia şi fiica dacă îmi spui totul."
„Să le văd ... ... nu e suficient. Vreau asigurări că voi putea să mă întorc la vechea mea viaţă."
„Ca asasin... Eşti nebun?" Rapp s-a uitat la Hurley şi a spus: „Îţi vine să-l crezi pe tipul ăsta?"
„Nu mai pierdeţi timpul. Omoară-l pur şi simplu. Îl vom face pe Obrecht să vorbească. Nu avem nevoie de el."
„Ai dreptate." Rapp a înfipt pistolul în ceafa lui Gould.
Gould nu era sigur dacă Rapp blufa. Omul se dovedise a fi greu de prevăzut. Tot ce trebuia să facă era să treacă peste asta şi apoi putea să negocieze cu Kennedy sau cu unul dintre ceilalţi tipi mai târziu.
„Aşteaptă."
„Nu mai aşteptaţi. Ştiu la ce te gândeşti acum", a şoptit Rapp. „Blufează sau are de gând să apese pe trăgaci? Ei bine, tot ce trebuie să faci este să-ţi pui o singură întrebare... . Dacă cineva le-ar ucide pe Claudia şi pe fiica ta, ce ai face? Nu ai ezita, nu-i aşa? Tipul ar fi deja mort. Deci, dacă tu crezi că noi doi semănăm atât de mult, atunci ştii că voi apăsa pe trăgaci. E ultima ta şansă. Suntem cu toţii pe moarte. Doar că unii dintre noi mai devreme decât alţii."

Capitolul 52

Islamabad, Pakistan

Durrani nu s-a bucurat deloc să-l vadă pe Ashan căzând. Era un om bun şi un bun prieten, dar era îngrozitor de prost îndrumat. Pentru ca ISI să făurească un viitor puternic pentru Pakistan, nu-şi putea permite să aibă pe cineva atât de slab la conducerea Aripii Externe. Durrani avea deja un înlocuitor pregătit să plece, un om care îi împărtăşea zelul pentru viitorul Pakistanului. Ashan va supravieţui. După câteva luni, totul se va uita, iar Durrani va face tot posibilul să se asigure că el şi familia sa vor fi trataţi cu respect. Ar putea chiar să aranjeze ca el să păstreze o parte din bani în contul bancar elveţian.

Durrani şi-a scuturat sentimentele de tristeţe pentru ceea ce îi făcuse prietenului său şi şi-a îndreptat atenţia către Rickman. Era tulburat de nemulţumirea bărbatului. Muncise din greu pentru ca totul să se aşeze la locul lui. Numai un prost ar fi crezut că fiecare aspect al operaţiunii trebuia să funcţioneze la perfecţie. Acum ar trebui să fie momentul să sărbătorim, nu să arătăm cu degetul şi să ne învinovăţim unii pe alţii pentru ceea ce nu mersese bine. Recunoştea acum că poate că fusese puţin cam agresiv când îi spusese generalului Qayem că dorea ca asasinul să fie ucis imediat ce Rapp era eliminat, dar inima lui fusese la locul potrivit. Viaţa francezului nu însemna nimic pentru niciunul dintre ei şi, în plus, istoria sa complicată cu Rapp ar fi servit la a încurca şi mai mult CIA-ul.

Durrani era pregătit să se împace cu Rickman. Ar fi fost un gest care l-ar fi făcut foarte fericit pe co-conspiratorul său. Apoi, Durrani s-ar fi asigurat că Rickman va înţelege că încă trebuia să-şi îndeplinească partea lui de înţelegere.

Câinele era un monstru absolut. Durrani îi ordonase şefului echipei sale de securitate să cumpere trei câini de pază noi pentru a ajuta la patrularea proprietăţii. A cerut în mod special Rottweileri. Şefului său nu-i plăceau câinii şi nici restul oamenilor săi, aşa că Durrani a trebuit să plătească pentru ca un dresor profesionist să fie adus din Europa pentru a-i învăţa cum să se descurce cu câinii. Costul fusese exorbitant, 27.000 de dolari şi tot mai mult, iar unul dintre oamenii săi a renunţat după ce a fost muşcat. Durrani se plângea în mod deschis de câini, dar ajunsese în secret să-i placă, atât datorită fricii pe care o scoteau la iveală în oameni, cât şi datorită modului în care aceştia se întreceau pentru a-i câştiga afecţiunea. Părea să înţeleagă că, dintre toţi oamenii care lucrau la complex, Durrani era cel care era la conducere.

Unul dintre câini, un al patrulea, nu era atât de cooperant. Era mult mai mare decât ceilalţi, mai bătrân şi mult mai deştept. El conducea spectacolul şi, spre deosebire de ceilalţi trei, acesta îl făcea nervos. Durrani îl ţinea legat cu un lanţ de sugrumare şi o lesă lungă, dar nu folosea lanţul de sugrumare de teamă ca nu cumva câinele să se întoarcă împotriva lui şi să îl muşte în zona inghinală, aşa cum făcuse cu unul dintre gardieni. Pentru acesta a fost numai răsfăţ, fără pedepse.

Bestia l-a târât practic pe scările casei de oaspeţi, iar când au ajuns la etajul principal, asistenta grăsuţă a aruncat o singură privire la câine şi s-a dat înapoi de frică. Durrani a ignorat-o în timp ce câinele îşi adulmeca drumul pe hol spre dormitor. Nu s-a deranjat să bată la uşă. A pătruns în cameră şi a eliberat câinele. Bestia a sărit pe pat şi a început să lingă faţa vânătă a lui Rickman.

„Jax", a spus Rickman cu o voce veselă. A zgâriat gâtul câinelui şi a spus: „Ţi-a fost dor de mine? Sigur că mi-a fost dor de tine".

Durrani nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Spera să poată avea aceeaşi relaţie specială cu câinii săi într-o zi. „Îmi pare rău că nu l-am adus mai devreme, dar prudenţa este încă imperativă. Asta şi faptul că nu eram sigur că te poţi descurca cu el."

„Să mă descurc cu el? E blând ca un copil în preajma mea."

„Da." Durrani s-a apropiat de pat. „Este mult mai cooperant cu tine decât cu personalul meu." Câinele mare s-a întins, cu capul sprijinit pe poala lui Rickman. Durrani a luat un scaun, l-a tras lângă pat şi s-a aşezat. „Te face fericit, nu-i aşa?".

„Foarte mult. Îţi mulţumesc că ai aranjat dispariţia şi transportul lui. Când mă băteau mă întrebam dacă îl voi mai vedea vreodată.”
„Sunt mai mult decât fericit să vă reunesc.” Durrani i-a privit pe câine şi pe stăpân încă o clipă. Era prima dată când Ajax părea mulţumit de mai bine de o lună. Momentul, a decis el, era potrivit. A bătut din palme şi a spus: „Acum, ai multe poveşti să-mi spui.”
Păstrându-şi concentrarea asupra lui Ajax, Rickman a spus: „Nu încă.”
Furia lui Durrani a fulgerat, apoi şi-a stăpânit-o. „Ai făcut o promisiune. Am aranjat totul. Eşti în siguranţă în ţara mea. Am mers chiar atât de departe încât am aranjat o nouă identitate pentru tine. Trebuie să-ţi respecţi partea ta de înţelegere. Vreau numele spionilor americani.”
Rickman a mângâiat capul mare al Rottweilerului său. „Când Vazir se va întoarce de la Zurich, vom vedea cum stau lucrurile şi apoi voi decide când şi cum voi începe să împărtăşesc aceste informaţii.”
„Nu asta a fost înţelegerea noastră!” a strigat Durrani.
Ochii Rottweilerului s-au îngustat şi şi-a arătat dinţii. Rickman l-a liniştit şi a spus: „Înţelegerea s-a schimbat. Aţi făcut asta când aţi decis să interveniţi asupra asasinului meu. Acum va trebui să aşteptăm şi să vedem”.
Durrani era furios. „Aş putea să pun să fii ucis”, a şuierat el. „Sau, mai bine, te voi îngriji şi voi pune să fii bătut din nou până la refuz. Cum ţi-ar plăcea asta, american prost ce eşti? Te crezi atât de deştept... Ei bine, nu eşti atât de deştept. Eu deţin toate cărţile aici. Eu sunt cel care decide dacă vei trăi sau vei muri.”
Râsul a durut, dar chiar şi aşa Rickman nu s-a putut opri. Când în cele din urmă şi-a revenit, a spus: „Crezi că mă ţii de boaşe, generale?”.
Lui Durrani nu i-a plăcut tonul lui Rickman, dar nu avea de gând să dea înapoi. „Aş putea să te omor chiar acum”.
„Da, ai putea, iar apoi, peste o lună sau cam aşa ceva, ai muri şi tu.”
„Despre ce vorbeşti?”
„Sunteţi atât de naiv, domnule general. Credeţi că sunt atât de naivă încât să-mi pun viaţa în mâinile dumneavoastră şi să nu am o poliţă de asigurare?”
„E o cacialma.”
„Nu, nu e stilul meu. Eu plănuiesc, nu blufez. Mi-am luat anumite măsuri de precauţie. Am angajat mai mulţi avocaţi şi le-am dat instrucţiuni foarte precise ca, dacă nu primesc veşti de la mine la intervale de timp prestabilite, să trimită prin poştă un fişier criptat directorului Kennedy şi altor câteva persoane selecte.”
Durrani voia să creadă că era o minciună, dar Rickman era viclean şi nedemn de încredere. „Ce fel de informaţii?”
„Informaţii foarte detaliate care te implică în toate astea.”
„La ce ai putea să te gândeşti? E nesăbuit... ... dacă avocaţii ăştia se uită la informaţii?”
Rickman ştia că asta îl va scoate din minţi pe Durrani. Spectrul unui număr necunoscut de persoane care deţineau informaţii care l-ar putea expune, ar putea ruina tot ceea ce lucrase şi probabil că l-ar putea ucide, era prea mult de asimilat pentru un obsedat de control. Probabil că îl va ţine treaz noaptea ani de zile. Dacă ar fi trăit atât de mult. Deocamdată, important era să-l ţină cât mai echilibrat cu putinţă, făcându-l în acelaşi timp să înţeleagă că nu deţinea toate cărţile. „Este criptat, şi nu-ţi face griji, sunt oameni în care am încredere. Nu au nicio dorinţă de a se uita la fişiere. Ştiu că acestea conţin informaţii care ar putea să îi ucidă.” Rickman a scărpinat gâtul câinelui său şi a spus: „Nu aveţi de ce să vă faceţi griji atâta timp cât respectaţi înţelegerea noastră.”
„Tu eşti cel care trebuie să ne onorezi înţelegerea. Senatorul spune că are nevoie de aceste informaţii pentru a putea acţiona împotriva lui Rapp şi Kennedy.”
Ar fi putut fi adevărat, dar până când Rickman nu era sigur că Rapp nu venea după el, senatorul Ferris trebuia să aştepte. „Să vedem cum merg lucrurile în Zurich.”
„Eşti un prost.”
„Serios”, a răspuns Rickman pe un ton amuzat. „Cred că este de fapt foarte pragmatic din partea mea. „Vorbesc despre a da informaţii atât de valoroase unor oameni în care nu pot avea încredere. Este o prostie.”

„De fapt, este foarte inteligent, deşi probabil că nu este chiar atât de inteligent, având în vedere istoricul tău.”
Durrani a dat din cap şi s-a încruntat. „Ce vrei să spui cu asta?”
„Este destul de evident că ai obiceiul de a-i ucide pe cei cu care lucrezi.”
„Asta este o exagerare.”
„Nu chiar, aşa că faptul că mi-am luat câteva măsuri de precauţie este doar bun simţ. Nu este deosebit de inteligent.”
Dacă Durrani ar fi crezut că asta i-ar fi rezolvat problemele, i-ar fi ucis pe Rickman şi pe câinele lui nebun, dar avea nevoie de american pentru a-şi duce planul la bun sfârşit. Era timpul să schimbe vitezele şi să găsească un teren comun. „Joe, trebuie să înţelegi... tu eşti diferit. Am mai discutat despre asta. Înţelegi prostia nebuniei ţării tale în Afganistan. Ai ştiut-o aproape de la început, dar ţi-ai făcut treaba. I-ai văzut pe oamenii pe care îi dispreţuiai îmbogăţindu-se dincolo de cele mai nebuneşti vise, totul cu banii americani furnizaţi de tine.” Durrani a arătat cu degetul spre el. „Ai luptat cu vitejie şi apoi ai văzut lumina. America nu ar trebui să se afle în Afganistan şi, mai mult ca sigur, nu ar trebui să dea bani şi arme chiar oamenilor care se întorc deja împotriva lor. Ai văzut nedreptatea şi ai luat banii, dar aveai nevoie de un aliat care să te ajute să dispari. Eu sunt acel aliat. Visul tău nu ar fi putut deveni realitate dacă nu eram eu.”
„Generale, nu vă contrazic”, a spus Rickman, întrebându-se de ce Durrani trebuia să ia totul atât de personal. „Spun pur şi simplu că nu este momentul potrivit. Mă bucur să aud că avem o relaţie specială. Iar cea mai bună modalitate de a o păstra aşa este să ne asigurăm că niciunul dintre noi nu încearcă să îl intimideze pe celălalt să facă ceva ce nu vrea să facă. Cu siguranţă trebuie să vezi asta”.
Durrani nu era obişnuit să împartă puterea. Nu-i plăcea lipsa de control, dar până când va găsi o modalitate de a demantela reţeaua de avocaţi a lui Rickman, va trebui să joace acest joc. „Înţeleg ce vrei să spui”, a spus el, chiar dacă nu înţelegea. „Dar cu siguranţă poţi înţelege de unde vin eu. Am investit foarte mult în acest lucru, dar până acum nu am văzut nici o răsplată pentru efortul meu, iar dacă vrem să ducem la îndeplinire următoarea fază a planului nostru şi să implicăm CIA într-un scandal, trebuie să începem să transmitem informaţiile tale senatorului Ferris.”
Aceasta era singura parte a planului pe care Rickman nu o îmbrăţişase niciodată pe deplin. Senatorul Ferris era un fanfaron şi, deşi Rickman era ferm convins că America nu ar trebui să se implice în Afganistan, ideea ca senatorul Ferris să primească merite pentru că America şi-a schimbat politica îi întorcea stomacul pe dos. Acum nu era însă momentul să discute despre senator. „Domnule general, nu cred nici o secundă că nu aţi văzut niciun randament al investiţiei dumneavoastră. Am auzit entuziasmul din vocea dumneavoastră. Sunteţi foarte mândru, şi ar trebui să fiţi. Aţi condus una dintre cele mai mari operaţiuni de informaţii din epoca modernă şi nu mă îndoiesc că, atunci când va trece timpul necesar, veţi anunţa lumea şi vă veţi bucura de laudele compatrioţilor dumneavoastră. Dar până atunci vă puteţi bucura de cunoaşterea... de satisfacţia extremă că aţi întrecut probabil cea mai mare agenţie de informaţii din lume.”

Capitolul 53

Zurich, Elveţia
Neliniştea lui Rapp creştea pe măsură ce berlina grea îşi croia drum pe drumul de munte. Europa devenise o mare pacoste. S-au dus zilele în care puteai intra şi ieşi dintr-o ţară sau dintr-un oraş fără să fii observat. Acum existau camere de luat vederi peste tot, chiar şi în micile cătune care împânzesc peisajul elveţian. Bazele de date ale vămilor şi ale forţelor de ordine erau conectate, iar toată lumea era fie online, fie trimitea mesaje sau vorbea la un telefon mobil mereu disponibil. Intrarea într-o ţară ca Elveţia nu era neapărat problema. Chiar şi uciderea cuiva ca Obrecht era uşor de gestionat. Problema era ce se întâmpla după aceea. Lăsai o amprentă digitală în timp ce călătoreai, iar anchetatorii deveniseră foarte buni la asamblarea puzzle-ului şi la găsirea unui suspect.

Teama de a fi prins după faptă era foarte reală, aşa cum israelienii învăţaseră pe propria piele atunci când trimiseseră o echipă de agenţi în Dubai pentru a-l ucide pe Mahmoud al-Mabhouh, un înalt oficial Hamas. Computerele şi camerele de luat vederi ale vămilor, precum şi camerele de securitate ale hotelului, au surprins întreaga echipă adunându-se pentru operaţiune şi apoi plecând. Lecţia a fost simplă: Să te furişezi într-o ţară pentru a cotrobăi şi a fura era încă destul de uşor, dar odată ce începeai să ucizi oameni, era bine să găseşti o modalitate de a-ţi şterge amprenta digitală, altfel urma ca poza ta să fie difuzată pe BBC şi pe orice alt canal de ştiri de 24 de ore.
Prin urmare, operaţiunile erau din ce în ce mai complexe. În loc să zboare direct la Zurich şi să trebuiască să treacă prin vamă, grupul a aterizat la Baza Aeriană Ramstein, unde au fost aplicate ştampilele corespunzătoare pe paşapoartele lor pentru a face să pară că au ajuns la Frankfurt, Germania, cu două zile mai devreme. Apoi, agenţii locali au mutat grupul pe o pistă de aterizare privată din apropiere, unde s-au urcat la bordul unui al doilea avion pentru zborul scurt spre Zurich. După ce vama UE fusese deja eliberată, grupul de opt persoane a debarcat la terminalul avionului privat şi şi-a încărcat echipamentul în două sedanuri BMW Seria 7 care îi aşteptau. Printre acestea se aflau şase puşti de asalt, douăsprezece pistoale, o jumătate de kilogram de explozibil plastic şi o mare varietate de echipamente tehnice. Nimic din toate acestea nu ar fi trecut de vama normală.
Singura cameră de securitate pe care au zărit-o se afla la poartă, iar geamurile puternic fumurii ale BMW-urilor lor le-au făcut inutile. Era sâmbătă după-amiază, iar echipa de avans i-a informat după aterizarea la Ramstein că Obrecht îşi părăsise casa din Zurich şi se deplasase la proprietatea sa de lângă lacul Constance. Le-au trimis prin e-mail o înregistrare video aeriană a locului, care fusese făcută cu o dronă mică. Rapp, Hurley şi Coleman au analizat câteva momente imaginile şi niciunuia dintre ei nu i-a plăcut ceea ce au văzut. Hurley a fost surprins de mărimea domeniului, în timp ce Coleman era îngrijorat de numărul de oameni care păreau să păzească locul.
De aproape şaptezeci de ani, elemente din cadrul CIA întreţineau o relaţie foarte bună cu o bancă elveţiană deţinută de familia Ohlmeyer. După ce a vizionat înregistrarea video de supraveghere, Rapp i-a spus lui Hurley: „Cred că trebuie să iei legătura cu familia Ohlmeyer şi să afli ce ştiu despre acest tip. Nu se poate să fie un simplu bancher privat. Dacă deţine un loc ca acesta, trebuie să deţină întreaga bancă, iar dacă deţine întreaga bancă, ce naiba face el ca să administreze pe cineva ca Gould?”.
Interogatoriul cu Gould fusese scurt, din cauza faptului că trebuiau să prindă un avion, dar obţinuseră tot ce aveau nevoie în ceea ce-l privea pe Obrecht. Sau cel puţin aşa crezuse Rapp la momentul respectiv.
„Ţi-am spus că ar fi trebuit să-l aducem cu noi”, spuse Hurley, referindu-se la Gould. „Rahatul ăla mic ne-a minţit”.
Gould le spusese că Obrecht fusese mai mult decât bancherul său privat. Fusese, de asemenea, manipulatorul său, stabilind contracte şi negociind preţurile cu potenţialii săi angajatori. „Deci el ştie cine te-a angajat să mă omori?” întrebase Rapp în celula de interogatoriu. Gould nu voia să se angajeze în acest sens, deoarece Obrecht se întâlnea rar faţă în faţă cu potenţialii angajatori, dar se ocupa de transferul de fonduri, ceea ce putea duce probabil la persoana care pusese preţul pe capul lui Rapp.
Rapp se uită la înregistrarea video a imobilului masiv. Trebuia să valoreze cel puţin 25 de milioane de dolari. Avea sentimentul enervant că Gould îi păcălise. „Nu se poate ca tipul ăsta să fie doar un bancher obişnuit.”
„Ar putea fi banii familiei”, a sugerat Coleman.
Acesta a fost momentul în care Rapp l-a pus pe Marcus Dumond să se ocupe de problema de a afla cine deţinea proprietatea. Dumond, expertul lor rezident în calculatoare, nu avea o zi bună. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zborului încercând, fără succes, să pătrundă în sistemul informatic al băncii lui Obrecht. Rapp îl văzuse rareori pe Dumond atât de frustrat.
Rapp ajunsese la concluzia că, probabil, Gould îi minţise. În ceea ce priveşte punctul de vedere al lui Hurley, că ar fi trebuit să-l aducă pe Gould cu ei, Rapp nu mai suporta să mai petreacă încă o secundă cu acel om. Îi făcea rău, iar dacă Kennedy voia cu adevărat să-l ţină în viaţă, trebuia să-i ţină despărţiţi, pentru că Rapp voia să-l omoare.
Chiar dacă perspectivele nu arătau bine, au continuat a doua etapă a călătoriei. S-ar putea să nu poată pune mâna pe Obrecht cât timp stătea în spatele zidurilor domeniului său, dar nu putea rămâne acolo la

nesfârşit. Duminică seara, mai mult ca sigur, va trebui să facă drumul de întoarcere la Zurich. Drumurile sinuoase de munte i-ar fi oferit ocazia perfectă pentru o ambuscadă.
Rapp stătea la volan, iar Hurley se afla pe scaunul pasagerului din faţă. Dumond şi Hayek se aflau în spate, Dumond încercând în continuare să intre în bancă, în timp ce Hayek încerca să obţină o pistă pentru telefonul mobil al lui Obrecht cu ajutorul unui scaner digitizat. Gould le dăduse un număr, dar până acum nu obţineau nimic, ceea ce însemna că fie telefonul era închis, fie Gould minţise din nou.
S-au întâlnit cu echipa de avansaţi la periferia unui orăşel numit Engwilen. Era o echipă formată dintr-un bărbat şi o femeie, ceea ce Rapp s-a bucurat să vadă, pentru că le era mai uşor să se amestece şi să pară un cuplu. Făcuseră o singură trecere pe lângă poarta principală pentru a confirma ceea ce drona arătase deja. Patru bărbaţi în uniforme SWAT albastru închis se aflau la poarta principală şi cel puţin un câine şi conductorul său puteau fi văzuţi la jumătatea aleii. Rapp s-a uitat la înregistrarea video pe care o făcuseră şi a spus: „Arată ca un nenorocit de vârf G 8".
Rapp şi Hurley au stat în jurul portbagajului primului BMW cu Coleman şi cuplul şi au pus întrebări timp de încă zece minute. Toată treaba părea fără speranţă. Cuplul a spus că era destul de sigur că locul avea un sistem de securitate avansat în jurul perimetrului proprietăţii şi că presupunea că şi casa ar fi avut unul la fel. În afară de asta, folosiseră drona pentru a număra un total de opt gărzi de corp. Câţi mai erau în casă era o presupunere a oricui.
Cu toţii au fost de acord că cea mai inteligentă variantă era să aştepte ca Obrecht să părăsească proprietatea şi să-l ia pe drumul de întoarcere spre Zurich. Între timp, Hayek urma să se coordoneze cu Langley pentru a vedea dacă puteau obţine interceptarea semnalului asupra casei, iar Dumond urma să continue să încerce să intre pe serverul securizat al băncii.
Coleman şi-a dus oamenii în oraş pentru a cerceta situaţia şi a vedea dacă exista un han fără camere de supraveghere unde ar putea petrece noaptea. Rapp şi Hurley au stat în spatele maşinii, fără să vorbească niciunul dintre ei pentru o lungă perioadă de timp. Amândoi erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare cu paltoane uşoare. Temperatura era în jur de 25 de grade, dar soarele de după-amiază făcea ca lucrurile să fie călduroase.
Hurley şi-a aprins o ţigară şi a expirat. Şi-a înclinat faţa spre cer şi a absorbit căldura soarelui. „Ştii ce e ciudat?"
„Sunt o mulţime de lucruri ciudate, Stan. Va trebui să fii mai specific."
Hurley a deschis un ochi şi s-a uitat strâmb la Rapp. „Mă simt bine."
„Asta e bine."
„Vreau să spun că sunt împăcat cu toată chestia asta."
Nu au vorbit mai mult de un minut, apoi Hurley a întrebat: „Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?". a întrebat Hurley.
„Da", a răspuns Rapp. „Dar vor avea camere de luat vederi la poartă".
Hurley a ridicat din umeri. „Cui îi pasă... . Voi fi mort în şase luni".
„De ce continui să vorbeşti aşa?"
„Pentru că e adevărat", a spus Hurley, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume.
Rapp s-a gândit o clipă la asta şi apoi a spus: „S-ar putea să fie, dar..."
„Nu-ţi irosi răsuflarea", a spus Hurley, tăindu-i calea. „Tu şi cu mine nu ne minţim unul pe altul... hai să nu începem acum".
Hurley avea dreptate. Întotdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt, cel puţin după primul an sau doi. Acum nu era momentul să înceapă să nege adevărul. În plus, era vorba de moartea lui. Putea să aleagă să o abordeze în orice mod îi convenea.
„În regulă, să mergem." Rapp s-a dat jos din maşină. „Ai legitimaţia de la Interpol?"
„Nu plec niciodată de acasă fără ele."
„Bine. Îi voi trimite un mesaj lui Scott şi îl voi anunţa."
S-au urcat în maşină şi Rapp a pornit motorul. A băgat maşina în viteză şi a pornit pe drumul lin de ţară.
„Unde mergem?" a întrebat Hayek de pe bancheta din spate.
„Stan vrea să bată la uşa lui Obrecht."
„Glumeşti, nu-i aşa?"

Hurley a clătinat din cap. „Nu glumesc cu chestii de genul ăsta, prinţesă”.
„Dar ... . Credeam că vom aştepta ca el să se întoarcă mâine la Zurich.”
„Am putea”, a spus Rapp.
„Dar s-ar putea să se încurce”, a adăugat Hurley. „O să bat la uşa din faţă, în schimb. Ai putea fi surprins cât de des funcţionează.”
„Şi dacă nu funcţionează”, a spus Rapp, „tot s-ar putea”.
„Cum?” Hayek nu înţelegea nimic din ceea ce spuneau.
„Sperie-l”, a spus Hurley. „În momentul de faţă se simte confortabil, crezând că totul este în regulă. Dacă îi zdruncinăm cuşca, s-ar putea să pornească telefonul pe care încerci să obţii o linie. S-ar putea să zboare; ar putea face orice ar fi mai bine pentru noi decât să petrecem noaptea într-un oraş plictisitor şi să aflăm mâine că nu călătoreşte cu coloana de maşini înapoi în oraş, ci ia un elicopter.”
Hayek nu a avut prea mult timp să se gândească la noul plan, căci doar câteva minute mai târziu au ieşit de pe şosea, vizavi de poarta principală a proprietăţii lui Obrecht. Hurley i-a înmânat lui Rapp un set de legitimaţii şi a verificat dacă legitimaţia falsă a Interpolului era în regulă.
Rapp s-a uitat pe parbriz la cele patru gărzi de corp. „Ce crezi... poliţişti de închiriat sau adevăraţi?”
Hurley i-a privit o clipă pe bărbaţi şi a spus: „Mie mi se pare că sunt adevăraţi.”
„Şi mie.”
„Atunci nu are rost să încerci să mă intimidezi. Voi face o conversaţie uşoară şi apoi le voi lăsa o carte de vizită.” Şi cu asta, Hurley a ieşit pe uşă. „Urează-mi noroc.”
Rapp l-a privit cum traversa strada. Nimeni nu cunoştea vârsta exactă a lui Hurley, dar Rapp a presupus că avea în jur de şaptezeci şi ceva de ani, deşi ştia că se putea înşela cu uşurinţă. Bărbatul se mişca ca cineva cu douăzeci de ani mai tânăr, dar faţa lui arăta uzura cuiva care trecuse prin multe lucruri dure.
„La naiba”, a lătrat Dumond de pe bancheta din spate.
Rapp s-a uitat în oglinda retrovizoare pentru a vedea ce se întâmplase. Dumond fusese la MIT împreună cu Steven, fratele mai mic al lui Rapp. Geniul informaticii a dat de pământ cu federalii pentru că intrase în unele dintre cele mai mari bănci din New York. Rapp îl pusese pe Kennedy să intervină în favoarea lui Dumond. Decât să meargă la închisoare, puştiul geniu a decis să vină să lucreze pentru Langley. Rapp îl văzuse rareori sau chiar niciodată atât de frustrat. „Ce s-a întâmplat, Marcus?”
„Asta e o porcărie, Mitch.”
„Tot nu poţi intra?”
„Nici măcar nu mă pot apropia.”
„De ce?”
„Tipii ăştia folosesc chestii grele. Ca şi chinezii, şi prietenii noştri de la Fort Meade. Vorbesc de chestii de ultimă generaţie.”
Rapp nu ştia prea multe despre ceea ce făcea Dumond, dar încerca să ajute. „Ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la Langley pe un computer mai mare... ... o viteză de conectare mai mare?”
Dumond s-a uitat la reflexia lui Rapp în oglindă cu o privire de „nici măcar nu încerca să te prefaci că ştii despre ce vorbeşti”.
Rapp a aruncat mâinile în sus. „Încercam doar să ajut”.
Dumond s-a întors să ciocănească pe tastatură. „Ideea pe care încerc să o spun este că asta nu este normal. Singurii oameni care plătesc pentru o astfel de protecţie sunt cei care sunt cu adevărat paranoici, şi nu vorbesc de paranoici de dragul de a fi paranoici. Vorbesc de paranoici, pentru că trebuie să ascundă nişte lucruri serioase.”
Rapp îl privea pe Hurley vorbind cu gărzile de corp, dar se gândea în continuare la frustrarea lui Dumond. Herr Obrecht se dovedea a fi o persoană mult mai interesantă decât crezuse la început. Rapp îl privi pe Hurley înmânându-i un card unuia dintre bărbaţi şi alergând înapoi spre maşină.
„Cum a mers?”
„Un tip de treabă.” Hurley s-a dat pe spate pe scaun şi şi-a îndreptat sacoul.
„Britanic?”
„Nu... e unul de-al nostru. . . Beretele verzi. Ceilalţi doi sunt britanici, iar al treilea cred că este din Forţele Speciale poloneze.”

„Pentru cine lucrează?”
„Obrecht.”
„În mod direct... nu Triple Canopy sau altcineva?”
„Nu... Obrecht i-a adus la bord acum o lună.”
Rapp s-a gândit la momentul ales. „Altceva?”
„Da... I-am scris numărul meu pe o carte şi i-am spus să i-l dea şefului său.” Hurley a arătat cu degetul peste stradă. „Uite, îl sună chiar acum.” Paznicul avea un combinat într-o mână şi cartea de vizită a lui Hurley în cealaltă. „I-am spus să-i spună şefului său că trebuie să vorbesc cu el despre Louie Gould.”
Rapp a fost surprins. „Îmi place asta. Dacă Gould ne spunea adevărul, asta ar trebui să-l sperie.”
„Crezi că va suna?”
„Nu.” Rapp a clătinat din cap. „Un tip ca acesta îşi va pune avocaţii să sune la Interpol şi să întrebe despre tine, iar dacă te verifică, atunci s-ar putea să sune, dar este sâmbătă, aşa că cel mai devreme am avea veşti de la el luni.”
„Da... Pun pariu că ai dreptate”.
Au mai privit gărzile de corp încă un minut şi apoi Rapp a spus: „M-am gândit. Marcus se descurcă al naibii de bine încercând să intre în serverul băncii. A spus că folosesc chestii de înaltă clasă”.
„Nu mă surprinde. Băncile astea sunt conştiente de securitate acum.”
„Asta e diferit”, a declarat Dumond de pe bancheta din spate. „Nu e ceva obişnuit.”
„Ceea ce vreau să spun este următorul lucru”, a continuat Rapp. „Obrecht pare teribil de conştient de securitate. Pare genul de om care ar sta de vorbă cu cineva de la FBI şi ar preda de bunăvoie informaţii private referitoare la tranzacţiile financiare ale clienţilor săi?”
Hurley s-a încruntat. „Nu, nu pare să fie aşa.”
„Asta nu miroase bine. Cred că cineva se joacă cu noi.” Rapp îşi bătu degetele pe volan şi era pe punctul de a sugera să se întoarcă pentru a se cupla cu Coleman, când observă un Peugeot gri închis care dădea colţul în faţa lor. Când vehiculul s-a apropiat de poartă, a încetinit până la un pas. Nimic prea neobişnuit când te gândeai la poarta mare şi ornamentată şi la bărbaţii înarmaţi care stăteau în faţa ei. Fereastra lui Rapp era coborâtă şi s-a aplecat peste volan pentru a se uita bine la şofer şi la pasageri. Erau patru dintre ei, toţi cu părul negru ca jetul şi pielea închisă la culoare. Şoferul avea o mustaţă groasă, dar cel care i-a atras atenţia lui Rapp a fost bărbatul de pe bancheta din spate. Când maşinile erau aproape la acelaşi nivel una cu cealaltă, Rapp şi bărbatul de pe bancheta din spate s-au fixat unul pe celălalt, iar expresia de pe faţa bărbatului era una de recunoaştere şi de teamă.
Cealaltă maşină a dispărut într-o clipă şi, înainte ca Rapp să poată articula ce avea pe suflet, Hurley a spus: „Ce naiba caută patru capete de cârpe să facă turism în mijlocul Elveţiei într-o sâmbătă după-amiază?”.
Rapp nu era sigur că bărbaţii erau afgani, dar era sigur că bărbatul de pe bancheta din spate îl recunoscuse. Rapp a tras schimbătorul de viteze în marşarier şi şi-a verificat oglinda. „L-aţi văzut pe tipul de pe bancheta din spate?”
„Da ... . Părea că a văzut o fantomă.” Hurley a dat din cap. „Şi nu aşteaptă să vorbească. Ar fi bine să faci o întoarcere şi să calci pe el.”

Capitolul 54

Rapp a împins maşina peste 110 km/h, şi-a pus căştile în ureche şi a sunat pe mobilul lui Coleman. Când a început să sune, a virat un colţ şi a zărit pentru prima dată sedanul gri. Sedanul a dispărut după următorul colţ mai repede decât ar fi crezut Rapp că este posibil. Trebuia să meargă cu aproape 160 km/h.
„Se grăbesc”, a anunţat Hurley.
„Voi doi aveţi centurile de siguranţă puse?”. Rapp i-a întrebat pe Hayek şi Dumond. Amândoi aveau.
Rapp s-a uitat la Hurley şi a văzut că acesta nu purta centura.
„Mare scofală”, a spus Hurley cu vocea lui furioasă.

„Da ... . Știu, o să fii mort în șase luni, dar asta e peste șase luni, așa că pune-ţi naibii centura de siguranţă”.
„Care-i treaba?” a întrebat vocea lui Coleman prin casca lui Rapp.
„Suntem în urmărirea unei berline Peugeot gri cu patru uşi. Se îndreaptă spre voi. Sunt patru tipi înăuntru... toţi la sfârşitul anilor treizeci sau începutul anilor patruzeci. Se pare că sunt afgani sau pakistanezi.”
„Sunt pakistanezi”, a declarat Hurley mai ferm. „Îmi cunosc pakistanezii.”
Rapp l-a ignorat şi s-a concentrat asupra lui Coleman. „Eşti la han?”
„Stau pe trotuarul din faţă.”
„Întoarce-te la maşină şi ieşi în cealaltă parte a oraşului, unde am fost opriţi mai devreme. Şanţul din partea de sud are o ascunzătoare bună. Puneţi-l pe Wicker acolo şi puneţi-l să tragă în cauciucurile Peugeot-ului când acesta va ieşi din oraş.” Rapp îl auzea pe Coleman strigând ordinele către oamenii săi.
„Scott”, a spus Rapp, „vin repede. Voi trebuie să vă mişcaţi cu adevărat.”
„Ne ocupăm de asta. Deja în maşină şi în mişcare. Vrei să rămân pe linie?”
„Nu, drumul ăsta duce doar într-un singur loc. Puneţi-vă pe poziţii şi sunaţi-mă, iar dacă intraţi într-un schimb de focuri, nu-i omorâţi pe toţi. Trebuie să vorbim cu câţiva dintre ei.”
„Am înţeles. Te sun eu înapoi.”
Hurley a arătat spre drum. „Trebuie să accelerezi.”
„Scott s-a ocupat de asta.”
„Şi dacă nu are?”
„Doamne, eşti o pacoste uneori.” Rapp a frânat şi a întors volanul, cauciucurile alunecând pe asfalt. „Vrei să ajung în şanţ?”
„Cred doar că ai putea merge puţin mai repede, asta-i tot.”
Acum erau pe o linie dreaptă şi Rapp a împins BMW-ul la peste 160 km/h, doar pentru ca o maşină să iasă de pe o alee. Rapp a virat pe banda din sens opus şi a încetinit. O altă curbă strânsă era în faţă şi nu era niciun semn de Peugeot. Cu fiecare viraj se aştepta să vadă maşina fumegând şi înfăşurată în jurul unui copac. Nu trebuia să-i prindă, ci doar să rămână suficient de aproape pentru a-i conduce la Coleman.
La trei sute de metri de cealaltă parte a oraşului, chiar acolo unde şoseaua începea să curbeze spre nord, Coleman a tras pe dreapta şi a deschis portbagajul. Wicker a sărit afară şi şi-a luat geanta de tir. De îndată ce portbagajul a fost închis, BMW-ul a luat-o la fugă, iar Wicker a traversat drumul, a intrat în şanţ şi a urcat pe partea cealaltă. Greşeala pe care majoritatea oamenilor o făceau cu interzicerea vehiculelor era că se instalau prea aproape de drum. Odată ce ai tras, te trezeai cu un vehicul de cinci tone care se îndrepta spre tine fără control. Wicker s-a dus până la marginea copacilor, s-a întors, a verificat locul şi şi-a aruncat geanta.
Fostul lunetist SEAL nu s-a deranjat cu plasa de camuflaj, deoarece copacii îi ofereau suficientă ascundere. Şi-a stabilit poziţia la baza unui pin mare, apoi a marcat două semne de pe drum şi distanţa lor aproximativă. În timp ce Wicker îşi aşeza ochiul în spatele lunetei, s-a concentrat asupra respiraţiei sale.
Mai puţin de zece secunde mai târziu, a auzit vuietul unui motor şi a ridicat capul pentru a vedea sedanul gri zburând prin mijlocul oraşului cu o viteză incredibil de nesăbuită. Wicker şi-a lăsat ochiul în spatele lunetei şi a achiziţionat ţinta. Tipul mergea prea repede pentru a-i permite celui mai lat să tragă cu precizie, dar ştia că va trebui să încetinească, altfel nu va mai ajunge niciodată la următorul viraj. Aproape la fix, vehiculul a frânat brusc. Wicker a ţintit roata din faţă a şoferului şi a tras un foc de armă cu amortizor.
O fracţiune de secundă mai târziu, a auzit o pocnitură şi apoi sunetul de cauciuc mărunţit. Colţul din stânga faţă al Peugeot-ului a căzut, iar partea din spate a început să se rotească în sensul acelor de ceasornic. Wicker şi-a apucat puşca şi s-a rostogolit în spatele pinului mare. Avea să fie aproape.
Kassar era cuprins de un sentiment de teamă de câteva zile. Singurul motiv pentru care acceptase slujba de a merge la Zurich fusese acela că i-ar fi oferit posibilitatea de a fugi dacă, în cele din urmă, ar fi luat decizia. Nu mai avea încredere în Durrani. Îl văzuse omorând prea mulţi oameni pentru a-şi rezolva aşa-zisele probleme nerezolvate. Mai devreme sau mai târziu, Kassar avea să fie unul dintre acele capete

libere, iar Durrani avea să-l înlocuiască cu unul dintre gorilele sale fanatice, precum cei trei oameni cu care lucra astăzi.
Kassar îi dispreţuia. Durrani îi găsise în zonele tribale şi îi antrenase pentru a-şi duce la îndeplinire comploturile radicale. Erau militanţi nechibzuiţi care oscilau între acte uimitoare de curaj şi prostie. Nu exista nici măcar un gram de finețe între ei trei. După prima trecere a moşiei lui Obrecht, bărbaţii au dorit în unanimitate să aştepte până la căderea nopţii şi să ia cu asalt proprietatea. Kassar a încercat să le explice că şansele de reuşită erau aproape de zero, dar nu au vrut să-l asculte.
Abia la a doua trecere au găsit o mare surpriză. Kassar învăţase că le plăcea să îi pună la îndoială autoritatea, cu excepţia cazului în care îl invocase pe generalul Durrani, aşa că le spusese, la ieşirea din ambasadă, că Durrani fusese foarte specific. Dacă îl vedeau pe Mitch Rapp, trebuiau să anuleze misiunea şi să se întoarcă la ambasada pakistaneză cât mai repede posibil. Când au făcut a doua trecere şi a văzut BMW-ul parcat peste drum, Kassar a fost curios. Apoi l-a văzut pe Rapp la volan. Pentru prima dată, bărbaţii l-au ascultat când le-a spus pe cine văzuse şi că trebuiau să plece cât mai repede.
Pentru prima jumătate de kilometru a funcţionat, apoi Mansur, autoproclamatul lider al celor trei, a început să vorbească despre pregătirea unei ambuscade. Când Kassar i-a spus că nu, Mansur a vrut să se certe şi a început să ceară părerea celorlalţi doi imbecili. Acesta a fost momentul în care Kassar s-a pierdut cu firea şi şi-a scos telefonul. „Îl sun pe general, idiotule. Ne-a dat ordine precise şi acum vrei să te certi cu el". Kassar a făcut un mare spectacol de a apăsa Send şi apoi a ţinut telefonul la ureche. Mansur a încercat să-şi ceară scuze, dar Kassar nu a fost interesat. Când, în sfârşit, Durrani a pus mâna pe telefon, Kassar l-a pus la curent cu ce se întâmpla şi apoi i-a spus că oamenii pe care îi trimisese erau nişte proşti incompetenţi care ar trebui să fie repartizaţi la unul dintre batalioanele sinucigaşe de care talibanii erau atât de mândri. Când Durrani a început să pună prea multe întrebări, Kassar l-a întrerupt şi i-a spus că îl va suna înapoi. A încheiat apelul chiar în momentul în care au intrat în fugă în orăşel, mergând atât de repede încât au ieşit din el până când Kassar i-a putut spune şoferului să încetinească.
A răsuflat uşurat că se întorseseră printre câmpuri şi copaci. Kassar tocmai începuse să-i spună şoferului să încetinească atunci când s-a întâmplat. Maşina a tresărit, a încetinit brusc şi apoi a început să se învârtă necontrolat. Niciunul dintre ei nu purta centura de siguranţă, iar când maşina a ieşit din prima rotire completă s-a răsturnat, iar Kassar s-a trezit plutind între scaun şi tavan. Apoi, vehiculul a lovit ceva incredibil de tare şi a zburat cu capul în jos în pădure până când s-a oprit violent între doi copaci.
Dezorientat, dar conştient, Kassar a început să se descurce să se descurce să iasă din maşina răsturnată. Peste tot erau cioburi de sticlă spartă şi putea deja să simtă mirosul de benzină care se scurgea şi de cauciuc ars al cauciucurilor. În interiorul maşinii se observau şi alte mişcări. Din păcate, nebunul Mansur era încă în viaţă. Şoferul era nemişcat. Gândul că Rapp îl urmărea îndeaproape îl împingea pe Kassar să ignore durerea şi să se mişte mai repede. S-a răsucit din vehicul, s-a întins pe spate şi s-a aşezat. A observat imediat că nu-şi mai avea echilibrul, dar nimic nu părea să fie rupt. Mansur şi unul dintre ceilalţi bărbaţi au ieşit din maşină şi au vrut să ştie ce să facă. Kassar s-a ridicat în picioare şi a privit în josul drumului. În stânga sa a observat o altă maşină şi câţiva bărbaţi cu puşti. În dreapta lui, i s-a părut că a zărit BMW-ul lui Rapp care se deplasa prin orăşel.
Mansur îl strânse de braţ. „Ar trebui să luăm poziţie aici." Kassar a clătinat din cap şi a spus: „Ştiu ce trebuie să facem". A arătat spre pădure, iar când Mansur şi celălalt bărbat s-au întors să vadă spre ce arăta, Kassar i-a împuşcat pe amândoi în ceafă. Apoi a aruncat arma, şi-a pus mâinile deasupra capului şi s-a întors spre drum.

Capitolul 55

Baza aeriană Ramstein, Germania
Gulfstream G550 a aterizat după lăsarea întunericului. Preşedintele îi ordonase lui Kennedy să se întâlnească cu omologul său din Pakistan pentru a vedea dacă poate găsi o soluţie la controversa care se pregătea la Ambasada SUA din Islamabad, unde patru cetăţeni pakistanezi cereau azil politic după ce

fuseseră demascaţi de Rickman. Mulţimea creştea în fiecare zi, cea mai gravă şi mai violentă fiind cea de vineri, când un grup de imami radicali a condus un marş asupra ambasadei care s-a soldat cu trei morţi şi cu forţele de securitate pakistaneze care au dispersat mulţimea cu gaze lacrimogene şi gloanţe de cauciuc. Imamii au promis că se vor întoarce şi vor lua cu asalt ambasada. Kennedy trebuia să încerce să găsească o soluţie pe uşa din spate. Dacă nu reuşea, secretarul de stat urma să facă următoarea călătorie.
Avionul G550 era capabil să zboare fără escală de la Washington la Islamabad, dar Kennedy a cerut ca avionul să fie deviat la Ramstein după ce Rapp i-a spus ce descoperise. Avionul lui Kennedy s-a oprit lângă celălalt G550 al CIA şi, imediat ce scările au fost coborâte, Rapp a sărit pe ele, urmat de Hurley. Rapp şi Hurley au continuat să treacă pe lângă echipa de securitate a directoarei şi personalul ei până în spatele avionului, unde s-au aşezat cu Kennedy. Cu ajutorul lui Hayek, Rapp pregătise un dosar de informare pentru Kennedy.
Rapp i l-a înmânat şi i-a spus: „Uită-te la asta în timpul zborului. Sunt informaţii pe care le poţi folosi pentru a-l enerva pe Durrani, dar nu vreau să-i spui că ştim că el este în spatele acestei afaceri".
Kennedy a luat dosarul. „Eşti sigur că el este în spatele acestei afaceri?"
„Da. Acest Kassar cooperează şi nu are cum să inventeze toate astea."
„Şi spune că Rick este încă în viaţă?" a întrebat Kennedy.
„În viaţă şi se odihneşte în complexul privat al lui Durrani. Luni este programat pentru operaţie estetică."
Kennedy şi-a apucat fruntea. „Nu-mi vine să cred asta." Uitându-se la Hurley, ea a întrebat: „Stan, ai încredere în acest om?".
„Nu am încredere în nimeni în afară poate de voi doi, dar el pare sincer."
„Am auzit că şi-a executat doi dintre oamenii lui în Elveţia."
„Aşa este", a spus Rapp, „dar nu erau oamenii lui. Erau ai lui Durrani, iar el susţine că au fost nişte idioţi."
„Deci îi omoară pur şi simplu şi eu ar trebui să cred că asta face ca totul să fie bine?"
Hurley şi Rapp au împărţit o privire ciudată. „E greu de explicat, Irene, dar eu îl cred pe tipul ăsta", a spus Rapp.
Kennedy s-a gândit la ceea ce îi spusese Rapp cu câteva zile mai devreme. „Îl crezi pentru că vrei să-l crezi?".
„Nu e vorba de asta", a sărit Hurley în ajutor. „Acest Kassar spune o poveste destul de convingătoare."
„Irene", a spus Rapp, aplecându-se în faţă, „el este tipul din înregistrare. Cel care intră şi îi împuşcă pe cei doi tipi."
„El ţi-a spus asta?" a întrebat Kennedy, aproape total şocată.
„Da... ... ne-a povestit cum i-a făcut lui Rick o injecţie chiar înainte de bătaia finală, care să-l facă să pară că e mort. Au înscenat totul. Inclusiv lăsarea camerei în urmă pentru ca noi să o găsim."
„Şi bătaia a fost reală?"
„Da... A fost ideea lui Rick. Kassar a spus că a încercat să o oprească de mai multe ori, dar Rick nu a vrut să asculte. A spus că singurul mod în care ar fi funcţionat era dacă ar fi făcut să pară real."
În timp ce Kennedy se gândea la remuşcările şi recriminările pe care le simţise în legătură cu bătaia şi moartea lui Rickman, a rămas uimită. Ce fel de om bolnav ar fi mers până acolo?
„Şi Hubbard ar fi trebuit să dispară şi el", a adăugat Hurley. „Făcea parte din înţelegerea pe care Rick a pus-o la cale. Stabilise ca Hubbard să rămână în urmă şi să-i dea lui Mitch informaţiile despre câine şi apoi să-l scoată pe furiş din ţară, dar Durrani a considerat că aducerea lui Hubbard cu el era un risc prea mare, aşa că a pus să fie ucis şi i-a spus lui Rick că Mitch a făcut-o."
„Şi Gould?"
„Rick l-a angajat", a spus Hurley. „Kassar a spus că Rick era obsedat de Mitch. A spus că îi tot spunea lui Durrani că singurul mod în care ar putea funcţiona era ca Mitch să fie ucis."
„Nu înţeleg."
„Se pare", a spus Rapp fără nicio bucurie, „că el crede că eu sunt singurul om care l-a prins cu adevărat. Care a înţeles cum gândeşte el."

„Şi”, spuse Hurley, „era speriat de Mitch. Îi tot spunea lui Durrani că Mitch era ultimul om de la Agenţie. Că dacă avea cea mai mică bănuială că ceva nu e în regulă, nu se va opri până nu-i va urmări pe amândoi şi îi va ucide.”
„Ceea ce este exact ceea ce am de gând să fac.”
Kennedy a inspirat adânc şi s-a aplecat pe spate. Îşi dădea seama, după privirea de pe feţele lui Rapp şi Hurley, că ar fi fost imposibil să-i descurajeze să-i ucidă pe Rickman şi Durrani. Pe moment, ea nu avea nicio obiecţie, dar aceasta ar putea fi o operaţiune foarte complicată, una căreia s-ar putea să nu-i supravieţuiască. „De ce am impresia că voi doi aveţi deja un plan?”.
„Încă lucrăm la el”, a spus Rapp.
„Nu vreau să ne grăbim cu asta”, a declarat Kennedy. „Ar trebui să implicăm JSOC şi să facem asta aşa cum trebuie.”
„Irene, ştii că iubesc JSOC. Nimeni nu este mai bun decât acei băieţi, dar asta ar putea dura săptămâni întregi pentru a se organiza. Rick poate dezvălui o mulţime de secrete în două săptămâni. La naiba, poate dezvălui o mulţime de secrete în două zile.”
„Nu-mi place ideea de a vă trimite pe voi doi să vă ocupaţi de aşa ceva. Dacă ceva nu merge bine, nu voi putea să vă ajut. Durrani este un om periculos.”
„Irene, uită-te la repercusiunile de după raidul lui bin Laden, şi asta în Abbottabad, la şaizeci de minute la nord de capitală, iar bin Laden era un afurisit de saudit şi cel mai cunoscut terorist din lume. Durrani este un ofiţer decorat al armatei şi, din toate punctele de vedere, al doilea cel mai puternic om din ISI, iar complexul său se află la periferia capitalei. Nu poţi trimite SEALs sau Delta Force acolo. Vom avea un nenorocit de război pe cap.”
Oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, el avea dreptate. „Cum ai de gând să faci asta?”
Între Rapp şi Hurley s-a mai aruncat o altă privire ruşinoasă, apoi Rapp a spus în cele din urmă: „După cum am spus, încă lucrăm la asta.”
„E în regulă, dar vreau să aud care sunt liniile generale.”
„Când este întâlnirea cu Taj şi poţi să-l convingi pe Durrani să participe? „
„Mâine după-amiază, la ora trei, şi am cerut ca toţi cei trei adjuncţi să participe, inclusiv Nadeem Ashan, care a fost concediat ieri.”
„Bine. Ar fi de mare ajutor dacă v-aţi asigura că Durrani este prezent. Ştie că trei dintre oamenii lui sunt morţi. Am ascultat când Kassar i-a spus. A luat-o razna”.
„Având în vedere importanţa întâlnirii, cred că pot face asta.”
„Iată ce vom face. Vom zbura la Jalalalabad şi apoi vom trece în Pakistan cu maşina. Punctele de control sunt mult mai permisive decât în aeroporturi. În acest fel ne putem aduce echipamentul, iar dacă Kassar face o mişcare greşită, e mort. Nu pot să am această ameninţare asupra lui dacă zburăm la Islamabad International sau la Bhutto.”
„Cât de lung este drumul?” a întrebat Kennedy.
„Patru ore, cel mult”, a răspuns Hurley, „Am făcut-o de multe ori. De asemenea, am câţiva băieţi în Peshawar care pot facilita trecerea frontierei, astfel încât lucrurile să decurgă fără probleme. E vorba de Vestul Sălbatic. Cu destule arme şi bani, poţi obţine tot ce-ţi doreşti”.
„Asta nu mă liniştește.”
„Irene”, a spus Rapp, „rahatul ăsta nu e niciodată uşor – ştii asta – dar dacă există vreodată un moment în care trebuie să acţionăm rapid, acesta este. Durrani încă mai crede că este în siguranţă. L-am pus pe Kassar să verifice şi să-i spună că totul este în regulă.”
Kennedy l-a rugat să-i explice ce aveau de gând să facă după ce ajungeau la Jalalabad, iar când Rapp a terminat de povestit, Kennedy a spus: „Trebuie să mă întâlnesc cu acest Kassar înainte de a semna.”
Rapp se aşteptase la fel de mult. Kennedy l-a urmărit de la un avion la altul, în timp ce Hurley a decis să rămână afară şi să fumeze o ţigară. Kassar se afla pe ultimul scaun din partea de tribord a avionului, cu încheieturile şi gleznele legate cu cătuşe flexibile. Avea o vânătaie pe frunte şi câteva tăieturi pe braţe şi mâini.

Știind la ce se gândea șeful său, Rapp a spus: „Astea sunt de la accidentul de mașină. Nu am pus mâna pe el”. Unul dintre trăgătorii lui Coleman, Bruno McGraw, îl supraveghea pe prizonier. Rapp l-a bătut pe umăr şi i-a spus să ia o pauză.
Kennedy s-a aşezat în faţa lui Kassar şi a spus: „Ştii cine sunt eu?”.
„Da, doamnă”.
„Câţi ani ai?”
„Treizeci şi şase de ani.”
„Şi de cât timp lucrezi pentru generalul Durrani?”.
„De cinci ani.”
„De ce te-ai răzgândit atât de brusc?”
Kassar a luat un moment pentru a se gândi la răspunsul său. „Generalul a devenit un om foarte nechibzuit. Şi nu îşi tratează oamenii foarte bine.” Kassar şi-a ridicat privirea spre Rapp.
„Dă-i drumul”, a spus Rapp. „Spune-i.”
„Când obţine ceea ce vrea de la ei, are obiceiul de a-i ucide.” Kassar s-a oprit pentru o secundă, apoi a adăugat: „Şi în ultima vreme eu am fost cel care a ucis pentru el. Am impresia că nu mai are ce să facă cu mine acum că îl are pe domnul Rickman. Știu prea multe... aşa că va scăpa de mine.”
„Barza Neagră?” a întrebat Kennedy, referindu-se la porecla forţelor speciale pakistaneze.
„Da... şapte ani.”
„Şi ai fost recrutat de ISI?”.
„Da.”
Kennedy s-a uitat la tunsoarea şi la hainele lui. Costumul lui era rupt şi însângerat, dar avea o croială frumoasă. „Unde ai crescut?”
„În Karachi.”
„În mahalale?”
„Da.”
„Şi armata ţi-a oferit o nouă viaţă?”
„Corect.”
„Religia?”
„Islamul”, a spus Kassar, fără nicio pasiune.
„Nu foarte serios?”
„Nu.”
Ea nu era sigură dacă îl putea crede, chiar dacă părea sincer. „Deci, ce vrei să obţii din asta?”.
Kassar s-a uitat nervos la Rapp şi a spus: „Viaţa mea”.
„Este un început bun, dar cu siguranţă ai şi alte speranţe şi aspiraţii?”.
„Nu cred că Pakistanul mai este cu adevărat o opţiune pentru mine.”
Ea a înţeles. „Ce zici de America?”
Kassar a avut o privire îndepărtată în ochi. „America ar fi drăguţ.”
„Şi ce părere ai despre planul lui Mitch de a intra şi de a-i lua pe domnul Rickman şi pe generalul Durrani?”.
„Să-i luăm ... ... vrei să spui că îi luăm cu noi?”.
interveni Rapp. „Vrea să spună să-i omorâm.” Rapp nu voia ca situaţia să fie mai complicată decât era deja.
„Cred că este un plan bun.”
„În regulă.” Kennedy s-a uitat lung la el şi, în cele din urmă, a spus: „Vazir, eu nu-mi tratez oamenii ca pe generalul Durrani. Dacă faci o treabă bună în acest caz şi toată lumea scapă cu viaţă, mă voi asigura că se va avea grijă de tine. S-ar putea chiar să am o slujbă pentru tine, dar numai dacă o doreşti. Dacă nu vrei, îţi vom crea o nouă identitate şi nişte bani şi îţi vei putea începe viaţa de la capăt. Sună bine?”
„Da.” Kassar a dat din cap. „Sună foarte bine.”
„Bine.” Kennedy a arătat spre cătuşele flexibile şi i-a făcut semn din cap lui Rapp. „Nu mai este nevoie de acestea.”

După ce Rapp a tăiat cătuşele de plastic cu cuţitul său, Kennedy i-a strâns mâna lui Kassar şi a spus: „Mult noroc, Vazir, abia aştept să te cunosc mai bine când te vei întoarce."
Rapp a urmat-o pe Kennedy la coborârea din avion şi a însoţit-o pe pistă. S-au oprit la jumătatea drumului dintre cele două avioane, unde Rapp a întrebat: „Ce părere ai?".
„Este imposibil să cunoşti inima cuiva după ce vorbeşti cu el câteva minute."
„Da, ştiu, dar care este impresia ta?".
„Cred că merită riscul." Kennedy s-a uitat din nou la avionul lui Rapp, apoi a adăugat: „Dar dacă face o mişcare greşită, dacă simţi chiar şi cea mai mică adiere, vreau să-l dobori. Ne-am înţeles?"
„Cristal."
„Bine. „ Kennedy l-a sărutat pe obraz. „Mult noroc şi să nu faci vreo prostie."

Capitolul 56

Cartierul general al Inter-Services Intelligence, Islamabad, Pakistan
Kennedy a intrat în biroul generalului de aviaţie Ahmed Taj împreună cu Mike Nash, care venise cu avionul de la Bagram. Îl informase despre Kassar în sala de conferinţe securizată a ambasadei. Taj, Durrani şi Nassir erau îmbrăcaţi în uniformele lor militare, în timp ce Ashan era în costum. Kennedy s-a bucurat să vadă că Ashan era acolo, dar a observat că nu arăta bine.
Biroul era o chestie grandioasă, rămasă de la britanici, fără îndoială. Era cu uşurinţă de patru ori mai mare decât cel al lui Kennedy. Pereţii şi tavanul erau lambriate cu un lemn închis la culoare şi existau trei şeminee mari din piatră. Bibliotecile dominau fiecare perete şi existau două monitoare cu ecran plat, unul lângă masa mare de conferinţe şi celălalt lângă biroul lui Taj. Taj şi cei trei adjuncţi ai săi stăteau în picioare lângă şemineul din dreapta lor. Kennedy s-a apropiat şi i-a salutat pe fiecare dintre ei.
Când a ajuns la Ashan, a spus: „Nadeem, îmi pare rău să aud de dificultăţile tale. Unul dintre lucrurile pe care aş vrea să le clarific astăzi este situaţia ta".
„Este o parodie", a anunţat Durrani cu pasiune.
Kennedy s-a uitat la Iuda din stânga ei. Avusese suficient timp în avion să revadă întreaga afacere Rickman şi să analizeze diferitele motive ale lui Rickman şi Durrani. În ceea ce-l privea pe Rickman, ea avea câteva presupuneri despre motivul pentru care se hotărâse să devină trădător, dar Durrani era clar. Voia postul lui Taj şi voia ca Ashan şi toţi ceilalţi moderaţi să nu-i stea în cale. Se va folosi de informaţiile lui Rickman pentru a-şi consolida statutul şi, într-un an sau doi, va conduce ISI şi toate operaţiunile sale clandestine.
Taj a făcut un pas în faţă cu o expresie dureroasă pe faţă. „Domnule director Kennedy, trebuie să vă avertizez. Nadeem se află aici doar ca o favoare din partea preşedintelui nostru faţă de al dumneavoastră. El nu mai lucrează la ISI şi nu are nicio calitate oficială aici astăzi."
„Da, mi se pare totul destul de interesant. Cred că este posibil ca agenţia dumneavoastră de informaţii să fi fost jucată în acelaşi mod în care a fost jucată şi a mea, dar vom discuta despre asta mai târziu."
„Da", a spus Taj, fără să aibă habar la ce se referea Kennedy. „Vă rog să luaţi loc." Taj a îndrumat-o spre o canapea masivă din piele pe care puteau să stea şase adulţi. Era centrată pe şemineu, cu canapele care se desfăşurau perpendicular pe fiecare capăt. Durrani şi Ashan s-au aşezat pe canapeaua din dreapta, iar Nassir şi Nash s-au aşezat pe cealaltă canapea.
Taj a întrebat-o pe Kennedy dacă ar dori un ceai. Ea a refuzat şi a scos un dosar de informare, semnalând tuturor că era vorba de afaceri.
„Această problemă cu ambasada voastră", a tresărit Taj, „este foarte rea pentru relaţiile noastre".
„Sunt de acord", a oferit rapid Kennedy.
„Atunci ar trebui să-i predai pe cei patru oameni", a spus Durrani, ca şi cum ar fi fost singura opţiune.
Kennedy l-a ignorat pe Durrani şi şi-a îndreptat remarcile către generalul Taj. „Nu-mi place această dispută între cele două ţări ale noastre, dar ceva se pregăteşte aici şi, până când ne vom da seama ce se întâmplă, acelor patru bărbaţi li se va oferi siguranţa teritoriului suveran al Statelor Unite ale Americii."

Durrani a râs la afirmaţia absurdă.
„Generale”, a spus Kennedy, întorcându-se către Durrani, „cu siguranţă nu contestaţi faptul că ambasada americană este teritoriul suveran al Statelor Unite?”.
„Nu, dar nu cred că clericii vă vor recunoaşte acelaşi fapt.”
„Atunci de ce nu le explicaţi acest lucru, în loc să vă folosiţi de ofiţerii dumneavoastră de afaceri politice pentru a le stârni frenezia?”
Durrani şi-a păstrat calmul. „Îmi pare rău, domnule director Kennedy, dar sunteţi dezinformat.”
„Nu prea cred, domnule general, dar noi doi vom fi de acord să nu fim de acord, aşa cum facem de obicei.” Kennedy şi-a deschis dosarul şi a scos o serie de fotografii. Ca un dealer de cărţi, a aruncat trei seturi pe masă, unul în faţa lui Durrani şi Ashan, al doilea în faţa lui Taj, iar al treilea în faţa lui Nash şi Nassir.
„Sunteţi cu toţii familiarizaţi cu răpirea, interogarea şi uciderea unuia dintre oamenii mei săptămâna trecută în Afganistan?”. Toţi au dat din cap, iar Kennedy a spus: „S-a încercat a doua oară să se atenteze la viaţa unui alt om de-al meu. Acesta a fost episodul în care douăzeci şi unu de poliţişti au fost ucişi. S-a dovedit că li se ordonase să îmi atace oamenii de către generalul Qayem, care între timp a dispărut.”
Kennedy a arătat spre fotografii. „Aceşti doi bărbaţi, unul dintre ei a fost ucis în timpul atacului, iar pe celălalt nu reuşim să-l localizăm. Îi recunoaşte vreunul dintre voi pe vreunul dintre ei?”
Nimeni nu a răspuns, aşa că Kennedy a spus: „Potrivit serviciilor secrete afgane, aceşti doi bărbaţi sunt agenţi ISI”.
„Ce încercaţi să insinuaţi?” a întrebat supărat Durrani.
„Nu încerc să insinuez nimic. Încerc doar să obţin nişte răspunsuri. Vă rog, prin toate mijloacele, arătaţi aceste fotografii în jur şi vedeţi dacă vreunul dintre activele dumneavoastră a devenit necinstit.”
„Este absurd”, a spus Durrani. „Pur şi simplu încercaţi să ne distrageţi atenţia de la faptul că, în ciuda faptului că sunteţi presupusul nostru aliat, deţineţi în ambasada dumneavoastră patru cetăţeni pakistanezi pe care i-aţi recrutat pentru a ne spiona împotriva noastră. „
„Nu discut acest aspect, domnule general, încerc doar să aflu cine a lansat un atac coordonat împotriva Serviciului meu Clandestin săptămâna trecută.”
Durrani şi-a ridicat mâinile în sus în semn de frustrare, în timp ce Taj a spus: „Îmi pare rău, dle director Kennedy, dar nu avem cunoştinţă despre ce vorbiţi.”
„Poate... poate că nu. Am o altă informaţie interesantă pentru dumneavoastră.” Kennedy a recuperat copiile declaraţiilor sub jurământ ale agentului special Wilson cu Herr Obrecht. A distribuit trei seturi de copii şi a spus: „Aţi auzit vreunul dintre voi de banca elveţiană Sparkasse Schaffhausen?”.
Faţa lui Ashan s-a luminat. „Este banca în care se presupune că am un milion de dolari depozitaţi prin amabilitatea guvernului vostru.”
„Credeam că am auzit asta. Ei bine, se pare că aceeaşi bancă are conturi pentru domnul Rickman, acum decedat, şi pentru un alt om-cheie al meu, deşi ştiu sigur că oamenii mei nu au deschis niciodată conturi la această bancă, sau ar trebui să spun că ştiu că domnul Rapp nu a deschis niciodată un cont la această bancă, dar nu pot spune acelaşi lucru despre domnul Rickman.”
„De ce?” a întrebat Durrani.
„Pentru că este mort. Nu am cum să dovedesc că nu a făcut-o.” Kennedy şi-a îndreptat din nou atenţia către Taj, spunând: „Ideea este că noi credem că această bancă a fost folosită pentru a face ca anumite persoane de la CIA să pară corupte, când de fapt nu sunt. Această dezinformare a fost transmisă către FBI în încercarea de a demara o anchetă penală împotriva CIA. Din fericire, alte elemente din cadrul FBI cred că acest lucru face parte din acelaşi complot care a implicat răpirea dlui Rickman şi tentativa de asasinare a dlui Rapp. Mi se pare mai mult decât ciudat faptul că aceasta este aceeaşi bancă în care se presupune că generalul adjunct Ashan îşi depozita câştigurile ilicite.”
„Nu am auzit niciodată de această bancă.” a spus Taj. „A auzit vreunul dintre voi?” Toţi cei trei adjuncţi au clătinat din cap. „Este o coincidenţă destul de ciudată. De ce ar vrea cineva să le înscenеze asta domnului Rickman, domnului Rapp şi lui Ashan?”.
„Este o întrebare foarte bună, domnule general”.
„Aţi reuşit să vorbiţi cu banca?”.

„Nu, nu am reuşit. Am trimis câţiva oameni la Zurich vineri târziu şi le-a fost foarte greu să dea de urma lui Herr Obrecht, bărbatul al cărui nume figurează în toate cele trei conturi.” Kennedy a făcut o pauză, apoi a adăugat: „Totuşi, a avut loc o evoluţie ciudată.” A deschis dosarul pentru a treia oară şi a scos mai multe fotografii. „Oamenii mei erau parcate în faţa vilei de la ţară a lui Herr Obrecht când a oprit o maşină cu patru bărbaţi. Detaliile sunt puţin vagi, dar a urmat o urmărire şi apoi un schimb de focuri.” Kennedy a aruncat pe masă fotografiile celor trei bărbaţi morţi. „Un al patrulea bărbat a scăpat şi nu am reuşit să-i dăm de urmă, dar avem o descriere bună a lui. Avea părul negru, pielea închisă la culoare, cu ochii negri şi el, ei bine”, Kennedy a arătat spre fotografii, „semăna cu aceşti trei bărbaţi.” Kennedy a înclinat capul într-o parte şi a întrebat: „Ce naţionalitate aţi spune că sunt aceşti bărbaţi, domnule general Taj?”.
Directorul general al ISI a luat fotografiile şi s-a uitat la ele în timp ce un strat de transpiraţie i se forma pe frunte. După câteva momente dureroase, şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Par pakistanezi”.
„Şi de ce s-ar afla în Elveţia încercând să vorbească cu Herr Obrecht? Aţi trimis oameni să vorbească cu Herr Obrecht?”.
Taj a fost jenat mai mult decât orice experimentase vreodată. „Vă rog să mă scuzaţi, domnule director Kennedy, cred că va trebui să continuăm mâine. Trebuie să vorbesc în particular cu adjuncţii mei chiar acum.”
„Prin toate mijloacele, domnule general. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi la ambasadă.”

Capitolul 57

Bahria Town, Pakistan
Aşa cum promisese Hurley, trecerea frontierei se desfăşurase fără incidente. Cele două Toyota 4Runner de ultimă generaţie, prăfuite şi cabluite, au trecut prin pasul de munte şi au coborât pe A1, prin Peshawar şi au ajuns în Islamabad în trei ore şi patruzeci şi şapte de minute. Rapp conducea vehiculul din faţă, cu Kassar pe scaunul pasagerului din faţă, iar Hurley şi Dumond în spate. Coleman şi trei dintre oamenii săi au urmat în al doilea vehicul. Toţi erau îmbrăcaţi în haine locale. Călătoreau cu câteva sute de mii de dolari în numerar şi, dacă erau opriţi, nu aveau de gând să încerce să facă pe şmecherii şi să pretindă că lucrau pentru o organizaţie internaţională de ajutorare. Erau comercianţi de arme şi aveau o mulţime de mostre pe care să le arate oricărui agent de frontieră sau militar interesat.
După cum s-a dovedit, au cheltuit doar zece mii de dolari în numerar, folosindu-se de contactele lui Hurley la graniţe. După aceea, s-au deplasat nestingheriţi cu toate camioanele care erau ocupate să transporte provizii înainte şi înapoi între Pakistan şi Afganistan. Au ajuns în capitala ţării puţin după ora unu după-amiaza. Lucraseră la plan în timp ce se aflau în zbor din Germania spre Jalalabad. Coleman şi Hurley intraseră într-o discuţie aprinsă cu Rapp în legătură cu planul, dar Rapp îşi menţinuse poziţia. Încercarea de a trece întreaga echipă prin faţa gărzilor şi de a intra în Bahria Town ar fi atras prea multă atenţie. Kassar era categoric că acest lucru nu va funcţiona. Hurley a spus că era o prostie, iar Kassar a petrecut aproape o jumătate de oră încercând să dovedească ceea ce nu se putea dovedi.
Rapp, niciodată cunoscut pentru răbdarea sa, a pus capăt în cele din urmă la asta. Cea mai bună şansă de reuşită era ca el să fie introdus clandestin în complex în spatele Range Rover-ului lui Kassar. Gardienii nu i-au percheziţionat niciodată maşina. Wicker putea să ocupe o poziţie de lunetist la o jumătate de milă de complex, la poalele dealurilor, chiar în afara liniei gardului Bahria. Dumond ar putea alerga aerian cu una dintre minidrone, iar restul echipei ar trebui să se desfăşoare ca o Forţă de Reacţie Rapidă.
Când au luat camionul lui Kassar în Humak, Hurley a încercat să-şi expună cazul încă o dată. „Lasă-mă pe mine să fiu cel care intră.”
„De ce?” De îndată ce Rapp a pus întrebarea, ştia ce va spune Hurley.
„Voi fi mort în şase luni.”
„Iar cu cele şase luni? Nu va funcţiona de data asta. Mă descurc bine cu Kassar şi, deşi tu nu eşti deloc slab, eu mă pricep puţin mai bine decât tine la chestiile astea.”

„Pe naiba.”
„Şi în plus, ce se întâmplă dacă ai una din crizele tale de tuse în timp ce el vorbeşte cu gardienii? Probabil că o să ai nevoie de o ţigară... care ar da totul peste cap.”
Bătrânul spion a ţinut în mână un pachet de gumă Nicorette. „Amuzant.”
„Uită-te la tine. Eşti ca un cercetaş ... pregătit pentru orice.” Rapp şi-a luat geanta cu arme şi vesta tactică şi le-a transferat din Toyota în spatele camionului lui Kassar.
„De ce trebuie să fii atât de încăpăţânat?” a întrebat Hurley ca un ultim efort.
„Cred că am moştenit-o de la cretinul care m-a antrenat.” Rapp a verificat unul dintre buzunarele de la vesta lui şi apoi a glisat-o pe ea, spunând: „Ascultă, nu trebuie să complicăm lucrurile. Irene are oameni care îl supraveghează pe Durrani. Ea ne va trimite SMS-uri cu actualizări, iar tu îmi vei da actualizări prin radio,” Rapp îşi atinse căştile, „în cazul în care mă aflu într-un loc în care nu mă pot uita la telefon. Există două gărzi de corp la complex atunci când Durrani nu este acolo. Pot să mă descurc cu două gărzi de corp care se plictisesc de moarte.”
„Dar de ce nu pui încă o persoană pe bancheta din spate?”.
„Nu merită riscul. Cheia este să intrăm fără ca nimeni să ştie ce se întâmplă. Atunci e uşor.” Rapp îşi dădea seama că Hurley încă nu-i credea planul. „Stai cu ochii pe Durrani. Dacă se întoarce cu mai mulţi oameni decât de obicei, atunci s-ar putea să trebuiască să vă croiţi drum prin poarta secundară. Altfel, mă ocup eu de asta.” Rapp a început să se urce în spatele Range Rover-ului. „Şi ţineţi minte, este exact cum aţi spus zilele trecute. Suntem cu toţii pe moarte.” Rapp a tras în sus hayonul şi apoi a întins mâna şi a început să închidă trapa din spate.
Hurley a ridicat mâna şi l-a oprit. „Şi dacă Kassar se întoarce împotriva ta?”
„O să fiu cu ochii pe el.” Hurley tot nu dădea drumul la trapă. „Ascultă, sunt un băiat mare. Mă pot descurca singur.”
Convoiul de trei maşini a pornit, cu Kassar în frunte. Când au ajuns la locul de la poalele dealurilor unde trebuia să se desfăşoare Wicker, Kassar l-a sunat pe Coleman şi l-a anunţat. Range Rover-ul a continuat în timp ce celelalte două camioane au tras pe dreapta. Wicker a sărit din ultimul vehicul acoperit cu o plasă de camuflaj şi a dispărut în tufişuri. Dumond a luat o valiză din spatele camionului şi a desfăcut închizătorile. Micuţa dronă era cam de mărimea unei ciori. Dumond a desfăşurat aripile, pocnindu-le la locul lor, apoi a pornit propulsia. Aparatul gri a bâzâit la viaţă, iar Dumond l-a lăsat să zboare, eliberându-l ca pe un avion de hârtie. UAV-ul s-a scufundat câţiva metri, apoi a început să câştige altitudine în mod constant. Avea un program prestabilit pentru a urca până la 1.000 de metri şi a se roti în cerc. Dumond a depozitat echipamentul şi cu toţii s-au urcat înapoi în camion şi au plecat.
Rapp era pe o parte, ghemuit cu faţa spre partea din spate a camionului. Îl avertizase deja pe Kassar că, cu tot respectul cuvenit, dacă ceva nu mergea bine fie la poarta principală, fie la poarta privată a lui Durrani, Wicker îl va împuşca în cap. Rapp i-a arătat, de asemenea, că mica dronă îi va oferi telefonului său o vedere de ansamblu a ceea ce se întâmpla. Rapp avea pistolul într-o mână şi telefonul în cealaltă şi a privit cum se apropiau de poarta principală.
SUV-ul negru a încetinit şi s-a oprit scurt înainte de a porni mai departe. Rapp a răsuflat uşurat când au reuşit să treacă de primul obstacol. A mai durat încă două minute pentru a ajunge la aleea privată a lui Durrani. Gărzile i-au făcut semn lui Kassar să treacă, fără să încerce să percheziţioneze vehiculul.
„Arată-mi curtea”, a şoptit Rapp pentru el însuşi. La semnalul potrivit, Dumond a făcut un zoom asupra zonei comune dintre casa principală, garajul şi cele două case de oaspeţi. Un grădinar se ocupa de câteva plante, dar în afară de asta nu era nimeni prin preajmă. Când vehiculul a intrat în garaj, Rapp a strecurat telefonul în buzunarul de la vestă, şi-a prins arma cu ambele mâini şi a început să numere cele cinci secunde. Acesta era timpul pe care i-l acordase lui Kassar din momentul în care a parcat maşina şi până când a deschis trapa din spate. S-a auzit un clic şi trapa s-a deschis. Lumina s-a revărsat prin spaţiul de doi centimetri dintre capacul portbagajului şi hayonul din spate. Rapp l-a putut vedea pe Kassar şi apoi a auzit o voce.
Kassar a început să vorbească cu cineva pe care Rapp nu-l putea vedea. După aproximativ zece secunde, conversaţia s-a încheiat şi Kassar a coborât hayonul. Rapp a alunecat din vehicul, dar a rămas ghemuit în timp ce Kassar a închis lucrurile. Apoi l-a condus prin garaj exact aşa cum a spus că o va face. A deschis

o uşă metalică la celălalt capăt şi a verificat lucrurile înainte de a continua să coboare un rând de scări. Rapp era chiar în spatele lui în timp ce Kassar a introdus un cod în încuietoarea unei uşi. În continuare, se aflau într-un tunel lung, bine luminat şi se deplasau la trot. S-au oprit la o a doua uşă şi, după ce au introdus un cod, au urcat un rând de scări. Kassar l-a pus pe Rapp să aştepte pe palier până când a putut scăpa de asistentă.
Rapp l-a contactat prin radio pe Hurley şi i-a spus că a intrat. Câteva secunde mai târziu, a auzit asistenta deplasându-se pe hol şi uşa de la intrare închizându-se. Rapp a urcat ultimul etaj de scări, unde îl aştepta Kassar. A arătat spre hol şi, cu o privire nervoasă, a spus: „Are câinele cu el”.
„Rottweilerul cel mare?”
Kassar a dat din cap.
Nu era prima dată când Rapp avea de-a face cu câini. Puşca lui M-4 era atârnată în jurul gâtului şi într-o parte, în timp ce îşi ţinea pistolul cu amortizor cu ambele mâini. Rapp a verificat dacă radioul său era în modul de transmisie şi a spus: „Tu rămâi aici. Anunţă-mă dacă apare cineva”.
Rapp a pornit pe coridor, îndreptându-se în tăcere spre uşa din capătul celălalt. Kassar descrisese dispunerea încăperii, dar Rapp habar nu avea unde se afla câinele. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Kassar, şi se gândise să se întoarcă pentru o scurtă secundă, dar era prea nerăbdător să meargă mai departe. A deschis uşa cu mâna dreaptă şi a păşit în cameră, măturându-şi arma de la dreapta la stânga şi înapoi. A auzit câinele mârâind şi şi-a plasat ţinta din faţă pe capul masiv al bestiei.
„Câinele ăla mişcă naibii şi e mort.”
O mână palidă a apucat zgarda câinelui.
Rapp s-a uitat la faţa sfărâmată şi, dacă nu ar fi fost faptul că văzuse filmul interogatoriului, nu ar fi crezut niciodată că era Rickman. „Eşti bine, Rick?”
„Da... mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici.”
„Taci naibii din gură, Rick.”
„Nu-mi vine să cred că m-ai găsit.”
Ochii lui Rapp continuau să se plimbe prin cameră, asigurându-se că nu-i scapă nimic. „Pun pariu că eşti şocat ca naiba, din moment ce l-ai angajat pe Louie Gould să mă omoare şi ţi-ai folosit nenorocitul de câine ca momeală.”
„Mitch, îţi jur că totul este opera generalului Durrani. El m-a răpit, m-a torturat şi a făcut să pară că sunt mort, ca să nu mă mai căutaţi.”
„Şi apoi ţi-a dat câinele înapoi ca să-ţi ţină companie. Eşti atât de plin de rahat, Rick. Şi prea deştept pentru binele tău.” Rapp s-a tot întors la câine. Nu mai era nici o cale de scăpare. Nu avea nimic împotriva câinelui, dar trebuia să plece. Eficient ca întotdeauna, Rapp a apăsat pe trăgaci şi a trimis un singur glonţ în capul Rottweilerului. Câinele nu a scos nici un sunet.
Dar Rickman a făcut-o. Era absolut înnebunit. „Ce-ai făcut? Ajax nu a făcut nimic!” a ţipat Rickman în timp ce se lupta cu trupul fără viaţă al câinelui. „Eşti un animal nenorocit. La naiba!”
„Şi tu eşti un nenorocit bolnav”, a spus calm Rapp în timp ce se apropia de pat. „Cele patru gărzi de corp ale tale sunt moarte... una dintre ele de propria ta mână. Mick Reavers, douăzeci şi unu de poliţişti şi Hubbard, iar tu nu verşi nici o lacrimă, dar cineva îţi ucide câinele şi tu în sfârşit arăţi ceva emoţie.”
Rickman nu a putut răspunde. Era prea devastat de pierderea câinelui său.
„Vreun ultim cuvânt?”
„Nu face asta, Mitch. Eu te pot ajuta. Îl mai pot ajuta pe Langley. Poţi să mă interoghezi. Ştiu lucruri... lucruri foarte importante.”
Rapp a presupus că probabil că ştia, dar exista o mică problemă de încredere. Rickman şi creierul lui mare ar fi fost un coşmar pentru interogatori. Adăugaţi la asta şi faptul că trădarea lui făcuse ca nişte oameni buni să fie ucişi, iar decizia a fost uşoară. „Du-te naibii, Rick.” Rapp a apăsat o dată pe trăgaci.

Capitolul 58

Durrani a fost tentat să cheme mullahii şi imamii şi să le ordone să ia cu asalt ambasada americană. Ajunsese chiar să se întrebe dacă nu cumva îndrăznea să le furnizeze o poză cu târfa aia de Kennedy, ca să o ucidă în locul lui. În cele din urmă, însă, ştia că nu putea face nicio mişcare. Taj era furios şi era sigur că îl urmărea îndeaproape. După ce Kennedy şi omul ei au părăsit întâlnirea, Taj a cerut răspunsuri.
Durrani ştia că fotografiile furnizate de Kennedy urmau să fie verificate cu dosarele personalului ISI şi, în cele din urmă, toţi cei cinci bărbaţi aveau să apară ca fiind potriviţi. Acest mic fapt nu l-ar fi incriminat neapărat pe Durrani, dar faptul că erau repartizaţi la Aripa Externă i-ar fi scufundat cariera. Iar situaţia se va înrăutăţi pe măsură ce vor începe să-i interogheze adjuncţii. Durrani era extrem de implicat, iar amprentele lui erau peste tot în această mizerie.
Aşa că a făcut singurul lucru pe care îl putea face şi a recunoscut că i-a trimis pe oameni în Elveţia. „La ce te-ai gândit?" a întrebat Taj.
„La faptul că prietenului meu i s-a înscenat o înscenare", a răspuns Durrani, cu toată sinceritatea de care era în stare. „Ştiam că nimeni altcineva nu avea de gând să mişte un deget, aşa că am trimis nişte oameni să vorbească cu acest bancher. „
Fotografiile erau încă pe masă, iar Taj a întrebat: „Cum de au ajuns să se lupte cu americanii?".
„Nu ştiu."
„Ce fel de oameni sunt aceştia? Ce plănuiau să-i facă bancherului?".
Implicaţia era evidentă. Durrani trimisese nişte bătăuşi pentru a-l brusca pe bancher. „Erau oameni buni. I-am trimis doar pentru a obţine răspunsuri." Durrani îşi dădea seama că Taj nu-l credea, iar Nassir părea neafectat de întregul dezastru. Durrani a presupus că se bucura de faptul că principalul său concurent tocmai se împuşcase singur în picior şi îşi ruinase şansele de a-l înlocui pe Taj. Dă-i drumul, s-a gândit Durrani în sinea lui. Continuă să mă subestimezi şi te voi face să plăteşti pentru asta.
Ashan, la rândul lui, părea neobişnuit de rece cu el. Durrani ar fi crezut că acesta ar fi apreciat faptul că încerca să-l ajute. Faptul că nu o făcea însemna că Ashan începea să bănuiască adevăratele motive ale lui Durrani. Durrani nu a putut ieşi destul de repede din biroul directorului general. Trebuia să vorbească cu Rickman. Cei doi trebuiau să se gândească ce să facă.
Acum, în timp ce convoiul său ajungea la porţile Bahria Town, Durrani se întreba dacă nu ar fi mai bine să-l mute pe Rickman în altă locaţie. Exista o problemă de personal în acest moment, aşa că securitatea ar fi o problemă, totuşi. Chiar mai rău, ar putea întârzia şi mai mult momentul în care Rick ar fi împărtăşit tot ce ştia despre CIA. Aceasta era partea care îl înfuria cel mai mult pe Durrani. Putea să înlocuiască oamenii pe care îi pierduse în Elveţia, dar nu putea să scoată informaţiile de la Rickman suficient de repede.
Maşinile au intrat în curte şi Durrani a ieşit ca din puşcă. Raza îl aştepta la uşa principală şi, în timp ce Durrani trecea pe lângă el, l-a auzit pe majordomul său spunând: „Kassar s-a întors".
Durrani s-a învârtit. „Unde este?"
Raza a arătat spre cea mai mică dintre cele două case de oaspeţi.
Durrani a început să se întoarcă în casă, apoi a decis că nu voia să se deranjeze cu tunelurile. În plus, era timpul să se ocupe de ceva. A mărşăluit înapoi în curte şi a strigat la oamenii săi să-l urmeze.
Rapp stătea în bucătărie şi privea transmisia de la dronă. Pe lângă înregistrarea video, Hurley era la radio, acţionând ca crainic de joc. Când Durrani a ieşit din maşină şi a pornit spre casa principală, Kassar a explicat că, de obicei, intra în casă şi apoi venea pe acolo prin tunel. Când Durrani s-a întors în curte şi a început să îşi adune oamenii, comunicaţiile au explodat de discuţii.
„Toată lumea să se calmeze!" a lătrat Rapp în microfonul de buze. Şi-a rotit puşca şi i-a dat lui Kassar pistolul său Glock 19 cu amortizor. „Au mai rămas paisprezece cartuşe. E pe drum cu o jumătate de duzină de oameni."
Kassar a traversat în grabă holul până în sufragerie, unde îl aşteptau o revistă şi o scrumieră. S-a aşezat pe canapea şi a aşezat pistolul aproape de coapsa dreaptă. Rapp s-a retras în cămara din partea cealaltă a bucătăriei şi a lăsat uşa întredeschisă. „Toată lumea să rămână pe poziţii."
„Suntem orbi", a anunţat Hurley.
„Eu sunt în regulă. O să sun dacă am nevoie de ajutor."
„S-ar putea să fie prea târziu până atunci."

Rapp nu a putut răspunde, pentru că a auzit uşa de la intrare deschizându-se şi apoi zgomotul pantofilor şi al cizmelor pe podeaua de marmură. Cu puşca strânsă în ambele mâini, a aruncat o privire prin crăpătură. A numărat şase bărbaţi, plus Durrani.
„Ce naiba faceţi aici?" a întrebat Durrani. Rapp a putut vedea un pistol în mâna lui. „Ţi-am spus să nu te întorci aici".
„Nu am avut nicio problemă în a ieşi din Elveţia. De fapt, singura problemă pe care am avut-o a fost cu acei amatori pe care m-ai pus să-i aduc cu mine."
„Erau oameni buni şi i-ai făcut să fie ucişi."
„S-au omorât singuri."
„Înţelegi problema pe care ai provocat-o? Tocmai am ieşit de la o întâlnire cu directorul CIA. Are fotografii cu oamenii mei şi i le-a dat lui Taj."
„Ţi-am spus să nu le trimiţi. Aş fi putut să mă descurc singur."
Rapp l-a privit pe Durrani cum îşi ridica pistolul. „Nu mai am nevoie de tine."
Mâna dreaptă a lui Rapp a tras uşa. Puşca lui s-a ridicat în timp ce se deplasa spre stânga. Punctul roşu a găsit ceafa primului bărbat şi Rapp a apăsat pe trăgaci. Scuipatul glonţului ieşind din ţeavă a fost urmat de explozia capului bărbatului în hol. Înainte ca cineva să poată reacţiona, alţi doi bărbaţi erau la pământ.
Rapp a sărit peste Durrani şi l-a împuşcat pe următorul bărbat. Ultimii doi bărbaţi reacţionau la şocul capetelor camarazilor lor care explodau sub ochii lor. Puştile lor se învârteau în direcţia lui Rapp, dar nu suficient de repede. Rapp l-a împuşcat pe al cincilea om în faţă şi, chiar înainte de a-l elimina pe al şaselea, un glonţ a trecut şuierând pe lângă umărul stâng al lui Rapp. A apăsat a şasea oară pe trăgaci, iar bărbatul s-a prăbuşit pe podea, cu sângele curgându-i din ceafă.
Rapp şi-a îndreptat puşca spre un Durrani şocat şi a spus: „Am scăpat. Şase tangouri doborâte. Slick", i-a spus Rapp lui Wicker, „dacă cineva cu o armă se îndreaptă spre poziţia mea, doboară-l."
„Cum îndrăzneşti?" Durrani stătea tremurând în mijlocul foaierului, cu şase gărzi de corp moarte la picioarele lui. „Asta e o..."
Rapp nu dorea să asculte nici o ameninţare goală, aşa că a coborât botul puştii şi l-a împuşcat pe Durrani în genunchiul stâng. Generalul arăta de parcă un păpuşar i-ar fi tăiat sforile. S-a prăbuşit pe podea, aterizând într-o baltă de sânge care se extindea tot mai mult.
„Sunt ultimul om cu care ar fi trebuit să te pui cu mine, ticălosule!".
„Nu înţelegi..."
Rapp a încetat să-l mai asculte pe Durrani când echipa lui a început să pălăvrăgească prin cască. Se părea că Wicker ataca cel puţin o ţintă. Trebuiau să se pună în mişcare, iar lui Rapp nu prea îi păsa să-l asculte pe Durrani, aşa că a ridicat botul puştii şi era pe cale să apese pe trăgaci când Kassar a spus: „Aşteaptă".
Kassar a păşit peste cadavre şi s-a uitat în jos la Durrani. „Întotdeauna am ştiut că se va ajunge la asta într-o zi."
„Am fost bun cu tine", a spus Durrani, strângându-şi genunchiul.
„Erai pe punctul de a mă ucide."
„Dar", a fost tot ce a reuşit Durrani să spună.
Cu calm în ochi şi cu o mână fermă, Kassar a spus: „Nu mai am nevoie de tine." Apoi a trimis un singur glonţ în capul angajatorului său.
Rapp a luat act de lovitura curată.
Kassar a întors pistolul în mână şi i l-a oferit lui Rapp.
Rapp a clătinat din cap şi a început să se îndrepte spre scări. „Păstrează-l tu."

Capitolul 59

Aurora Highlands, Virginia
Wilson se simţea un pic mai bine. Era luni seara, iar Redskins, echipa lui, conducea cu şaptesprezece puncte în faţa rivalului lor detestat, Eagles, cu mai puţin de cinci minute înainte de final. În opinia lui

Wilson, nu exista pe planetă un fan mai rău decât un fan al echipei Philadelphia Eagles. Aceştia reuşeau chiar să-i facă pe fanii lui Yankees să pară nişte cetăţeni model. Wilson a luat avantajul celor de la Redskins ca pe un semn că lucrurile se îndreptau. Şi-a verificat ceasul şi şi-a terminat berea. Era timpul pentru încă una dintre întâlnirile sale nocturne.
A luat lesa şi a găsit câinele aşteptându-l la uşa din faţă, ceea ce nu-i plăcea, pentru că nu voia ca nenorocitul ăla de potaie să se obişnuiască cu asta. Soţia lui şi-a îndepărtat scaunul de la birou, dar nu s-a deranjat să se ridice în picioare.
„Nu-i aşa că e frumos? Îmi place faptul că voi doi creaţi o legătură între voi."
„Să nu exagerăm aici."
Ea s-a ridicat şi i-a dat un sărut, punându-şi mâna pe stomacul lui.
„O să pierzi burtica asta mică dacă o ţii tot aşa."
Wilson nu era conştient că avea burtă. S-a mângâiat pe el însuşi. „Am burtă?"
„Doar una micuţă", a spus ea, ţinându-şi degetul mare şi arătătorul la o distanţă de un centimetru. Ea l-a sărutat din nou. „O să fac un duş, apoi mă voi urca în pat fără nimic pe mine şi te voi aştepta să te întorci." A pornit pe scări şi a spus: „Să nu întârzii prea mult."
Wilson a decis că lucrurile se îndreptau cu siguranţă. Temperatura scăzuse deja până la patruzeci de grade, iar Wilson a decis că el şi Ferris vor trebui să găsească o altă modalitate de a se întâlni. Se săturase să tot plimbe câinele ăsta stupid în aerul rece al nopţii. A luat-o pe traseul său obişnuit, dorindu-şi să se întâlnească într-un birou de pe Capitol Hill. S-a oprit la colţul prescris şi şi-a verificat ceasul. Ajunsese la timp. Treizeci de secunde mai târziu, a întrebat: „Unde naiba sunteţi, băieţi? Îmi îngheaţă fundul de frig".
La capătul celălalt al străzii a văzut un bărbat care stătea sub un felinar. Câteva secunde mai târziu, bărbatul s-a îndreptat în josul blocului. Când a ajuns la distanţă de vorbire, Wilson a spus: „Ai întârziat".
Darren Sickles s-a uitat peste ambii umeri şi a spus: „Am vrut să mă asigur că nu sunt urmărit".
Wilson a vrut să-i spună că nimănui nu-i păsa atât de mult încât să fie urmărit, dar a avut impresia că Sickles avea un ego foarte fragil, aşa că şi-a păstrat acest gând pentru sine. Maşina Town Car a oprit un minut mai târziu, iar Wilson l-a pus pe Sickles să se urce primul. Era cam strâmtă cu ei trei în spate. În loc să aştepte ca Ferris să ceară câinele, Wilson pur şi simplu l-a dat din nou pe mâna lui.
„Domnule Sickles", a început Ferris, „Joel mi-a spus că nu sunteţi foarte mulţumit de actualul dumneavoastră angajator."
„Nu, domnule."
Wilson s-a uitat pe fereastră la casele care treceau pe lângă el. „A spus că Rapp l-a ameninţat cu moartea".
„Aş prefera să aud asta de la domnul Sickles, dacă nu vă supăraţi."
Încerc doar să grăbesc lucrurile, se gândi Wilson. Mă aşteaptă o femeie goală.
„Da... m-a ameninţat cu moartea, printre altele", a spus Sickles.
„Ce altceva?"
„Cam toate lucrurile urâte din carte".
„Când a fost asta?"
„După ce Joe Rickman a fost răpit. Ştiţi cine este?"
„Cu siguranţă."
„Ei bine, Rapp m-a acuzat pentru asta... a spus că am băut Kool-Aid-ul administraţiei cu privire la reintegrare."
Ferris a zâmbit. Abia aştepta să-l facă pe Sickles să dea acest răspuns sub jurământ în faţa tuturor camerelor de luat vederi. „Dar, cel mai important, v-a ameninţat cu moartea?"
„Da."
„Şi ce părere aveţi despre fondurile lipsă?"
„Cu Rapp şi Rickman, vreţi să spuneţi?"
„Da, şi cu oricine altcineva de la CIA."
„Serviciul Clandestin, după părerea mea, este plin de corupţie, iar Rapp şi Rickman sunt băieţii de afiş pentru ceea ce este în neregulă cu acest loc. De aceea a fost luat Rickman. Dar nimeni nu vrea să vorbească despre cât de corupt a fost."

Ferris a dat din cap ca şi cum ar fi înţeles toate frustrările lui Sickles. „Sunt pe cale să anunţ audieri în această încurcătură... probabil miercuri. S-ar putea să fiu nevoit să vă oblig să depuneţi mărturie. Puteţi să mă asiguraţi că veţi da aceleaşi răspunsuri când vă voi pune sub jurământ?”.
Sickles s-a gândit mult timp la asta. „Cariera mea este practic terminată ... . De ce nu?”
„Este vorba de a face ceea ce este corect.” Ferris a căutat în ochii lui Sickles un sentiment de angajament. „Pot să te protejez de ei. În calitate de preşedinte al Comitetului Judiciar, vă pot ajuta să curăţaţi cuibul de şobolani.”
Lui Sickles i-a plăcut cum suna asta. „Bine, voi depune mărturie.”
„Bine. Acum, înainte de a anunţa lucrurile miercuri, vreau să iei legătura cu Arianna Vinter şi cu colonelul Poole şi să vezi dacă îţi vor corobora declaraţiile. Înţeleg că Rapp a fost foarte nepoliticos cu ei în timpul ultimei sale vizite la . . .” Ferris s-a oprit din vorbit când a auzit sirenele. Lumini intermitente roşii şi albastre ricoşau în ferestre. Maşina Town Car s-a oprit brusc şi apoi uşile au fost deschise. Wilson a fost smuls din maşină şi aruncat pe trotuar, la fel ca şi Sickles. Amândurora li s-au smuls mâinile la spate şi au fost încătuşaţi. Sickles a rămas tăcut, dar nu şi Wilson. Acesta se certa ca un nebun cu privire la drepturile sale.
Un bărbat îmbrăcat într-un costum şi un trench de culoare închisă s-a apropiat de uşa deschisă a lui Ferris. „Domnule senator, vă rog să ieşiţi din maşină”.
„Şi dacă nu vreau?”.
Rapp s-a aplecat şi şi-a arătat faţa. „Atunci vă voi târî cu plăcere din vehicul şi vă voi pune cătuşele.”
Ferris a suspinat şi a ieşit din maşină. „Ştiu cine eşti”, i-a spus el lui Rapp. „Nu ai niciun drept să mă arestezi.”
„Ai dreptate, dar el are.” Rapp a arătat cu degetul spre directorul FBI Miller, care stătea lângă un Suburban negru, urmărind atent lucrurile. „Dacă vrei, poţi să te înţelegi cu el, dar atunci totul devine cu adevărat oficial şi presa se va implica, iar pe baza a ceea ce am văzut, chiar nu vrei să mergi pe această cale.”
Coleman a intervenit şi a luat câinele de la senator. În timp ce se îndepărta, a scos microfonul pe care îl pusese acolo săptămâna precedentă.
„Pe aici, domnule senator”, a spus Rapp în timp ce îl conducea pe bărbat spre Suburban-ul lui Kennedy care îl aştepta. Ferris i s-a alăturat lui Kennedy pe bancheta din spate, iar Rapp s-a urcat pe scaunul pasagerului din faţă.
„Nu vreau să vorbiţi, domnule senator”, a spus Kennedy. „Avem înregistrări ale micilor dumneavoastră întâlniri cu agentul Wilson”.
„Nu prea este o crimă.”
„Am spus să nu vorbiţi. Mai devreme în această seară, am confiscat laptopul menajerei dumneavoastră, care conţine nişte e-mailuri foarte incriminatoare între dumneavoastră şi generalul Durrani de la ISI pakistanez. Apropo, ştiaţi că a fost împuşcat şi ucis ieri în casa lui?”. Kennedy şi-a dat seama, după privirea surprinsă de pe faţa senatorului, că acesta nu aflase. „Ştiţi ce au mai găsit în casa lui? Nu? Ei bine, nu e de bine. Cadavrul unuia dintre ofiţerii mei din Serviciul Clandestin, Joe Rickman. Cred că aţi auzit de el. Se pare că generalul Durrani a fost în spatele răpirii şi torturării lui pentru informaţii pe care urma să le folosească împotriva Statelor Unite.
„Acum, în timp ce acest lucru începe să se întipărească, domnule senator, vreau să vă gândiţi la două căi. Una va implica o mare jenă şi un proces extrem de public pentru trădare. Niciunul dintre colegii dumneavoastră nu vă va susţine, pentru că le voi arăta informaţiile pe care le am şi veţi fi complet toxic pentru ei. Probabil că veţi fi scutit de execuţie, deoarece nu mai avem stomac pentru aşa ceva, dar cu siguranţă veţi merge la închisoare, şi mă voi asigura că este genul de închisoare pe care o merită un gunoi ca dumneavoastră. A doua cale pe care o puteţi alege este să vă prezentaţi în biroul meu mâine dimineaţă, la ora 9:00 fix, unde veţi fi interogat. Îţi poţi păstra slujba şi preşedinţia şi, în ciuda urii tale faţă de CIA, vei deveni unul dintre cei mai valoroşi aliaţi ai CIA în Capitoliu. Înţelegeţi cele două opţiuni?”
Ferris a înghiţit în sec şi a spus: „Da”.
Kennedy s-a uitat la ceas şi a spus: „În regulă... aveţi zece secunde să vă decideţi”.

Exista o singură opţiune valabilă pentru un om ca Ferris. „Voi alege opţiunea numărul doi”. Poate că mai târziu ar putea găsi o modalitate de a repara această încurcătură.
„Bine”, a spus Kennedy. „Ne vedem mâine dimineaţă la ora nouă.”
Rapp i-a deschis uşa lui Ferris, iar când au ajuns la câţiva metri de Suburban, Rapp l-a apucat de braţ şi i-a spus: „Există o a treia opţiune.”
„Şi care ar fi aceea?”
„Mă furişez în casa ta în miez de noapte şi îţi rup gâtul.” Rapp l-a privit pe Ferris un moment neplăcut de lung, apoi a spus: „Noapte bună, domnule senator.” Rapp s-a întors la SUV şi s-a urcat pe bancheta din spate.
În timp ce plecau cu maşina, Kennedy a întrebat: „Tot nu-ţi place, nu-i aşa?”.
Rapp şi-a frecat ochii. „Aş prefera să-l omor.”
„Ştiu că acesta este comutatorul tău implicit pentru orice problemă, dar uneori este un pic mai complicat de atât.”
„Ştiu. Evităm toată publicitatea şi acum deţinem preşedintele unuia dintre cele mai puternice comitete din oraş.”
Au condus în tăcere timp de câteva străzi, apoi Kennedy a spus: „Avem o singură problemă”.
Rapp se holba la iPhone-ul său, verificându-şi e-mailurile. „Avem o mulţime de probleme. „
„Ce vrei să faci cu Gould?”
„Nu credeam că părerea mea contează.”
„Nu fi atât de sensibil cu mine. Nu ţi se potriveşte. Ştii că părerea ta contează.”
Rapp s-a gândit o secundă şi a spus: „Ştii ceva... . Sunt obosit şi mă doare-n cot ce faci cu el, atâta timp cât îl ţii departe de mine.”
„Dacă îl lăsăm să plece, crezi că va renunţa?”
„Nu”, a răspuns Rapp fără ezitare. „Nu va renunţa până când nu va fi infirm sau mort.”
Kennedy trebuia să fie atent cu următoarea parte. Rapp risca să se dezmeticească. Şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Ce-ar fi să-l punem la dispoziţie?”. L-a privit pe Rapp cum îşi întorcea încet capul spre ea, aşteptând explozia.
Maxilarul lui Rapp era blocat într-o grimasă, apoi a început încet să se relaxeze. „Eu aş zice să îi dăm o probă. Dacă o dă în bară, e mort. Dacă îşi termină treaba, stăm de vorbă.”
„Asta a fost neaşteptat.” Kennedy nu s-a obosit să-şi ascundă surpriza.
„Şi ştiu după cine îl vom trimite”.
Rapp s-a gândit la toată securitatea strictă din jurul bărbatului şi la cât de dificil ar fi fost să-l ucidă pe Obrecht. Doar poate că, poate, Rapp ar avea noroc şi Obrecht l-ar scoate pe Gould din mizerie şi l-ar scuti pe Rapp de vina de a fi făcut-o el însuşi.
„Cine?” a întrebat Kennedy, puţin nervos.
„Cred că cel mai nou bancher elveţian al nostru ar fi un bun punct de plecare.”
„Herr Obrecht?”
„Exact.”

Cuprins
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10

Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59